

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

ГЕНОМ

Част 2 от „Геном“

Превод от руски: Васил Велчев, 2015

chitanka.info

ОПЕРОН^[1] ПЪРВИ, РЕЦЕСИВЕН СПЕЦОВЕ

ГЛАВА 1

Алекс гледаше небето.

Небето беше странно. Неправилно. Невиждано.

Такова е то над светове, които още не са увредени от цивилизации. Такова е небето над Земята, родината на човечеството, трикратно замърсявана и трикратно пречиствана планета.

А виж, на Живачен Донец, промишления център на сектора, на планетата, на която са разположени три корабостроителници и цялата необходима инфраструктура, не би трябвало да има такова небе.

Алекс гледаше небето.

Чиста, сияеща синева. Оръфани нишки на облаците. Розов отблясък от залязващото слънце. Премятащ се във височината флаер — като глупаво, лудуващо в снега кутре. Никога досега, нито през прозореца на болничната си стая, нито по планетарните телевизионни емисии, Алекс не беше виждал на Живачен Донец такова небе.

И целият град днес беше необичаен. Залезът обагреше стените на сградите с топла розова светлина. Последните остатъци от мръсния сняг се бяха притаили покрай опорите на стария монорелсов път, точещ се покрай шосето. Колите преминаваха рядко, сякаш се бояха да нарушат тишината, и се стрелваха толкова бързо, все едно се стараеха да се измъкнат по-скоро от непривичния розов свят.

А може би такъв трябваше да вижда света човек, излязъл иззад болничните стени след петмесечно заточение?

— Никой ли не те посреща?

Алекс се обърна към скучаещия в стъклената си будка охранител. Беше едър мъжага. Бузите — румени, раменете — широки, на колана — зашеметител, над униформата — бронежилетка. Сякаш някой се кани да превземе болницата с щурм.

— Няма кой да ме посрещне — отвърна Алекс.

— Отдалеч ли си?

— Аха. — Алекс посегна към цигарите си. Дръпна си от силния местен тютюн.

— Да ти повикам ли такси? Не си облечен според сезона...

Охранителят явно искаше да помогне.

— Не, благодаря. Аз с монорелса.

— Минава веднъж на час — предупреди го охранителят. — Това е безплатен транспорт, за натурали...

Честно казано, и той самият приличаше на натурал. Впрочем, всичко е възможно. Външността не е показател.

— Точно затова ще хвана монорелса, защото е безплатен.

Охранителят го огледа с любопитство, после хвърли поглед към болничната сграда зад гърба му.

— Не, не, аз съм спец — обясни Алекс. — Просто нямам пари. Служебна застраховка. Не бих могъл да си платя сам лечението. Тук само в кошница можеха да ме доставят. Може и така да са ме доставили... не помня.

Той прекара ръка през кръста си, по онази невидима линия, която преди пет месеца разделяше тялото му и живота му на две части. Жаждата за общуване беше твърде голяма, искаше му се да си поговори с някого, който не е виждал историята на заболяването му, който би могъл да оцени, да изслуша, да поцъка с език...

— Не е била добре работата — въздъхна охранителят. — Е... сега всичко нормално ли е? Възстановиха ли най-важното?

Алекс стъпка угарката и кимна в отговор на заговорническата усмивка.

— Възстановиха го. Е, добре, благодаря ти.

— За какво? — учуди се охранителят.

Но Алекс вече вървеше към пътя. Крачеше бързо, без да се оглежда. Наистина го бяха закърпили прекрасно, не можеше и да мечтае за по-добро лечение... особено в неговото положение. Но след като преди половин час беше сложил последния подпис в документите за застраховката и беше потвърдил, че няма никакви претенции към медицинския персонал и признава състоянието си за „идентично с предишното“, с болницата вече не го свързваше нищо. Абсолютно нищо.

С планетата също, честно казано. Но щеше да е значително по-трудно да напусне Живачен Донец.

Той пропусна носещата се по магистралата кола, разкошен спортен яркочервен „Кайман“. Стигна до опората на монорелса и се изкачи по витата стълба — естествено асансьорът не работеше.

— Отново свободно плаване. Нали, Бес? — попита той пустотата. И погледна косо към рамото си.

Алекс наистина не беше облечен според сезона. Дори при това неочаквано затопляне, връхлетяло града в навечерието на Деня на независимостта. Дънките и кубинките, купени за някакви грошове, пожертвани от местния благотворителен фонд, все още вършеха работа. Но виж, коженото елече, намъкнато върху тениската, изглеждаше странно.

Затова пък на Бес му беше интересно.

Той живееше на лявото му рамо. Малка, десетсантиметрова цветна татуировка. Дяволче с вила в ръката, навъсено и придиричиво загледано някъде в далечината. Дългата опашка на Бес беше навита на кръста му, навярно за да не му се мотае в краката. Късата сива козина приличаше на тесен кожен комбинезон.

Алекс известно време се вглежда в муцунката на Бес. Тя беше любопитна и доста спокойна. Самоуверена.

— Ще се справим, старче — каза Алекс. Облегна се на перилата на спирката, наведе се и се изплю върху лъскавата стоманена релса.

Освен него и Бес, тук нямаше никого. Или безплатният обществен транспорт наистина не се ползваше с популярност, или просто денят беше такъв. Ден на синьо небе, розов залез, приключващ празник. Вчера се веселеше цялата болница... дори на Алекс, формално все още болен, му наляха подсладен с глюкоза и витамини спирт.

На десетметрова височина властваше вятърът. Алекс дори се запита дали да не се спусне и да изчака монорелса долу, скрит зад опората. Но все пак тук беше по-интересно. Откриваше се изглед към града — равни редици небостъргачи, вече обгърнати от блясъците на рекламите, линейките на пътищата. От другата страна, зад голите, отдавна изоставени ниви, се различаваха постройките на космопорта. Според Алекс космопортът беше разположен твърде близо до града... впрочем, вероятно това му беше спасило живота. Лекарят някак се изпусна, че реанимационният блок, към който бил включен, изразходвал ресурсите си и се изключил веднага щом го сложили на операционната маса.

Не, кой би могъл да предположи, че пълната застраховка някой ден ще се окаже от полза? Някой в офиса на „Трета товаро-

пътническа“ ще скърца със зъби, подписвайки сметката за лечението. Впрочем, те нямаха избор.

— Ще се справим — обеща още веднъж Алекс на Бес и усети леко потрепване — приближаваше се вагончето на монорелса.

То не бързаше. Алекс определи скоростта му горе-долу на четирийсет и осем километра в час. Затова пък беше изрисувано здравата, сякаш се опитваше със сложните си шарки да компенсира бавната скорост. Вече започваше да се стъмва и част от рисунките и надписите светеха слабо, другите проблясваха, преливаха се, сменяха цвета си.

— Сега остава и да не спреш... — рече загрижено Алекс, но монорелсът намали скоростта. Със съскане се отвори широка врата, украсена с нелишени от талант шаржове на президента на Живачен Донец, господин Сон Ли. Алекс чак се усмихна, помисли си, че би предпочел да види тази рисунка на мястото на задължителния във всяка болнична стая портрет, и влезе във вагончето.

Вътре монорелсът не изглеждаше кой знае колко по-прилично. Твърди пластмасови седалки, неработещ екран върху лишената от прозорци преграда, която отделяше машиниста от пътниците.

И публиката се оказа напълно съответстваща на мястото.

На седалките в края на купето бяха налягали десетина младежи. Типични натурали, от онези, които се изхранват с мръсна работа. Всички бяха пияни. Всички пушеха трева. Всички оглеждаха Алекс с лениво полусъннено любопитство. Малко встрани от тях в седалката си дремеше девойка на около петнайсет години, също толкова мърлява, зле облечена и с тъмни кръгове под очите.

Алекс седна в предната част на вагончето. Монорелсът рязко потегли.

— Как ти се струват аборигените, Бес? — попита Алекс и погледна накриво татуировката.

Муцунката на дяволчето се изкриви в гримаса на погнуса.

— Напълно съм съгласен — прошепна Алекс и опита да се настани по-удобно, макар да разбираше колко напразен е такъв опит.

Какво пък... поне тук беше по-топло...

Той дори си помисли, че ще успее да подремне четвърт час, докато монорелсът пълзи из покрайнините.

— Разкарай се!

Алекс се обърна.

Ето ти на. Като по поръчка. Повод да прояви героизъм. Веднага след излизането от болницата...

Един от младежите сега седеше до девойката и лениво разкопчаваше якето ѝ.

— Казах да се разкараш! — рече рязко девойката.

Останалите натурали просто наблюдаваха. И своя приятел, и Алекс.

По дяволите, интересно дали щяха да имат достатъчно наглост за подобно нещо, ако Алекс беше с униформата си на майстор-пилот?

Надали...

Но кой сега ще го признае за спец?

Девойката го погледна. Усмихна се. Прехвърли погледа си към младежа.

Погледът ѝ беше хубав. Не съответстваше на външния ѝ вид.

— Кажи, Бес, трябва ли ни да се забъркваме в това? — попита Алекс.

Татуировката на рамото му не отговори, тя не умееше да говори. Устните на дяволчето бяха плътно стиснати, юмручетата му леко се разтвориха и ноктите се подадоха от пръстите му. Присвитите очи се напълниха с червен пламък.

— Сигурен ли си? — попита Алекс с въздишка. Стана и тръгна към девойката.

Младежът веднага се обърна и се стегна — не беше толкова пиян, колкото се опитваше да изглежда. Цялата компания притихна.

— Тя не иска — каза Алекс.

Младежът облиза устни и се изправи. Алекс си отбеляза, че под грубия пуловер се надигнаха хълмовете на мускули. Изглежда, моделирано тяло. Явно с подсилване на физическите възможности. Ох, колко лошо... а разправят, че общественият транспорт бил за натурали.

— Тя иска — съобщи младежът. — Просто си придава важност. При нас така е прието. Ясно ли е? Двама се развличат, третият не пречи. Ясно ли е? А?

Резкият акцент правеше говора му почти неразбираем. Изглежда, в стремежа си към мускулна сила, организмът беше свел всички останали функции до възможния минимум.

Алекс погледна девойката.

— Всичко е наред — каза тя. — Благодаря, всичко е наред.

На рамото на Алекс Бес беше изпаднал в недоумение.

— Ето! — обади се тържествуващо младежът и се наведе над смирилата се жертва.

— Нали ти казах да се разкараш, боклук — рече рязко девойката.

— Не разбираш ли от дума?

Алекс се облегна на една от свободните седалки. Започваше да става интересно.

Младежът заръмжа приглушено — в примитивното му съзнание не се вместваше възможността да отстъпи. Протегна ръка и собственически я мушна в разкопчаното яке.

— Предупредих те — каза девойката.

Първият ѝ удар преви лъженатурала на две. Вторият, с разтворени пръсти, проби пуловера, който моментално се окървави. Третият заби главата на младежа в стъклото, то изхрущя и се покри с паяжина от пукнатини, но издържа.

След миг девойката вече стоеше до Алекс, а шашнатата компания замлъкна.

— Който помръдне, ще пострада още повече — рече тихо девойката.

Младежът бавно се плъзна на пода, застана и покри главата си с ръце.

Алекс погледна към дяволчето.

Бес се усмихна и подскочи, сякаш искаше да се изтръгне от рамото му и разгорещено да се хвърли в битката.

— На мен също ми хареса — каза Алекс.

Монорелсът забави ход и отварящата се врата изсъска.

— По-добре слизай — подхвърли Алекс на девойката.

— Ще се справя — отвърна тя.

— Почти ти вярвам. И с полицията ли ще се справиш? Да вървим.

Той я хвана за ръката с известно опасение, но тя го послуша.

Изскочиха на площадката и вратата на монорелса се затвори. Да не би машинистът да беше спрял заради тях? Натуралите вече се бяха опомнили. Някой вдигаше моделирания си приятел, който немощно тръскаше глава и опитваше да върви, а друг ги заплашваше през стъклото.

— Не ги закачах аз! — каза девойката. — Не аз тях закачах!

Тя размаха ръка и от пръстите ѝ излетяха капки кръв.

— Не е и необходимо. — Алекс съпроводи с поглед монорелса. Той вече беше набрал скорост от шейсет километра в час, вероятно пределната за този стар път. Очевидно, машинистът беше решил да избегне неприятностите, като раздели побойниците. — Забеляза ли, че младежът също беше спец?

— Спец ли? — попита девойката с нотка на интерес. „Същото“ го пропусна... или реши да не отрича очевидното, или не обърна внимание. Подсмръкна, извади смачкана носна кърпичка и избърса ръката си. — Да... навярно. Изправи се твърде бързо.

Алекс я изучаваше с все по-голямо любопитство. Тя наистина не можеше да е на повече от петнайсет години... а ако се има предвид явно модифицираното тяло...

— Как се казваш?

Девойката го погледна така, сякаш се бе поинтересувал от банковия ѝ код.

— Аз съм Алекс. Спец.

— Ким... — След кратка пауза тя все пак добави: — Спец.

— А това е Бес. — Алекс леко се обърна, за да ѝ покаже татуировката на рамото си. — Просто Бес.

Бес угоднически се усмихна; беше преплел крака, скрил опашка зад гърба си, и се облягаше на вилата си така, сякаш тя бе изискан бастун. Ким веднага стана сериозна.

— Той... той не беше такъв. Аз видях.

— Разбира се. Бес бива най-различен.

В тъмните очи на девойката се появи напрежение. Да... все пак Живачен Донец си беше голяма дупка въпреки статуса на промишлен център на сектора.

— Не се бой — каза Алекс. — Това е емоционален скенер. Разбираш ли?

Ким не взе да се преструва и поклати глава.

— Всичко е много просто. Течнокристалният екран се вкарва направо в кожата. Когато погледнеш към Бес, веднага се вижда какви емоции изпитвам. Дали се боя, ядосвам, размишлявам, мечтая — всичко е като на длан.

— Колко яко... — Девойката протегна ръка, погледна въпросително към Алекс, после предпазливо докосна Бес.

Дяволчето едва забележимо се усмихна.

— Харесва ми — каза Ким. — А не те ли смущава, че си прозрачен за всички?

— Когато ме смущава, изключвам осветлението.

Усмивката на Бес стана по-отчетлива.

— Ясно — кимна девойката. — Благодаря, че ми помогна, спец Алекс. Успех!

Тя се плъзна с лекота към стълбата, без никакъв страх от десетметровата височина и крехките перила. Алекс се наведе и я загледа как бяга надолу, едва различима в полумрака. Бяха някъде в самите покрайнини на града — наоколо се простираха тъмни, наглед изоставени постройките. Или складове, или консервирани заводи... или жилищни квартали, но толкова уродливи, че никой не се беше осмелил да се засели в тях.

— Ей, приятелко спец — извика Алекс, когато девойката стъпи на земята. — А искаш ли да хапнем?

— Много! — отвърна простиичко Ким. — Но съм на нулата!

— Почакай!

Алекс погледна Бес — той сви рамене.

— Да, отвикнали сме... — съгласи се Алекс и скочи през перилата.

Десет метра. Ускорението на свободно падане на Живачен Донец беше осем цяло и три десети метра в секунда.

Той се превъртя във въздуха, зае правилната поза, посрещна удара с полусвити крака, приклепна и уби инерцията. На един натурал такъв скок би му струвал счупен гръбнак, но организъмът на Алекс реагира точно както беше проектиран.

Мека, приглушена вълна от болка премина през тялото му, докато преобразуваните тъкани поглъщаха удара. Алекс се изправи и погледна девойката.

Ким стоеше в бойна поза — странна, невъзможна за натурал стойка от бойното изкуство ю-дао. Краката бяха напред, сякаш счупени и усукани в коленете, торсът бе изтеглен назад, лявата ръка бе вдигната до лицето с разперена длан, насочена към Алекс, а дясната ръка — протегната напред.

Отбранителна стойка на шести разряд.

— Не нападам — рече бързо Алекс. — Приятелко спец, не нападам. Проверяхах собственото си тяло.

Ким плавно се изправи и на Алекс му се стори, че чува лекото хрущане, с което ставите излизаха от боен режим.

— Какъв си ти, спец Алекс?

— Майстор-пилот.

Девојката измери с поглед височината, от която беше скочил.

— Девет метра и шейсет и седем сантиметра — каза Алекс. — Скоростта ми на приземяване беше...

— Ти си модифициран за претоварвания?

— Именно. Запазвам подвижност при шестократни претоварвания, работоспособност — при дванайсеткратни.

— И освен това измерваш разстоянията като радар.

Алекс ѝ подаде ръка.

— Приятелко спец, намират ми се пари да вечеряме заедно. Приемаш ли моето предложение, което не съдържа скрити претенции и задължения?

Девојката веднага се отпусна. Алекс само се надяваше да не погледне към Бес и да забележи пакостливата му усмивка. Нарочно се беше обърнал към нея церемониално, по всички правила на етикета, не като към девојка, каквато беше, независимо от качествата си на спец, а като към зряла жена.

— Приемам предложението ти, приятелю спец — отговори бързо тя. — Не виждам нищо лошо в него.

Да вечерят заедно — това беше твърде силно казано. Двамата можеха само да похапнат, и то в една от най-евтините закусвални. Но Алекс не беше пропуснал случая да обядва добре, докато все още се намираше под пълната опека на болницата.

А Ким, изглежда, отдавна изпитваше проблеми с финансите.

Изборът в закусвалнята „Мак-Робинс“ не беше голям и беше прекрасно известен дори на децата, но Алекс все пак подаде менюто на девојката.

Ким си избра сметана, протеинов коктейл, витаминизиран сладолед и две чаши минерална вода. Не се поколеба нито за секунда

над менюто. Прекара пръст по редовете и натисна нарисувания бутон за изпълнение на поръчката. Погледна въпросително към Алекс.

— Кафе — каза той. — Просто кафе.

— Всичките ти пари ли похарчих? — попита направо Ким.

— Да. Но това не е проблем. Аз съм напълно сформиран, а ти...

— Алекс понижи глас — си нимфа.

Лицето на девойката пламна.

— Спокойно — продължи тихо Алекс. — Спокойно, моля те. Всички преминават през този етап. В това, което се случва, няма нищо срамно.

— Как се досети?

— Храната. Ти поръча много характерни продукти. Мазнини, белтъчини, въглехидрати, витамини, минерали, вода... Нищо излишно. Колко ти остава до какавидата?

— Не знам.

— Ким, аз не съм ти враг.

— Наистина не знам! — извика девойката. Семейството на съседната маса — родители натурали и момче спец — се вторачиха любопитно в тях. Очите на момчето, тесни и твърде широко разположени, блестяха неестествено. Алекс бегло си помисли, че не може дори приблизително да отгатне посоката на неговата трансформация.

— Ким...

— Не знам — отговори девойката, вече по-спокойно. — Имам нарушена метаморфоза. По график стадият на какавидата трябваше да мине преди месец.

Алекс поклати глава. Лошо. Ох, колко лошо. Нарушената метаморфоза не беше шега работа. Трябваше да се държи по-надалеч от девойката, но... изглежда, вече беше направил излишната крачка.

— Имаш ли медицинска застраховка?

— Не.

— За пари изобщо няма да те питам. А родители? Приятели?

Ким мълчеше, плътно стиснала устни. Явно се ядосваше на глупавите въпроси.

— Ясно.

Алекс извади цигарите си, запали и погледна накриво Бес.

Дяволчето се държеше за главата, муцунката му изразяваше страх и объркване.

— Аз ще тръгвам — каза тихо Ким. — Извинявай.

— Сядай — подхвърли Алекс. — Вече ти носят поръчката.

Един младеж с яркооранжеви шорти и бяла тениска с емблемата на „Мак-Робинс“ започна с усмивка да реди на масата чашите и купичките. Явен натурал, той беше сметнал девойката за лакомница, защото странныят избор на продукти не му говореше нищо.

— Приятел, къде наблизко може да отседне човек? Някъде поевтино? — Алекс подаде кредитната си карта, като я държеше за активирания център. Младежът прокара ръка по картата и касовата гривна тихичко извън, докато теглеше парите от сметката.

— „Хилтън“, разбира се — отговори той. — Най-близкият е по булеварда в посока към центъра, на пет минути пеша.

Нито учудване, нито пренебрежение. В „Мак-Робинс“ други клиенти и не идват. Само онези, които нощуват в най-евтините хотели и пътуват с градския транспорт.

— Благодаря, приятел.

Младежът се отдалечи — явно не разчиташе на бакшиш. И правилно. Просто нямаше кой да му го даде.

Алекс отпи от кафето — учудващо прилично — и погледна към девойката. Ким ядеше.

Тя започна със сладоледа, и това беше лошо. Всичко беше лошо, разбира се, но засилената потребност от въглехидрати — особено много. Тя беше признак за приближаващото линеене, иначе нимфата би предпочела протеиновия коктейл. Почти не ѝ оставаше време.

На Алекс даже не му се искаше да поглежда към Бес.

Ким тръсна глава, сякаш мекият, вече стопил се сладолед преминаваше с усилие през гърлото ѝ, и тъмните коси се разпиляха по раменете ѝ. Тя жадно изпи половин чаша вода, изстърга остатъците от сладоледа по купичката и без да се спира, със същата лъжичка, започна да яде сметаната.

Съвсем зле. Организмът на девойката вече беше натрупал запаса си от белтъчини за метаморфозата. По-точно, му се струваше, че запасът е натрупан. Кожа и кости... гърдите едва се различават под пуловера. Какво е това нещо? Създаването на боец-спец е една от най-скъпите генни операции, която засяга абсолютно цялото тяло. Да се

наруши подобна метаморфоза заради лошо хранене, недоспиване, стрес е същото като да не успееш да шлифоваш диамант с рядка големина.

— Благодаря ти, Алекс. — Ким най-накрая се откъсна от храната. Пиеше протеиновия коктейл вече някак насила. Очите ѝ бяха уморени и сънени. — Това ми беше необходимо... навярно...

Алекс кимна. Още нищо не беше решил... или се боеше да си признае какво решение е взел.

— А защо Бес се извърна?

Татуировката на рамото му наистина рязко се беше променила. Дяволчето седеше на колене, гледаше встрани и крайчецът на ухото му нервно потрепваше.

— Като в анимационен филм е — рече Ким, без да дочака отговора му. — А той част от трансформацията ти ли е, или може да се направи по-късно?

— По-късно.

— Аз също ще си... направя. Точно такъв...

Тя вече заспиваше.

— Да вървим — изправи се Алекс и хвана здраво Ким за ръката. Един боец-спец трябваше да реагира на твърде рязкото движение, но Ким дори не потрепна. — Да вървим, по-живо!

Девојката тръгна след него като хипнотизирана.

Прозрачните врати на закусвалнята се плъзнаха встрани, за да ги пропуснат навън. Ким донякъде се съвзе от студения вятър.

— Неуютно — каза тя и рязко се изсмя. — Нали? Защо ме държиш?

— Отиваме в хотел — отговори Алекс, без да се спира. — Трябва да поспиш.

— Трябва — съгласи се девојката. Изглеждаше като пияна или дрогирана. В някаква степен си беше точно така, защото организмът ѝ беше започнал да отделя ендорфини в кръвта. — Само че тук е неуютно.

Алекс прекрасно я разбираше. Стадият на какавидата беше най-опасният момент в живота на спеца. Когато той наближеше, човек го обземаше агорафобия. Оставането на открито предизвикваше не просто усещане за неуютност, а безумен страх.

— Ще стигнем много бързо — рече Алекс. — Ще отидем в хотел „Хилтън“, там ще ни дадат мъничка, уютна и тиха стая. Ще те сложа да легнеш, ще те завия с одеяло, ще изключа осветлението и ти ще поспиш. Когато се събудиш, всичко ще бъде наред.

— Добре — съгласи се Ким. — Само че да вървим по-бързо. Става ли?

Тя се засмя с лекия, накъсан смях, добре познат на всеки мъж, чиято приятелка е прекалила с алкохола. След миг тонът ѝ се смени.

— Няма да ми навредиш, нали?

Ръката ѝ легна върху рамото му. Ръстът ѝ не позволяваше да го прегърне както трябва, но Алекс прекрасно разбираше, че дори тези тънки пръсти, които едва докосваха шията му, бяха способни за миг да прекършат гръбнака му.

Подозрителността, понякога напълно немотивирана, също беше признак за скорошното линеене. А те двамата бяха на практика непознати един за друг.

— Няма да ти навредя — каза Алекс. — Да вървим по-бързо, тук е студено.

— Да вървим...

Булевардът бе пуст — в Живачен Донец нямаше много любители на нощните разходки — и абсолютно неосветен. Алекс крачеше бързо по тъмната алея и чувстваше как ръката на девойката потрепва на рамото му. Потрепва и става все по-гореща и суха.

Проклятие... какви ги вършеше той...

Сервитьорът не ги беше излъгал — „Хилтън“ наистина беше наблизо. Алекс знаеше, че някога, много отдавна, още преди космическата ера, веригата от хотели „Хилтън“ била смятана за престижна и скъпа. Но с началото на звездната експанзия собствениците бяха заложили на евтиното и масово жилище. Залогът се беше оказал печеливш.

Впрочем, отвън ниският триетажен корпус на сградата изглеждаше прилично. Покритите с пластмасови зрънца стени запазваха сочния си оранжев цвят в течение на десетки години, а носещата се във въздуха светлинна реклама обещавахе самата истина: „Максимален комфорт на минимална цена“.

Алекс се вмъкна във фойето на хотела заедно с Ким, която беше увиснала на него и едва местеше крака.

Нощният портиер — четирийсетгодишен натурал — ги изглежда оценяващо и се усмихна дружелюбно. Разбира се, от негова гледна точка всичко изглеждаше много просто — забавляващ се спец, хванал си младичка пияна натуралка. Алекс не възнамеряваше да го разубеждава.

— Стая с минимална конфигурация... за три часа — каза Алекс, хвърляйки поглед към ценоразписа. Щеше да му струва всичките му пари, до последния грош.

— Вторият етаж, стая дваисет и шест — произнесе портиерът, протягайки касовия скенер. Алекс извади кредитната карта и разреши тегленето на парите. — Ей, дъще, ти с него ли отиваш?

— Отивам — потвърди достатъчно решително Ким. — Ще легна в леглото, ще се завия с одеялото и ще изключим осветлението.

Портиерът едва забележимо смигна на Алекс.

— Да вървим. — Алекс усещаше, че девойката може да се строполи всеки момент. — Да вървим, там е тъмно и тихо...

Явно това обещание оказа въздействие. Държейки се за него, Ким се приближи към асансьора.

... Относно тишината Алекс не я беше излъгал. Собствениците на „Хилтън“ знаеха как шумът дразни обитателите на евтините хотели — независимо дали идва откъм улицата, или от съседните стаи. Разбира се, никой не беше слагал шумозаглушители, но преградите между стаите бяха запълнени с вакуумна пяна.

Обаче осветлението се включи с безпощадна яркост, разкривайки семплия интериор на мъничката стая: тясна спалня за двама, застлана със синтетични чаршафи с немислимо пъстри цветове, два пластмасови стола, пластмасова маса, евтин екран на стената, полуотворена врата към банята с горд етикет „стерилно“ над дръжката.

Ким слабо изписка, закривайки очи с дясната си ръка. Лявата беше все така вкопчена в Алекс.

— Намали осветлението! — нареди Алекс, забравил къде се намира. Изруга и прокара пръст по сензора, за да намали светлината. Лампите на тавана помръкнаха, за миг придобиха мъртвешки синкав оттенък и заблещукаха във весел дискотечен ритъм. Най-накрая му се удаде да постигне приглушена розова светлина, беше сладникава, но поне не дразнеше очите.

— Боли ме — оплака се тихо Ким.

Рецепторите ѝ със сигурност имаха повишен праг на болка, а и сега тя се намираше в състояние на метаморфозно обезболяване. Но болката бе успяла да премине всички прегради.

— Ей сега. Потърпи — каза Алекс, докато я подхващаше и я вдигаше на ръце. — При теб е започнал стадият на какавидата. Разбираш ли?

Тя не отговори, само леко кимна.

Алекс я положи върху леглото и започна да разкопчава якето ѝ.

— Ти нали обеща... че няма да ми навредиш... — каза Ким.

Каква глупачка.

— Не се бой. Искам да ти помогна.

Той смъкна якето, дънките и пуловера и Ким остана по тънки пликчета, подгизнали от прясна кръв. Навярно тя усещаше кръвотечението, защото се опита да притисне ръка отгоре.

— В цикъл ли си? — попита Алекс.

— Не... рано е.

— Ясно.

Без да се колебае, той свали мръсното бельо, загърна я с одеяло и я настави по-удобно. Ким не му помагаше с нищо, но и не се съпротивляваше. Това беше добре. Навярно тя отлагаше метаморфозата, колкото можеше. Не осъзнато — този процес не се подчиняваше на разума, — а просто разбираше своята безпомощност. Появата на Алекс беше разрушила крехкото равновесие между заложената в гените програма и задържащите линеенето хормони. Девойката му се бе доверила... и навитата пружина започна да се развива.

— Пречи ли ти светлината? — попита той.

— Не...

Гласът ѝ се променяше. Гръклянът ѝ беше започнал да се преобразува.

— Ким, постарай се да ме изслушаш. Това е много важно, разбираш ли?

— Да...

— Ти изпадаш в метаморфозен транс. Сега ще започнат да ти се явяват видения... всякакви. Тялото ти ще се промени в съответствие със заложената програма. Всичко ще бъде наред, сигурен съм. Но малко ще те боли. Ще изтърпиш ли?

Девојката леко кимна. От ноздрите ѝ се търкулнаха капки крѳв.

— Искаш ли вода?

— Не... засега.

Алекс въздъхна. Той знаеше за стадия на какавидата само толкова, колкото и всеки спец, преминал през този етап и получил базово образование. Но по принцип беше достатъчно да се помни едно: стадият на какавидата трябва да преминава под надзора на специалист. В случай на нарушена метаморфоза — в болница.

Проклятие...

А джобовите му бяха празни.

И нямаше никакви познати тук.

Чужда планета, чужд град и непозната девојка, навлизаща в стадия на какавидата...

Той подпъхна ръка под треперещото ѝ тяло и я повдигна.

Трийсет и девет — четирийсет килограма. Недопустимо малко за метаморфоза. И... още нещо, тревожно и неправилно... Дисбаланс на масата, нехарактерен за хората.

— Ким!

Девојката отвори очи.

— Нали не си киборгизирана?

— Не...

— Никакви изкуствени органи? Пейсмейкър, транспланти, вградено оръжие?

— Не.

— Тялото ти е биологически чисто? Абсолютно? Никакви чужди обекти?

Може би грешеше. Чувството му за равновесие също беше засилено — за онези редки случаи, когато на майстор-пилота му се налага да използва съвсем малки апарати като флаер или ракетна раница.

Но Ким мълчеше и го гледаше изплашено.

— Момиче, не можеш да преминаваш в какавида, ако имаш импланти! Организмът ти няма да издържи!

Това беше пълен провал! Ако по някаква причина ѝ бяха присадили изкуствен орган, тя беше обречена.

— Закълни се...

— Какво?

— Закълни се, че ще го пазиш...

Ръката ѝ се плъзна по корема ѝ и се спря някъде над левия бъбрек. За секунда пръстите на момичето мачкаха кожата, после по тялото ѝ премина тръпка, а кожата под пръстите ѝ се разтвори, разкривайки джобче.

Все пак не беше изкуствен орган. И дори не вградено оръжие. Просто тайник в тялото, практически неразличима кухина.

— Вземи...

Алекс положи Ким върху леглото и внимателно взе от ръцете ѝ тежкия кристал.

Пресечен конус, пет сантиметра в основата. Прозрачен като диамант и не по-евтин от диамант със същите размери.

Алекс вдигна кристала на светлината, погледна през него и розовото сияние на лампата стана бяло. Той стисна силно кристала и почувства под пръстите си еластична податливост.

Точно така. Гел-кристал.

— Откъде го имаш? — попита той девойката.

— Пази го! — Пръстите ѝ се свиха върху китката му с такава сила, че Алекс изсъска от болка. — Закълни се!

— Заклевам се!

Колко нелепо. Умиращата от глад бездомна девойка носеше у себе си цяло състояние. Кристалите с такива размери се използват на звездните крайцери, в планетарните изчислителни центрове, в комплексите за виртуална реалност, в навигационните центрове на най-големите космодруми. На Живачен Донец едва ли имаше повече от пет-шест подобни кристала.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

Алекс се наведе и докосна с устни челото ѝ.

— Спи. Знам как се съхраняват гел-кристали. Не се бой.

Тя му повярва. Просто нямаше друг избор. След няколко секунди очите ѝ се затвориха, но това не беше сън. Подчинилото се на програмата съзнание се беше изключило.

Алекс я зави с одеялото.

Малък отдох, най-много половин час. Сега организъмът ѝ започваше да се готви за метаморфозата.

И все пак тя нямаше шансове...

Стискайки здраво кристала — беше почти невъзможно да бъде разбит, но не си струваше да се рискува, — Алекс се приближи до масата, пусна го в една от чашите и го заля с вода от гарафата. Това беше полезно за гел-кристалите.

Погледна накриво Ким. Тя дишаше равномерно и дълбоко, а кръвотечението от носа беше спряло... за малко.

— Терминал — нареди Алекс, макар да очакваше, че екранът може и да не заработи.

Той се изпълни с матова бяла светлина. Това беше добре. Собствениците на „Хилтън“ можеха и да не включат в „минималната конфигурация“ на стаята стойността на информационните услуги.

— Работа в минимален режим — услужливо съобщи екранът. — Връзката е ограничена в пределите на града. Информационните услуги са само в безплатния им вариант.

Алекс изсъска през зъби. Прииска му се да погледне към Бес, но размисли. Дяволчето със сигурност му беше обърнало гръб или направо си беше отишло, обидено от глупостта на стопанина си.

— Информация за гел-кристалите — рече Алекс.

— Изпълнено с ограничения.

Прекрасно...

— Гел-кристали с диаметър на основата повече от пет сантиметра.

— Изпълнено с ограничения.

— Престъпления, свързани с въпросната група кристали.

— Изпълнено с ограничения.

— Кражба на кристали с диаметър на основата над пет сантиметра.

— Изпълнено.

Алекс се усмихна.

Разбира се, не можеше да се добере до секретните архиви на полицията, но не беше и необходимо.

— Изброй последните пет случая.

— Невъзможно. Гел-кристали с такива размери са ставали обект на кражба само три пъти. Да изброявам ли?

— Да, но накратко.

— Две хиляди сто трийсет и първа година. Базовият кристал на лайнера „Шри Ланка“. Предполага се, че е откраднат от майстор-пилот

Андреас Волф, спец, по време на метеж. Намерен и върнат на компанията „Лунен експрес“ след потушаването на бунта. Използва се на лайнера „Шри Ланка“. Подробности — неизвестни.

Алекс направи гримаса. Той и без това знаеше за този случай, просто не си го беше спомнил. Не беше свързал позорната история на спеца, оглавил бунта, с кражбата на кристала.

— Две хиляди сто шейсет и четвърта година. Гел-кристалът на развлекателния комплекс „Андалусия“, планетата Атина. Откраднат е от техническия работник на комплекса Диери Донеску, натурал. Намерен е при опит да бъде продаден. Утилизиран заради излизане от строя поради нарушаване на правилата за съхранение. Подробности?

— Не е необходимо. Продължавай.

— Две хиляди сто седемдесет и трета година. Базов кристал на крайцера „Трон“. Откраднат от неизвестно лице. Не е намерен. Подробности — неизвестни.

Алекс погледна със съмнение към Ким. Тя, разбира се, беше спец, но той не можеше да повярва, че преди десет години е била способна да открадне гел-кристал от военен кораб...

— Обявен ли е за издирване кристалът на крайцера „Трон“?

— Няма информация.

Логично. Армията не обявява награди за намиране на откраднати вещи и рядко споделя проблемите си с полицията. Цяло чудо бе, че имаше свободен достъп до тази информация.

Крайцерът „Трон“, значи?

Алекс седна до масата и се загледа в чашата, в която лежеше сега невидимият кристал.

Работата не беше само в цената на кристала. Ако това беше същият кристал, ако на него все още се съдържаше цялата информация от флагманския крайцер на флота... Няма значение, че бяха минали десет години.

— Защо винаги не просто затъвам в лайната, а затъвам до уши?
— запита се риторично Алекс.

Кристалът не можеше да му отговори, девойката спеше, терминалът не сметна фразата за коректен въпрос. Алекс въздъхна. Какво пък, нямаше доказателства. Можеше да се допусне, че това е съвсем друг кристал.

— Терминал... достъп до трудовата борса.

— Изпълнено.

Поне тази услуга не му отказаха.

— Свободни места на планетата Живачен Донец за майстор-пилот, спец, възраст трийсет и четири години, трудов стаж шест години, квалификационен разряд първи, годен без ограничения, лоялността потвърдена, списък с нарушения — чист... ъъ... годен без ограничения, заключение на лекарите с днешна дата. Въведи текста.

Имаше свободни места. Цели пет.

Алекс се приближи до екрана.

Първият вариант го накара да се усмихне. Суборбитални и орбитални транспортни превози. Лихтер клас „Хомяк“. За да предлага такава работа на майстор-пилот... човек трябва да има голямо чувство за хумор. Трийсет кредита седмично. Аванс не се плаща. Безплатно жилище в хотел „Хилтън“.

— Изтрий първото предложение...

Вторият и третият вариант не бяха много по-добри. Трасета Живачен Донец — хипертерминала и Живачен Донец — астероидния пояс. Лихтери класове „Хомяк“ и „Язовец“. Шейсет кредита седмично. Хотел „Хилтън“ или квартира от концерна.

— Изтрий второто и третото предложение.

Те тук какво, да не са заринати с майстор-пилоти? Или... или наистина нямат нужда от спецове с подобна квалификация?

Четвъртото свободно място го накара да се замисли за миг. Лайнерът „Гъоте“. Втори майстор-пилот. Независима компания „Слънчева“. Сто кредита. Премии. Аванс в размер една месечна заплата. Пълен пансион. Само че малко особени условия... договор за пет години без право на разтрогване.

— Изтрий.

Петото свободно място беше от армията. Кораб за снабдяване на флота. Седемдесет кредита плюс полагаемите надбавки. Договор за една година. Много симпатичен вариант.

Само че — армията...

— Изтрий.

Девојката тихо застана. Алекс се обърна. Ким вдървено местеше главата си върху възглавницата. Очите ѝ бяха отворени.

— Кристалът...

— Всичко е наред. Той е в безопасност.

— Аха...

Тя отново се изключи.

Да, Ким явно прекрасно разбираше ценността на кристала, щом беше успяла да се изключи от транс.

— Какво да правя с теб? — попита тихо Алекс. — А?

Нарушената метаморфоза не е шега работа. Девойката всеки момент щеше да получи видения. Можеше да изпадне в буйство, а боец-спец, който не може да се контролира, е ужасно нещо. Но дори и да останеше тиха, пак щяха да ѝ трябват храна, спокойствие, лекарства. Всичко това струваше пари, с каквито той не разполагаше.

— Обновяване на информацията — съобщи терминалът.

Алекс погледна към новото свободно място, появило се на екрана.

Корабът „Огледало“. Извън категория, земно производство. Майстор-пилот, съвместно с длъжността капитан на кораба. С длъжността капитан!

Алекс потрепери и впи поглед в сухите редове.

Курсовете не са определени. Двеста кредита седмично. Аванс за два месеца работа. Пълен пансион на борда на кораба и „достойни за длъжността удобства в космопортовете“. Компания „Небе“. Договор за две години.

— Не може да бъде — рече уверено той. — Това просто не може да бъде.

Не се сдържа и погледна към рамото си. Бес наистина стоеше с гръб, но сега беше обърнал глава и с любопитство се взираше в него.

— Не може да има такива договори... още повече когато са ти необходими — съобщи Алекс. — Нали?

Бес явно беше съгласен с него.

— Да го изтрия ли? — предложи терминалът.

— Ще те изтрия аз теб... Подробности!

— Няма информация.

— Свободна информация за кораба „Огледало“ и компанията „Небе“.

— Няма информация.

Такива договори не са за изпускане, особено ако човек няма достатъчно мозък в главата. Двеста кредита са твърде висока заплата дори и за съвместяването на длъжностите майстор-пилот и капитан.

Неизвестна компания, неизвестен кораб, отказ за даване на подробности по договора... Преди да се влезе някъде, винаги трябва да се уточняват условията на излизането. Алекс се беше убедил в тази истина след първия си договор, сключен уж за една година, но проточил се цели три.

И най-важното — длъжността капитан. Това е нещо повече от договор. Това е съдба.

Ким изстена.

— Накратко казано, затънах, нали? — попита той Бес.

Татуировката го гледаше навъсено.

— Върни се към договора за лайнера „Гъоте“.

— Невъзможно. Мястото вече е заето.

Алекс облиза устни, извади кредитната си карта и я протегна към екрана.

— Заявка за сключване на договор с компанията „Небе“, длъжност майстор-пилот и капитан на кораба „Огледало“.

Изминаха десет секунди, преди терминалът да отговори:

— Данните ви са приети.

От процепа под екрана се плъзна лист хартия. Алекс прегледа набързо текста, който беше напълно стандартен и утвърден от профсъюза. С едно малко изключение — Алекс не разполагаше с онази информация за кораба и компанията, с която би трябвало да разполага...

— Имате пет минути за вземане на решение.

— Уточни датата на излитане от планетата — каза Алекс.

— Най-късно след три стандартни денонощия.

— Данни за екипажа?

— Подборът на екипажа е оставен на преценката на капитана.

— Такова вкусно сирене слагат само в мишеловките... — промърмори Алекс.

Той не знаеше какво точно не му харесва в договора, не можеше да го формулира. Навярно именно това, че беше твърде добър.

— Включи режим за сключване на договор — нареди Алекс.

На екрана се появи текстът на договора.

— Аз, майстор-пилот Александър Романов, спец, поданик на Земята, сключвам показания на екрана стандартен трудов договор с

компанията „Небе“ и поемам длъжностите капитан и майстор-пилот на кораба „Огледало“ за срок от две години.

— Прието — съобщи терминалът. — Информацията е изпратена в профсъюза на пилотите и в компанията „Небе“. Да осъществя ли трансфер на пари на вашата сметка?

— Да.

— Изпълнено. Да предоставя ли документацията на кораба?

— Да. На твърдо копие.

Алекс чувстваше, че някъде зад гърба му се е захлопнала вратата на мишеловката, но сиренето вече беше в устата му и той не възнамеряваше да си разваля апетита веднага.

— Включи търговски режим.

— Невъзможно е в минимална конфигурация.

— Плащам тази стая за едно денонощие в максимална конфигурация.

— Изпълнявам.

— Най-близката аптека със служба за спешни доставки. Видеорежим.

Някъде долу във фоайето нощният портиер със сигурност се беше усмихнал, когато Алекс плати стаята за денонощие в максималната ѝ стойност. Както обикновено спецът е решил да удължи удоволствието си.

— Отстъпвам ти го това удоволствие — промърмори Алекс, поглеждайки накриво неподвижното тяло на девойката. А на екрана вече се беше появило лицето на жена натуралка, облечена с бледозелена униформа аптечна служителка.

[1] Оперон — функционална единица от ДНК-молекулата, съдържаща „пакет“ от гени под контрола на един-единствен регулаторен сигнал, наречен промотор. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Линеенето започна точно в полунощ, сякаш организъмът на Ким действаше по часовник. Девојката извика и се изпъна, отмятайки одеялото. Застина върху леглото и бавно се изви в дъга.

Алекс повъртя в ръцете си ампулата с обезболяващо, но реши да не бърза.

Метаморфозата е неприятен процес, дори ако преобразуването на организма е минимално. А в случая на боец-спец, и то с нарушен график...

Най-напред тя повърна, само жлъчна течност. Алекс ѝ донесе вода и ѝ помогна да пие. Тя едва ли разбираше какво става, но жадно впи устни в чашата. После започнаха кръвотечения. Заради физиологията си жените понасят линеенето по-тежко от мъжете — според Алекс тя загуби поне половин литър кръв. Той ѝ инжектира две стограмови дози кръвозаместител, а третата просто не успя да я бие — вените ѝ започнаха да се изплъзват под пръстите му. Момичето се разтрепери и на места по тялото му изби кървава пот. Алекс седеше безмълвно до леглото, като от време на време я бършеше с антибактериални салфетки. На пода вече беше натрупана малка купчинка от тях. Върху рамото му Бес гнусливо се мръщеше.

— Нищо, ще потърпиш — каза му Алекс. — На мен също са ми чистили кръвта и изпражненията.

Вероятно Бес би уточнил, че това са го правили санитарки натуралки, свикнали на тази работа и получаващи заплащане за нея, но колоидните татуировки не умеят да говорят.

В два часа през нощта тялото на девојката се вкочани, пулсът ѝ почти не се усещаше, сърцето ѝ биеше бавно, но стабилно. Алекс се свърза с медицинската база данни, прегледа препоръките, след това вдигна Ким от леглото и я отнесе в банята. Сложи я в пълна с топла вода вана. Разбира се, в банята имаше помощни средства за инвалиди и Алекс стегна девојката с ремъци така, че да не може да се удави. Петнайсетте минути отдых, които му обеща компютърът, той посвети на проветряването на стаята. Събра мръсното бельо и салфетките в

найлонов пакет, после излезе в коридора и си взе чаша кафе от автомата.

Когато се върна, Ким вече беше разкъсала единия ремък и се опитваше да се добере с устни до мътната топла вода.

— Ама че глупачка — възкликна Алекс, докато я измъкваше от ваната. — Голяма си глупачка, знаеш ли?

Тя не отговори. Сега беше способна само на най-простите животински инстинкти, но в ръцете му неочаквано се успокои, позволи му да я положи на матрака, жадно изпи две чаши минерална вода и утихна.

Алекс постоя, погледа я и сви рамене с недоумение. По всичко личеше, че първичното преобразуване на организма е приключило, вътрешните органи се бяха видоизменили, но външно Ким с нищо не напомняше на обикновените бойци-спецове с тяхната плътна сивкава кожа, разширени очи, релефна мускулатура и уголемени пръсти на ръцете...

Следващият етап на метаморфозата беше стабилизирането на тялото. Но девойката му поднесе изненада.

Преобразуването започна отново. Втората вълна на преобразуване на тялото беше нещо, което също се програмираше, но много, много рядко.

Този път Ким започна да крещи от болка. Съвсем слабо — не й бяха останали сили за такава дреболия като крясъците, — но толкова жално, че ако някой я беше чул, след пет минути в стаята щеше да се втурне полицейски спецотряд.

Алекс й инжектира две ампули наркотик. След четвърт час не издържа, инжектира й и кардиостимулатор и добави още една доза обезболяващо.

На рамото му Бес възмутено се почука с пръст по слепоочието.

— Да, ако умре, всичко ще припишат на мен — съгласи се Алекс. — Разбирам.

Когато отново преслуша сърцето й, чу единствено тишина.

Но девойката дишаше равномерно.

Минаха няколко минути, преди той да се сети да преслуша целия гръден кош.

Сърцето се беше преместило в средата на гърдите.

— Проклятие! — изрече той, докато се изправяше. Като че ли девойката можеше да знае предварително какво точно ще се случи с нея или пък бе имала време да му съобщи подробностите по метаморфозата.

Общо взето — логична трансформация за боец-спец. Може да му спаси живота, ако някой тръгне да се прицелва в сърцето му.

Към четири часа сутринта Ким утихна. Дишането ѝ стана равномерно и дълбоко; установилото се наред гърдите сърце биеше ритмично и спокойно. От друга страна обаче, бузите ѝ хлътнаха, а ребрата и тазовите ѝ кости изпъкнаха, сякаш бе гладувала цяла седмица. Джобът на корема ѝ се отвори — кожата беше хлътнала като фуния навътре, ясно обозначавайки пръстеновидния мускул. Приспособление не толкова безполезно, колкото странно за един спец. По-скоро подходеше на контрабандист, но кому е нужен контрабандист-спец?

— Родителите ти са били веселяци — каза Алекс и попи потта от лицето ѝ. Трудно му беше да повярва, че преди няколко часа тя с три удара бе пребила як мъж.

Може би ако портиерът го беше видял с такава приятелка, щеше да им откаже стая.

Затова пък стабилизирането вървеше равномерно, сякаш всичко ставаше по график и под надзора на опитни медици. Салфетките свършиха, Алекс избърса девойката с мокра кърпичка и седна до прозореца да изпуши една цигара. Изглежда, тя се беше справила с преобразуването на тялото, но всеки спец се състои не само от мускули, нерви и вътрешни органи. Един спец има още и мозък.

И общо взето той е най-важното нещо.

Ким застена.

Алекс загаси цигарата си, седна до нея и я хвана за ръката. Един негов приятел, навигатор-спец от „Трета товаро-пътническа“ твърдеше, че спецът, излизащ от стадия на какавидата, се фиксира върху намиращите се наоколо хора и преживява своеобразен импринтинг. За пример привеждаше себе си, оженил се за медицинската сестра, грижила се за него по време на линеенето. Теорията беше красива, Алекс не бе спорил с него, но самият той не изпитваше никакви чувства към медицинските сестри и лекарите, които бяха с него по време на метаморфозата. Дори и да беше преживял импринтинг,

сигурно е бил към силното сладко кафе, с което го бяха гощавали по време на линеенето.

Девојката започна да мърмори нещо. Членоразделно, но на непознат език. Не лингва, не английски, не китائски, не немски, не руски... На Алекс му се прииска да вклучи терминала и да поиска синхронен превод, но размисли. Все едно да надничаш през ключалката.

— Не искам! — рече рязко Ким. Гласът ѝ почти не се беше изменил, което зарадва Алекс. Само това оставаше — девојката да запази старото си тяло, но да придобие рязък властен тон.

— Искаш или не, вече все тая — каза той. — Търпи.

— Не бива... моля ви... не бива... — много жално се замоли Ким.

Алекс я погали по бузата. Разумът ѝ сега блуждаеше в света на бляновете и фантазиите. Едно е да се промени тялото, съвсем друго е да се промени душата. Най-фината част от метаморфозата. Сега Ким преживяваше програмирани още преди раждането ѝ ситуации. Свикуваше с тях. Учеше се да обича бъдещата си професия.

Алекс прекрасно помнеше своята метаморфоза. Опияняващото усещане за полет. Дълбините на космоса. Плеяди от звезди. Пилотиране — във фотосферите на звезди, в астероидни пояси, в бушуващата атмосфера на планети гиганти, във вихрещото се пространство между сражаващи се ескадри.

Честно казано, Алекс дори не знаеше дали му е било необходимо това емоционално напомпване — той и без това още от детството си мечтаеше да стане пилот. Истинско щастие е да знаеш, че мечтата ти неизбежно ще се осъществи...

Само че мечтите на боеца трябва да са други.

И неизбежно слабата бариера между фантазията и реалноста може да бъде разрушена всеки момент. А боецът-спец е способен да убие човек с един удар.

Много интересно щеше да се получи, ако сутринта девојката се пробуди и види до леглото си бездиханния труп на онзи, която се бе грижил за нея цялата нощ...

Алекс се зачуди дали да не я завърже, но това можеше само да навреди. Ако помраченият ѝ разум възприемеше случващото се като агресия — край с него.

— Потърпи, момиче — каза той. — Не остана много. Най-трудното мина.

Лъжеше, но това беше необходима лъжа.

— Знаеш ли... — Гласът на Ким звучеше тихо, но... в него имаше нещо. Някаква немислима, невероятна честност, плаха храброст, откровеност, признателност... душа. — Знаеш ли, когато те видях, разбрах — това е завинаги...

Алекс се задави. Очите ѝ още бяха затворени. Тя витаеше в своите фантазии.

Сякаш в търсене на подкрепа, той погледна Бес. Челюстта на дяволчето беше увиснала.

— Да — съгласи се Алекс. — Бих искал да чуя такова нещо по мой адрес. Глупаво, разбира се, но бих искал.

Ким се усмихваше, без да отваря очи. Той отново избърса потното ѝ лице. Помисли малко и съобщи на Бес:

— А може би не. След такова нещо е трудно да бъдеш мерзавец, а така или иначе ще се наложи.

Бес кимна одобрително.

— Балмонт — каза неочаквано девойката. Помълча малко. — Айвазовски. Гоген. Микеланджело.

Алекс сви рамене. Приблужи се до прозореца и му даде команда да стане прозрачен. Над града вече се надигаше изгревът — мътен, опушен, както си е редно на Живачен Донец. Вчерашният ден беше приключил и потънал в миналото.

— По. Шели. Шекспир. Кийтс. Набоков. Акутагава...

— Пушкин — предложи Алекс, без да се обръща.

— Пушкин. Ломоносов. Фет...

Ким помълча и заговори по-бързо:

— Верлен. Рембо. Бърнс. Хайне. Шилер. Гьоте. Бодлер. Уитман. Уайлд.

— Правилно, не зацикляй на руснаците — каза Алекс. — Добро класическо образование, одобрявам... само че за какво е притрябвало то на един войник?

— Башо. Сафо.

— Иска ми се да знам на какъв принцип ги изреждаш.

— Шопен. Чайковски.

— А, с поезията приключихме ли вече?

— Данте... — изрече девойката с лека неувереност. — Гумилъов. Биков. Робеспьер.

— Какво? — заинтересува се Алекс. Погледна към Ким — тя облиза устни и заговори по-бързо:

— Чърчил. Ленин. Маркс. Ганди. Гейтс. Дън Ляо Вън.

Алекс се настани в креслото, затвори очи и изпъна крака. Все пак доста се беше уморил. А девойката продължаваше да говори ли говори, като се носеше из земната история с непринуденост и с точността на шрапнел. Все пак си остана някакво залитане в посока на поезията и музиката, но нито политиката, нито живописата, нито науката останаха незасегнати.

Изглежда, Ким наистина вървеше по пътя на своята метаморфоза. Вкараните в нея в периода около раждането ѝ знания се взривяваха в мозъка ѝ като мънички бомби. Зад всяко име в нея се изправяше цялостен образ — дата на раждането и на смъртта, събития, картини и стихове, откъси от речи, клюки, може би дори инсценировки и архивни видеозаписи.

Всичко това беше много мило. Но абсолютно безполезно за боец-спец.

Алекс задряма.

Няколко пъти се събуждаше в тишина — Ким мълчеше, след което започваше да говори на немски, който Алекс почти не знаеше, на японски, на английски, на руски, на китайски. Имената отдавна бяха приключили. Сега тя водеше разговори с несъществуващи събеседници. Безсмислени разговори.

— Това е твърде съблазнително предложение, мосю...

Алекс отново задрямваше. Той умееше да си почива в нахъсан ритъм, като потъваше в сън за няколко минути, мигновено се събуждаше, оценяваше обстановката и пак задрямваше. Полезен за неговата работа навик — затова бе получил тази способност. Но никой не го беше учил на световна история. Това не е нужно на нито един спец.

— Да, ваша светлост...

Пилотът спеше.

— Алекс...

Той отвори очи.

Девојката седеше на леглото, загърнала се с чаршафа. Бузите ѝ бяха хлътнали, очите ѝ блестяха трескаво, но тя беше в пълно съзнание.

И изобщо не се беше променила.

— Къде е кристалът?

Алекс посочи с поглед масата. Ким скочи, придържайки чаршафа, приближи се до масата и взе чашата. — Тук?

Пилотът безмълвно кимна.

Ким плъзна пръсти във водата, напипа невидимите ръбове и лицето ѝ веднага се отпусна.

— Обърни се... моля те.

Той се извърна. Когато погледна отново, кристалът вече не беше в полупразната чаша.

— Преминах ли през метаморфозата? — попита девојката.

Алекс кимна.

— Наистина ли?

— Да.

Ким се засмя.

— Аз... беше ме страх. Нали при нарушена метаморфоза може да се умре?

— Ти се опита. Но аз не бях съгласен.

— Алекс... — Тя мигновено стана сериозна. — Приятелю спец, признателна съм ти за помощта. Ще отвърна с добро на доброто.

— Вярвам ти. — Алекс неохотно се измъкна от креслото. Нощните впечатления вече се уталожваха и губеха яркостта си. Оставаше само умората. — Вземи си душ, а през това време аз ще поръчам да ни донесат закуска. Гладна ли си?

— Много.

— Значи всичко е наред.

Той търсеше в лицето ѝ поне бегли промени. Само ако зениците бяха станали вертикални, а ушите се бяха заострили... Или се бяха променили цветът и плътността на кожата...

Алекс протегна ръка и потупа Ким по бузата. Девојката се усмихна, приемайки ласката без ни най-малко смущение.

Кожа като кожа...

— А защо физиономията на Бес е толкова объркана?

Алекс погледна навъсено татуировката си.

— Защото е тъп. Почти като мен. Иди да се измиеш.

— Благодаря... — Тя леко се протегна, повдигайки се на пръсти, за да го млясне по бузата, и със смях се скри в банята.

— Нищо не разбирам — каза честно Алекс.

Нима метаморфозата все пак се беше объркала?

Успяла е психологическата фаза, но не се е променило тялото? Но нали сърцето се беше преместило... а и този джоб под ребрата... Впрочем джоба си го имаше и по-рано.

Той се приближи към екрана и поръча от кафенето на хотела обилна закуска за трима. Нямахме никакви съмнения, че Ким ще се справи с две порции.

Когато тя излезе освежена и облечена с евтиния хотелски халат, вече бяха донесли закуската. Пържени яйца с гъби, варено телешко, изобилие от сок и препечени филийки — Алекс имаше особено мнение относно закуската за девойки-спецове.

— О, няма да мога да изям толкова — възкликна Ким, гледайки към масата.

— Само така ти се струва. Ела тук.

Той разтвори халата ѝ и тя леко се напрегна, но Алекс не обърна внимание на това. Докосна гърдите ѝ.

Точно така. Сърцето беше под гръдната кост. Белите дробове, вероятно, бяха станали с еднакви размери. Можеше само да гадае накъде са се изместили хранопроводът и трахеята.

— Ким, в какво трябваше да се трансформираш?

— Нещо не е наред ли? — бързо попита тя.

— Трябва да знам какво означава „наред“, за да мога да кажа дали нещо не е наред. Каква трябваше да станеш?

— Боец-спец... струва ми се.

— Струва ти се?

— Никога не са ми казвали нищо за това. — Тя не отместваше поглед от ръцете му. — Мисля, че боец-спец... Имам... имах един приятел. Него го бяха програмирали за боец и се оказа, че имаме еднакви програми за обучение.

— Оръжие, ръкопашен бой, тактика и стратегия? — Алекс отдръпна ръката си.

— Да.

— Странно. Знаеш ли, че кожата на боеца, например, променя състава си и придобива леко сивкав оттенък?

Ким се намръщи:

— Според мен е даже красиво!

— Не споря. Но това не се случи с теб. Няма ги и останалите признаци.

— Нещо се е объркало? Метаморфозата ми не е завършила?

Тя наистина се уплаши.

— Може и всичко да е наред. Всяка специализация си има свои групи. Не съм познавач на бойните трансформации... Ще се наложи да те прегледа лекар. Сядай да ядеш.

Ким ядеше бързо и в това нямаше нищо чудно. По-скоро бе изненадващо, че успяваше да се храни изцяло, дори красиво.

Алекс си дояде бърканите яйца, допи кафето и се приближи към екрана. Листът с документацията на кораба го чакаше върху принтера.

Той започна да чете с пълната увереност, че го очакват неприятни изненади.

Колкото повече четеше, толкова повече се объркваше.

„Огледало“ беше многофункционален кораб от звезден клас. Нещо средно между туристическа яхта и пътнически кораб с биокорпус, с добро обзавеждане, прилично въоръжение и отлични двигатели. Не кораб, а мечта. Екипаж до шест души, количество пътници — два пъти повече. Може би той нямаше да се откаже от този договор, дори ако имаше повече време за мислене. Капитан, и отгоре на това с правото сам да подбере екипажа...

— Не е възможен чак такъв късмет... — промърмори той.

— Алекс, а откъде имаш пари? Вчера беше на нулата.

— Намерих си работа. — Алекс сгъна листа и го прибра в джоба на якето си. — Ким, откъде си родом?

— Отдалеч.

— Това е ясно. Имаш ли къде да отидеш в този град? Къде да живееш, как да си изкарваш прехраната?

В очите ѝ отново се появи лека уплаха.

— Не. Тоест да... но не бих искала.

— Ясно — повтори Алекс. — Сега трябва да изляза. Ти можеш да останеш тук и да ме изчакаш или просто да отпочинеш и да си тръгнеш.

— Аз... ще те изчакам. — Девойката сведе поглед.

— Добре. Дай ми номера на кредитната си карта, ще ти прехвърля малко пари. Трябват ти нови дрехи.

— Нямам кредитна карта.

— А идентификатор? Поне детски?

— Нямам никакви документи.

Какво значение имаше дали нелепостите са с една повече или една по-малко... Алекс се приближи към екрана и преведе част от парите на сметката на хотела, отваряйки кредит.

— Все пак си поръчай дрехи. И се постарай да ядеш по-често. Не твърде много, но често.

— Знам.

Алекс кимна и не каза нищо повече. Нито за необходимостта от интензивно физическо натоварване в първите дни след метаморфозата, нито за възможността за световъртеж и загуба на съзнание, нито за ползата от хотелската сауна.

— Заклучи вратата след мен — помоли той.

Живачен Донец беше колонизиран преди двеста години, като че ли от най-първата хиперканална станция, построена на Луната в средата на дваисет и първи век. В информационната мрежа със сигурност можеше да се получи подробна информация, но Алекс общо взето не се интересуваше от нея. Какво значение имаше коя от станциите, шарейки на сляпо из океана на хиперпространството, беше прокарала канал от Земята до Живачен Донец?

Във всеки случай планетата не беше избегнала характерната за първите земни колонии съдба. Тя беше аванпост, в който наред безкрайните джунгли се строяха селища, гарнизони, заводи. Отначало предпазливо, а после, след като се беше изяснило, че местната природа е беззащитна пред човека — все по-активно. Поток от емигранти, прииждащ от пренаселената Земя, масово клониране на бебета, увеличаващо прираста на населението десетки пъти над нормалното равнище — всичко това беше нещо обичайно.

Само дето на колонията изобщо не ѝ се удаваше да се отърве от етикета на промишлен гигант. Твърде много полезни изкопаеми, твърде развита инфраструктура. Планетата се задъхваше в отпадъците

си, но алчността засега надделяваше. Според Алекс това можеше да продължи още двайсет-трийсет години.

Той излезе от „Хилтън“, избягвайки погледа на любопитния портиер — който беше друг, не вчерашният. На уличката малко встрани от хотела в колите си дремеа неколцина таксиджии.

— Към порта — каза Алекс и седна до шофьора.

— Космопорта? — кой знае защо уточни шофьорът, благоприличен натурал на средна възраст.

— Защо, и други ли има?

— Аеропорт... на север, речен порт — каза шофьорът, подкарвайки колата. — А и космопортовете около града са три.

— Централният граждански.

— Аха. — Шофьорът вкара колата в рехавия транспортен поток, прокара пръсти през сензорите на маршрутизатора и свали ръце от кормилото. Според Алекс — твърде самонадеяна постъпка; старата система за автоматично управление на колата не му вдъхваше никакво доверие, но той не възрази.

Няколко минути пътуваха мълчаливо. Противно на очакванията, колата се движеше плавно, спазваше дистанция и не правеше излишни маневри.

— Отдалеч ли сте? — поинтересува се шофьорът.

— Да. От Земята.

— Бил съм там — съобщи шофьорът с явна гордост. — Хубава планета, все пак ни е прародина... Но при нас е по-хубаво.

— Вкъщи винаги е най-хубаво — отговори дипломатично Алекс.

Той добре познаваше нравите на колониите. Или пълно самоподценяване и преклонение пред Земята, или гордо вдигнати брадички и старателна слепота.

— Аз съм служил в армията — съобщи шофьорът. — Четири години. Уволних се сержант. Имахме учения на Земята. Три седмици.

— Наистина ли?

Алекс изобщо не се интересува от подвизите на шофьора, които вероятно се изчерпваха с две-три миротворчески мисии, нито пък от обстоятелствата, при които е пребивавал на Земята.

Но учтивостта изискваше да поддържа разговора.

— Ами да. Цели три седмици. Бяхме в тази... как се казваше... Америка.

— В Северна или Южна?

— А те две ли са? — Шофьорът се засмя, чистосърдечно признавайки невежеството си. — Беше студено. Сигурно в Северна? А освен това летяхме на лов за тези... пингвини? Наблизо, отвъд един пролив. Само че да не си помислите нещо, всичко си беше честно, с лиценз.

— Не обичам лова.

— Напразно. Най-мъжкото забавление. Войната и ловът... но войната е опасно нещо.

Алекс с усилие сдържа усмивката си. Много героичен и мъжки подход.

— Между другото... може ли да ми платите предварително... — Шофьорът още веднъж го измери с поглед и явно се усъмни в неговата платежоспособност. И това беше забавно. Или искай парите веднага, или търпи...

Алекс извади кредитната си карта и я активира. Погледна към мярналите се върху брояча цифри. Напълно разумна цена.

— Благодаря — изобщо не се смути шофьорът. — А какво точно ви интересува в космопорта?

— Аз съм пилот.

— А... ами... — Шофьорът несприятливо се разсмя. — Нима натуралите ги взимат за пилоти?

— Аз съм спец. При нас на практика няма външни различия.

— Много неща ли променят?

— Достатъчно. Ето сега например, ако се врежем в насрещен камион... — при тези думи шофьорът побърза да погледне напред и дори докосна волана — ... ти ще се размажеш на пюрے. Твърде голямо натоварване. А аз най-вероятно ще оцелея и сам ще си изляза от колата.

— Ти си забавен тип... — Шофьорът все пак сложи ръце на волана. — Дрехите ти... не са пилотски.

— Така се получи. Нищо, ще се преоблека.

— А и татуировката... Ето, виж каква ми направиха на мен в армията.

Алекс погледна замислено ръката му. Всеки пръст беше украсен с изображението на разголена жена. На кутрето — кокетна нимфетка, на безименния пръст — пищна негърка, на средния — дългокоса

светлоруса моделка, на показалеца — увита около пилон стриптийзборка, на палеца — седнала в странна поза азиатка. На самата длан лежеше мъжествен боец със силова броня и, който знае защо, с парадна барета. Дори гърбът му изразяваше преситеност и замисленост.

— Добре са ги направили — съгласи се Алекс.

— Ще се наложи да ги махна — въздъхна шофьорът. — Спомен, разбира се, но... дъщерята пораства... не е хубаво. Ще погледне ръката на тате, пък там не пръсти, а цял харем.

— Обичайна армейска работа — каза Алекс. — Не пръсти, а цял харем.

Шофьорът го погледна напрегнато, но лицето на пилота оставаше непроницаемо.

— Шегуваш ли се? — уточни таксиджията.

— Е, не, как... Но ти махни само девойките. Боеца остави! И ще си имаш и спомен.

Лицето на шофьора се разведри.

— Знаеш ли... прав си! Умна глава! На мен изобщо не ми беше хрумвало...

— А, няма защо. Случва се.

Колата вече беше стигнала някъде до района на болницата и сега се носеше край редките стълбове на монорелса. Движението си оставаше учудващо слабо.

— Тук има подземен път за камионите — рече шофьорът, отгатвайки учудването на Алекс. — И пътническите капсули минават оттам. На някои им харесва да се завират под земята...

Явно това беше болното му място — подземната железница, отнемаща част от изгодните пътници. Следващите няколко минути той разказа на Алекс историята на строежа на подземната железница. По неговите думи излизаше, че тя не е нужна никому, освен на корумпираните чиновници от кметството.

Алекс затвори очи. Все пак напразно беше завързал разговор. Трябваше просто да плати и да поспи. Половин час сън — не е никак малко.

— Ти също имаш симпатична татуировка — направи му комплимент шофьорът. — На вид нищо особено, кич... Но лицето на

дяволчето е добре направено! И умора се вижда, и скука, и такова... снизхождение ли, какво ли? Сякаш всички са му омръзнали.

— Това е лошо — промърмори Алекс. — Не съм поръчвал такава...

— А, добре се е получило! — Шофьорът вече напълно се беше окопитил от смущението. — А ти си славен тип, макар и спец. Да не си помислиш... аз самият имам напълно нормално отношение към вас. Но нали у спецовете има такова... пренебрежение към натуралите. А?

— Среща се.

— Аз даже исках да направя на дъщеря си спецификация, като разбрах, че жена ми е забременяла. При нас общо взето сега не е скъпо. Правителството помага, може да се изтегли кредит, десетгодишен. И какво си мислиш, че стана?

— Какво?

— Не се разбрахме с жената. Аз как си го представях? Най-добре дъщеря ми да е добър техник. Винаги има търсене, изкарват хубави пари и както казах — не струва скъпо. При нас в армията, в базата, имаше една девойка наемник, спец санитарен техник. Ако знаеш как отвиваше ръждясалите гайки с пръсти! Течовете направо ги чуваше, от двайсет метра разстояние. А как продухваше канализационните тръби! И на всичкото отгоре — красавица. Е, предложих на моята... тя едва не избухна в плач. „Не искам дъщеря ми да прекара живота си из шахти и мазета!“. Какво общо има тук животът? Едно е работата, съвсем друго — животът. Казвам й, добре, ти какво искаш? „Нека да бъде модел...“. Кажи, не е ли глупост?

— Глупост е.

— Такива спецификации не се подпомагат от държавата... и са толкова скъпи... А и що за работа е това — да въртиш задник на подиума? Пък и днес на мода са слабите като трески, утре всички ще хукнат подир пицните. Как да отгатнеш?

Алекс млъкна.

— Ти какво, спиш ли, спец?

Той не отговори и шофьорът замълча. Изглежда, даже малко се обиди и спря на плацата на космопорта твърде рязко, сякаш искаше Алекс да забие лице в стъклото.

— Благодаря — каза Алекс, отваряйки очи. Наистина беше задрямал, но тялото му реагира само, разпредели натоварването и

здроаво се застопори в креслото още в началото на спирането. — Всичко хубаво ти желая.

Не остави друг бакшиш освен онзи, който беше включен в сметката.

Централният граждански космопорт на Живачен Донец не оправдаваше названието си.

Някога той наистина беше главният междинен пункт между планетата и орбитата, но преди двайсет години беше построен нов граждански космопорт, по-отдалечен от столицата и способен да приема големи съвременни кораби. Де юре той не получи титлата Централен, но де факто стана такъв.

Алекс стоеше до подвижните стъклени врати и пушеше. Разбира се, хората бяха много, но това бе резултат по-скоро от малките размери на корпусите. Само от време на време от вратите се изсипваха тълпи от приличащи си, сякаш клонирани хора, отбелязвайки пристигането на поредната совалка. Смените в орбиталните заводи и корабостроителници траеха по три денонощия, но в орбита около Живачен Донец имаше много, много заводи.

Алекс хвърли цигарата и влезе в сградата. Изведнъж осъзна, че просто отлага, доколкото е възможно, последните си крачки към кораба.

Наоколо сновяха служители на порта, около регистрационните гишета се тълпяха униформени работници. Преминаваха охранители, всички до един спецове, измамно ниски и тесни в раменете.

Алекс тръгна към една от вратите, водещи към служебните сектори на порта. Забеляза, че няколко от охранителите спряха наблизо, контролирайки ситуацията. После рече, гледайки в пластината на телекамерата:

— Александър Романов, спец, капитан и майстор-пилот на кораба „Огледало“, компанията „Небе“, Земя.

Под ключицата му едва доловимо запулсира идентификаторът, имплантиран под кожата преди двайсет години. Проверката се извършваше по пълна програма с експресен анализ на генотипа.

Алекс търпеливо чакаше молекулярните детектори да уловят в капилярната мрежа съвсем младия, току-що попаднал в кръвта

лимфоцит, да го разцепят и да го сравнят с еталонния образец. Не беше възможно да се излъже идентификатор, работещ в режим на максимална бдителност. Дори и да се изреже чипът от тялото и да се сложи в епруветка със свежата кръв на собственика му, пак нищо няма да се получи. Проверката можеше да отнеме няколко минути, но безопасността беше по-важна.

— Идентификацията е успешна, достъпът е разрешен — откликна терминалът с човешки глас. Изглежда, го проверяваше оператор, а не програма. Преграждащото прохода поле смени полярността си и му позволи да премине. — Нуждаете ли се от помощ?

— Разположението стандартно ли е? Инсектариумът на място ли си е?

— На място е — отговори операторът. — Влизайте.

Рангът позволяваше на Алекс да използва транспортни платформи, но разстоянието не беше голямо и той предпочете да отиде до инсектариума пеша. В това имаше някаква лека, труднообяснима наслада — да крачи по широките полупразни тунели, точещи се под зданията на космопорта, да кима на хората, които среща — тук вече нямаше пътници, търговци, мошеници на дребно, цялата онази публика, която нараства с течение на времето в транспортните артерии неизбежно като холестеролните плаки в кръвоносните съдове. Тук имаше само свои. Макар и не спецове.

В космопортовете „инсектариуми“ се наричаха отделите по счетоводство и оформяне на договори. Отчасти по външни признаци, отчасти заради вечния антагонизъм между технически и книжни работници. Впрочем паяците си отмъщаваха жестоко — понякога на Алекс му се струваше, че ако зависи от тях, нито един кораб никога не би напуснал порта.

— По работа ли? — поинтересува се охранителят на входа към царството на бюрокрацията. Въпросът беше почти ритуален, Алекс го беше чувал в десетки портове.

— Не, от мазохизъм — отговори той както обикновено.

Охранителят се усмихна, докосна сензора и отвори вратата. Може би с удоволствие би пуснал в инсектариума и терорист, но кой знае защо не се намираха терористи, извършващи покушения срещу счетоводители.

Алекс влезе.

В инсектариума цареше тишина. В много от отделите обичаха да работят на фона на музика, но не и тук. Впрочем, може би свиреше музика, но за всеки различна.

Двайсетината паяци се обърнаха в синхрон и погледнаха към Алекс. Почти всички използваха най-прости нервни жакове и от слепоочията им към компютрите се спускаха тънки снопове проводници. Само няколко счетоводители-спецове бяха лишени от това украшение. Невротерминалите бяха вградени в облегалките на креслата им.

— Добър ден — каза Алекс.

Той винаги се чувстваше неуютно в инсектариум. Не страх, не неприязън... по-скоро потискащ срам, че е дошъл с някакъв дребен, никому ненужен въпрос и отвлича вниманието на хората, заети с наистина важни проблеми.

Паяците мълчаха, заети с беззвучния си мрежов диалог. Само една девойка, най-младата, и между другото най-симпатичната, мърдаше устни — още не се беше избавила от този ненужен навик. Алекс не възнамеряваше да се възползва от нейната слабост, но артикулацията беше твърде силна и той разчете по устните ѝ: „... хубавичък... може ли аз... хайде, момичета...“.

Само не и това! Симпатията на девойката щеше да се изрази единствено в това, че щеше да се занимава с него трикратно по-дълго от необходимото.

Една от счетоводителките-спецове направи го жест да извика при себе си. Това беше добре. Можеше да се надява, че потопената във виртуалния свят специалистка няма да го забави прекалено много.

— Име? — попита жената. Очите ѝ бяха затворени, тя дори не се постара от учтивост лично да погледне пилота. Стигаше ѝ информацията от компютърните детектори... добре поне, че не говореше през колоните с изкуствено синтезиран глас. Имаше бледо, синкаво лице, тънки устни, подпухнали клепачи с изпъкнали червеникави вени и гладко сресани къси коси.

— Алекс Романов, спец, майстор-пилот... — започна той. Жената отново махна с ръка, за да покаже, че информацията ѝ е достатъчна.

Алекс млъкна. Стоеше и гледаше компютъра пред нея. Екранът беше изключен и той не знаеше с какво се занимава счетоводителката в момента. Може би готвеше нечий договор. Може би търсеше начини да избегне плащането на данъци. Може би сортираше стоки в складовете. А може би правеше любов с партньор на другия край на Галактиката. Малката машина с гордия етикет Gel-Crystal Inside позволяваше страшно много неща. Нямаше значение, че гел-кристалът е колкото глава на кибритена клечка...

— Кораб „Земя“, компанията „Небе“ — каза жената. И отвори очи.

Това беше толкова неочаквано, че Алекс потрепна.

Сякаш могъщ вълшебник беше прошепнал заклинание, превръщащо живия придатък на машината в човек.

Счетоводителката изглеждаше доста млада. Даже симпатична. Трябваше само да си направи прическа, да посети козметик и да смени работната униформа с рокля...

— Вашите документи — каза тя.

Алекс не разбра. Дори посегна към джоба си, където лежеше копие от договора, но жената вече му подаваше изскочилото от принтера пълномощно за кораба.

— Фиксирайте личността.

Алекс облиза пръста си и докосна печата. По тънкия пластмасов лист пробягаха разноцветни вълни.

— Успех — рече счетоводителката.

— И това е всичко? — поинтересува се Алекс, който все още нищо не разбираше.

— Да. Всичко. А какъв е проблемът всъщност?

— Ами...

— Корабът е готов за старт. Получихте документите. Мога ли да ви помогна с още нещо?

Нямаше какво да каже. Паяците наистина си бяха свършили работата. Точно така, както би трябвало да я свършат... в идеалния случай. Само че защо му се размина без дълго ровене в биографията му, без въпросите: „Наистина ли сте страдали от енуреза на петгодишна възраст? С какво беше свързана дълбоката ви емоционална привързаност към парализираната ви баба? А много ли бяхте пили, когато ви пребиха в онзи бар на Земята?“.

— Благодаря — каза Алекс. — Извинявайте...

— Да?

— Не... нищо.

Той се обърна и тръгна към вратата, като чувстваше с гърба си погледите на всички паяци.

Какво беше това?

Да не би днес да имаха ден за културно обслужване?

Или течеше проверка и инспекторите наблюдаваха случващото се в инсектариума?

Или лицето му беше напомнило на жената за ученическата ѝ любов?

Много хубаво не е на хубаво.

Охранителят го погледна с изненада и попита:

— Толкова ли е зле?

— Да... явно.

— Рано сутринта един друг спец — същото. Едва влезе и изскочи целият почервенял, с треперещи ръце. Оказа се, че има непълни данни за роднините му по майчина линия. Наредили му да върви да ги събира. Разправя, че щяло да му отнеме три дни тичане насам-натам. Тези родини никога на никого не са потрябвали, обаче тук се оказало, че трябва. За застраховка с отстъпка, представяш ли си? За негово добро. А корабът, на който са го наели, отлита тази вечер.

Охранителят се разсмя — добродушно, даже със съчувствие. И на него му се беше налагало да има вземане-даване с паяците.

— Застраховката е полезно нещо — каза Алекс. Кимна на охранителя и тръгна към транспортната платформа, оставена наблизко от някого. Може би я беше забравил същият онзи злощастен спец, който сега се сражаваше с паяците от имперските архиви.

Съдейки по документите, корабът го очакваше не в хангара, а право на пистата. Явно беше отскоро на планетата. Алекс стоеше на платформата, хванал се за парапета — втълпеният от специализацията навик да има три точки на фиксиране в движещ се обект. Платформата влезе в магистралния тунел и се понесе под пистата на пълна скорост.

Алекс изведнъж осъзна какво го беше накарало да застане нащрек от самото начало.

Пълното право на избор на екипаж!

Така не се прави. По-точно — прави се, но само когато корабът е построен на същата планета. А „Огледало“ беше земно производство.

Някой трябваше да е управлявал кораба по пътя към Живачен Донец. Дори и да не е бил с пълен екипаж, е имало поне минимална група — пилот, навигатор и енергетик. А да се наемат хора за еднократен курс в една посока, за да се започне издирване на екипаж на друга планета, е абсурд. На Земята имаше значително по-голям избор от специалисти, отколкото в колониален свят, макар и развит. Още повече, че съществуваше полезната традиция да се оставя в екипажа поне един човек от предишния състав. Всеки кораб има своята неповторима индивидуалност и един опитен човек понякога може не само да спести време и пари, но и да спаси самия кораб от гибел.

Странно...

Платформата намали скорост, спря под транспортната шахта и бавно започна да се изкачва. Двайсет метра нагоре, през скалистата почва и бетонната възглавница на пистата... Алекс погледна Бес — той изглеждаше замислен и напрегнат.

Точно така. Имаше нещо нередно, но какво? Като в стария виц за спецове, който вече сигурно от сто години се разказва сред натуралите: „Усещам клопка, но къде е тя?“.

— Но не можехме да оставим девойката да умре, нали? — попита той дяволчето.

Ако се съдеше по лицето на Бес — могли са, и още как.

Къде беше клопката?

Експериментален модел кораб? Нещо опасно и непроверено, в което трябва да се примами екипаж и да се наблюдава какво ще стане? Едва ли. Съдейки по документите, корабът беше много хубав, но без неочаквани модернизации. Цялото оборудване беше типово.

Опасен курс? Също неправдоподобно. При опасните курсове примамват с пари, застраховки, отстъпки. Какво и да е, само не и измами. Иначе ще излезе твърде скъпо за която и да е компания. Винаги ще се намерят желаещи да си напъхат главата в устата на лъва, защо трябва да бъдат принуждавани нежелаещи?

Служба на ръба на закона? Същите възражения.

Работата не е в кораба. Работата винаги е в хората, а не в железарията.

Алекс поклати глава и се постара да изхвърли съмненията от нея. Не напълно... просто да ги изтласка в по-далечно кътче на паметта си.

Платформата изплува през разтворилата се диафрагма на люка, люшна се, променяйки плоскостта на опората, и заплува над пистата. След две секунди Алекс наистина забрави за подозренията си.

Той си беше у дома...

Космопортът, макар и загубил някогашното си значение, водеше пълноценен живот. Кацаха едновременно две совалки, на око Алекс ги определи като старички „Манти“, трети или четвърти модел. Определи го даже не по силуета, а по стила на пилотиране и по скоростта на кацане. Насред пистата, разперил три обръча с опори, стоеше тежък товарен „Кашалот“ с може би максималния за космодрума тонаж. От него пълзеше колона автоматични товарачи, стиснали в манипулаторите си контейнери и цистерни. Над изящна туристическа „Видра“ се трудеха мънички роботи, които пълзяха по плоскостите ѝ, проверяваха и ремонтираха корпуса.

Само тук си струваше да се живее. Тук — и в кораб по време на полет.

Алекс се усмихваше.

Вече не му разваляше настроението мътното сиво небе, където в отблъскващ коктейл се бяха смесили смог и дъждовни облаци. Над това небе имаше друго, чисто и безкрайно, създадено за свобода, за полет... за самия него.

А после платформата заобиколи „Видра“-та и Алекс видя своя кораб.

„Огледало“ беше в стартова позиция. Сякаш великан дискохвъргач бе запратил уреда си, който виси над земята и не бърза да се издигне в небето. Биокерамичен диск с диаметър трийсет метра, шест опори, три маршови двигателя... малко необичайна конструкция, „букет“ в кърмовата част... впрочем така може и да е по-удобно... изпъкналост на пилотската кабина — малко по-голяма от стандартната за такъв корпус... явно е възможно съвместно пилотиране с още един човек...

Алекс преглътна заседналата в гърлото му буца.

„Огледало“ беше ослепително прекрасен. Съвършен със своята уголемена каюта за управление, с нестандартната конструкция на двигателите, с нежнозелената броня...

Това беше любов от пръв поглед. Само по външния вид.

Така човек, способен да обича, потрепва при вида на лице в тълпата. Наоколо има още десетки, стотици, хиляди лица — но те вече не са му нужни.

Понякога Алекс съжаляваше, че не умее да обича хора, но само докато не се влюбеше в някой кораб.

— Здравей... — прошепна той, вгледан в „Огледало“.

Платформата забави ход, Алекс скочи на бетона и се приближи към кораба. Протегна ръка и докосна бронята предпазливо, с върховете на пръстите си. Биокерамиката беше топла и еластична. Жива.

— Знаеш ли кой съм аз... — прошепна тихо Алекс. — А? Ти ме виждаш... Здравсти...

Той обиколи кораба, докосвайки с ръка бронята — докато успяваше да я достига. Корабът мълчеше и от своя страна го изучаваше.

— Харесвам ли ти?

Сега се радваше, че в кораба няма никого. Това беше само негов миг. Не, общ — за него и за кораба.

— Посрещни капитана.

Идентификаторът под ключицата му остана неподвижен. Със сигурност беше имало търсене на информация. Но не по пълната програма. И това беше хубаво. Това беше ответен знак. На доверие.

Над главата му се отвори люк, подаде се стълбичка, завършваща с малка платформа. Алекс пристъпи върху нея и позволи на кораба да го качи във вътрешността.

Шлюзовата камера се оказа стандартна. Три скоростни скафандрови блока, скутер върху подпора. Алекс изчака обвивката под краката му да се срасне, слезе от платформата, която се бе превърнала в част от пода, и излезе в централния коридор на кораба.

Засега всичко беше обичайно. Корпусът диктуваше разположението на помещенията, единствената разлика беше, че на мястото на изнесените в кърмата странични двигатели бяха разположени бойни постове. Трябваше да започне инспекцията именно с тях, после да отвори пакета с инструкциите в капитанската каюта и

едва след това да отиде в командната каюта. Но сега установеният ред не го вълнуваше. Той се приближи към командната каюта. Корабът постла по коридора пред него вълна от лека светлина, която по-скоро се равняваше с неговата скорост, отколкото да задава темпо.

— Капитански достъп — каза Алекс, спирайки пред люка.

Този път индикаторът запулсира. Корабът не можеше да му предостави пълното управление, без да удостовери самоличността му.

После люкът се плъзна в стената.

Командната каюта наистина беше двуместна. Алекс огледа малкото овално помещение: екраните на стената светеха в матовобяло, ложементите бяха разтворени, резервните пултове бяха включени.

Нормално. Беше се опасявал, че двуместната командна каюта на толкова малък кораб ще се окаже неудобна, но засега нямаше такова усещане. Капитанският ложемент беше изнесен малко напред — уместен символ. Може би с компания щеше да е даже по-добре.

Макар че много зависи от това кой именно ще стане втори пилот...

Алекс се приближи към ложемента. Легна и ръчно стегна коланите.

Корабът търпеливо чакаше.

Алекс затвори очи.

Страх? Не... не страх. По-скоро вълнение, като при тийнейджър преди първата целувка, вече неминуема, когато устните се привличат помежду си... но все още неизпитана, чудесна, неслучила се никога с никого.

Алекс беше имал шанса да е майстор-пилот на доста по-големи кораби от „Огледало“, но капитански достъп беше получавал само на старата тренировъчна „Чапла“, един от трите кораба в пилотската школа.

Ако се продължи аналогията — „Чапла“ беше уличница. Опитна, умела, доброжелателна проститутка, всеки ден обучаваща поредния неопитен хлапак курсант на изкуството да лети. Алекс си спомняше първия си кораб, спомняше си го с топлота и благодарност, но сега всичко беше различно.

Или трябваше да стане различно.

— Контакт... — каза той, облягайки се назад в ложемента.

И почувства как в тила му се появява топла вълна, която се разнася по тялото му. Реорганизираните неврони на тилните части на мозъка бяха влезли в резонанс с невротерминала.

Светът изчезна. Умря в кратко ослепително припламване — и се роди отново.

Алекс се превърна в кораба.

Протегна се — с цялото си дисковидно тяло, олюля се върху опорите. Почувства пулсирането на глуонния реактор. Включи сензорите и попи в себе си пространството над космопорта. Току-що приземилите се „Манти“, навлизащият в стратосферата „Кайман“, острите игли на флаерите, реещи се над града, отвъд пределите на забранената зона...

Ала това още не беше пълно сливане.

Някъде съвсем близо, вече почти преплел се със съзнанието му, живееше корабът. Отстъпил му тялото си, станал продължение на разума му и наблюдаващ от страни. Алекс изключи сензорите и остана в тъмнината и тишината на вътрешното пространство.

Насаме с разноцветна мъгла.

— Докосни ме...

Цветна мъгла, осветени от слънцето облаци, роящи се искри.

— Стани едно цяло с мен...

Дъгата потрепна и се разпадна на огнен дъжд.

Те се сляха.

Космическите кораби не са пълноценни личности. Както и суперкомпютрите, автоматичните заводи, океанските кораби и останалите полуживи създания. На хората не са им нужни конкуренти. Някои смятат, че изкуственият разум на корабите е стопиран на равнището на кучето, други ги сравняват с плъховете. Впрочем, не е ясно кое от двете е по-голям комплимент.

Само че сега това не беше важно.

Сега те бяха станали едно — човекът с цялата му памет, опит, навици, и корабът — набор от специализирани програми, съединени в мощна морално-етическа матрица. Корабът можеше да тъгува, да се радва, познаваше страха и неприязънта, симпатията и отвращението. Да... да. Навярно на равнището на кучето или плъха, свинята или котката. Тези, които никога не са изпитвали сливането, можеха да се упражняват в остроумие до безкрайност.

Алекс знаеше една простичка тайна. Всеки кораб имаше душа.

И само онзи, който станеше капитан, разбираше тази душа докрай.

— Аз няма да ти причиня болка...

Корабът не можеше да отговори. С думи отговаряха само обслужващите програми: изкуствени, обучавани, способни да поддържат разговор — и абсолютно безмозъчни.

За онова, което представляваше душата на кораба, бе достъпно само безсловесното общуване в краткия миг на единение с капитана.

— Обичам те...

Корабът нямаше нито външност, нито възраст, нито пол, нито глас.

Само разноцветна паяжина от емоции, вечно застинала на границата на самоосъзнаването.

Да се обича един кораб беше по-смешно от правенето на секс с животно. Официално никой никога не беше употребявал думата „любов“ във връзка с отношенията между капитан и кораб. Говореше се за „емпатия“, говореше се за „емоционален контакт“.

Но всички знаеха неофициалната истина.

В това беше и притегателната сила, и острата горчивина на капитанската длъжност. Да напуснеш кораба си беше все едно да изоставиш любимата си. Да, отношенията можеха да отслабнат, яркостта им можеше да помръкне. Капитанът можеше да пожелае да напусне кораба, също както и корабът можеше да не приеме капитана. Имаше такива, които сменяха корабите с лекотата на Дон Жуан. Имаше и кораби, които не приемаха никого, не се решаваха на „емоционален контакт“.

И все пак, да бъдеш капитан — това означаваше твърде много. Рано или късно осъзнаването застигаше всеки, даващ командата „контакт“, докато се е отпуснал в капитанския ложемент.

Сега този миг беше дошъл за Алекс.

Многоцветната паяжина го докосна — плахо, трепетно, предпазливо...

Алекс чакаше, толкова безплътен сега, разпрострял се в черната пустота, напълно открит.

— Обикни ме...

И топлата дъга го заля.

ГЛАВА 3

Краката му леко трепереха. Той се надигна от ложементата, който леко го побутна в гърба — така, както Алекс обичаше.

Всичко се беше променило.

Светът беше придобил смисъл. Единствен и неповторим.

Интересно, нима онези, които обичат хора, са способни да изпитват нещо подобно?

Едва ли.

— Благодаря... — прошепна той.

Сега това беше неговият кораб. Той можеше да излети с друг пилот, да се подчини на командите на диспечера на космопорта или на военен патрул.

Но само ако Алекс не заповяда обратното.

Макар че думата „заповед“ не беше подходяща тук. Не заповед и не молба. Желание, може би...

— Ще се върна утре сутринта — каза Алекс. — Пригответи една каюта. И още две... не, три за всеки случай.

— Каютите са разконсервирани — съобщи сервизната служба.

— Добре. До утре.

Този път не последва отговор. Думите на Алекс бяха адресирани към този, който не умееше да говори.

— Суши, господине?

Сервитьорката спря до Алекс. До рамото ѝ се рееше прозрачна количка-аквариум. Алекс леко се надигна, за да разгледа течността.

— Да.

— Традиционно или запечено?

— Печено. — Алекс не уточни, че това не е любов към местната кухня, а втълпеният в пилотската школа навик всяка извънземна белтъчина да се подлага на поне минимална термична обработка. — Голяма порция... от десния долен ъгъл, право от дъното.

— На дъното крилът вече умира — смути се девойката. Вдигна стъкления черпак-сито. Количката услужливо се спусна, предлагайки панел с тавичка, преса и каменна плоча. — Мога да премина няколко пъти по повърхността...

— Не, не. Точно от дъното — уточни Алекс, гледайки блещукащите разноцветни точки в аквариума. — Когато крилът е на път да умре, вкусът става по-остър. С двойна доза подправки.

— Добре. — На сервитьорката явно ѝ хареса поръчката. Алекс гледаше как тя щедро изстъргва от дъното на аквариума полуживия крил, ловко го изсипва в тавичката, поръсва го със седемте подправки, сплесква месото с малката ръчна преса, сръчно го нарязва на ивици и го хвърля върху нагорещената каменна плоча.

— Само че не го печете докрай — побърза да уточни Алекс. — Само малко, докато започне да хруска хитинът.

След минута в чинията му вече лежеше порцията суши. Изумителна, свежа, с вдигаща се от нея ароматна пара. Колкото и да беше изненадващо, океаните на Живачен Донец си оставаха на практика незамърсени и морската храна беше натурална. Алекс не спореше, че синтетичните белтъчини са много по-евтини, полезни и безопасни в сравнение с природните, но пилотите по традиция предпочитаха подчертано натуралната храна.

Освен това Алекс наистина я харесваше. Той беше дълбоко благодарен на родителите си, че не бяха включили в параметрите на специализацията му модернизирана храносмилателна система. Разбира се, това изискваше допълнително място, допълнително време за хранене, допълнителен разход на енергия... но цял живот да ядеш белтъчно-протеиновите продукти на „Мак-Робинс“?

Не, благодаря...

Той поля сушието със светъл соев сос, опита го... Изумително. Все още не му бяха поднесли сушието магуро, но японският ресторант на космопорта се оказа толкова добър, че Алекс имаше добри предчувствия за ястието. Естествено, ако се съдеше по цената, сушието магуро беше приготвено от клонирано месо на риба тон, растящо в саксия някъде в кухнята. Но все пак не бяха чисти протеини с химически ароматизатори и вкусови добавки...

Когато сервитьорът смени блюдата, Алекс вече беше напълно сит и доволен от живота. Помоли сервитьора за телефон и предизвика

изненадан поглед. Алекс вече беше сменил твърде разнообразните си дрехи със стандартната униформа на капитан с нашивки на майстор-пилот, но просто беше забравил да вземе от кораба комуникатор. Все пак сливането оставя следи след себе си — възбудата, чудновато примесена с отпуснатост, все още не го беше напуснала.

Той набра номера на хотелския терминал. Ким отговори почти веднага. Екранчето на чуждия телефон беше твърде малко, а и хотелската техника не се отличаваше със съвършенство, но все пак се виждаше, че лицето на девойката е спокойно.

— Наред ли е всичко?

— Аха. — Тя подсмръкна. — Тренирам.

— Какво?

— Упражнявам си мускулите. Нормално ли е, че не се уморявам?

— Като че ли да. Само не се престаравай.

Помълчаха няколко секунди.

— Ще дойдеш ли? — каза девойката най-накрая.

— Да. А ти ще ме дочакаш ли?

Усмивката ѝ беше едва забележима, но може би просто му се беше привиждала.

— Ще видим. Сигурно.

— Почивай си, не се претоварвай — каза Алекс. Прекъсна връзката и подаде телефона на деликатно отстъпилия встрани сервитьор.

Жалко, че дългите ръкави на униформата не му позволяваха да види Бес. Дали да не прореже прозорче в тъмносиния плат и да го залепи с прозрачен найлон... Ама че смях ще падне сред екипажа... когато този екипаж се появи.

Честно казано, точно екипажът беше причината, поради която Алекс все още оставаше на територията на космопорта. В онези редки случаи, когато подборът на екипажа се предоставеше на капитана, имаше два варианта. Първият — официално препоръчаното търсене в компютърната мрежа. И вторият — методът на „личното събеседване“, предпочитан от всеки здравомислещ човек. И точно за тази цел се използваха питейните заведения на космопортовете.

Интересно колко ли хора вече поглеждаха към него с любопитство и нетърпение и чакаха капитанът да приключи с обяда си?

Сушито магуро беше добро, но Алекс го дояде вече насила. Поръча саке и скъпа земна пура. Той обичаше саке, но не и пури. Но това беше разбираем за всеки астронавт символ, така че за известно време се налагаше да забрави за цигарите.

Сервитьорът стоеше до него с поднос, върху който имаше кутия пури, гилотинка и масивна кристална запалка. Алекс си запали пурата, без да бърза.

— Успешен кастинг, сър — каза сервитьорът и се отдалечи.

Разбира се. Всеки, който поработи дори за седмица в някой космопорт, знае кога капитанът пали пура...

— Ще позволите ли?

Алекс погледна изпитателно първия кандидат.

Млад или наскоро подмладен мъж. Тъмнокос, с голяма част азиатска кръв. Облечен цивилно. Почти недоловими следи от спецификация — твърде свити в полумрака на ресторанта зеници, високо чело, неестествено прав гръб, като на войник, привикнал на дисциплина.

Пилот. По-точно, майстор-пилот.

— Да. — Алекс леко отмести към пилота бутилката саке, която се топлеше в съд с гореща вода. Това също беше знак.

Те мълчаливо изпиха по чашка, съвсем откровено вглеждайки се един в друг. Сега всичко можеше да приключи, пилотът да стане, да благодари за почерпката и да си тръгне. Или Алекс да остави пурата и да се извърне. Значи — не. Значи не са си паснали.

— Вие също сте пилот, нали? — наруши мълчанието мъжът.

— Да.

— Майстор-пилот — разсъждаваше на глас той, — и търсите още един майстор-пилот? Трябва да имате голям кораб.

— Това смущава ли ви?

— Не.

— Добре. Но аз имам малък многоцелеви кораб.

Пилотът се намръщи и попита с лека надежда:

— Много задължения ли има извън пилотирането?

— Не мисля.

— Тогава ви е нужен просто пилот — рече твърдо мъжът. — Двама майстори на малък кораб... не е сериозно.

— Съгласен съм, но имам нареждане от собственика на кораба. Вторият ложемент трябва да се заеме от майстор.

В очите на пилота се мярна искрица на любопитство. Той се поколеба за секунда, после поклати глава.

— Не... не си струва. Успех, капитане.

— А не ви ли интересуват условията? — попита Алекс. Непознатият му хареса, а и не изглеждаше твърде преуспял.

— Благодаря, не си струва. — Пилотът се усмихна сухо. — Не искам да се изкушавам.

Той рязко се обърна и се изправи. Ама че работа. И всички видяха, че сам се е отказал от предложението, а не капитанът е отхвърлил кандидатурата му.

Алекс дръпна от гъстия тежък дим. Не, пурите не бяха за него...

Той прекрасно разбираше реакцията на пилота. Един майстор би се съгласил да работи в чифт само ако е в пълна безизходица. По-добре самостоятелно да се скита из орбита с тронав „Хомяк“, натоварен със стоманени блокове, отколкото да се подчинява на чужди решения дори по най-интересните маршрути.

Но условията в инструкциите бяха формулирани красноречиво.

Екипаж от шестима души.

Капитан с подготовката на майстор-пилот. Още един майстор-пилот. Навигатор. Енергетик. Боец. Лекар.

Нямаше нито карго-майстор, нито специалист-търговец. По-точно тези длъжности присъстваха, но само „по възможност“, в случай че са втора специалност на някого. Значи не ги наемаха като търговци. Нямаше лингвисти и екзопсихолози — значи не се предвиждаха контакти с пришълци и щеше да се работи в пределите на Човешката империя.

Но при това...

Наличието на двама майстор-пилоти можеше да означава само дълги и сложни трасета.

Боец в екипажа — кацане на неспокойни планети.

Лекар — продължителни курсове.

Всички тези факти много трудно се съгласуваха помежду си. Още по-трудно беше да се разбере защо при толкова странен състав на екипажа, явно означаващ нестандартни курсове, му бяха поверили така

лесно командването на кораба и му бяха дали картбланш за подбор на екипажа.

— Ще позволите ли?

Алекс вдигна поглед.

Много сериозно и умно лице. Светлокос европоид, рядко се срещаше толкова чист генотип. Съдейки по нашивките и признаците на специализация — енергетик. Звезда Безизходна доблест на ревера на сакото — военен в оставка. Между другото, ако някоя награда не се дава току-така, то това е точно Безизходната звезда... Подходящ по всички параметри, само че...

Само че, кой знае защо, не му харесваше.

Двамата няколко секунди се разглеждаха взаимно.

— Май сте прав, капитане — учтиво каза злополучният енергетик. — Няма да се сработим. Жалко, от доста време съм го закъсал.

— Ще пийнете ли?

— Не, благодаря. Явно сте се приготвили да седите дълго, не се отвличайте с дреболии.

Той се отдалечи. Алекс мрачно го съпроводи с поглед.

Професионалист. Добър спец, добър човек. Но нямаше да се сработят. Когато прекарваш половината си живот в херметично затворена тенекиена кутия, тези неща започваш да ги усещаш още в първия момент.

Кастингът започваше лошо. Между другото, на някои места се смяташе, че ако първите трима кандидати веднага отхвърлят капитана, то по-добре човек да си няма вземане-даване с него — носи лош късмет. Астронавтите са най-суеверните хора на света.

— Капитане?

Жената дори не направи полагащата се пауза. Облегна ръце на масата и се наведе към Алекс.

— Търсите си екипаж?

Застаряваща. Едра, почти с неговия ръст. Тъмнокоса. Красива, но с неестествена красота, работа на козметици, придаващи приятни черти на изменените тела. Лицето — с някаква особена, ромбовидна форма. Очите бяха твърде големи, почти като на Ким. Много странни китки на ръцете... много странни нокти... И значка на карго-майстор на блузата.

Явно на лицето му се беше мярнало нещо.

— Не ви ли трябва кargo? — попита направо жената.

— Не, за съжаление. Корабът ми е малък. Не е товарен.

— Моля за извинение, капитане...

— Почакайте!

— Да? — жената леко изви вежди.

— Вашата спецификация не е кargo-майстор.

— Прав сте, но на малък кораб лекар е още по-малко необходим.

— Нужен е.

— Колко интересно... — След кратко колебание тя седна. — Ще ми налее ли нещо?

— Да, разбира се...

Алекс бързо напълни чашата и я подаде на жената. Двамата се чукнаха.

— Какъв е корабът ви?

— „Огледало“. Извън категория, земна изработка. По повечето параметри е модернизирана дискова яхта със среден тонаж. Екипаж от шестима души, включително аз.

Алекс се усети, че я уговаря. Едва ли не ѝ се подмазва.

— Интересно — рече отново жената. — Има ли поне медицински отсек?

— Има, пълен профил. Явно свален от ескадрен миноносец.

— По дяволите... — Тя се засмя малко пресилено. — Явно е свален? А вие отдавна ли сте капитан?

— От няколко часа.

— Ясно. А кой е в екипажа?

— Аз.

— Всичко е ясно.

Тя въртеше в ръка чашката със сакето, не бързаше да отпива.

— Условиата?

— Профсъюзният минимум за кораби извън категория плюс двайсетпроцентна надбавка. Договор за две години.

— А къде се каним да летим?

— Не знам.

— А целите на курсовете?

— Също не съм в течение.

— Великолепно, капитане...

— Разбирам. Но нали аз приех това предложение.

— Може би просто не сте имали друг изход?

Тя отгатна и Алекс сметна за благоразумно да замълчи.

— Добре... да допуснем. Аз съм Джанет Руело, на четирийсет и шест години, лекар-спец, карго-майстор... — Тя за миг се запъна, но все пак продължи: — Мерач-спец, лингвист-спец, младши пилот-спец, готова съм да разгледам вашето предложение.

Алекс остави чашата и погледна към Руело — тя беше напълно сериозна.

— Четири спецификации?

— Пет. Но петата изобщо не е свързана с работата.

— Бих искал да науча и нея.

В тъмните очи на жената се появи зла ирония.

— Палач-спец. Официалното наименование е друго, но същността е такава. Общо взето, това е основната ми специализация.

— Вие сте от Абанос! — възкликна Алекс. — По дяволите...

— Да. — Жената издържа погледа му. — Абанос, карантинната планета. Там съм родена. Служих в Корпуса по Взаимно разбиране до трийсетгодишна възраст. Бях взета в плен по време на Битката за Покривалото. Пет години психотерапия. Временно гражданство на Империята с право на работа и размножаване.

Сега Алекс разбираше защо жена, която имаше пет... е добре, дори и да са четири, специализации, носи на гърдите си значката на карго-майстор, професия, на която се е обучавала сама.

— Вашето решение? — попита сухо жената.

— Може ли един неофициален въпрос?

— Да... навярно. — Тя изведнъж се смути.

— Участвали ли сте в експертизи по специализации?

Джанет сви рамене:

— Аз не съм експерт, разбира се, но се е налагало. Обичайна процедура в нашия флот е да се определи каква специализация се е удала в максимална степен и има ли физиологични конфликти в организма. Например не е възможно да се съвместява работата на лекар и следовател по психологични причини, а на навигатор и пилот — по физиологични. Това е общоизвестно, но има куп други по-сложни ситуации.

Джанет, изглежда, имаше охота за разговори. Алекс кимна, доволен от отговора, и попита:

— А защо толкова бързо изгубихте войната? Преди десет години Абанос можеше да извади флот, почти равен на имперския! Плюс подготовката... по три специализации минимум, нали? Какво се случи?

— Вие наистина ли не разбирате? — В гласа на Джанет се прокрадна учудване. — Нас не са ни подготвяли да се сражаваме с хората! Тъкмо обратното... Ние знаехме, че човешката раса трябва да властва над вселената. Още половин или една година, и никой нямаше да може да ни спре, повярвайте. Господи разгневени... та крайцерите от клас „Литургия“ щяха да могат да откъсват фотосферите на звездите, превръщайки ги в свръхнови! Пречистващ огън, в който биха изгорели всички планети на пришълците!

— Добре, че не сте успели да ги построите — каза Алекс, наблюдавайки реакцията ѝ.

— Защо да не сме успели? Два крайцера бяха готови. Не биха могли да се промъкнат в зоните на пришълците, но като нищо можеха да ударят Слънцето или Сириус! — Тя се засмя горчиво. — Скъпи капитане, ние не можехме да воюваме с хората! Недоглеждане на собствената ни пропаганда. Ние уговаряхме, молихме... обяснявахме... пленявахме и промивахме мозъци... но да убиваме такива като нас самите...

— Империята все пак понесе загуби...

— В по-голямата си част случайни. Понякога в резултат на нервни срывове. Офицери откриваха стрелба, а после си пускаха лъч в слепоочието. Веднага щом осъзнаят, че са убили братя по кръв... Вие нямате подобни проблеми.

— Последен въпрос, Джанет. Извинявайте, но съм длъжен да ви го задам.

— Питайте. Разбирам.

— Как се отнасяте сега към идеологията на Абанос? Разберете, да имаш в екипажа си човек, роден да убива всякакъв нечовешки разум...

— Продължавам да се придържам към мнението, че човешката раса е най-съвършената във вселената. Избрана от Създателя.

Джанет помълча и добави много сухо:

— Нали разбирате, Алекс, че последствията от специализацията не са отстраними. По никакъв начин.

— А как градите живота си, изхождайки от тази увереност? — Алекс се огледа, опитваше се да намери в ресторанта поне един пришълец. Живачен Донец беше далеч от покрайнините, но търговските кораби на пришълците достигаха дотук.

Не, като напук — нито един. Нито едрите и трوماви фенхуани, омотани в надиплени псевдокриле, нито дребните и чевръсти брауни, нито цзигу... впрочем на тези миризливи създания никой не би позволил да влязат в ресторанта.

— Сега смятам — каза много твърдо Джанет, — че методът на ксеноцид, одобрен от нашата управляваща църква, беше съдбова грешка. Той е неприемлив по морално-етични съображения, защото, когато убиваме пришълците, без да сме принудени да го правим при самоотбрана, ние се принизяваме до тяхното ниво. Човешката раса трябва да завоюва Галактиката по мирен път, като усъвършенства техниката и биотехнологиите и като заема все по-голямо пространство, твори красота и енергично се размножава. Именно този път ще доведе до деградиране и измиране на непълноценните раси, които по този начин ще освободят вселената за хората. Дори съм склонна да смятам, че сме длъжни да запазим паметниците на културата им, да създадем музеи и мемориали и по възможност да поддържаме остатъците от биологичните видове в резервати и зоологически градини.

— И вие градите живота си, изхождайки от това мнение?

— Да, разбира се. За десетте години, изминали от освобождаването ми, родих четири здрави и умни деца и ги специализирах в полезни за обществото мирни професии.

Тя помисли малко и добави:

— Условно мирни... Можете да не се притеснявате, капитане. Като видя пришълци, няма да си спомня методите за унищожаване. Ако няма такава необходимост.

— Добре. Ами ако ви устроят договорът и корабът...

Джанет кимна и на лицето ѝ се появи лека усмивка.

— Мисля, че ще ме устроят. Бих предпочела да работя като карго, но като лекар също не е зле. Останалите ми специализации са доста по-неприятни. Нужни ли са ви препоръки от предишните ми местоработи?

— Да. Не се съмнявам, че подготовката ви е великолепна, но такъв е редът.

Алекс ѝ подаде една от взетите от кораба бланки с договора, изпиха още по чашка, скрепвайки предварителната договореност, и Джанет си тръгна.

Пурата му отдавна беше изгаснала. Впрочем, при всички случаи се полагаше да поръча нова, което той и направи.

Лекар от Абанос... великолепна шега на съдбата. Но какво да се прави, всички шеги на съдбата са удачни.

Той изобщо не се съмняваше в професионалните качества на Джанет. Всичките ѝ допълнителни специалности бяха несъмнен плюс, дори и да не се наложеше да прибегне до тях. На практика тя не беше способна да проявява агресия към хора — въпросното недоглеждане на пропагандата на Абанос, което беше позволило на Империята да изолира планетата от реалния космос.

Можеше ли тя да се нахвърли върху пришълци? Да си спомни професията на палач-спец? Не, слабо вероятно. След като военните психолози бяха счели за възможно да пуснат пленените в обществото и да им разрешат да контактуват с пришълците, значи бяха уверени в своята тактика. Остроумно заобикаляне на проблема, ако се замисли човек. Те не бяха пипали основата на основите на абаноския мироглед, постулата, че човечеството е висшата раса. Само ги бяха убедили в мирния път за постигане на вселенско господство. И ето че от стотиците хиляди озлобени пленници, които вече никога няма да видят клетия си свят, бяха излезли стотици хиляди висококвалифицирани, предани на човечеството спецове. Наистина, май им беше забранено да служат в армията. Там тяхната вяра можеше да намери хиляди нови привърженици, а психологическите им блокажи — да се разпаднат, сякаш никога не ги е имало.

— Капитане?

Този беше съвсем хлапак. Двайсетинагодишен, явно току-що завършил училище.

— Да?

— Имате ли място за енергетик-спец?

Колко нетърпеливи са всички днес. На Алекс му се беше налагало да присъства на кастинг, воден от предишния му капитан, Рихард Клайн, Гърмящия Рихард, както го наричаха. По време на

кастинга Рихард беше станал съвсем друг... обстоятелствен, бавен, дори сънен. И онези, които се приближаваха към масата му, се държаха по същия начин...

— Да.

— Аз устройвам ли ви?

Младежът беше типичен европоид. Разбира се, спец — в енергетиката изобщо не взимаха други. Кожата му бе твърде розова, румена, лицето — леко инфантилно, очите лъщящи, леко облещени, тъмносивите коси тежко се спускаха по раменете... като оловен параван, чиято роля, общо взето, изпълняваха. Да се направи човек практически нечувствителен към радиацията не е никак лесно. Достатъчно беше да се каже, че по време на работа тестисите му се прибираха в тазовата област.

— Вижте договора — каза Алекс, подавайки му листа. — Реакторите са глуонни — работили ли сте с такива?

— Да съм работил наистина — не — отговори разсеяно младежът, разглеждайки договора. — Но ги познавам добре. Последната година изучавахме само тях. А и дойдохме насам с кораб с такива двигатели...

— На Земята ли си се обучавал?

— Да, разбира се... — Младежът се замисли над някаква точка от договора и Алекс бегло си отбеляза, че събеседникът му съвсем не е толкова наивен, колкото изглежда.

Внезапна мисъл го накара да уточни:

— А как се казваше корабът, с който дойдохте тук?

— „Безстрашният“... Яхта, а името като на армейски крайцер... — Младежът вдигна поглед и кимна. — Харесва ми предложението. Засега не смятам да се завирам в големи кораби. Ако ви устройва енергетик с работен стаж два месеца — тичам да си събирам багажа.

— Ами... да рискуваме, синко... — каза Алекс, безуспешно опитвайки се да придаде на гласа си толкова удаващия се на Рихард покровителствен тон. — Та нали всички сме започнали отнякъде, а?

Разбира се, той не смяташе да казва на младежа, че длъжността на енергетика е единствената, на която взимат по-охотно млади, току-що завършили училище момчета. Работата беше там, че опитът, получен на един реактор, с нищо не помагаше при работата на друг. Поведението на глуонния поток не се поддаваше особено на

статистическа обработка и беше значително по-добре да се вземе необременен от товара на спомените новак, отколкото опитен ветеран.

— Благодаря — каза искрено младежът. — Няма да съжалявате. Аз, Пол Лурие, деветнайсетгодишен, енергетик-спец, приемам вашия договор.

За разлика от останалите, той дори не дочака да види кораба. Просто подписа документите. Алекс мислено си обеща в първия удобен случай да измоли премия за младежа — такива жестове на доверие трябваше да се поощряват.

— Ще позволите ли?

Новият претендент беше облечен с кариран килт и свободна яркосиня риза. Здравеняк, червенокос, но с дръпнати очи и определено азиатска външност. На лявото си ухо имаше обеща, на дясното — клипс-плеър. Дългите му коси бяха събрани в здраво сплетена плитка. Бузите му бяха украсени с цветни преливащи се спирали — или татуировка, или обикновена апликация.

Няколко секунди Алекс безуспешно се опитваше да определи профила му, после се предаде и кимна. Наля му чашка саке.

Този претендент също предпочете да хване бика за рогата.

— Трябва ли ви навигатор?

— Да.

— Гледайте.

Отнякъде, едва ли не от пазвата си, той измъкна сноп препоръки и ги сложи пред Алекс.

Комплектът беше впечатляващ. Пет години служба в имперските сили на най-различни кораби, от миноносци до линкори. Корабите се сменяха подозрително често — но в същото време отзивите бяха най-положителни. „Икономия на енергия“... „разчет на скок в бойни условия“... „ръчно насочване на кораба след отказ на приборите“... „провеждане на ремонт при пълно отсъствие на навици, с осланяне изключително на интуицията“...

— Пак Генералов, вие често сте сменяли мястото на службата си... — отбеляза Алекс. В безупречните документи го смуцаваше и още нещо. Но какво ли точно...

— Характер. — Навигаторът оправи килта си. — Такъв ми е характерът. Но към професионалната ми дейност няма никакви претенции.

— Да не сте конфликтен?

— Капитане, това щеше да е отразено в документите.

— Вярно. И все пак... корабът ми е малък, ще ви устрои ли длъжността навигатор на яхта?

— Напълно. Обичам малките и бързи кораби.

Генералов извади смачкан пакет цигари, извади една, драсна с клечка по масата и си запали. Поинтересува се:

— Между другото... Аз съм гей. Това нали не ви смущава?

— А трябва ли? — обърка се Алекс.

— Ами нали знаете, има най-разнообразни етически основи...

— Аз съм от Земята. Не бива да ме подозирате в предразсъдъци — отговори сухо Алекс. Нещо продължаваше да го смущава, но какво точно? — Може би трябва да огледате кораба. Уговарям си с всички новаци среща утре сутрин.

Навигаторът отново кимна и небрежно подхвърли:

— А, между другото... Освен това съм и натурал. Това нали не е проблем?

Алекс замълча, шокиран.

Разбира се, астронавтите не бяха единствено спецове. Само няколко длъжности непременно изискваха модификации на тялото и съзнанието: енергетик, тактически командир, лингвист и още някои редки професии. Всичко останало теоретично беше достъпно за натуралите. Алекс ги беше срещал сред корабните лекари, сред мерачите, познаваше даже един пилот натурал, наистина, много възрастен.

Но да станеш навигатор!

Да държиш в главата си петизмерна картина на света, около хиляда и петстотин основни канала, поне трийсет хиляди звездни маршрута, не по-малко от триста хиляди гравитационни пика... Навигаторът — това не е само усет към пространството и интуиция, както при пилота. На първо място това е съзнание, работещо като компютър, пренаредени нервни възли, подсилена логика и ампутирани емоции...

Ето какво го беше накарало да застане нащрек. Във всички препоръки, хвалебствени и бляскави, отсъстваше думата „спец“.

— Нали не бива да ви подозирам в предразсъдъци? — учтиво попита Генералов.

Алекс се застави да кимне.

— Не... не бива. Взимам ви... ако ви устройват корабът и договорът, разбира се...

Мъжът с килта го гледаше, играейки си с клипса на ухото си. Или търсеше в ефира някаква радиопрограма, или и той нервничеше.

— Ето го и отговора на вашия въпрос — неочаквано каза той.

— Какъв въпрос?

— Защо често сменям корабите. Вие попаднахте в обичайния капан... трудно е човек да признае собствената си предубеденост, но да се работи с натурал е неприятно. Ще ме вземете в екипажа си, но при първа възможност ще се постараете да се избавите от мен. Разбира се, с хубави препоръки, защото пилотите не умеят да лъжат.

— Умеем.

— Не ме разсмивайте, капитане... Докато не подпиша договора, мога да пренебрегна субординацията. Затова ще отбележа... — Генералов дръпна от цигарата и се усмихна: — Между другото, това за вас е допълнителен шанс да се откажете. На кого е нужен скандален навигатор? Та така, капитане, вие не умеете да лъжете. При всички пилоти е отстранена способността да обичат, което е доста полезно. Обичащите не са склонни да рискуват, освен заради предмета на своята любов, а пилотът трябва да е готов да загине във всеки момент. Затова като противовес при вас са засилени всички останали морални качества — честност, доброта, преданост, великодушие. Обзалагам се, че сте от онези, които скачат на пътя заради проскубано кученце, свалят котки от дървета, даряват в благотворителни фондове и дават пари на всеки просяк. Така че за вас лъжата е мъчителен, неприятен, почти невъзможен процес. Пилотите предпочитат недоизказаните неща, отклоняването от отговора... но не и лъжата. Аз съм ви неприятен, нали?

— Не — процеди Алекс.

В очите на Генералов се мярна уважение.

— Вие сте силен човек, капитане. Каква зодия сте?

— Овен.

— А аз съм Дева — усмихна се Генералов. — Знаете ли, това е добро съчетание, ще си паснем. Дайте вашия договор.

Алекс безмълвно му подаде бланката.

Пак пробяга с поглед по стандартните редове и сви рамене, когато видя цифрите.

— Никак не е зле...

Той наплюнчи пръст и го допря до точката на опознаване. Раздели листа на две половини, върна едната на Алекс, а другата прибра в джоба на килта си.

— Приет сте в екипажа на „Огледало“ — каза Алекс Генералов сякаш го сръчкаха с нагорещен ръжен — изпъна се и усмивката се изтри от лицето му.

— Чакам нарежданията ви, капитане.

Само в очите му остана подигравателната искрица.

— Облечете си стандартна навигаторска униформа. Изтрийте си шарките от лицето. Утре в девет часа бъдете пред кораба.

— Слушам, капитане.

— Това е всичко, свободен сте.

— Ще разрешите ли да прекарам вечерта в бара, капитане?

— Това си е ваша работа — отговори Алекс след кратък размисъл. — Но сутринта трябва да сте абсолютно работоспособен.

— Разбира се. — Пак сякаш чакаше следващите разпоредби.

— Отдавна ли търсите работа?

— От месец.

— Добре. В залата има ли майстор-пилоти?

Генералов дори не се огледа:

— Само един, онзи, който дойде пръв при вас.

— Добре... почивайте си.

Когато навигаторът излезе, Алекс изпи на екс сакето. Откри с поглед сервитъора си и щракна с пръсти във въздуха, за да поиска сметката.

Как го беше хванал този хитър натурал! Никога не бива да се подценяват генетически неизменените, никога! Отначало онзи нелеп въпрос за отношението към гейовете, сякаш капитана трябваше да го вълнува с кого спят подчинените му. А после, когато Алекс декларира своята непредубеденост — истинската клопка.

Навигатор натурал... невъзможно!

И как ще реагират на това другите членове на екипажа? Джанет, с нейните пет спецификации, хлапакът енергетик, едва завършил училище?

Впрочем, ако някой от тях изразеше протест, това щеше да е повод да му откаже... не, уви. Джанет още не беше подписала. Освен ако Пол Лурие не пожелаеше да довери живота си на натурал.

За миг на Алекс му хрумна шантава мисъл — да помоли енергетика или дори да му заповяда да възрази против кандидатурата на Генералов. Пол беше подписал договора по-рано и от формална гледна точка Алекс беше длъжен да има предвид мнението му.

Мисълта се появи... и веднага изчезна, оставяйки горчив вкус. В едно нещо Генералов безспорно беше прав — лъжата не се удаваше лесно на пилотите. Това е част от цената, която се плаща за звездите, заедно с неумението да обичаш хора.

Приблужи се сервитьорът, Алекс плати и бързо излезе от залата. Две от свободните места оставаха незаети, но за едното от тях той имаше идея. Безумна, но си струваше да опита.

Портиерът в хотела отново беше друг. Този изобщо не обърна внимание на самия Алекс, само погледна капитанската униформа и устните му веднага се разтеглиха в усмивка. Такива важни клиенти рядко отсядаха в „Хилтън“.

Алекс се качи до стаята си, докосна сензора на звънеца. И се улови, че го изгаря любопитство — дочакала ли го е Ким, или е предпочела да изчезне, предварително изпразвайки сметката на стаята.

Постоянно му се налагаше да си плаща за вярата в човешката честност. Но той намираше в това странно, извратено удоволствие — в онези редки случаи, когато вярата се оправдаваше.

Ким отвори вратата.

Дочакала го беше!

Алекс поклати глава, макар че му беше приятно да види неподправената радост на лицето на девойката.

— Ким... нали те помолих да се заключиш? Ти дори не погледна през шпионката.

— Ти откъде знаеш?

— Когато камерата на вратата работи, обективът включва и инфрачервеното осветление. Аз съм способен да забележа това.

— А! — Ким отстъпи от вратата, за да му направи път. — Е... нямаше за какво да поглеждам, знаех, че си ти.

Сега беше ред на Алекс да се учуди.

— Откъде?

— По стъпките. Имаш характерни крачки, сякаш се стремиш да не откъсваш крака от пода.

— Така ли? Не съм забелязал. — Алекс затвори вратата. Погледна нозете си и се замисли. — И какво, влача си краката?

— Не ги влачиш, просто се стараеш по-бързо да пристъпиш. И никога не откъсваш от земята двата крака едновременно! — Ким подскочи. — Защо си такъв сериозен? Е, извинявай, че не погледнах през шпионката, няма повече да правя така!

— Ако откъснеш от земята двата крака едновременно, това вече е тичане... — Алекс прехапа устна. Да откъснеш двата крака... а ако ти се откъснат двата крака, че и тазът в допълнение — това е производствена травма. — Ким, разбрах. На „Хомяк“ и останалите системни лихтери няма изкуствена гравитация. Карах там практика около половин година. И свикнах да използвам „лепки“. А може би това е вкарано в спецификацията ми — да не губя опорна точка.

Ким, изглежда, беше успяла да се отегчи.

— Добре. Много предвидливо, приятелю спец. Виждаш ли за какво похарчих парите ти?

Тя разпери ръце и се завъртя, като при това се стремеше да задържи Алекс в полезрението си.

— Виждам, че си се преоблякла.

Протритите дънки и пуловерът бяха сменени с черен костюм с панталон. В него Ким изглеждаше като ученичка от престижен колеж. Впечатлението се допълваше от бялата блузка и малката черна вратовръзка.

— Отива ли ми? — попита Ким.

— Да. Много.

Девојката се усмихна:

— На теб също ти отива униформата.

— Така даже изглеждаш малко по-голяма — продължи Алекс. — Човек би предположил, че си претърпяла метаморфозата преди половин година и си успяла да завършиш някакви ускорени курсове.

— Защо, това важно ли е?

— Навярно. Трябва да поговорим, Ким.

Тя веднага стана сериозна. Алекс я хвана за ръката, отведе я в стаята и я настани в креслото. Седна срещу нея, извади цигара и я запали.

— Дай и на мен...

Алекс запали още една цигара и ѝ я подаде.

„Трябва да поговорим“ — това е вълшебна фраза. Една от многото фрази, настройващи събеседника на сериозна вълна. Не я произнасят, за да обсъдят времето или плановете за почивния ден.

Много поучително е да се наблюдава реакцията на човек, който очаква сериозен разговор. Някои започват да нервничат, други се затварят в себе си, трети предварително се готвят за съпротива.

Ким просто се концентрира.

— Как ти е името? Пълното?

— Ким Охара.

— На колко години си?

— Четиринайсет. Преди месец ги навърших.

— От Живачен Донец ли си?

— Не — поклати глава Ким.

— Тогава откъде?

— Няма да ти кажа.

Алекс въздъхна. Не беше и очаквал, че разговорът ще бъде лек, но тонът на девойката му внушаваше сериозни опасения.

— Ким, трябва да знам това.

— Защо?

Тя беше преминала в контраатака.

— Ким, имаш ли роднини или приятели на Живачен Донец?

Мълчание.

— Отдавна ли си тук?

— Какво значение има?

Ето на. Защо винаги става така — опитваш се да помогнеш, а получаваш неблагодарност в отговор?

— Добре — прекъсна Алекс увисналото мълчание. — Нека да помислим за какво ми е нужно това. Вчера те измъкнах от нарушена метаморфоза. Нали?

Ким изсумтя и промърмори:

— Аз съм ти благодарна, приятелю спец...

— Няма нужда да ми благодариш. Аз не бих могъл да постъпя по друг начин, тук нямам никаква заслуга. Но по същата причина, поради която бях длъжен да ти помогна...

Ким го погледна изненадано.

— По същата тази причина не мога просто да си отида и да те оставя на произвола на съдбата. Нуждаеш ли се от помощ?

Девојката сведе поглед.

— Нуждаеш ли се, или не? — попита твърдо Алекс. — Наеха ме на кораб, разбираш ли? След два дни ще напусна Живачен Донец, може би за много дълго. Нуждаеш ли се от помощ?

— Да. Нуждая се.

— Така е по-добре. Не, не е особено добре, но поне е честно.

Ким стана, приближи се до прозореца и се вгледа в мъждивото вечерно небе. Пъхна ръце в джобовете и застина, дребна и безпомощна, веднага изгубила веселостта и закачливостта си.

Алекс прехапа устна. Това естествено ли беше, или тя играеше? Във всеки случай беше напразно. Явно девојката не разбираше напълно причините за благоразположението му към нея.

— Откъде си, Ким?

— Едем.

— Как попадна чак тук? — Алекс трескаво пресмяташе маршрута. По дяволите... противоположният сектор на човешкото пространство! Не по-малко от седем канални прехода или пряк скок на кораб-куриер. Впрочем не съществуваха преки курсове между Едем и Живачен Донец. Те не бяха нужни никому. — Далеч си от дома.

— Аз вече нямам дом. Избягах от семейството си.

— Защо? Впрочем, както и да е. Това няма значение. Как се добра до Живачен Донец?

— Способно момиче съм.

— Вярвам ти, Ким, но преди метаморфозата ти дори не си била пълнолетна. Да прекосиш двеста светлинни години без документи, пари...

— Кой ти каза, че не съм имала пари?

Алекс кимна. Тя беше права.

— Добре. А защо Живачен Донец?

— Имах си причини да дойда точно тук.

— Ким... ако не ми се довериш, както ми се довери вчера, няма да се получи нищо.

— А какво трябва да се получи?

Тя все пак плачеше. Тихичко, беззвучно. Да се приближи сега към нея, да я прегърне, да я утеши, би било най-естественото нещо. И абсолютно неправилно.

— Ти боец-спец ли си?

— Сигурно.

— Как така „сигурно“? Ким, всяко дете спец знае какво ще стане. Ако момичето гейша и момчето лекар играят на „чичо доктор“, те играят по различен начин. На момичето ще ѝ бъде интересна еротичната съставка, тя ще изучава най-простите сексуални реакции; момчето ще се опита да се вслуша в дишането ѝ, в пулса, да напипа костната система и да огледа сливиците ѝ. Ако момче архитект построи пясъчен замък, този замък ще се разруши чак след седмица. Как си играеше ти като дете? Обичаше ли да се биеш?

— Да.

— И побеждаваше ли?

— Разбира се.

— А играеше ли с кукли?

— Аз и сега бих поиграла — изкикоти се Ким. — Когато избягах от вкъщи, взех със себе си Люсита. Тя е любимата ми кукла. Само че остана в сака... на един кораб.

Алекс потърка челото си. Не му се беше случвало да вижда девойка спец, заточена в специалността боец. Играят ли те с кукли? Може би, но кой знае защо му се струваше, че бъдещият спец ще разглежда куклата като манекен за трениране на различните удари...

— И на доктор съм си играла — рече неочаквано Ким. — Само че не знам кое ми беше по-интересно... пулсът или сексуалните реакции.

— Ким, на кораба ми е нужен боец-спец.

Девойката се обърна.

— Наистина ли?

— Да. Но ти нямаш документи, нито удостоверение за боец. Какво ще кажеш утре да отидем в най-близката клиника, да проведем генен анализ и да си получиш документите?

— Не!

— Защо?

— Ще ме търсят, как не можеш да разбереш!

— Ти мина през метаморфозата. Сега си пълнолетна. Дори ако според условията на спецификацията си длъжна да платиш на родителите си стойността ѝ, това не ограничава правата ти като личност...

— Не!

Гласът ѝ се извиси до вик. Нямаше смисъл да настоява повече.

— Но нямаш нищо против работата на кораба?

— Нямам.

— Ще измисля нещо, Ким. Ако наистина си боец-спец, тогава всичко е наред.

Девојката го гледаше навъсено. Алекс търпеливо чакаше.

— Защо се занимаваш с мен?

— Какво знаеш за пилотите-спецове? — отговори ѝ с въпрос Алекс.

— Нищо! Е, ти каза, че имате здрави кости, добър окомер...

— Ние имаме още засилено чувство за отговорност. Пилотът никога не изоставя пътниците и екипажа.

— Но... аз нали още не съм от екипажа ти... — Девојката се приближи, седна в креслото и го погледна в очите.

— Вчера нямах никакъв екипаж, Ким. Помогнах ти в монорелса, нахраних те... нататък всичко тръгна от само себе си. Така че не си струва да ми благодариш за добротата и безкористността ми. Аз просто съм си такъв. Разбираш ли?

— Колко странно... — Всичките ѝ сълзи бяха изчезнали безследно. Ким протегна ръка и докосна лицето му. — Значи ти... не си свободен?

— Защо?

Тя галеше лицето му — бавно, изучаващо, сякаш беше сляпа.

— Ти си принуден да бъдеш добър и грижлив...

— Ким, всички сме принудени да вършим по нещо. Войникът е длъжен да жертва живота си за човечеството, лекарят — да спасява живота на болния, пилотът — да пази екипажа. Натуралите съвсем не са по-свободни от нас. Ние се променяме в мига на метаморфозата, когато се задействат нуклеиновите бомби. Натуралите през целия си

живот действат под принуда — от страна на родители, училище, общество.

— Това е друго.

— Същото е, Ким. Знам, че е засилена отговорността ми към другите. Е, и какво? Нима това е лошо? А ако бях циничен равнодушен мерзавец... като следователите-спецове, например... тогава щеше да има за какво да се притеснявам.

— Никак нямаше да се притесняваш. Щеше да смяташ, че това е правилно.

— Ким...

Алекс нежно я вдигна и я положи върху колене си.

— Донякъде си права, разбира се. Но мен изобщо не ме смущават подробностите на моята специализация. Все едно да се оплакваш от красотата си, здравето и ума си. Ако всички минаваха специализация поне по отношение на моралните качества, животът би станал по-хубав.

Ким кимна. И все пак явно не се чувстваше добре. Нима защото зад поведението на Алекс стояха материални основи?

— Ким... не се терзай. Радвам се, че успях да ти помогна. Бих направил същото и без никаква специализация. Ти си много хубаво момиче.

— Харесвам ли ти? — Тя го погледна в очите.

— Да.

— Алекс... — Пръстите ѝ се плъзнаха в косата му. — Разбери ме правилно, става ли?

— Ще се опитам.

— Може да си помислиш, че те съжалявам. Това не е така. Или че се отплащам за добрината. Това също не е вярно...

Алекс внимателно закри устата ѝ с ръка.

— Ким. Не бива.

Девојката тръсна глава.

— Не! Ти не разбираш! Алекс... е, това не е обичайно, знам. Ти не ми вярваш!

— Ким, вярвам ти, но...

— Не ми вярваш! Мислиш си, че съм малка развратна кучка. И че така съм се добрала дотук от Едем...

Алекс премълча. Не изключваше тази възможност, но не я смяташе за единствената.

— Или си мислиш, че искам по някакъв начин да си платя дълга... но работата не е в това. Наистина! Вярваш ли ми?

Пилотът се вгледа в очите ѝ за секунда. Да, изкуството на лъжата се владее от мнозина, но няма може да се лъже по този начин.

— Ким, вярвам ти. А ти сигурна ли си, че това е необходимо?

Вместо отговор тя впи устни в неговите. В целувката ѝ я нямаше вечната неумелост на гейшата-спец, заточена в образа на нимфетка, нямаше го и умопомрачителното майсторство на нормалната гейша-спец. Обикновена целувка на девойка с малък сексуален опит. И в същото време...

Алекс осъзна, че изобщо не му се иска да разубеждава Ким.

Няколко минути двамата се целуваха жадно и настървено. Алекс свали тясното ѝ сако и разкопча блузата ѝ. Без да се откъсва от устните му, девойката сви рамене и се измъкна от дрехата. Тя през цялото време се притискаше към него — сякаш стеснявайки се от голотата си, и това отдалечаваше натрапливите спомени за предишната нощ, когато в голото ѝ тяло нямаше никаква еротика, само болка и страх...

По дяволите...

По дяволите!

— Ким — каза Алекс, отдръпвайки се. — Ким, Ким, спри...

Девойката застина и го погледна малко изплашено. Тя вече беше успяла да разкопчае и наполовина да свали панталоните си... абсолютна сцена от еротична комедия...

— Ким... ти току-що мина метаморфоза...

— Е, и какво?

Гласът ѝ потрепваше, тя се беше възбудила доста по-силно от него.

— Ким... поне седмица без сексуални контакти. Когато аз приключих метаморфозата си... при мен дойде една приятелка и лекарят веднага ни предупреди, че трябва да изчакаме седмица... Това е общо правило.

— Защо?

— Ким... — Пилотът я притисна към себе си. — Не си струва. При теб и без това имаше нарушено развитие. Нека не избързваме.

Тя го изгледа слисана, сякаш не знаеше дали ѝ говори истината, или се шегува неумело. После устните ѝ потрепнаха.

Алекс я удържа, когато тя се опита да се освободи. Прегърна я и зашепна в ухото ѝ:

— Ким, всичко ще бъде наред. Не бързай. Ще те взема в екипажа си. Почакай малко.

— Ти не ме харесваш! — прошепна Ким, ридаейки.

— Харесвам те... Ким, момичето ми, успокой се. Не искам да ти се случи беда.

— Всичко е заради глупавото ти чувство за отговорност! — извика Ким, повдигайки за миг насълзеното си лице. — Всичко е заради специализацията ти! Нищо нямаше да ми се случи! Чувствам се прекрасно!

Не си струваше да отговаря и той просто премълча.

Поседяха няколко минути в креслото. Девојката тихо хлипаше, притискаше се към него и вече не се опитваше да се измъкне. После, въртейки се неловко върху коленете му, си вдигна панталоните и леко се отдръпна. Попита изпитателно:

— Нали не лъжеш, че съм привлекателна?

— А ти самата не си ли го забелязала?

Ким избърса очите си с длан.

— Приятелю спец, не ме лъжи, става ли? Била съм само с двама мъже, откъде да знам, може и да съм изрод.

— Недей да кокетничиш — усмихна се Алекс. — Ти си много красива девојка. На бойците не им програмират външността, така че това си е чисто твоя заслуга.

— Владимир казваше същото.

— Владимир?

— Това е първият ми мъж. Добър приятел на родителите ми, на мен също ми харесваше. Родителите ми се договориха с него да ме обучава на секс. Само че не се срещаме дълго време, Владимир е много зает човек. Живописец-спец, излагат картините му дори на Земята. Той ми нарисува и портрет, между другото.

— Интересни обичаи имате — каза Алекс.

— Защо?

— При нас на Земята не е прието да има практическо обучение по секс. Има тренинги в училище, но изключително във виртуалната

реалност.

Ким сви рамене.

— Земята е богата планета. И вманиачена на тема техника. Аз... имах виртуален любовник. Но това общо взето не е прието. Всичко трябва да е естествено, така казваше училищният ни сексинструктор...

Алекс мимолетно си помисли за кристала, който девойката криеше в моделираното си тяло. Неговата мощност напълно би стигнала за обучаването на всички ученички на Едем...

Защо чуждите тайни винаги са толкова притегателни?

— Ким, искаш ли да отидем на ресторант?

— В „Мак-Робинс“?

— Пфу... — Алекс направи физиономия. — Днес встъпвам в длъжността капитан, това си струва да се полее. Сега ще изясним кой ресторант в града е специализиран по земната кухня и ще отидем там.

— Ще ми вземеш ли сладолед?

— Непременно.

— Ура! — Ким се усмихна и се плъзна от коленете му. — Тогава почакай, ще се приведа в ред!

Тя се скри в банята, зашуртя вода. Алекс се изправи и се приближи до прозореца.

Беше ли останала поне следа от вчерашното небе?

Не. Нито капчица. Мръсносива облачна покривка, нито зима, нито пролет, нито дъжд, нито сняг — във въздуха се сипеше студен оловен ръмеж, осветяван от лъчите на фенерите в мътни унили дъги.

— Алекс, а яко ли е да си капитан на кораб? — извика Ким от банята.

— Много! — отговори Алекс.

И се усмихна.

Топлината на ложементата.

Тъмнината и разноцветната паяжина.

Диханието на чуждата душа.

„Обичам те.“

„Обикни ме.“

„Бъди едно цяло с мен.“

Колко е трудно да живееш, без да си способен да го изпиташ...

ГЛАВА 4

Те го чакаха при кораба.

Джанет с подправено равнодушие разглеждаше издутината на бойния пост на левия борд. Алекс веднага разбра, че корабът ѝ харесва.

Пак и Пол разговаряха за нещо. Съдейки по смутеното лице на енергетика, върху него току-що се беше стоварила новината за биологическата природа на навигатора. Впрочем, младежът не изглеждаше чак толкова шокиран.

При вида на Алекс — Ким вървеше след него, леко изоставайки, и с любопитство разглеждаше пистата на космодрума — Пол се изпъна. Генералов се огледа и също демонстрира стойка мирно. Беше измил шарките от бузите си и това се хареса на Алекс. Само Джанет се ограничи с кимане — тя още не беше част от екипажа, но на рамото ѝ висеше натъпкано сакче, съвсем подходящо за минимума необходими лични вещи, и това беше обнадеждаващо.

— Това е Ким Охара — представи Алекс девойката. — Нашият... по всяка вероятност нашият боец-спец.

Пол беше явно учуден и в същото време зарадван. По лицето на Пак не можеше да се разчете нищо. Джанет премълча.

— Пол Лурие, нашият енергетик. Пак Генералов, нашият навигатор. Джанет Руело... по всяка вероятност — нашият лекар.

— Проблемът с втория пилот остава ли си? — учтиво се поинтересува Джанет.

Алекс кимна.

— Да. Смятам днес да го разреша. Някой от членовете на екипажа има ли възражения против кандидатурите на Джанет или Ким?

Генералов се изкашля. Погледна под око Пол, сякаш търсеше подкрепата му, после решително попита:

— Капитане, доколкото знам, наличието на боец-спец в екипажа предполага опасни курсове?

— Вероятно. Опасни курсове или известна параноя у работодателя. — Алекс сухо се усмихна. Винаги трябва да се дистанцираш от собствениците на компанията.

— Доколко е добра подготовката на госпожа Ким?

— По отношение на боеца-спец думата „подготовка“ е абсолютно неуместна. — Още преди да довърши фразата, Алекс вече беше осъзнал, че е сгрешил. Така сякаш бе намекнал на натурала за неговата непълноценност. Пак можеше да се развива колкото си иска, парадирайки с натуралността си, да доказва майсторството си, да изумява околните... но не можеше да не се терзае заради своята непълноценност.

Ала Генералов остана невъзмутим.

— Съгласен съм, капитане. Но в случай на реална опасност бих предпочел да видя в екипажа мъж боец. И това по никакъв начин не е свързано със сексуалните ми предпочитания.

Алекс погледна към Ким. Девойката се усмихваше. Усмихваше се мило и радостно на навигатора, като си играеше с бялата си дантелена якичка.

— Пак, представете си външен човек, който се приближава към нашата група. От кого не би очаквал никаква опасност?

— Съгласен съм — кимна Генералов. Той изобщо не поглеждаше към Ким. — Но боецът-спец трябва да бъде не толкова незабележим убиец, колкото сплашващ фактор.

— Аз имам друго мнение по този въпрос. Боецът трябва да осигурява безопасност.

— А тя може ли да я осигури?

Алекс се обърна към Ким, улови въпросителния ѝ поглед и леко кимна.

В следващия миг девойката вече стоеше до Генералов и с дясната си ръка стискаше гърлото му, а с лявата, през плата на униформата — гениталиите му.

— Какво предпочиташ, смърт или болка? — попита тя с леденостуден глас. — Избирай.

Пак опита да помръдне и това явно се оказа лошо решение. Лицето му се изкриви от болка и той застина.

— Избирай — повтори Ким.

Не беше необходимо по-ярко доказателство за способностите на боеца-спец. Нито един натурал не би могъл да преодолее разстоянието толкова бързо, недоловимо за очите. Движението в ускорено време беше възможно само при пълно реорганизиране на нервномускулната система. Алекс тихо помоли:

— Ким, пусни навигатора ни.

Този път успя да види сянката на движението и да усети раздвижването на въздуха. Опита се да прецени скоростта на Ким, но числото излезе доста приблизително. Някъде около сто и петдесет километра в час.

Разбира се, никой спец не би могъл да поддържа подобно темпо повече от минута. Но нямаше и нужда от това. Те всички вече щяха да са мъртви, ако Ким си беше поставила тази цел.

— Пак, продължавате ли да смятате подготовката ѝ за недостатъчна?

Колко лошо... Що за начало на съвместната им работа — неприязън между двама от членовете на екипажа!

Пак се изкашля, потърка гърлото си и рече:

— Взимам думите си обратно, капитане.

Той най-накрая погледна към Ким и леко сведе глава.

Девојката отговори със същия учтив и официален поклон. Бузите ѝ бяха поруменели, косата ѝ беше разрошена — външните и най-безобидните признаци на случилото се. Сега нямаше да е зле да изпие нещо сладко. Кафе с изсипана в него захарница, например. И да хапне месо — клетките ѝ се нуждаеха от възстановяване.

— Малката си я бива — отбеляза неочаквано Джанет. — Е, какво, ще огледаме ли кораба, капитане?

Като че ли най-голям интерес корабът предизвика у Ким. Навярно никога не ѝ се беше случвало да лети на дискови яhti. Още в шлюза тя задържа поглед върху прозрачните пластмасови цилиндри с двуметрова височина, после се обърна към Алекс с недоумение.

— Това са скафандрови блокове — тихо поясни той.

Недостатъчно тихо — Генералов го чу и обърна глава. Ето великолепен повод да предяви претенции. Боец-спец, който не знае елементарни неща на борда на кораба!

— Капитане, ще разрешите ли да проверя работата на гардеробите?

— Проверявайте — съгласи се Алекс. Какво ли беше намислил този хитър натурал...

Пак пристъпи към един от цилиндрите, хлопна с длан сензора и го накара да се отвори. В пластмасата се показва тънък процеп, който се разшири. Навигаторът влезе вътре и крилата се затвориха.

— Проверка по пълна програма — каза подигравателно Джанет. — Позъор...

Впрочем, тонът ѝ беше напълно добродушен.

Пластмасата леко помътня, когато костюмният гел изпълни цилиндъра. После се отвориха дребни дюзи и в цилиндъра се закълби сива мъгла. Невидимите игли на силовите полета ушиха от мъглата плътни платнища, обгръщащи Пак от краката до главата — само пред лицето му остана празно пространство.

Блокът работеше бързо. Когато въздухът в цилиндъра се пречисти, Пак вече беше окован в сребрист костюм. На гърба, под брадичката, на кръста — навсякъде, където молекулите на гела се бяха събрали не просто в еластична и здрава броня, а в системи за поддръжка на жизнените функции — скафандърът леко се издуваше. Последна се надипли лицевата пластина на шлема.

Цилиндърът се отвори и Пак излезе в шлюза. Смигна едва забележимо на Ким и Алекс усети неясно тревожно смущение. Какво беше това — проява на уважение? Или заиграване въпреки декларираните вкусове?

— Капитане, шлюзовата система е наред. Време за създаване на скафандъра — петнайсет секунди.

— Благодаря, навигаторе. Ще свалите ли костюма?

Генералов с явно удоволствие разглежда облеклото си.

— Ако разрешите, не.

Алекс сви рамене. Да се любиш на себе си не е порок.

Те излязоха от шлюза в централния коридор на кораба. Пак вървеше последен, а сребрилата му броня тихо хрущеше, окончателно приспособявайки се към фигурата.

— Всичко е стандартно — каза Алекс и спря. — Шестте каюти са наши.

— И разпределението ни ли ще е стандартното? — поинтересува се Джанет.

Алекс кимна. Макар че... какво разпределение смяташе тя за стандартно? Те имаха малко необичаен подбор на екипажа.

— Десният борд — капитанът, боецът и навигаторът; левият борд — вторият пилот, лекарят, енергетикът. Има ли възражения?

— Разумно е — реши Джанет. — При поражения на някой от бордовете екипажът ще продължи да функционира... Ще разрешите ли да заема каютата си?

— Това да го разбирам ли като съгласие да влезете в екипажа?

— Да.

Алекс безмълвно извади бланката с договора и я подаде на Джанет. Тъмнокожата жена се усмихна, бегло прегледа редовете, напљунчи пръста си и силно го притисна към точката на опознаване. Върна на Алекс неговото копие на договора.

— Радвам се — каза Алекс. Можеше да намери по-проникновени думи, но едва ли имаше нужда от това. Джанет беше от Абанос и не беше особено склонна към сантименталност.

Следващите думи на Джанет потвърдиха мнението му:

— Капитане, къде е разположен медицинският отсек?

— Момент. — Алекс погледна към Пак. Той можеше да е колкото си иска самовлюбен и скандален... но сега Алекс го измъчваше една-единствена мисъл. Може би именно навигаторите бяха най-близо до пилотите по отношение родството с кораба. — Пак, вие ще намерите ли навигационния отсек?

— Да, разбира се. Запознат съм с дисковите яhti.

Генералов погледна напред по коридора. Вратата в края му водеше към командната каюта, но до нея имаше още една.

— Можете да се запознаете с местоработата си.

— Слушам, капитане...

Навигаторът тръгна бързо по коридора. Скафандърът му окончателно се беше приспособил към собственика си и сега той се движеше абсолютно безшумно.

— Малко му завиждам — каза изведнъж Джанет.

— Защо? — попита Алекс.

— Вие владееете ли навигацията, капитане?

— Умерено. Задължителният минимум в училище, две опреснявания.

— Съгласете се, че това са доста интересни усещания, капитане.

Вратата на навигационния отсек се отвори пред Генералов. Той погледна към колегите си, после пристъпи напред.

— Да се надяваме, че не съм сгрешил — каза Алекс. Препоръките са си препоръки, но леката тревога си оставаше.

— Ако се наложи, мога да начертая курс от всяка точка на пространството — добави Джанет.

— Не се съмнявам. Но не ми се иска да се срамувам пред работодателите... — Алекс замълча. Не биваше да споделя съмненията си с екипажа. Капитанът може да се държи отчуждено, а може и да е по-близък с екипажа. При по-малките кораби вторият вариант даже беше за предпочитане.

Но капитанът не може да проявява слабост. Няма такова право.

— Добре, всеки трябва да получи своя шанс — завърши Алекс.
— Пол?

— Да, капитане?

Младият енергетик явно не беше от бързивите. Или пък беше възпитан в духа на строго спазване на субординацията.

— Къде на този кораб е разположен отсекут на енергетика?

— На кърмата, капитане.

Алекс се усмихна.

— А двигателите? Сигурен ли сте, че на кърмата на „Огледало“ ще се намери място за глуонен реактор?

— Отсекут на енергетика е разположен на кърмата на този кораб, капитане. — Пол смутено му върна усмивката. — Именно между букета на двигателите. Там е тандемният глуонен реактор „Ниагара“, най-съвременната разработка от достъпните за гражданските кораби. Екранирането се осъществява чрез силово поле, никаква материална броня. Много е красиво, капитане, дори в достъпния за неспециалистите спектър!

— Пол, възхитен съм от вашата подготовка и вашите преподаватели.

— Благодаря, капитане. Аз също съм признателен на своето училище, но това не е сериен кораб. Работата е там, че вече съм летял на него.

— Пол?

— Само че той се казваше „Безстрашният“. Не разбирам защо трябва да се сменя името на един кораб, дори и да е поначало неудачно.

— Сигурен ли сте, Пол?

Енергетикът се изчерви.

— Капитане, бях във втората каюта на левия борд. Разбирате ли, има такава традиция...

Алекс бързо се приближи към каютата, която трябваше да заеме Джанет, и положи длан върху ключалката.

— Отвори. Заповед на капитана.

Правото на неприкосновеност на личното пространство се признаваше дори на военните кораби. Индикаторът под ключалката потрепна, потвърждавайки особените пълномощия на Алекс.

Вратата се плъзна встрани.

Алекс влезе в каютата — всичко беше обичайно, удобно и функционално като в единична затворническа килия. Само дето информационният терминал беше твърде голям за затвор.

Санитарният отсек беше съвсем малък. Алекс седна на капака на тоалетната чиния и се обърна към стената.

Надписът, гравирен върху пластмасата с тънък резец, не се отличаваеше с особена оригиналност.

„Сдадено за експлоатация. Пол Лурие, енергетик-спец“.

Алекс вдигна глава. Джанет, Пол и Ким стояха в каютата и го зяпаха. Пол беше смутен, Джанет едва забележимо се усмихваше. Ким нищо не разбираше. Навярно, ако сега Алекс си свалеше панталона и се заемеше с обичайните за тоалетната дейности, тя щеше да го сметне за заплетен космически ритуал.

— За тези надписи се полага наказание, енергетик.

— Да, капитане. Вече е получено. Традиция, капитане.

Но защо най-големите поддръжници на традицията са неопитните младоци?

Алекс стана и проклетата тоалетна чиния зад гърба му тихо зашуртя, започвайки за всеки случай да се самопочиства. Дявол да я вземе тази проста автоматика!

Ким се изкикоти.

— Джанет, нали няма да имате нищо против, ако Пол заеме тази каюта, а вие — третата на левия борд? Предполагам, че това е единственият начин да се избегне повторно наказание.

— Както кажете, капитане.

Алекс прехвърли поглед към енергетика.

— Пол Лурие, вечерта ви очаквам в моята каюта. Имам някои въпроси към вас.

— Слушам, капитане.

— Можете да се настаните в тази каюта... или да проверите работното си място.

— Добре, капитане. Ще проверя реактора.

— Джанет. — Алекс кимна на лекарката. — За вас ще имам особено поръчение. Знаете ли къде е медицинският отсек?

— Не.

— Е, слава богу. Според схемата — веднага преди каюткомпанията. — Той погледна към Ким. — Ти също идваш с нас.

Докато Джанет оглеждаше медицинския отсек, Алекс и Ким седяха на леглото. Лекарят-специст не се нуждаеше от помощ, макар че Алекс донякъде познаваше апаратурата наоколо. Универсален регенерационен блок, прибрана операционна маса, анабиозни капсули — вдигнати към стената, но какво значение има за умиращите дали спят легнали, или изправени? Помещението беше издържано в меки зелено-сини тонове, светлината се лееше от целия таван — жълта, слънчева, умиротворяваща.

— Правилно ли постъпих с навигатора? — попита тихо Ким.

— Да — кимна Алекс. — Колкото и да е странно, напълно правилно.

— А какво странно има тук?

— Ти все пак го унизи. Пред останалите от екипажа. След такова нещо всичко можеше да се очаква.

— Но той не...

— Да. Престана да се съмнява в твоите способности и това е прекрасно. Ти очакваше ли точно такава реакция?

— Разбира се.

— Защо?

— Той е свикнал да парадирва със своята непълноценност. — Ким смръщи чело. — Даже се гордее с нея. И ако спецът демонстрира нещо, което е недостижимо за натурала, това изобщо не е оскърбително за Генералов. Напротив, после ще покаже как владее навигацията и ще се чувства доволен. Като равен, разбираш ли?

— Интересно. — Алекс сви рамене. — Мога да повярвам в това. Но ти имаше твърде малко данни за подобен извод. Казал съм ти буквално няколко думи за навигатора...

— Според мен е напълно достатъчно.

— Това е забележително — съгласи се Алекс.

Джанет приключи с огледа на реанимационния блок и се приближи към тях.

— Капитане, аз съм повече от доволна. Хубав кораб, прекрасен медицински отсек. Апаратурата не е най-съвременната, но затова пък е абсолютно надеждна.

Тя наистина изглеждаше доволна, явно опасенията за „медицински отсек, дялящ едно помещение с кухнята“ не я бяха напуснали до последния момент.

— Надявам се, че тази техника няма да потрябва.

— Разбира се, капитане. Ще разрешите ли да огледам останалите помещения на кораба?

— Почакайте, Джанет. Имам към вас една... лична молба.

Джанет погледна замислено първо него, после Ким.

— Говорете, капитане.

— Можете ли да извършите генен анализ на девойката?

— Зависи каква... — В очите на лекарката се мярна учудване. — На взаимната ви съвместимост?

Ким изсумтя.

— Не. — Алекс с усилие запази невъзмутим вид. Идеята, че възнамерява да се заеме със създаване на потомство с едно четиринайсетгодишно момиче, беше повече от оригинална. Впрочем това, за което възнамеряваше да помоли Джанет, изглеждаше не толкова странно. — Джанет, бих искал да се уверя, че Ким е боец-спец.

— Капитане?

Той въздъхна.

— Джанет, ситуацията е доста странна...

— Да, започвам да се досещам. — Тя говореше на него, но цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху Ким.

— Ким премина през метаморфозата предишната нощ.

— Виж ти...

Джанет приседна до Ким, хвана я властно за брадичката, обърна лицето ѝ към себе си и се вгледа. Алекс не знаеше какво е видяла, но лекото недоверие изчезна от погледа ѝ.

— Това не е в традициите на Империята — да се взимат в екипажи спецове веднага след трансформацията.

— Разбира се — съгласи се Алекс. — Но няма и пряка забрана.

— Вярвам ви. А какво общо има тук генният анализ?

Самата Ким засега мълчеше, позволявайки им да обсъждат съдбата ѝ. Но Алекс подозираше, че тази покорност няма да продължи дълго.

— Девойката няма удостоверение за боец-спец.

— Мога да го напиша и без никакви анализи — отговори Джанет спокойно. — Удостоверението за самоличност съдържа и цялата медицинска информация. Типът специализация, изменените гени, вероятностният соматичен профил.

— Тя няма удостоверение за самоличност... Загубила го е.

Джанет помълча. После каза твърдо:

— Капитане, всеки човек, спец или натурал, който си е загубил удостоверението за самоличност, трябва да се яви в най-близката клиника. След анализа на генотипа от централната база данни ще постъпи информация за неговата самоличност...

— Джанет, ние не можем да направим това.

Краткият поглед на девойката беше награда за това „ние“.

— Защо?

— Ким е скъсала със своето минало. Тя не иска семейството ѝ да узнае къде се намира. А ако в базата данни постъпи такова запитване, това не може да се избегне.

— Защо? — искрено се учуди лекарката. — Познавам достатъчно добре законите на Империята. Всеки спец, преминал през метаморфоза, става абсолютно самостоятелна личност. Той има право да работи, да поддържа отношения с когото смята за нужно, да сключва и разтрогва родствени връзки, да живее или да приключи живота си чрез самоубийство...

Алекс въздъхна и погледна въпросително към Ким. Не можеше да възрази, защото думите на Джанет бяха абсолютната истина.

— Аз съм от Едем — каза девойката.

— Леко патриархална, но мила планета — кимна ободряващо Джанет. — Ким, от какво се боиш? Ти си боец-спец и си способна да се защитиш от незаконни посегателства. Нека отидем заедно в клиниката на космопорта...

— Не!

Ким скочи и отстъпи от тях. Джанет и Алекс се спогледаха.

— Така само си губим времето — каза Алекс. — Джанет, може би е по-добре да поговорите с Ким насаме.

— Няма да говоря с нея насаме! — извика Ким. — Няма!

— Защо? — гласът на Джанет си оставаше все така доброжелателен. — Ким, ти си ми симпатична, нека не се караме, а?

Ким леко омекна.

— Работата не е във вас...

— Значи е в него? — Джанет кимна към Алекс. — Той нарани ли те е някак?

Изглежда, това развесели Ким.

— Трудно е някой да ме нарани.

— Съгласна съм. Тогава нека обсъдим нашия проблем и да изработим решение? — Джанет й подаде ръка.

Ким се поколеба за миг, после вяло тупна лекарката по дланта и отново седна между двамата. Джанет мълчеше и я гледаше.

— Ще ме убият, ако ме намерят — рече рязко Ким.

— Трудно е да се убие боец-спец — отговори Джанет, сякаш не подлагаше на съмнение самото заявление.

— Трудно, но е възможно. Ще изпратят друг спец. Или няколко.

— Защо? Това са много сериозни проблеми със закона, мила. Още повече, че сега ти си под двойна защита — и на самата Империя, и на профсъюза на космическия флот.

Ким се усмихна накриво.

— Знаете ли, вие сте доста по-възрастна, но честна дума, аз разбирам повече от вас проблемите със закона!

— Може би си от влиятелно консервативно семейство и кланът ти е оскърбен от твоето бягство?

Според Алекс версията на Джанет беше доста правдоподобна, но Ким поклати глава:

— Не. Но аз знам за какво говоря. Достатъчно е да се разкрия... и край. Ще ме убият, а вас ще изложи на опасност.

Алекс очакваше укорителен, ако не и възмутен поглед от Джанет. Да доведе на кораба девойка боец, която представлява по-скоро опасност, отколкото защита...

Но явно Ким наистина беше симпатична на Джанет.

— Разсъди сама, с какво мога да ти помогна аз? — Лекарката разпери ръце. — Не е трудно да се издаде удостоверение за спец. Ти си боец-спец, сигурна съм в това. Но съм длъжна първо да установя твоята самоличност, мила. А ти нямаш удостоверение за самоличност.

Ким мълчеше.

— Джанет, има един изход — рече Алекс предпазливо. Гласът му потрепна. Стъпваше на несигурната почва на мошеничествата — нещо, което никога не беше обичал.

— И какъв е той, капитане?

— Вие ще направите на Ким сертификат за боец-спец. После...

Джанет се намръщи и поклати глава, но Алекс продължи:

— После ние с Ким ще отидем в най-близкия регистрационен център и ще сключим временен брак — със сертификатите си за спецове. За тях това е достатъчно.

— Разбирам, че е достатъчно, но аз няма да направя фалшив сертификат.

— Почакайте, Джанет! След сключването на брака Ким получава нови документи, вече на Ким Романова... ще приемеш ли моята фамилия, Ким?

Ким го гледаше с широко отворени очи, все още нищо не разбираше.

— Никакви запитвания в базите данни. Там ще отиде нова информация, но какво от това? Малко ли момичета на име Ким има в Галактиката?

— Но аз не мога да наруша закона! — Дори невъзмутимостта на Джанет си имаше граници.

— Вие няма да го нарушавате. Незабавно ще се върнем на кораба и ще впишете в документите данните от новото ѝ удостоверение за самоличност. Да допуснем, че съм ви помолил да издадете спешно

сертификат и съм ви обещал да предоставя удостоверението по-късно. Нали бихте могли да направите едно дребно нарушение на реда?

— Нито един компютър не би пропуснал такова нарушение. Как може да се напише, че сертификатът за спец е издаден въз основа на документ, който още не е получен? Или вие умеете да пътувате в миналото, капитане?

— Умея.

Джанет замълча.

— Времето, по което живее корабът, се определя от капитана. Аз мога да наглася часовниците по Гринуич. По Велики Пекин. По времето на космодрума. По времето на планетата на пребиваване. Разбирате ли? Какво време се посочва във вашите документи?

— Времето на кораба...

— Ето, виждате ли? От страна на всеки проверяващ това ще изглежда, сякаш... — Алекс задържа дъха си. — Капитанът на кораба е сключил брачен съюз с член на своя екипаж, след което ѝ е била проведена генетична експертиза, статусът на боец-спец е бил потвърден...

— Почакайте! — махна с ръка Джанет. — Капитане, вие сериозно ли? Това теоретични разсъждения ли са, или...

— Или. Всички капитани използват този трик. Общо взето, той е добре известен в професията, но пред него си затварят очите.

— Използват го? За да вкарат в екипажа девойка без документи?

— Не. За да докарат на екипажа допълнителни премии, за да прокарат незаконен договор, за да прикрият самоотлъчки... за множество закононарушения. Това е невъзможно да се контролира, Джанет. Планетите живеят по свое време, корабите — по тяхно.

По лицето на Джанет премина сянка.

— Капитане, отдавна съм се примирила с факта, че Империята е безумен и анархичен свят. Но не съм очаквала подобно безумие.

— Ще ни помогнете ли, Джанет?

— Но нали аз ще знам, че законът е нарушен? — каза тъжно жената.

— Да, ще знаете, но аз вярвам на Ким. Тя няма друг път за легализиране в обществото. Ако откажете, фактически ще я убие. А вие сте лекар.

Джанет въздъхна. Погледна Ким — напрегната, застинала в очакване на отговора ѝ.

— Събличай се. Можеш да оставиш бельото.

— Благодаря, Джанет — каза Алекс.

— Вие сте безумец, капитане. И вълличате и мен в своето безумие. Забележете, нарушавам дълга си не лично заради вас и дори не по заповед!

Алекс кимна.

Ким вече беше свалила костюма си и стоеше в очакване.

— Ето тук — махна с ръка Джанет. — Ще застанеш в белия кръг и ще постоиш за минута. Това е компютърно сканиране, нищо страшно.

— Нима е необходимо? Генен анализ и... — започна Алекс. Джанет го погледна яростно:

— Слушайте, капитане! Вие ме въллякохте в авантюра! Но позволете ми да мина и без вашите съвети! Длъжна съм да направя томография!

Тя се обърна и тръгна към централния пулт на медицинския отсек. Ким погледна крадешком към нея и пхна ръка под потничето си. След миг в ръката на Алекс легна тежкия кристал.

Разбира се, Джанет имаше сериозни причини да негодува срещу капитана, но в сравнение със степента, в която той самият се беше забъркал в закононарушения, тя си оставаше чиста като ангел.

Ким стоеше с невинен вид в кръга на томографа, а Джанет правеше магиите си на пулта. Алекс сведе очи и погледна преливащия се конус, лежащ в дланта му.

Той изобщо не беше длъжен да докладва на някого за личните дела на членовете на екипажа. Та нали кристалът не се издирваше? А може би дори не беше истински гел-кристал с цената на десет кораба като „Огледало“, а изкусна имитация?

Да, да се позоваваш на това, че си глупак, е най-безотказното оправдание.

— Готово, обличай се — подхвърли Джанет. — Макар че не, почакай.

Тя извади от шкафчето спринцовка и я разопакова.

— Боиш ли се от кръв?

— От кръвта — не, но от инжекции — да.

— Тогава бой си се — отвърна Джанет без особено съчувствие. Хвана девойката за ръката и поднесе спринцовката към свивката на лакътя. Замириша на дезинфекциращ разтвор и прозрачното цилиндърче се напълни с кръв.

— Не можеше ли просто да се изчегърта малко кожа! — протестира със закъснение Ким. Отстъпи към Алекс и настойчиво протегна длан към него, възползвайки се от това, че Джанет отново се бе извърнала. Алекс безмълвно ѝ подаде кристала.

— Не може. Нямам клиника с пълен комплект апаратура, имам експресна лаборатория. Това е. Обличай се и се връщай в каютата си.

Изглежда, Ким разбра, че не си струва да спори с Джанет, още по-малко пък да злоупотребява с търпението ѝ. Облече се бързо, хвърли на Алекс изпълнен с негодувание поглед и излезе.

— Защо трябваше да я отправяте? — попита Алекс.

Джанет замислено разглеждаше спринцовката. Въздъхна:

— За всеки случай. Капитане, вие знаете ли за опитите на расата цигу да изпраща свои шпиони в човешкото общество?

Алекс задържа дъха си и бавно преброи до десет.

— Това е параноя, Джанет. Всеки цигу може да бъде разкрит от десет метра. Със завързани очи. Само по миризмата.

— Те са намерили средства да неутрализират миризмата, а образът на млада девойка е най-отработената им трансформация — махна с ръка Джанет. — Това може да е причината и за отсъствието на документи, и за нежеланието да се подложи на генен анализ... Момент, капитане.

Алекс чакаше, докато тя разливаше кръвта из десетина епруветки и вадеше реактиви от шкафчетата. Безполезно беше да спори. Както и да ѝ се подиграва и да я призовава към разум. Джанет бе от Абанос, той не биваше да забравя това. Онова, което за него беше абсолютна параноя, за нея бе обикновена предпазна мярка, като да измие плодовете преди ядене.

— Това е нашата полева експресна методика — поясни Джанет, капвайки реактив в една от епруветките. — Тя може да даде лъжливи резултати, но като цяло е надеждна. Няма да чакаме резултатите от серумните тестове, още повече, че те могат да се подправят, като предварително се вкарат в кръвта необходимите антигени... Така.

Тя замълча, гледайки епруветката.

— Какво трябва да стане? — попита Алекс. Параноята е заразителна — той се напрегна.

— Вече стана, кръвта се пресече. — Джанет изтръска от епруетката върху дланта си буца червено желе. — Виждате ли?

— И какво означава това?

— Че Ким е човек, разбира се. — Тя се приближи към умивалника и грижливо си изми ръцете.

— Джанет, това можех да ви го кажа веднага! Без никакви безумни тестове!

— Затова пък получих гаранция.

Тя е от Абанос... Алекс затвори очи. Да можеше сега да погледне Бес — как ли беше той? Потиснат, ядосан или извън себе си от ярост?

— Джанет, нека направим анализа по спецификацията.

— Ей сега.

Джанет отново започна манипулациите си с епруетките. Отвори пластмасов планшет, в чиято вътрешност имаше куп мънички ампули. Тя извади от всяка по капка от някакво вещество и ги разпредели из епруетките с кръвта.

— А аз мислех, че ще направите генен анализ.

— Точно това правя. В ампулите има идентификатори на редица специфични гени. Ако се осъществи реакция, значи въпросният ген присъства в Ким.

Джанет остави епруетките на масата, приближи се към Алекс и седна до него.

— Да ви се намира цигара, капитане?

— Да, заповядайте.

Джанет запали, тръсна пепелта на пода и кимна одобрително, когато от ъгъла с шумолене изпъзля бръмбарче чистач.

— Капитане, аз си имам своите странности... проявете търпение към тях.

— Разбирам... — Алекс сам не разбра как от него се изтръгна отчаяно признание: — По дяволите, целият ми екипаж е със странности!

— Това първият ви полет като капитан ли е?

Алекс прехапа устни. Беше прекалил с откровенията.

— Да.

— Нищо, бързо се свиква. Аз бях капитан на миноносец... в предишния си живот. Двеста души под мое командване. Мислите ли, че сред тях имаше хора без странности?

— Не знам.

— Имаше. Пет-шест души. Явно техните странности бяха много добре скрити. О! Първата епруветка се обезцвети.

Алекс погледна към масата и попита:

— И какво означава това?

— Гепард-генът, както го наричат. Отговаря за реорганизацията на мускулатурата, дава способност за кратковременно свръхнатоварване. Впрочем наскоро вече го видяхме в действие. Та така, Алекс... ако ви потрябва помощ... съвет от бивш капитан... винаги можете да се обърнете към мен.

Алекс потърси на лицето ѝ поне сянка на ирония или насмешка. Не, Джанет беше сериозна.

— Благодаря. Ще го запомня.

— Втората и третата епруветка — отбеляза Джанет. — Това е реорганизация на невроните, праговете ограничители на болката и ускоряване на синаптичните реакции.

— Боец ли е Ким?

— Разбира се, капитане. Аз изобщо не съм се съмнявала в резултатите от проверката. Ето и четвъртата епруветка... това е реорганизацията на ретината и очната ябълка... Между другото, вие също трябва да имате положителна реакция на този реактив. Знаете ли какво означава това?

— Възможност за наследяване?

— Именно. Ако някога решите да имате потомство с Ким... Капитане, какво ви тревожи?

Преди да отговори, Алекс също запали цигара. Лекарката търпеливо чакаше. Още три епруветки се обезцветиха и кръвта се превърна в бледорозова течност, но Джанет не коментира.

— Добре ли сте запозната със спецификацията на бойците, Джанет?

— Умерено добре. Аз не съм генетик, разбира се, но...

— А етикетът влиза ли в подготовката на боеца-спец?

Джанет се намръщи.

— Извинете?

— Вчера с Ким отидохме на ресторант. Много приличен ресторант, между другото. Та значи... девойката се държа като млада дама от висшите кръгове на обществото. В училище сме имали занятия по етикет, но до нея се чувствах като недодялан натурал.

— А откъде знаете в колко ресторанта е била? Капитане, ако тя е от влиятелен клан на Едем, значи е имала много скъпи и квалифицирани възпитатели.

— Възможно е — промърмори Алекс. И наистина. Защо не беше помислил за тази естествена възможност? Защото беше свикнал да мери хората със своя аршин — на провинциален младеж, получил първите си уроци по етикет в училище?

— Така... не се е провеждала модификация на кожата — съобщи Джанет, гледайки епруветките. — Е, това си се вижда и така.

— Какво означава?

— Нищо. Модификацията на кожата, онзи неин характерен сивкав цвят и голямата еластичност не са задължителни признаци на боеца. А всички основни вече се появиха, така че мога да напиша сертификата.

— Още една подробност, Джанет. По време на метаморфозата Ким спомена поети, художници, политици.

Джанет се намръщи.

— Да, това е странно, капитане. Искате да кажете, че са й вкарани някакви знания по история?

— Да.

— И то не по военна история, а именно в сферата на културата?

— Именно. Тя не спомена нито Александър Велики, нито Кутузов, нито Моше Даян, нито Ли Дън Хуан, нито Мбану.

— Вие го смятате за велик пълководец? — Джанет горчиво се усмихна. — Всъщност неговата слава е донякъде преувеличена, основните решения не ги е взимал той, а неговият флаг-адютант... Добре, това няма значение в случая. Вие ме изумихте, капитане. Това е наистина странен комплект от знания за спец.

— Още една подробност, Джанет... колко сексуални са бойците?

— В същата степен като обикновените хора. Това не са хетериспецове.

— Ами вижте, Ким... как да го кажа... е малко хиперсексуална.

— Капитане, доколкото разбирам, вие сте спасили девойката от неприятности, помогнали сте ѝ в метаморфозата... сега я уреждате на кораба. Може би това е естествена реакция? Влюбване в героичен пилот-спец, стремеж да бъде завладян, да се предизвика ответна любов... Смесца от пресметливост и благодарност...

— Джанет, не прилича на това. Вчера вечерта девойката ми се предложи. Аз, общо взето, не бях против...

— И още как — изсумтя Джанет. — Извинявайте, слушам ви.

— Предложих ѝ да изчакаме малко. След метаморфозата организъмът трябва да си отпочине.

— Така е. Разумно.

— Отидохме на ресторант. Всичко беше крайно мило. Ким се държеше, сякаш принадлежи към висшата аристокрация... леко кокетничеше с мен, но нищо повече. Когато обаче се върнахме в хотела, започна втори кръг. Превърна преобличането си в пижамата в стриптийз. Насочи разговора за времето към еротична история от небогатия си опит. После ми предложи няколко забавни развлечения.

Джанет помълча. Погледна епруветките, стана и започна да рови в планшета.

— Няколко пъти съм си имал работа с хетери-спецове — каза Алекс. — Скъпо развлечение, но нали понякога човек трябва да си позволява малко лукс...

— Така, и какво? — Джанет изля в чиста епруетка остатъците от кръвта в спринцовката и хвърли вътре няколко кристала от една ампула.

— Готов съм да се закълна, че девойката е специфицирана като хетера. Освен боец-спец е и куртизанка-спец. Това възможно ли е от медицинска гледна точка?

— Трудно е, макар и възможно... Много трудно, капитане. Реорганизацията на тялото у хетерите е незначително, но психологията се променя напълно. Боецът трябва да убива — без колебания, без съмнения, всеки, който попада под определението враг. Хетерата трябва да обича. Именно да обича, истински, самоотвержено, предано и чисто... да се отдава докрай. И в същото време мигновено да отстъпва, да забравя любовта веднага след като вече няма необходимост от услугите ѝ. Много е трудно да се съвместят тези спецификации, капитане. — Джанет разклати епруетката във въздуха.

— По-логично е да се предположи, че след метаморфозата ѝ се е нарушил хормоналният баланс...

— Е, ако си спомним историята... по-рано, когато всички хора са били натурали, са успявали да съвместяват двете неща. Да речем, Наполеон, той е бил велик пълководец, нали? И в същото време доста успешен женкар.

— Глупости, капитане. Извинявайте, но това не е така. В миналото е имало хора, които фактически се покриват с описанието на спеца. И военачалници, и женкари, и учени, и творци. Но всеки спец е резултат от сложна работа на генетици. Всичко излишно е ампутирано. Ето вие, например, не умеете да обичате, нали?

— Да.

— Е, а боецът може и да е способен на любов, но по обикновен, човешки начин... Така! — Джанет вдигна епруветката с няколко капки розова течност. — Виждате ли?

— Какво означава това?

— Модифицирани феромони. Един от признаците на хетерите. За да сме сигурни, е добре да се проведе тест и на ВШ-оперона, отговарящ за хиперсексуалността, но нямам нужния серум... — Джанет остави епруветката и потърка чело. — Вие сте прав. А аз — не. Ким е и боец, и хетера. Изключително сложна работа!

— На кого може да е потрябвало това?

— Има варианти. Например телохранителка, която изпълнява и сексуални услуги. Много скъпо, много сложно, почти безсмислено... но възможно. Колко лошо, капитане... — Тя го погледна мрачно. — Разбирате ли какво се е случило? И до какви опасности може да доведе?

— Още не.

— Та Ким се е влюбила във вас!

— Така изглежда, но...

— Хетерата е длъжна да постигне взаимност! Разбирате ли? Това е нейната спецификация. Смисълът на съществуването ѝ!

— Аз не възнамерявам да ѝ отказвам постоянно, Джанет! Ако за Ким е толкова важно...

Лекарката въздъхна.

— Капитане, на нея ѝ е нужен не секс, по-точно — не само секс. Тя иска да я обикнете!

— Но аз не умея това — разпери ръце Алекс. — Което не може — не може. Разбирам, че любовта е велико, приятно, свято чувство...

— Приятно — изсумтя Джанет. — Ох, капитане... понякога завиждам на пилотите, които не умеят да обичат...

— Може би Ким ще успее да се влюби в някой друг? — предпазливо предположи Алекс. — Пак отпада, за съжаление, но нашият млад енергетик?

— Добре би било. Да се надяваме, че спецификацията на боец ще я отвлича от специализацията на хетера. Но вие сте направили много опасна и болезнена за всички крачка, като сте взели девойката под опека.

— Разбрах го вече.

— Да пиша ли сертификата? — попита направо Джанет. — Или не си струва? Все още можете да й дадете малко пари и да я оставите да се оправя сама.

— Вече не мога. Напишете го.

Джанет кимна, сякаш не беше и очаквала друг отговор.

— Пилот...

Алекс така и не разбра какво е вложено в тази дума в по-голяма степен — подигравка, съчувствие или просто констатиране на факт.

Навярно последното. Та нали той нямаше право на избор — никога. Изборът го бяха направили родителите му, два месеца преди раждането му.

И той им беше благодарен за този избор.

ГЛАВА 5

Нотариалният център се намираше до космопорта, и Алекс искрено се надяваше, че това ще накара сътрудниците да се въздържат от въпроси.

Общо взето, надеждите му се оправдаха.

Малката опашка в уютното фоайе се състоеше наполовина от чужденци. Дори в това пъстро сборище се открояваше едно семейство от Висока долинка — съпружеска двойка от мъж клонинг и пълничка, омотана в брокат и кожи жена, и двамата високи, с метализирани набедрени превръзки; около тях се притискаше цял рояк полуголи дечурлига, твърде малки, за да може да се определи полът им, само на плитчицата на най-голямото беше завързана панделка — то беше екземпляр за продажба.

По-надалеч стояха две цигу — наистина напомнящи девойки тийнейджърки и само херметичните прозрачни комбинезони със затворен въздушен цикъл издаваха миризливата раса. Интересно, какво ли правеха тук? Решили са да сключат брачен съюз по имперските закони? Едва ли, при цигу изобщо не съществуваше понятие за семейство. По-скоро щяха да сключат някаква важна сделка с хората.

Петимата наемници от Багдад-3, войнствено вирнали черепните си гребени и в пълно бойно облекло, със сигурност също се бяха явили да сключат някакъв договор, нали при тях нямаше профсъюз, който да им урежда такива договори.

Алекс кимна, оглеждайки опашката, и си помисли, че сред тази компания двамата с Ким изглеждат най-благоприлично. Имаше добър шанс изобщо да не им обърнат внимание.

— За пръв път виждам живи цигу! — прошепна в ухото му Ким, като се повдигна на пръсти. — Алекс, те са съвсем като хора!

— Външно — да — съгласи се той. Реши да не споменава за неотдавнашните подозрения на Джанет. — А ти би ли могла да ги убиеш?

— Трябва ли? — попита делово Ким. — Веднага ли?

Алекс се сепна и здраво я хвана за ръката.

— Не, какви ги говориш? Това е само абстрактен въпрос, искам да знам готова ли си за схватка с пришълци.

— Готова съм — отговори спокойно Ким. — Ако се наложи, само кажи.

Тя го погледна и Алекс разчете в погледа ѝ не просто готовност да убива, а радостна възбуда. Не от самата възможност за убийство, а по-скоро от надеждата да му достави удоволствие.

Джанет беше права. Той беше попаднал в крайно деликатна ситуация.

— Ще ти кажа — обеща Алекс. — Но работата на боеца не е в това да убива наляво и надясно.

— А в какво?

— В това да бъде готов да го направи. В идеалния случай — да бъде готов през целия си живот.

— Добре — усмихна се Ким. — Не се съмнявай, аз съм готова.

Без изобщо да подозират за възможната си съдба, цзигу тихо разговаряха, притиснали прозрачните си шлемове. Опашката постепенно се придвижваше напред — отиде си семейството от Висока долинка, а наемниците се изсипаха в един от кабинетите. Пред Алекс и Ким останаха само цзигу и мрачен, добре облечен мъж, водещ на верижка гърбаво джудже с голяма глава. Джуджето гледеше тъпо в пространството, от полуотворената му уста се точеха нишки слюнка, а левият му клепач потрепваше от тик. Алекс се опита да си спомни на коя планета е модно да си отглеждаш изроди, не намери отговор и се извърна. В края на краищата не беше негова работа. Галактиката е голяма.

Извикаха цзигу и те се отдалечиха, хванати за ръце и учтиво покланяйки се на останалите. После заприимигва пластинката на ръкава на собственика на джуджето. Потънал в мисли, той не забеляза сигнала. Джуджето го погледна злобно, дръпна веригата и изсъска:

— Иване!

Мъжът се сепна, погледна го и каза тъжно:

— Майлс, тези твои авантюри...

Той се поколеба и тръгна към вратата, над която вече призивно проблясваше сигналът, като влачеше след себе си клетото джудже. Верижката подрънкваше, а джуджето ситнеше, размахвайки ръце при всяка крачка.

— Помниш ли своята роля? — попита тихо Алекс.

Ким кимна и веднага се навъси.

— Да. Да мълча и да се усмихвам.

— Да се усмихваш чаровно, ако ни приеме мъж. И да мълчиш смутено, ако ни приеме жена.

Неговата пластинка също замига. Алекс я отлепи и я хвърли на пода, изпъна се и оправи униформата си.

Кабинетът, в който ги повикаха, беше съвсем мъничък. Навярно именно за самотни посетители и двойки. Зад масата седеше застаряваща жена със сноп проводници, подаващи се от слепоочието ѝ. Още един паяк, изхранващ се от безкрайните мрежи с данни.

Ким смутено сведе поглед.

— Бихме искали да регистрираме брачен договор — каза Алекс и сложи на масата сертификатите на спецове.

— Срок?

— За едно денонощие — усмихна се Алекс.

Жената придвижи удостоверенията към средата на масата — явно точно там се намираше скенерът. Погледна замислено нагоре и надясно — навярно там се намираше виртуалният екран, видим само за нея. Попита:

— Удостоверения за самоличност?

— Ти взе ли своето, Ким?

Девојката поклати глава. Алекс погледна служителката.

— Нима те са задължителни, лейди?

Жената се намръщи, без да откъсва поглед от пустотата.

— Не. Не, но... Ким, вие сте получили сертификата си за спец преди един час?

Девојката кимна.

— Нали разбирате — Алекс осъзна, че трябва да се включи в разговора, — че тя наскоро мина през метаморфозата си. Би било обидно да получи сертификат за спец и да не изпробва юридическите му възможности. Е... няма да тръгне да се омъжва с детското си удостоверение за самоличност!

Жената прехапа устни. Обяснението звучеше напълно убедително... но явно нещо не ѝ харесваше.

— И за какво ви е брак за едно денонощие? За да изпробвате сертификата? Или вашите религиозни убеждения изискват формално

разрешение, за да се прави секс?

— Нима сте длъжни да изяснявате всичко? — попита рязко Алекс. Целият план отиваше по дяволите.

— Не съм длъжна — съгласи се служителката. — Но имам право да задържа оформянето на брачен договор в срок до три денонощия. Например заради младата възраст на участниците в договора.

Алекс, който преди половин час беше видял как от същата тази врата излиза доволна двойка тийнейджъри, на вид по-млади от Ким, едва сдържа рязката си реплика. Ким спаси положението.

— Алекс, мили, покажи ѝ трудовия договор. Раздел осем, точка седемнайсет „б“.

— Не нося договора — отговори Алекс, спомняйки си текста. Какво имаше предвид? Раздел осем беше за финансовите условия на договора... — А и нямам право да го показвам без разрешението на компанията...

Служителката явно се заинтересува. Ким се обърна към нея, все така смутено усмихната.

— Ние сме от един и същ кораб, лейди. Имаме точка в договора, според която семейните двойки получават петнайсетпроцентна надбавка. Смята се, че това сплотява екипажа... Аз още не съм подписала своя договор и значи...

Жената прехапа устни и промърмори:

— Юристите от вашата компания нямат глави на раменете си. Е, поне не лъжете, че е било любов от пръв поглед...

Алекс млъкна, напълно отдавайки инициативата на Ким.

— Оформянето на денонощен брачен договор струва пет космоюана. От чия сметка да ги изтегля?

— От моята — бързо каза Алекс.

Служителката се изкашля, намръщи се, когато проводниците ѝ се закачиха за ръба на масата и едва не изскочиха от контактната пластина.

— Александър Романов и Ким Охара, в името на Живачен Донец и лично на господин президента Сон Ли ви поздравявам с встъпването във временен брачен съюз. Желая ви по време на действието на договора да се опознаете по-добре... — тя не успя да сдържи усмивката си — и да се възползвате от отстъпката при продължаването на брака за по-дълъг срок. Вашият брак се признава от Неговото

императорско правителство и се смята за законен на всички планети в Империята, а също така и извън пределите ѝ в течение на целия посочен срок.

Звучалата по време на речта приятна, макар и излишно свободно преработена версия на Менделсон, утихна.

— Особени желания? — уточни любезно служителката, явно без да очаква такива. Дясната ѝ ръка вече се плъзгаше по въздуха, запълвайки точките от брачния договор.

— Бих искала да приема фамилията Романова — каза тихо Ким.

— Защо? — учуди се жената.

— Звучи екзотично.

Жената, сви рамене.

— Както желаете. Имуществените права разделени ли са? Генетичните права запазват ли се за носителите им? Личните дългове и престъпленията не се прехвърлят на семейството?

Пръстите ѝ шаваха във въздуха, вплитайки нови нишки в паяжината от данни.

— Моите огромни поздравления, Алекс и Ким Романови... Желаете ли да дарите малка сума на планетарния приют за деца на загинали астронавти? Или за развитие на медицинските технологии?

— На приюта — съгласи се Ким. Погледна към Алекс и той кимна.

— Пет юана? Десет?

— Десет.

— Благодаря ви от името на безутешно скърбящите деца на астронавтите... Брачният ви договор е в сила, поздравявам ви.

С лек поклон служителката им подаде двете бланки на брачния договор.

— Благодаря. — Алекс подхвана Ким под ръка и я изведе от кабинета.

— А моето удостоверение? — пошепна Ким, когато се оказаха навън.

— Ще го получим от друга служителка — обясни Алекс. — Всякакви манипулации със закона трябва да се извършват поетапно. Когато нито един чиновник не нарушава правилата, не им пука за крайния резултат. Джанет си затвори очите за кашата с времето, тази

служителка регистрира брака по удостоверенията за спецове, а сега друга ще издаде ново удостоверение за самоличност.

— Всичко се гради върху това, че спецът има два документа, удостоверяващи самоличността му, така ли? — попита Ким.

— Да, разбира се.

— Значи при натурали не би се получило?

— Натуралите нямат никакви проблеми с имперските чиновници. На тях се гледа през пръсти.

Сервитърът подаде с усмивка пура на Алекс.

Ресторантът днес беше полупразен. Работният ден беше в разгара си и обядът вече беше минал. Алекс с тъга си мислеше, че вероятно ще му се наложи да седи до късно.

— Ще разрешите ли, капитане?

Това беше майстор-пилотът от предишния път. Да идваш при работодателя повторно, след като веднъж вече си се отказал от длъжността, се смяташе за лош тон... но Алекс кимна.

Мъжът мълчаливо повъртя в ръце чашата саке. Изглежда, му беше трудно да започне разговора.

— Много ще се радвам, ако сте размислили — рискува да каже Алекс.

Пилотът изпи на екс сакето и промърмори:

— Това е дупка, а не планета, капитане... Съгласен ли сте?

— Срещат се и по-лоши.

— Наистина ли? — попита пилотът с неочаквана ирония. — Вече две седмици се опитвам да получа място на някакъв кораб! И не намирам нищо по-добро от „Хомяк“.

— Странно. Когато аз търсех място, попаднах на няколко длъжности на галактически маршрути...

— Вие какво... получихте длъжността капитан след търсене в мрежата? — Пилотът сякаш всеки момент ще получи удар.

— Да.

— Значи аз съм феноменален карък — изкриви лице пилотът. — Изумителен карък. Не попаднах на нито една прилична работа... да не говорим за капитанска длъжност. Вчера се отвори приличен вариант, пътнически лайнер... местен, от същия този смрадлив Донец... И не

ме взеха! При регистрацията на договора поискаха да събера всички данни за роднините ми по майчина линия! Нова измишльотина на инсектариума...

Алекс изсумтя:

— Да, чух за тази история, когато оформях своите документи.

— Вашата регистрация поне не е местна, нали?

— Не, земна е.

— Добре... — Пилотът въртеше в ръка чашката. — Покажете ми договора, капитане. Ако все още ви устройвам, разбира се...

Той сложи пред Алекс документите си и взе бланката с договора. Алекс започна разсеяно да преглежда препоръките и характеристиките. Ханг Морисън, трийсет и девет годишен, поданик на свободните станции... Какво пък, родените в космоса са най-добрите астронавти на света. Напълно приличен списък с местоработи. Честно казано — по-добър от неговия собствен.

Живачен Донец не е Земята и не е Едем. Но това е голяма и развита планета. Да не може майстор-пилот да си намери тук работа? В течение на две седмици?

Много странно.

— Прилично — каза пилотът с отвращение и остави договора. — Собствениците не са скръндзи, както разбирам?

— Явно.

— А каква е тази компания „Небе“?

— Не знам.

— И закъде ще летим?

— Също не знам...

— Забавна история...

— Не могат да поискат от нас нищо незаконно — каза Алекс, свивайки рамене. — Това е абсолютно стандартен, одобрен от профсъюза договор.

— Виждам... Капитане, не искам да ви лъжа... двама майстор-пилоти на такъв мъник като вашето „Огледало“ няма да се спогодят. Вземете ме в екипажа временно. Докато намерите друг пилот. А после ме уволнете... ако искате, дори ще се напия на вахта или ще проявя неподчинение. Само ми помогнете да се измъкна от тази дупка!

Алекс се замисли за секунда. Морисън чакаше напрегнат и явно разстроен.

— Но докато ви намеря пълноценна замяна...

— Ще бъда старателен и послушен като курсант по време на първия си полет. Само ми намерете замяна и ме оставете на някоя горе-долу цивилизована планета. Дори Нова Африка ще ми свърши работа.

Алекс неволно се усмихна. Да вземе пилот със знанието, че той няма да се задържи в екипажа...

— Моля те, приятелю спец... — каза тихо Ханг.

— Подписвай договора — реши се Алекс. С хрущене пречупи пурата и я изгаси в пепелника.

Екипажът му беше събран.

Адски странен екипаж, честно казано.

Самият той — едва излязъл от болница, не твърде опитен майстор-пилот. Жена от Абанос, войник и палач — в ролята на лекар. Едва преминала през метаморфоза, избягала от дома си девойка — на длъжност боец-спец. Комплексиран натурал в ролята на навигатор. Втори пилот, който две седмици не може да си намери работа, при положение че се намира в голям транспортен възел. Хлапак енергетик, който е пристигнал на Живачен Донец със собствения им кораб, бил е уволнен... и отново е попаднал на борда.

Ако курсовете на „Огледало“ са поне отчасти толкова чудновати — чака го увлекателен живот.

В джоба му изпиука комуникаторът и той го извади, изпитвайки странно удоволствие, примесено със смущение. Капитанският комуникатор беше малко по-голям от стандартните, с предизвикателен оранжев цвят... един от многото символи на властта.

— Капитане...

Той позна гласа на Генералов. След миг над слушалката се разтвори и матрицата на изображението. Навигаторът беше в своята каюта. В скафандър. С навита на кравай върху темето плитка. И с бледа червено-синя шарка на лявата буза. Изглежда, борбата с това нещо щеше да е безсмислена...

— Да?

— Пряко обаждане от собствениците. Прехвърлям го на вас.

Алекс затвори холограмата, изключи звука и поднесе комуникатора към тила си, към компютърния интерфейс. Това беше единственият начин да осигури дискретност на разговора. Беше

заинтригуван — не бяха благоволили да се свържат с него, когато го наеха на работа, не му бяха дали никакви разпореждания по повод екипажа и кораба... нима се бяха опомнили?

— Александър Романов?

Имитацията на звук беше пълна. Гласът се оказа стандартен, секретарски. Умерено делови, умерено учтив.

— Да.

— Частен канал ли използвате?

— Разбира се.

— С вас ще разговаря директорът на компанията „Небе“, господин Ли Цин.

Алекс знаеше, че сега не се транслира изображение, и все пак се стегна. Той не владееше уменията да води официални разговори, докато си бърка в носа, почесва се по петата или просто се е отпуснал в креслото.

— Господин Романов?

Гласът на собственика на компанията се оказа старчески, но все още напълно бодър.

— Да, господин Ли Цин? Слушам ви, господин Ли Цин.

Никакви официални запознанства. Никакви въпроси, поздравления за новата длъжност... със същия глас господин Ли Цин би могъл да разговаря с кафеварка или прахосмукачка.

— Събрахте ли екипаж?

— Да, господин Ли Цин... — Алекс погледна под око Морисън, който точно в момента слагаше върху договора отпечатъка на пръста си.

— Добре. Днес ще приемете на борда трима пътници и ще останете изцяло под тяхно разпореждане. Те ще ви предоставят необходимите документи.

— Да, господин Ли Цин. — Алекс си представи директора на компанията толкова ясно, сякаш видеовръзката работеше. Тлъстото старо говедо седи в разкошно кресло, опипва приятелката си... може би същата тази секретарка, с която беше говорил...

— Господин Ли Цин приключи разговора си с вас — изчурулика секретарката, сякаш чула мислите му. — Имате ли някакви въпроси?

От тона се подразбираше, че не би трябвало да има въпроси. Затова Алекс попита:

— Господин Ли няма ли навика да разговаря с новите си сътрудници?

— Има. Вие разговаряхте. Имате ли още въпроси?

Под любопитния поглед на Морисън Алекс се насили да се усмихне. Вторият пилот чуваше думите му...

— Не, благодаря. Довиждане.

Връзката се прекъсна.

Пряк разговор със Земята... виж ти. Доста скъпо.

— Някакви разпореждания, капитане? — поинтересува се Морисън. Въпросът можеше да се тълкува двояко — и по отношение на Алекс, и по отношение на самия него. Алекс предпочете да избере втория вариант.

— Да. Бъдете на кораба след час. Възможно е да излетим днес.

Морисън с явна тъга огледа залата — особено ъгъла, където седяха две гейши-спецове и поради липсата на клиенти флиртуваха помежду си. Но, разбира се, той не отправи възражения.

— Слушам, капитане...

На кораба всичко беше наред — поне едно хубаво нещо. Ким и Джанет бяха в медицинския отсек. Изглежда, чернокожата жена беше решила да поеме опеката над девойката. Алекс включи видеовръзката и погледна в медицинския отсек буквално за секунда — Джанет и Ким, наведени над операционната маса, разглобяваха щурмов лъчемет „Перун“, най-мощното ръчно оръжие от разрешените за корабите с малък тонаж. На теория Ким трябваше да владее оръжието по-добре, но зад гърба на Джанет имаше опит... горчив, тежък, но ценен опит на жител на Абанос.

Генералов продължаваше да блаженства в навигационната каюта. Алекс го понаблюдава няколко минути през капитанския пулт. Обичайният начин, по който прекарва времето си един спец, е в тренировки... и макар да не беше спец, Пак се занимаваше точно с това и прокарваше несъществуващи маршрути в несъществуващ виртуален космос. Сега прокарваше трасе от Живачен Донец до Едем, родината на Ким. Отначало на Алекс му се стори, че трасето е далеч от съвършенството — навигаторът пренебрегваше стационарните, постоянно работещи пространствени тунели и поведе кораба през

„пулсиращите“ тунели. Това беше свързано със забавяне — пулсиращите тунели се отваряха с интервал от три часа до пет денонощия. Беше финансово неизгодно — за преход през пулсиращ тунел се плащаше двойно повече. Пък и така изобщо не се скъсяваше разстоянието, защото корабът все повече се отклоняваше от посоката към Едем.

Едва когато Генералов прокара трасе от Зодиак към Мазен перчем, Алекс осъзна какво е намислил навигаторът. Тук изобщо нямаше тунели, корабът се задвижваше от собствения си хипергенератор. Затова пък после, след като измина два парсека и наближи Перчема, корабът се оказа при стационарния тунел Мазен перчем — Едем.

Решението беше красиво и доколкото Алекс можеше да прецени без помощта на компютъра — оправдано. Пестене на време, пестене на разстояние, пестене на ресурси на кораба.

— Хитър натурал... — промърмори възхитено Алекс и превключи на отсека на енергетика. Този път без да се маскира, а открито.

Младият Пол Лурие стоеше пред глуоновия реактор. Полюляваше се бавно, сякаш медитираше, пред потока енергия, струящ на половин метър пред лицето му.

Няма нищо по-безопасно и по-смъртоносно от глуоновата енергетика. Почти безплатна енергия, ако не се смята цената на реактора. Никакви радиоактивни отпадъци. Никакви странични излъчвания. Разбира се, ако реакторът работи стабилно.

Но е трудно да се постигне стабилна работа с реактор, манипулиращ самата основа на материята. Тук започват да се сблъскват законите на физиката. Тук няма еднозначни решения и готови схеми. Докато реакторът работи на минимална мощност — все още прогнозируемо, — той във всеки един момент може да бъде изгасен. Веднага щом мине на максимална мощност, процесът става „плаващ“. От нищото се появяват потоци от най-разнообразни излъчвания. Титановият корпус на радиатора може да се превърне в златен или графитен... а веднъж Алекс беше видял реактор, чиито стени са се превърнали в излят кристален цилиндър. На „Огледало“ имаше тандемен глуонен реактор „Ниагара“, който изобщо нямаше стени, само силов поле.

Външните глуонни потоци изглеждаха като струяща вода и Алекс оцени фантазията на разработчиците. Изглеждаше, че пред Пол падат две прозрачни, леко синкави струи, появяващи се от златиста плоча в тавана и изчезващи в същата на вид плоча в пода.

— Енергетик... — повика го Алекс.

Пол бавно се обърна. Очите му бяха полузатворени, а на лицето му блуждаеше усмивка. Слял се с управляващите вериги на реактора, той изпитваше удоволствие — както всеки спец по време на работа. Интересно, какво ли виждаше? Едва ли струяща вода. Неговото зрение беше още по-своеобразно, отколкото при Алекс или Ким. Той виждаше повечето от известните излъчвания, можеше на око да определи температурата на пламъка с точност до част от градуса. Пред Пол сега се разиграваше цяла феерия... прескачащите през защитата неутрони, избухванията на гама-лъчи, ветрилото на рентгеновото излъчване, бавните и тромави алфа-частици.

— Свободен ли си? — попита Алекс.

— Да, капитане.

— Ела в каютата ми.

— Добре.

Лурие тръсна глава, отмятайки от челото си тежките коси. Погледна още веднъж глуоновите потоци и излезе от обсега на камерата.

По всичко лочеше, че е прекрасен енергетик. Млад, но запознат именно с този реактор. Изгарящ от ентусиазъм. Какво още може да желае един капитан?

Алекс свали куртката си, нави ръкава на ризата и погледна Бес. Дяволчето се мръщеше. Тъжно и безнадеждно, сякаш го гризеше непонятна болка.

— Чувствам — прошепна му Алекс. — Наистина чувствам. Нещо не е наред.

В очите на Бес се мярнаха искрици любопитство.

— Засега не знам какво е... — призна Алекс. — Но ще науча. Честна дума!

Бес едва ли беше склонен да вярва на това обещание, но дребното нарисувано лице леко се разведри.

На вратата изпиука сигнализацията и Алекс побърза да свали ръкава си.

— Капитане. — Пол се поколеба на прага.

— Влизай... — Алекс махна с ръка към креслото. С целия си вид демонстрираше, че разговорът ще бъде неофициален. — Искаш ли кафе? Или вино?

Пол неловко кимна. По традиция след вахта енергетиците пиеха сухо червено вино, но той явно не смяташе вахтата си за приключена.

— Кафе.

Алекс изчака още няколко минути, като разменяше с енергетика незначителни фрази, и едва когато сметна, че младежът се е отпуснал, заговори по същество:

— Пол, думите ти много ме изненадаха.

Енергетикът го погледна въпросително.

— Разкажи ми как попадна на този кораб и защо те уволниха.

Пол помълча за секунда, явно формулираше отговора си.

— Завърших университета в Лион, получих диплома на енергетик. Веднага ни предупредиха, че ще бъде трудно да си намерим хубава работа, ако останем на Земята. Аз вече замислях да тръгна на пътешествие някъде към периферията и там да си търся работа. Но тогава се появи този курс... еднократен, еднопосочен. Да закарам яхтата „Безстрашният“ до Живачен Донец. Проверих в справочника — тук има мощен транспортен възел, висока необходимост от специалисти, а академията им е много малка. Долетяхме спокойно, бяхме трима души — майстор-пилот, навигатор и аз. Тук ни уволниха, всичко беше честно. Започнах да търся работа и срещнах вас.

— Тоест, нищо необичайно? — уточни Алекс. Пол го погледна учудено.

— А какво необичайно може да има в това да закараш един кораб някъде?

— Само фактът, че сте били уволнени и са започнали да търсят нов екипаж. Защо?

Пол сви рамене.

— Карахте ли на Живачен Донец някакъв товар?

— Не.

— По време на полета имаше ли произшествия? Неизпълнение на заповеди?

— Не, какви ги говорите!

— Кой ви препоръча този курс и кой ви нае?

— Препоръча ми го приятел, състудент. Той се уреди на военен крайцер... е, сещате се, има роднински връзки... А наемането ни стана през мрежата, по обичайния начин. Изпратих запитване до компанията „Фрахт“, получих договор...

— „Фрахт“?

— Да, това е малка компания, специализирана в пренасяне на товари и прекарване на кораби от една до друга планета. Тя е със седалище на лунната корабостроителница, точно там са строили и тази яхта.

Алекс замълча. Всичко, казано от Пол, беше напълно възможно. Нямаше нищо чудно нито в изобилието от спецове-астронавти на Земята, нито в практиката на прекарване на кораби.

Само една странност... бригадите по превозване не се сформираха за един курс. Да наемеш трима души и веднага след курса да ги уволниш — защо? Защо да не ги оставят на кораба и да съберат останалия екипаж на Живачен Донец? Защо да не комплектуват пълния екипаж на Земята?

Отговор имаше, но беше твърде неочакван.

— Пол, извинявайте за тези разпити... нещо в случващото се ме смущава.

Той следеше изражението на младежа, но Пол само смутено се усмихваше.

— Нямам толкова голям опит, капитане.

Логично. Глупаво беше да търси съвет от младока новак.

Комуникаторът му изпиука. Звукът беше мек, значи повикването не беше секретно.

— Да.

— Капитане. — Гласът на обслужващата програма на кораба беше нежен и успокояващ. — Втори майстор-пилот Ханг Морисън пристигна на борда.

— Благодаря. — Алекс прекъсна връзката. — Пол, отидете в шлюза, запознайте се с втория пилот, покажете му кораба и неговата каюта. Става ли?

Пол кимна и се изправи, а след кратко колебание Алекс добави:

— И няма нужда повече да драскате името си в тоалетната. Нито пък над леглото. Разбрахме ли се?

Беше му интересно как ще реагира енергетикът на тези думи.

Пол се усмихна и излезе.

Алекс поседя още, загледал в затворилата се врата. Не може да се влезе някъде, без да се уточни къде е входът и има ли изобщо вход. И какво те чака зад вратата.

Но той вече беше влязъл. Ако прекъснеше взаимоотношенията си с компанията, щеше да бъде смятан за неблагонадежден от целия бранш.

— Обвивка, прозрачност — каза Алекс, докато се изправяше. Стената на каютата се стопяваше и разкриваше гледка към космопорта.

Безкрайна бетонна писта. Кораби, разхвърляни навсякъде, големи и малки, стари орбитални таратайки и новички междузвездни лайнери. Впрочем, последните не бяха много...

И над всичко това — сивото небе. Тъжно, мръсносиво, с многокилометров слой от смог и облаци. Как можеше да се живее тук?

Той изведнъж осъзна, че тази планета си е струвало да бъде наречена Живачен Донец не в чест на огромните залежи от живак на Южния континент, знаменитите Огледални езера, прекрасни и смъртоносни, станали основа на икономиката на планетата и погубили десетки хиляди работници. Живачен Донец беше самото небе на планетата. Красиво — по свой начин — и безмилостно. Капак на гравитационен кладенец, по чието дъно са принудени да пъплят милиони хора, натурали и спецове.

— Как искам да се махна оттук... — прошепна Алекс.

Сивите облаци се виеха в размити спирали. Огнена игла прорязва небето — някъде далеч стартира малък орбитален кораб. Алекс го съпроводи с поглед, докато огънчето не потъна в облациите.

После той се обърна и тръгна към санитарния отсек на каютата. Свали си панталоните, след това седна на тоалетната чиния. Обърна глава и погледна мрачно към девственочистата пластмаса на стената.

Лазерът в универсалното швейцарско ножче беше с много малка мощност, дори в режим на форсиране. На Алекс му се наложи да се потруди.

„Длъжността капитан на кораба приета“ — издълба той на стената и сложи подписа си, чисто и ясно, както се полага на един капитан.

Вече късно през нощта Алекс проведе първата тренировка с екипажа. Разбира се, нито Джанет, нито Ким бяха задействани в пълна степен. Съгласно разписанието на полета те заеха местата си на бойните постове, но Алекс не възнамеряваше да активира бордовото оръжие. Някой нервен офицер от охраната на космопорта можеше да възприеме това погрешно.

Морисън зае пръв своя ложемент — Алекс не възрази. Нека свикне с кораба, и без това не му е лесно... Стоеше до ложемента, пред резервния пулт, и гледаше припламващите огънчета. Енергетикът беше на поста си. Навигаторът беше поел своя. Вторият пилот беше на поста си. Едва когато бойните постове доложиха, че са в готовност, Алекс също легна в ложемента си.

Коланите фиксираха тялото му с меко изщракване. Почти безполезна предпазна мярка — ако гравикомпенсаторите на кораба откажеха, претоварването щеше да разкъса живата плът. Но дори и най-безумната точка от инструкциите си имаше своите основания. Зад нея стоеше нечий живот и нечия смърт.

— Контакт...

Топла вълна, отмиваща уютния свят на пилотската кабина.

Открито пространство във всички посоки. Планета, космос, кораби.

Блещукаща дъга — душата на кораба. И чуждите съзнания, кръжащи наоколо като огнени вихрушки.

Алекс никога досега не беше виждал света по този начин — докато се намира в центъра, при самата дъга. „Чаплатата“ не се броеше, тя беше едноместен кораб.

Екипажът му чакаше.

Алекс се протегна към малкия бял вихър. Сигурен беше, че това е Ким, и не сбърка. Вихърът се изви срещу него и го лъхна горещина — смесица от обожание, копнежи, кокетство... и чиста, непоколебима готовност да разрушава. Алекс докосна вихъра, сякаш пляскаше дланта на девойката, и се отдръпна. Назад, към дъгата, към кораба.

Мътночервен плътен пламък. Джанет. Тя не се хвърли към капитана, само го приветства с припламване. Студена, умираща звезда... готова всеки момент да се взриви във всепоглъщаща свръхнова.

Разсеян облак от синя светлина. Като високотемпературна плазма, скована от магнитен капан. Алекс с жадно любопитство гледаше Пак, опитвайки се да открие разлики с останалите. Навигаторът не можеше да използва биотерминал, невроните в мозъка му не бяха реорганизирани, той влизаше в корабната мрежа чрез примитивен кабел, като някоя счетоводителка от космопорта. Но това явно не създаваше проблеми. Облачето заблещука, приветствайки капитана.

Потрепващ бял зигзаг. Уловена мълния. Когато Алекс влезе във виртуалното пространство, мълнията се проточи и изпъна. Енергетикът. Кой знае защо, Алекс беше сигурен, че Пол ще изглежда точно така. Простичко и без измишльотини, както и се полага на новак астронавт, довчерашен курсант.

И най-накрая вторият майстор-пилот. Изумрудена спирала, шепа скъпоценности, свързани от невидима нишка, кръжаща около дъгата на корабното съзнание. Ханг изобщо не реагира на появата му. Лошо...

Алекс се понесе към разноцветната светлина.

— Това съм аз...

Дъгата стана по-светла, всеки цвят на спектъра стана болезнено ясен и ярък. Шестте цвята, които общо взето виждат в дъгата натуралите, се превърнаха в седемте, измислени от учените. А после се разслоиха на тюркоазни ивици и оранжеви нишки, кървавочервени жилки и светложълти пояси, сиви сенки и кафеникави влакна.

— Приеми ме...

Топла длан. Шумолене на листа. Слънчева светлина. Майчини обятия. Морска вълна. Нежен вятър. Сладост и покой. Замираща страст. Опияняваща лекота. Детски възторг. Отпуснатост и спокойствие. Сдържана гордост.

Това не може да го изпита никой обикновен човек. Всичко едновременно. Всички радости на живота, цялото събрано зрънце по зрънце щастие. Алекс, мъничък, петгодишен, отново тичаше към морето, което виждаше за пръв път в живота си. Бягаше, смеейки се от неудържима радост, към протегнатите майчини ръце, към връхлитащата вълна... Алекс, застинал от възторг, държи в ръце Лапа, кучето си, истинско, от плът и кръв, и Лапа ентусиазирано ближе лицето му... Алекс празнува тринайсетия си рожден ден, седи пред празничния пирог и горят разноцветните пламъчета на свещите, и

баща му, още млад и неизмеримо горд, казва, че синът му догодина ще стане спец, пилот, човек, обречен на щастие... Алекс, вече курсант, едва научил се да владее новите си способности, се целува в градския парк с девойка натуралка, неговата първа официална любовница, неопитна и жадуваща да добие този опит с негова помощ... Алекс, за пръв път облякъл униформата на пилот, стои на плаца, а легендарният майстор-пилот Диего Алварес обхожда строя, закрепва нашивки към униформите на курсантите и намира за всеки някакви свои, специални думи... Алекс, потен и безсилен, се измъква от ложементата, едва се държи на краката си, но внезапно стеснилият се отвор на канала вече е преминат, преминат е от него, неопитния трети пилот, и никой от петстотинте пътници дори не е заподозрял колко близо е бил до смъртта... Алекс, едва излязъл от болницата, загубен сам на чужда планета, без пари и връзки, спасява девойка спец, помага ѝ да премине през най-сложния етап в живота си...

Това беше нещо ново. Той дори не подозираше колко големи са били гордостта му и радостта му, докато е спасявал Ким. Но паметта живее по свои закони — и сега у него завинаги ще останат тази нощ и съдържаният възторг на човек, извършил добро дело...

Нещо го прободеше. Почти недоловимо — мигновено отмито от вълна топла разноцветна светлина. И все пак го прободеше, преди да изчезне...

Преди той да се превърне в кораба.

И екипажът да стане част от него самия.

Алекс изпрати заповед — без да се замисля, без да я оформя с думи, и бялата мълния се разгоря, подавайки енергия, а изумрудената спирала повдигна „Огледало“ от бетонните плочки, прибра опорите, за последен път тества оборудването. Синята светлина се разтвори като ветрило, откривайки пред тях стотици траектории за излитане. Бял вихър и червен огън — стиснатите му в юмруци ръце се напрегнаха, готови да започнат битка — срещу целия Живачен Донец, срещу целия свят...

Сега, когато Алекс се беше слял с кораба, всички те бяха станали едно цяло, обединени от волята му.

Както и трябваше да бъде.

Алекс стана от ложементата и се протегна. Всичко наоколо все още му се струваше неправилно, неистинско. Твърде малка каюта — след безкрайното пространство. Измъкващ се от коланите на ложементата си втори пилот — вместо изумрудена спирала. Силно биещо сърце вместо беззвучен поток от енергия.

— Седем минути и тринайсет и половина секунди — промърмори Ханг, отпускаяки крака на пода. — Смятате ли, че е достатъчно за първа тренировка, капитане?

— Напълно.

Алекс усещаше как се е променил тонът му, но не можеше да направи нищо. А и защо? Беше станал истински капитан.

В това бе и смисълът на цялата тренировка — да усети всеки член на екипажа и да вложи в съзнанието му своя образ. В това, а не в съгласуваността на действията, която идваше неизбежно.

— Капитане?

Той погледна към Морисън.

— Интересно ли ви е как изглеждате отстрани?

Алекс се замисли за секунда и кимна.

— Да.

— Бяла звезда. Толкова ярка, че е трудно да се гледа... дори там. Дребна бяла звезда. Когато се сляхте с кораба, дъгата сякаш се взриви отвътре.

— Красиво ли е? — уточни Алекс.

Морисън се забави с отговора.

— Не знам. Ефектно, ярко... може би и красиво.

Но в думите му нямаше увереност.

— Благодаря ви, Ханг. Вие пилотирате прекрасно. Мисля, че ще започнем да делим времето за пилотиране поравно.

Вторият пилот се обърка.

— Капитане?

— Съгласен ли сте?

— Да, по дяволите! — Ханс се изправи. — Но защо?

— Защото сте добър пилот — каза Алекс. Той не виждаше Бес, но знаеше, че дяволчето на рамото му ехидно се усмихва.

Пилотажът е висша наслада за пилота. Да се слееш в едно с кораба, да станеш метална птица, рееща се сред звездите — какво може да бъде по-хубаво от това?

Само едно — да бъдеш капитан на кораб. И точно тази мъничка тайна Морисън не я знаеше. Той беше само пилот — както и самият Алекс до неотдавна.

— Благодаря, капитане. — Гласът на Ханг потрепери. — По дяволите... не го очаквах.

— Всичко е наред, Ханг. — Алекс излезе от кабината, спря и се вгледа в дългия коридор. Ето че енергетикът изскочи от стаичката си в дъното, поздрави го с вдигане на ръката, забави се — и се вмъкна обратно, при ненагледния си глуонен поток. Той сякаш изобщо не се нуждаеше от оценка на действията си. Ето че синхронно изскочиха от тесните проходи, водещи към бойните постове, Джанет и Ким. С кикотене се плеснаха по дланите, прегърнаха се — и едва след това се обърнаха към Алекс. Той се усмихна в отговор. Кой знае защо, космосът увеличава у жените стремежа към еднополова любов и Алекс би могъл да поревнува... ако изпитваше към Ким нещо повече от симпатия. Ревността беше само производна от онази базова функция, която му беше недостъпна.

После се отвори вратата до командната кабина и в коридора излезе Генералов. Все така в скафандър, само със свален шлем.

— Добре — каза Алекс. — Наистина добре.

Пак се усмихна. Лекото напрежение изчезна от погледа му.

— Трасето към Дориан беше забележително — рече искрено Алекс. — Никога не съм възнамерявал да минавам оттам, но маршрутът беше забележителен. Напразно се съмнявах във вашите способности.

Навигаторът примря като млада девойка, за пръв път чула комплимент. Алекс съобрази, че в някаква степен аналогията е правилна, и побърза да продължи, вече с по-официален тон:

— Но трасето към Зодиак, което прекарвахте през деня, е далеч от оптималното.

— Ако позволите, капитане — възрази Пак, — оптималното трасе би изисквало да се използва тунелът в системата Моника-3.

— Да. И какво?

— Този район не се препоръчва за малки кораби.

— Но не е забранен?

— Не. Но всеки пилот би предпочел да заобиколи ритуалната зона на брауни.

— Пак, запомнете — аз не съм кой да е пилот.

— И аз не съм кой да е — вметна появилият се зад гърба му Морисън. — На мен ми се е налагало да използвам тунелите на Моника-3.

— И какви са впечатленията ви? — полюбопитства Пак.

— Тягостни. Но това се отнася само за пилотите.

— Откъде у спецове те този стремеж към самоубийство... — промърмори Пак.

— Казахте ли нещо, навигатор? — попита Алекс.

— Не, капитане. Вземам предвид вашата забележка. Следващия път ще изхождам от максималната целесъобразност на маршрута, а не от неговата безопасност. Моите почитания.

Той се обърна и се скри в каютата си. Вратата се захлопна.

— Ето, обидихме го... — каза тихо Морисън.

Алекс мимолетно си помисли, че това, което беше обидило Генералов, бе именно намесата на втория пилот. Докато разговорът вървеше насаме, навигаторът все още се поддаваше на убеждаване. Но когато остана сам срещу двама спецове, незабавно се затвори в себе си.

— Напразно се намесих — въздъхна Морисън, сякаш прочел мислите му. — Извинявайте, капитане.

— Да идем да пийнем — каза Алекс. — Все пак проведохме първата си тренировка, и то напълно успешно.

— Да вървим. Момичетата са вече там, както разбирам... — Морисън извърна поглед от празния коридор. — Капитане... за всеки случай... имате ли връзка с Ким или Джанет?

— Засега не.

— Ще имате ли нещо против да поухажвам девойката?

— Абсолютно нищо — усмихна се Алекс. — По дяволите, та нали и ти си пилот... какви са тези въпроси?

— Всичко се случва — обясни Ханг, докато двамата вървяха по коридора. — Да, разбира се, ние не умеем да обичаме, съответно сме избавени от емоционални предразсъдъци... Но бях на един кораб, товарен, със среден тонаж, нищо особено... обаче третият пилот имаше връзка с девойка навигатор и той реагира с крайна неприязън... Разбирате ли, измяната беше оскърбителна за религиозните му чувства.

— Слава богу, аз съм атеист.

— Тогава се договорихме — кимна Морисън.

— Само едно нещо, Ханг. Девойката е влюбена в мен. Но няма да тъгувам, ако ѝ се сторите по-подходящ обект.

Ханг се усмихна самодоволно, но премълча. Колко малко му трябваше, за да придобие добро настроение! Само седем минути в контакт с кораба.

Преминаха покрай затворените каюти и излязоха в малка кръгла зала. Каюткомпанията на малките кораби винаги беше обща за екипажа и пътниците, и обстановката ѝ беше компромис между аскетизъм и разкош. Компромисът, както можеше да се очаква, се беше оказал неудачен. Пластмасовите стени бяха украсени с натюрморти с твърде пищни дървени рамки, овалната маса беше от обикновен пенометал, затова пък двете диванчета и креслата, макар и снабдени с фиксатори, бяха от дърво. Малкият армейски бар беше пълен с твърде изискани напитки — от земни вина до едемски коняци и амброзии. На тавана имаше изящна кристална лампа, а около нея — мъничките лампички на аварийното осветление.

Изглежда, неизвестният дизайнер просто беше смесил типовите проекти на каюткомпаниите за екипажи и каюткомпаниите за пътници.

Вратата към малкия кухненски отсек беше отворена и зад нея вече действаше Джанет. Алекс с радост приветства желанието ѝ да се заеме с приготвянето на храната — ако беше феминистка, нямаше да му се удаде да я вкара в кухнята дори под дулото на пистолет.

Ким, с чаша в ръка, седеше в креслото до стената. И ги гледаше някак необичайно мрачно.

— При появата на капитана трябва да се стане — каза тихо Джанет, без да се обръща. Ким скочи и едва не си разля виното.

Да, изглежда, вербуването на Джанет беше най-удачната стъпка на Алекс за последните дни. Ако някой можеше да направи от Ким истински астронавт, това беше жената от Абанос.

— Обаче — без да сменя тона, продължи Джанет — жените от екипажа традиционно не се подчиняват на въпросното правило, като поздравяват капитана при появата му с кимане... или очарователна усмивка.

Тя се обърна, демонстрирайки на Алекс същата тази усмивка.

— Благодаря, Джанет — каза той. — Ким, сядай де...

— Искате ли сандвичи, момчета? — попита Джанет без никакъв намек за уставен тон, докато излизаше от кухнята с поднос в ръцете.

— Непременно. — Ханг седна до Ким. — Приятелко спец, ти изглеждаше великолепно на вахтата!

Ким изсумтя и погледна Алекс толкова пронизващо, сякаш знаеше за разговора им... По дяволите!

Алекс почувства, че се изчервява. Но разбира се! Десетина метра коридор — какво е това за Ким и нейния подсилен слух!

— А ти си онзи зелен сопол, който се мотаеше в пространството? — попита Ким невинно Морисън.

Настана тишина. Ханг се засмя насила.

— Обикновено образът ми предизвиква по-приятни асоциации, малък бял вихър.

— В началото бяха по-приятни — отсече Ким.

Сега и Морисън се усети. Той потърка основата на носа си и погледна виновно към Алекс.

Е, какво да се прави? За Ким поведението им изглеждаше повече от еднозначно. Двама мъже си я делят, при това онзи, когато тя обича, равнодушно се отказва от претенциите си.

Положението спаси, доколкото можеше да бъде спасено, Пол. Енергетикът излезе от своя отсек — Алекс чу мляскането на херметизиращия се люк — и постоя за минута в коридора. Разбира се, на всички, освен на Ким, им беше ясно с какво е зает.

Но тя не се сдържа да зададе въпроса.

— Какво прави той сега?

„Зеленият сопол“ отговори пръв. Явно Ханг притежаваше рядка настойчивост:

— Работата на енергетика, дори на чисти глуоновы реактори, е свързана с постоянен риск от облъчване.

Ким сви рамене, сякаш учудена от тази толкова азбучна истина.

— Неговият организъм е много добре специализиран — продължи Ханг. — Например костите на черепа и таза съдържат голямо количество олово, изпълняващо ролята на екран. Ребрата са сраснали в единна костно-хрущялна пластина със същите функции... Но защитата на органите за размножаване винаги се е смятала за един от най-сложните проблеми. Нали разбираш, Ким, че облъчването на тестисите може да предизвика нежелателни мутации?

— В енергетиката трябва да набират жени — каза мрачно Ким.

— Между другото, при нас така и правеха — отбеляза Джанет. Меланхолично взе огромния си сандвич и отхапа.

— През последните десетилетия — продължи Морисън, без изобщо да се смути — се прилага най-рационалният подход към този проблем... Здравсти, Пол!

Енергетикът кимна на влизане в каюткомпанията.

— Решението е било намерено в практиката на борбата сумо — каза тържествено Ханг. — В случай на необходимост Лурие вкарва тестисите си в тазовата плоскост, където те са надеждно защитени от радиацията.

— Еха! — Ким погледна възхитено енергетика. — А това трудно ли е?

— Боя се, че ти изобщо няма да го разбереш. — Пол се пресегна за сандвич. — Общо взето, не. Важното е да не бързаш, иначе става малко болезнено.

— Капитане, какво ще пиете? — попита Джанет.

— Червено вино. — Алекс кимна на Лурие, който отговори със също толкова уважителен поклон. — От солидарност с професионалните традиции на нашия енергетик. Ти свърши добра работа, Пол.

— Благодаря, капитане. Корабът ни е хубав, удоволствие е да се работи на него.

Най-накрая се появи и Генералов. Постоя в коридора, вгледан в колегите си, и мрачно каза:

— Капитане, проверих варианта с използването на тунела на Моника-3. С вероятност седемдесет и два процента не печелим време.

— Защо? — попита Алекс.

— Такава е възможността за ритуална схватка на брауни в момента на нашето преминаване през системата. Дори и да ни се удаде да не се забъркаме в сражение, маневрирането и избягването от преследване ще отнеме от девет часа до три денонощия.

— Ние преминахме през Моника-3 за два часа.

— Провървяло ви е.

— Сядайте, Пак — кимна Алекс. — Вероятно сте прав. Ще пиете ли вино?

— С удоволствие. — Удовлетворен от победата си, Пак седна до Пол и каза полугласно: — Свърши добра работа, момче...

— Вие задавахте интересни задачи по електропотребление — отговори сдържано Пол.

Джанет наля вино на всички. Явно не изпитваше погнуса от непланираната си функция на стюард.

— Внимание. — Алекс се изправи. — Приятели... ще бъде неофициален.

Генералов с усмивка се облегна в креслото. Ким, все още мрачно взирайки се в Алекс, отпи от чашата. Какво ли имаше там, сок или вино?

— Това е първият ми полет в ролята на капитан — каза Алекс. — И ще бъде честен докрай... аз станах капитан на „Огледало“ случайно.

— Провървяло ви е... — каза полугласно Морисън. Впрочем, вече без предишното напрежение.

— Провървя ми — съгласи се Алекс. — Благодаря за това на Ким.

Девојката учудено повдигна вежди, но замълча.

— И всички вие сте тук също случайно...

Интересно би било сега да погледне Бес. Няма ли да се появи на муцунката му скептична усмивка?

— И всички ние сме извънредно различни хора. Джанет е от Абанос. Опитът и знания ѝ са уникални.

Тъмнокожата жена се усмихна.

— Пол едва започва кариерата си на астронавт... която обещава да стане блестяща.

Енергетикът сведе глава.

— Пак е единственият ми известен натурал, работещ като навигатор. И работи великолепно.

Киселото лице на Генералов изразяваше само едно — слушал е такива комплименти и не му пука за тях, така или иначе в живота няма пълно щастие.

— Ким е може би най-младата... и най-прелестният боец-спец на света.

Девојката го погледна изпитателно.

— А Ханг толкова дълго се колеба преди подписването на договора, че за мен стана въпрос на чест да го уговоря.

Морисън с въздишка разпери ръце и остави дясната върху облегалката на креслото на Ким.

— За нашия екипаж, който започва да става истински отбор, дружно и сплотено семейство! — приключи Алекс.

Те вдигнаха чашите си.

— Хубаво вино — съобщи Морисън с тона на познавач. — Знаете ли, прекарах две години на малък кораб, принадлежащ на фирмата „Бартън“. Превозвах вина от Земята. Хубави вина! Е, и половин процент за транспортни разходи... а ние бяхме много изряден екипаж, господа. Не знам как издържах тези две години!

Джанет произнесе замислено:

— А аз за пръв път опитах алкохол на трийсет години. В плен. Тогава не исках да живея... бях убедена, че чаша вино ще ме убие. Разбирате ли, на Абанос употребата на алкохол, наркотици и тютюн се смята за самоунищожение на организма, престъпление против човечеството.

— Клетите... — въздъхна Генералов.

— Имаме си други радости в живота — каза Джанет. — Някои неща сме ги пропуснали, но това е неизбежно, в края на краищата. Всички се отказваме от нещо в замяна на друго.

— Трябва да се взима всичко от живота! — рече Генералов убедено.

— Наистина ли? — Джанет подигравателно присви очи. — А защо вие не правите секс с жени?

— Пробвал съм, не ми хареса! — каза бързо Генералов.

— Възможно е, но тогава губите много. И изобщо не взимате всичко от живота.

Генералов изкриви лице, но премълча.

— А аз просто съм длъжен да употребявам алкохол — каза Пол. — Той ми е вграден в метаболизма и ако не изпивам по петдесет грама чист алкохол всеки ден, започвам да се чувствам зле.

Това заприлича на някакво странно изреждане на екипажа. Ким също се нагани да каже нещо, но в този момент оживяха скритите тонколони.

— Капитане! — Обслужващата програма на кораба предпочете да се обърне именно към Алекс. — Към кораба се приближават три форми на живот.

— А ето ги и нашите пътници... по дяволите! — Морисън размаха празната чаша. Другата му ръка вече лежеше върху рамото на Ким, която сякаш не забелязваше това. — Остава и да пожелаят незабавен старт!

— Ние сме екипаж и се подчиняваме на устава. — Алекс се изправи. — Джанет, да отидем да ги посрещнем. Останалите могат да почиват.

По принцип трябваше да вземе Ким със себе си, но не искаше да рискува, представяйки на пътниците си толкова необичаен боец-спец още в първия момент.

Влязоха в шлюза и Алекс бързо оправи униформата си, използвайки вместо огледало проблясващата повърхност на скафандровия цилиндър. Джанет протегна ръка, нагласи яката му и каза тихо и успокояващо:

— Всичко е наред, капитане. Не се вълнувайте.

Алекс ѝ се усмихна в отговор. Не изпитваше ни най-малко желание да се преструва пред нея.

— Кораб, отвори шлюза, пусни новопристигналите.

Люкът в пода се отвори, надолу се спусна стълбата. Навън вече беше тъмно — само редките просветвания на стартови огньове хвърляха отблясъци върху фигурите долу.

Те стъпиха на платформата едновременно. Стълбата започна да се повдига и да ги вкарва вътре.

Отпред стояха две девойки, вероятно връстнички на Ким. Хубавки, усмихващи се, мургави, абсолютно идентични близначки. Всяка държеше малко куфарче.

Зад тях се извисяваше мъж с такива габарити, че собствените му метър и осемдесет се сториха на Алекс незначителни. Европoid, светлокос, късо подстриган, с пронизващи, студени, леденосини очи. Облеклото му уж беше цивилно, но му стоеше като униформа. Гласът му беше плътен, тежък.

— Алекс Романов. Капитан на кораба „Огледало“.

Това не беше въпрос, а твърдение.

— Да. — Нямаше нужда да повтаря казаното.

— Много добре. — Мъжът извади от джоба си грижливо сгънат лист. — Аз съм Данийл Ка-трети Шустов, вие встъпвате под мое разпореждане.

Без да гледа, Алекс взе от ръцете му документа. Виж ти! Клонинг! Погледна накриво Джанет.

С нея ставаше нещо. Лицето ѝ беше абсолютно неподвижно, застинало. Мъртво.

— Позволете да ви представя моите спътнички и подопечни — продължи Ка-трети. — Зей-Со и Сей-Со, нашите уважаеми гости от Сборището на цигу.

Алекс неволно сдържа дъха си. Впрочем, нямаше нужда от това. Тези цигу не миришеха. На нищо. Те бяха съвсем като хора.

— Здравсти! — пропяха цигу в синхрон. — Успехи и здраве, слуги!

Джанет стоеше като статуя.

— Отведете ни в каютите ни — каза Ка-трети.

Алекс се обърна към Джанет, с чудовищно усилие излизайки от вцепенението си. Сърцето му бумтеше бясно в гърдите.

Ако на жената от Абанос ѝ избиеха чивиите, щеше да убие двете цигу с голи ръце. Заедно с тази мутра, охранителя им. Или поне щеше да се опита.

— Лекар-спец!

Джанет бавно обърна поглед към Алекс.

— Моля ви... нареждам ви незабавно да се заемете с подготовката на медицинския отсек за старт.

— Медицинският отсек е подготвен... — рече с равен, пуст глас Джанет.

— Направете пълно тестване на всички системи.

Тя постоя като вкаменена още няколко секунди, преди да кимне и да излезе от шлюза. Алекс изпита облекчение, че автоматичната врата не може да се затръшне.

— Има ли болни на борда? — поинтересува се Ка-трети.

Алекс пое дълбоко дъх. Издиша.

— Може да се появят. Ще ви съпровожда до каютите ви.

— Благодаря, слуга — пропяха мелодично цигу.

ОПЕРОН ВТОРИ, ЕКЗОГЕНЕН ПРИШЪЛЦИ

ГЛАВА 1

Каютите за пътниците бяха на долната палуба. До тях можеше да се стигне единствено през централния коридор, покрай каюткомпанията.

Оттам и минаха. Най-отпред вървеше Алекс, стиснал до болка юмруците си, след него — смеещите се и кланящи се цзигу, а последен — Ка-трети, клонингът на човек на име Данийл Шустов. В каюткомпанията цареше тишина. Явно на път към медицинския отсек Джанет беше успяла да им каже нещо.

Спуснаха се по тясна вита стълба в малък кръгъл хол, който имаше шест врати. Каютите за пътниците бяха двуместни.

— Благодарим, слуга — изчуруликаха цзигу. Кой знае защо, Алекс беше сигурен, че ще заемат една каюта, но те пуснаха ръцете си и с все същия изумителен синхрон влязоха в две съседни врати.

— Ка-трети... — каза Алекс.

— Слушам ви, капитане.

— Можете ли да ми обясните с какво се занимава компанията „Небе“ и каква е същността на нашия рейс?

Ка-трети не показва никакви признаци на учудване.

— Компанията „Небе“ се занимава с галактически туризъм. Организираме круизни рейсове в пределите на човешките сектори на пространството за представители на чуждите раси, а също така... — кой знае защо, гласът на Ка-трети потрепна — посещаване на планетите на чужди цивилизации от хора.

— Нашата работа се състои в превозване на пришълци?

— Да.

Алекс пое дъх.

— Ка-трети, в такъв случай екипажът трябва да включва в себе си лингвист, екзопсихолог, лекар, специализирал се по пришълци...

— Аз съвместявам всички тези професии — отговори невъзмутимо клонингът. — Капитане, изяснете ми ситуацията. Вие ксенофоб ли сте?

— Не — поклати решително глава Алекс. — Даже сред познатите ми има неколцина пришълци.

— Тогава какъв е проблемът, капитане? Между другото, терминът „пришълец“ се смята за обиден, постарайте се да наричате нашите съседи по Галактика „лица от чужда раса“ или „лица от нечовешки произход“. В най-лошия случай — „чужда раса“, но в никакъв случай „пришълци“!

Навярно трябваше веднага да му обясни ситуацията. Да му каже за Джанет, която произхождаше от Абанос и имаше специализация на палач.

Само дето това щеше да доведе до незабавното ѝ уволнение.

— Добре, ще се придържам към термина „чужда раса“.

Клонингът го погледна изпитателно.

— Капитане, този кораб е създаден специално за круизни рейсове с чуждопланетни форми на живот. Проверявали ли сте каютите на пътниците?

— Дистанционно. Личният контрол не влиза в задълженията ми.

— Ако си бяхте направили труда да влезете, нямаше да сте толкова учуден. Пътническите каюти са предназначени за всякакви форми на живот. Променливи атмосфера и гравитация, голям диапазон на регулацията на температурата, собствени синтезатори на храна.

— Да, това е моя грешка — призна Алекс. — Но... никога не съм чувал за подобни круизни кораби.

— Какво пък... — Клонингът разпери ръце. — Кога ще бъдете готови за старт?

— Всеки момент.

— Това е радващо. Бихме предпочели да стартираме след час и половина.

Алекс кимна.

— Трасе?

— Всичко е посочено в документите. Уважаемите цзигу желаят да видят прочутите водопади на Едем. По пътя, предполагам, може да направим още една-две спирки. Например на Зодиак. Наблюдавали ли сте дрейфа на гигантските лилии?

— Не...

— Аз също. — Ка-трети се усмихна. — Според слуховете гледката е забележителна. На Зодиак сега тъкмо започва сухият сезон.

Капитане, не намирате ли, че работата в нашата компания ви дава огромни преимущества? Напълно безплатно, нещо повече — ще посетите най-красивите планети от човешкия сектор, като за това дори получавате заплата.

— Да, разбира се... — Алекс облиза устни, спомняйки си как беше заварил Генералов да прокарва трасе Живачен Донец — Зодиак — Мазен перчем — Едем. — Може ли да ми отговорите на един въпрос, господин Ка-трети?

— Може просто „Ка“. — Клонингът явно нямаше комплекси по отношение на своя произход. — Разбира се, питайте.

— Те защо не миришат? — Алекс кимна към заетите от цзигу каюти.

— Цзигу е раса на високите биотехнологии. Те имат средства, блокиращи отделянето на меркапан. Това им доставя дискомфорт, но цзигу са готови да го търпят заради удобството на хората.

— Ясно. Тогава можете ли да ги помолите да не ни наричат „слуги“? Заради удобството на екипажа.

— Всички сме и господари, и слуги в различни моменти от живота си — каза меланхолично Ка-трети. — Може би някой ден аз ще летя в круиз из техния сектор на космоса... и ще наричам цзигу „слуги“. Впрочем, ще се опитам да им обясня ситуацията.

— Благодаря.

Алекс вече се беше окопитил. Напълно или почти напълно.

— Наред ли е всичко? — попита Ка-трети, като го наблюдаваше.

— Да. Разбира се. Ще стартираме след петдесет и шест минути, договорихме ли се?

Клонингът си погледна часовника.

— Добре, капитане. Ще предупредя своите подопечни.

Алекс си тръгна, без да каже нито дума за Джанет и нейните проблеми с пришълците.

Странна работа — при появата му в каюткомпанията бурният разговор утихна. Това не приличаше на внимателно очакване, по-скоро по негов адрес се говореше нещо неприятно. Ким седеше напрегната и ядосана, Морисън изглеждаше смутен, сякаш е бил принуден да отстоява нечия чужда позиция и да говори думи, в които не вярва.

— Моля за внимание — каза Алекс. Помисли за секунда и седна. Все пак имаше време.

— Всички слушаме внимателно — каза Генералов подчертано учтиво. Ето... ясно кой бе инициаторът на спора.

— Нашите пътници пристигнаха — продължи Алекс. — Както вече сте разбрали, това са две представителки на приятелската ни раса цигу и съпровождащият ги гид, специалист по общуване с пришълци, Данийл Ка-трети Шустов. Вероятно всички могат да го наричат Ка-трети.

— Клонинг? — кой знае защо уточни Пол.

— Да, енергетик. Клонинг. Мисля, че сред нас няма шовинисти? Цигу са напълно разумна и мирна раса...

— По дяволите! Какво общо имат тук цигу? — Учтивостта внезапно напусна Генералов. — Капитане, вие не предупредихте, че в екипажа ще има клонинг!

— Той не е в екипажа — уточни Алекс. — Ка-трети е също като нас, наемен работник на компанията „Небе“. Неговата задача е да съпровожда цигу, да им оказва необходимите услуги...

— Сексуални — изсумтя Генералов.

— Не съм вниквал в подробностите. — Алекс продължаваше да говори със същия равен тон, но това само ги дразнеше още повече. — Клонингите имат всички граждански права в Империята.

— Как не разбирате! — Пак плесна с ръце. — Клонирането е път към израждането на човешката раса! Тези гнусни клонинги запълниха всичко! На сцената — клонинги, в правителството — клонинги, сега и в космоса клонинги!

— А вас това какво ви засяга? — попита Алекс.

Генералов задиша тежко, но отговори значително по-спокойно:

— Мен не. Аз не смятам да се клонирам. Но това е противоестествено, в края на краищата! Силата на човечеството е в разнообразието от хора. Уникалността на генния набор е заложена от природата и поради това клонирането е безнравствено! Съгласен ли сте, капитане?

— Общо взето.

— А до какво ще доведе клонирането? Да не би да искаме да тръгнем по пътя на цигу и брауни? Та у цигу клонирането е природен процес, а у брауни има твърде висока смъртност и иначе

няма да оцелеят. Ако започнем да се клонираме, ще се превърнем в сбирщина никакъвци, живи роботи със серийни номера. Един тип — пилот, друг тип — боклукчия, трети — управляващ. Ще се произвеждаме на конвейер, по дяволите!

— Пак, преувеличавате. Броят на клонингите в човешкото общество не надхвърля пет процента. Повечето от тях обитават крайните, току-що канонизирани планети, където клонирането е необходимост.

— Ха! — Генералов се засмя с горчивина. — Така е по официални данни. В действителност клонингите са повече. А всякакви съчувстващи, които, явно, нямат нищо против и самите те да се клонират, наливат вода в мелницата им! Куп хора, които смятаме за нормални, всъщност са клонинги, изменили външността си и заели топли местенца. А там, където проникне такъв клонинг, няма път за нормалните хора! Той ще пробутва само свои клонинги!

Пол се изкашля и добави неуверено:

— Капитане, Пак донякъде е прав, нали? Аз също смятам, че признаването на клонингите за пълноправни граждани на Империята е грешка. В училище имахме едно момче, Аристарх Йосилиди, добър спец... природно надарен. Предложиха му да се клонира и той се съгласи. След четиринайсет години в училището ще дойдат седем негови клонинга, представяте ли си? Той има много добри данни, така че тях непременно ще ги приемат. Значи седем обикновени спецове няма да могат да постъпят. Разбирате ли? А ако всеки от тези седем също се клонира? След двацет и осем години целият отдел на енергетиците ще бъде пълен с Аристарси Ка Йосилиди!

— Ето! — Генералов потупа Пол по рамото. — Момчето разбира. Той е изпитал всичко това на собствения си гръб!

— Това е глупост! — Ким скочи на крака. — Аз имам две приятелки клонинги! Едната иска да стане електронен инженер, като нейната матрица. А другата — не. Тя иска да стане инженер-конструктор на космическа корабостроителница, да строи кораби!

— Ако спецификацията на девойката не е твърде строга, възможно е да се получи... — вметна Морисън, но не особено уверено. Погледна тревожно към Алекс. Да... Време беше да се приключва...

— Така, благодаря за интересната дискусия. — Алекс се изправи. — Ще я продължим друг път, става ли? А сега малко полезна

информация. Всички сте подписали договор. Всички работим за компания, която ни плаща добри пари.

— Обещава да ги плати — вметна Генералов. Едва ли сериозно допускаше, че компанията е способна да влезе в конфликт с профсъюза и да измами екипажа. По-скоро искаше той да има последната дума. Сега на Алекс му беше ясно защо този уникален навигатор не се задържа дълго на една и съща месторабота.

— Стартираме след трийсет и шест минути. — Гледаше към Генералов и той неохотно замълча. — Моля след двамадесет минути всички да бъдат на поста си.

— Трасе? — процеди през зъби навигаторът.

— То няма да ти създаде трудности. Летим към Зодиак. После към Едем. Уважаемите цигу искат да видят най-красивите човешки планети.

Генералов се навъси.

А Ким забележимо пребледня.

— Някакви особени изисквания към полета? — поинтересува се Морисън. — Равнище на гравитацията, допустими моменти на инерция, ритъм на скоковете?

— Никакви. Цигу понасят добре човешката среда. Има ли други въпроси?

Нямаше въпроси.

— Всички са свободни.

Пръв излезе Генералов, мърморейки си нещо под нос, после Пол — явно смутен от конфликта и своето участие в него. Морисън погледна към Ким, но тя си остана на мястото.

— Ще отида да тествам кораба... — каза вторият пилот и излезе.

— Какво се е случило, Ким? — приближи се Алекс към нея.

— Ти...

— Ким, прости ми. Ще ти обясня всичко...

— Не искам да летя на Едем! — извика тя, сякаш беше забравила за разговора му с Ханг.

— Ким, налага се. Ти си спец. Ти си в екипажа на кораб и си длъжна да изпълняваш договора си.

— Алекс, как не разбираш! Не мога да се покажа на Едем. Не бива! — В очите ѝ блеснаха сълзи.

Алекс внимателно я хвана за рамото.

— Ким, сега летим към Зодиак. Удивителна планета. Най-красивата планета в човешкия сектор, макар и твоята родина да оспорва това. Имаш ли възражения против Зодиак?

— Не... — Ким се наведе напред и се притисна към гърдите му. Малка, изплашена девойка... това, че можеше да пребие целия екипаж, сега нямаше значение. — Алекс, приятелю спец, не искам да летя на Едем!

— Ким, вече имам два проблема. Джанет, която ненавижда пришълците, и Генералов, който явно ненавижда клонингите. Ако се появи и трети проблем... — Той не довърши фразата.

Девойката мълчеше, прегръщаше го и криеше мокрото си от сълзи лице.

— Ким, летим към Зодиак. Чуваш ли ме? Ще имаме време да обсъдим всичко. В краен случай ще намерим изход. Може да останеш на Зодиак. Ще си вземеш отпуск... по болест.

— Бойците-спецове не боледуват — съобщи Ким. — Е... почти.

— Ще помолим Джанет... тя разбира твоята ситуация.

— Да, сигурно... — Гласът ѝ стана малко по-спокоен. — Но няма да се върна на Едем! По-добре направо да скоча в космоса!

— Ким, ще измислим нещо. А дотогава ме подкрепяй. Става ли? Нуждая се от помощта ти, приятелко спец.

Когато тя вдигна глава и го погледна, в очите ѝ имаше тържество.

— А ще говориш ли пак на Ханг, че може да ме ухаква?

— Та аз знаех, че ще го отблъснеш. — Алекс почти не си кривеше душата.

— Току-виж съм се съгласила. Той е красив мъж — изчурулика Ким.

Алекс се разсмя насила.

— Наистина ли? Аз си мислех, че ще ти хареса нашият енергетик.

Ким изсумтя.

— Розовобузесто прасенце. Сополанко. Не, не е лош, но още е съвсем момченце. Генералов е доста по-интересен, но аз не го интересувам... Добре, приятелю спец, отивам си в каютата. Багажът ми е разхвърлян, а нали трябва всичко да се закрепим.

— Трябва. За всеки случай.

— Но няма да летя на Едем — каза Ким на излизане.

Алекс седна. Искаше му се да пийне нещо, но след двайсет и седем минути трябваше да води кораба, а и вече всичко от масата беше прибрано.

Не беше предполагал, че работата на капитана включва подобни разговори. Що за глупава традиция — да се назначават за капитани пилотите? Тук е нужен психолог. Или само на него му се е паднал екипаж със странности, а на останалите кораби не възникват подобни проблеми?

Алекс нави ръкава си и погледна към Бес.

Дяволчето се държеше за главата и се мръщеше като от главоболие.

Алекс разбираше, че го потиска дори не толкова състоялият се разговор, колкото необходимостта да поговори сега с Джанет. С жената, която вече почти беше станала негов приятел и бе попаднала в най-страшния за един спец капан — конфликт между задълженията и заложената в подсъзнанието програма на поведение.

— Няма време — каза си Алекс. Стана и тръгна към медицинския отсек.

Вратата не беше затворена. Джанет седеше в креслото на медика, обхванала главата си с ръце — съвсем като татуировката на рамото му. Тя го погледна и каза полугласно:

— Медицинският отсек е готов за стартирането на кораба и приемането на пациенти.

Алекс седна на пода пред нея. Протегна ръката си, за да ѝ покаже Бес — така и не беше спуснал ръкава.

— Виждаш ли?

Джанет кимна.

— Знаеш ли какво е това?

— Емоционален скенер... виждала съм... — отговори тя тъжно. После на лицето ѝ се изписа объркване. — Какво ви е, капитане?

— Ти си имаш проблеми — ненавиждаш пришълците. Генералов си има проблем — ненавижда клонингите. Ким си има проблем — наредено ни е да летим на Едем, а тя не иска. Аз съм капитан. И всичките ваши проблеми станаха мои.

Джанет уморено потърка челото си.

— Капитане... Алекс, не се безпокойте за мен. Ще издържа.

— Джанет, сигурна ли си?

— Да. Ненавиждам тези твари. Особено цзигу. Те бяха първата ни цел, разбираш ли? Но ще издържа. Дори ако се наложи да им прислужвам на масата.

Алекс я изглежда изпитателно.

— Всичко е наред — каза тя, вече по-твърдо. — Разбира се, бях шокирана. Аз съм войник от Абанос. Но дори войникът не е длъжен да влезе в бой незабавно. Мога да се контролирам, Алекс. Не се безпокой.

— Тогава ми остават само два проблема — каза той. — Генералов и Ким.

— Ще опитам да се оправя с Ким. Тя се вслушва в думите ми.

— Благодаря. — Алекс докосна ръката ѝ. — Приятелко спец, благодаря ти за твоята твърдост и разбиране. Стартираме след четиринайсет минути и половина, трябва да тръгвам.

— Да заема ли бойния пост?

— Както искаш, Джанет. Пространството около Живачен Донец е пълно с патрули, няма пряка необходимост...

— Бих искала да заема поста.

— Добре. Ще се радвам да те видя, Джанет.

Алекс се усмихна и излезе от медицинския отсек. Изглежда, проблемите бяха станали с един по-малко. Или не?

Джанет говореше убедително, но наистина ли щеше да успее да се контролира?

Той нямаше друг избор, освен да ѝ се довери.

— Приеми ме...

Той стана корабът.

И всичко, което го бе тревожило досега, изчезна някъде. Проблемите на Ким, Джанет, Пак — всичко това беше незначителна дреболия в сравнение с топлата нежна вълна.

Навярно това приличаше на любов?

Колко жалко, че не можеше да сравни...

Неговият екипаж — цветни петна в мрака. Неговият кораб — негово могъщо тяло. И съзнанието на кораба — нещо, което все пак оставаше отделно... но беше по-близко и по-важно от собствените му мисли.

Нима е можел да бъде щастлив, без да е изпитал това усещане? Да... нали беше щастлив и в ролята на обикновен пилот. А ако родителите му бяха избрали друга специализация, щеше да е щастлив, работейки в завод или демонстрирайки модели на подиума, или събирайки хранителни водорасли в океана. Неизбежно би бил щастлив, защото щастието е неизменен атрибут на спеца.

Но колко хубаво беше, че неговото щастие са станали звездите, полетът, механизмите и биониката, сплетени в скъпа играчка на име „космически кораб“!

— Пътниците да се приготвят за старт. След седем минути се откъсваме от повърхността на планетата.

Алекс никога досега не беше влизал в ролята на капитан на пътнически кораб. Фразите, които трябваше да изрече, сами изплуваха от паметта му.

— Време за излизане в орбита — дванайсет минути и трийсет и две секунди. Полетът до тунела ще отнеме четирийсет и четири минути. Ще направим междинен скок до Гама Змиеносец, транспортния възел на трети сектор. По-нататъшен маршрут — Нова Украйна, Хералдика, Зодиак. По желание на пасажерите са възможни спирания по пътя. Предполагаемо време на полета — двайсет и девет часа и трийсет минути. Екипажът желае на всички приятен полет.

Той изчака десет секунди за възможни въпроси или нареждания от пътниците, после прекъсна връзката.

Това е. Трасето е одобрено и сега цялата власт на кораба принадлежи нему.

Генералов вече беше изложил трасето така, че да е видимо за всички. Същото онова трасе, върху което беше тренирал сутринта. Прекрасно трасе.

Алекс се пресегна през вечната нощ на виртуалното пространство, докосна Генералов, за да привлече вниманието му, и нареди:

— Частен канал.

След миг съзнанието му се раздвои. Той продължаваше да е основата на готвещия се за старт кораб. Наблюдаваше последните тестове, набирация мощност реактор... и в същото време стоеше лице в лице с Генералов. Около тях имаше единствено мрак. Водеха този разговор насаме, никой от екипажа не знаеше за него.

— Навигатор, имам сериозен въпрос към вас.

— Слушам ви, капитане — кимна виртуалният образ на Пак.

— Оставете официалния тон. Бих искал да поговорим откровено. Генералов извърна поглед. Поколеба се и отговори:

— Съжалявам за своето избухване. Но... аз наистина недолюбвам клонингите.

— Всички недолюбваме някого, Пак. Някои не обичат натуралите, други — пришълците. Нямам предвид това.

— Разбрах — кимна Пак. — За трасето?

— Да. Вярвам в съвпаденията, но всяко нещо си има граници. Днес вие вече прокарахте това трасе.

— Тренирах.

— И случайно избрахте именно този маршрут? Живачен Донец

— Зодиак — Едем?

— Да!

— Пак, това е немислимо.

— Какво искате да кажете, Алекс? — Разбира се, Генералов не пропусна възможността за неофициално обръщение. — Смятате, че съм знаел предварително нашия маршрут?

— Разбира се.

Навигаторът се разсмя.

— Вие ме надценявате. Аз наистина тренирах. Целият екипаж тренираше, аз също. Ако щете ми вярвайте, ако щете ме подозирате в каквото си поискате — но избрах този маршрут абсолютно случайно!

— Пак, такива работи не се случват. Ако говорите искрено, трябва да разбирате и моите съмнения.

Генералов се замисли.

— Капитане, разбирам. Аз самият бях крайно изненадан. Прокарах маршрута... опитвам се да си спомня... Е, избрах Едем заради нашата мила телохранителка.

— Да допуснем. Но използването на Зодиак като междинна точка не е оправдано с нищо.

За миг изображението на Генералов се разми — явно пресмяташе вариантите. Алекс почти физически усещаше натоварването на корабния компютър.

— Съгласен съм — каза неохотно Генералов. — Това е много хубаво трасе, Живачен Донец — Зодиак, Едем, но има пет

алтернативи. Никоя от тях няма преимущество. Мога единствено да повторя, че избрах трасето случайно.

— Пак, преди да се уедините в навигаторската каюта, никой ли не спомена пред вас Зодиак?

Кратко колебание.

— Не.

Минута до старта...

Алекс кимна с неприятното усещане, че все пак пропуска нещо.

— Добре, Пак. Да се хващаме за работа.

Той прекъсна частния канал и се съсредоточи върху кораба. Диспечерската служба вече беше дала последните уточнения по коридора за излитане, реакторът плавно набираше мощност, подавайки именно онова количество енергия, което беше способен да натрупа и обработи корабът. Работата на Лурие включваше и тази преценка.

— Екипаж, обратно броене.

Морисън вече беше набелязал глисадата на излитането и беше застинал в очакване. Алекс разбираше надеждата му... прекрасно я разбираше. Но не можеше да даде на втория пилот първото си излитане.

— Десет.

Той се протегна към еластичната зелена спирала и прошепна:

— Извинявай...

Спиралата се отдръпна встрани, освобождавайки му достъпа до управлението.

— Девет.

Отвори се мембраните на плазмените дюзи.

— Осем.

Отвори се решетката на гравитационния двигател. Разбира се, никой не възнамеряваше да стартира от планетата на гравитационен лъч и да осакатява старата писта. Но трябваше да има резервен вариант за невероятния случай на отказ на плазмените двигатели.

— Седем.

Алекс обходи със съзнанието си целия екипаж. Леки и ободряващи докосвания, изпълнени с благодарност.

— Шест.

Глуонният реактор запулсира, рязко увеличавайки подаването на енергия. Пол имаше изумителен усет към точния момент...

— Пет.

Алекс включи двигателите.

Корабът плавно изправи предната си част; все още не се беше откъснал напълно от повърхността, но вече я докосваше само със задните си опори. Компенсаторите сработиха идеално, във вътрешността на кораба векторът на гравитацията не се измени.

— Четири.

Около кораба забушува огнена буря.

— Три.

Корабът потрепна, откъсвайки се от повърхността.

— Две.

Сега стояха като стълб; за външните наблюдатели все още бяха приковани към планетата, но всъщност вече не зависеха от нея.

— Едно.

Енергията се плисна в двигателя и го вкара в режим на форсиране.

— Нула. Старт.

Те летяха. Корабът се устреми към небето, без да е сковаван вече нито от гравитацията, нито от нарежданията на диспечерската служба, нито от законите на Живачен Донец. Някъде долу останаха мръсната и воняща столица, уважаемият господин президент Сон Ли, черното от смога небе, спецове и натуралите, астронавтите и планетниците, хората и пришълците.

Беше останал само корабът, седем души, двама пришълци и незримият маршрут, начертан през звездите.

Облаците се триеха в корпуса и се топяха. Градът долу се разпадаше на мътно светещо петно, което отдалеч и в тъмнината изглеждаше даже симпатично... На пет километра височина Алекс превключи на гравитационния двигател и корабът леко се люшна. По дяволите. Не беше успял да направи чист преход.

— Добър преход, капитане — каза Морисън. Като че ли го успокояваше — лекият тласък при смяна на двигателите беше почти неизбежен — и в същото време му напомняше, че е забелязал.

Алекс се усмихна и добави тяга. Погледна приземяващата се по насрещния коридор „Видра“. Откатното поле на гравитационния двигател се стелеше като тесен конус зад кораба, компютърът беше обозначил границите му с тревожночервен цвят. Общо взето, нищо

страшно за другия кораб — нямаше опасност да попадне в конуса, най-много леко да си повреди обвивката, която щяха да регенерират до сутринта. Най-вероятно законите на пилотското братство дори щяха да ги отърват от официално разследване. А и се движеха по своя коридор на излитане, грешката беше по-скоро на пилота на танкера. Но допускането на подобно нещо се смяташе за лош тон.

— Втори пилот, „Видрата“ влиза в опашката ни. Проследете я.

Ханг забърбори нещо, свързваше се със заплесите, които пилотираха танкера. Алекс спря да му обръща внимание и се съсредоточи върху управлението.

След тежките многотонни кораби, които беше пилотирал през последните години, „Огледало“ му изглеждаше безтегловен. Неволно си спомни някаква стара книга, в която се описваше възторгът на момче, захвърлило тежките зимни обувки и надянало леки летни сандали.

Сега усещаше нещо подобно. Лекота. Вселената беше станала не просто негов дом, а привичен и удобен дом, малък и уютен, в който всичко беше на ръка разстояние, където познаваше всяко кътче. И дори откликът на кораба на нарежданията му беше не просто ясно изпълнение на заповедите, а възторжено продължение на мислите му. Не слуга, а приятел. Не машина, а любовница.

Беше изпитвал нещо подобно... много отдавна, още преди метаморфозата, когато все още беше обикновено момче. Когато бягаше с приятелите си от вкъщи, до късно вечерта, а понякога и за няколко дни, и се гмурваха в непроходимите северни гори и стигаха до самото Балтийско море, където можеха да лежат на високите скали и да гледат надолу през прозрачната вода, към развалините на древните градове, които не бяха оцелели след първата екологична катастрофа. В групата влизаха петима. Алекс, мургавият, червенокос Давид — той се беше заселил със семейството си в Нови Йерусалим на четиринайсетгодишна възраст, веднага след метаморфозата си, там много се нуждаеха от строители-спецов; Фам Хо... клетият Фам, той също беше спец, боец-спец, и беше загинал на петнайсетгодишна възраст, едва излязъл от училище, при участието си в миротворческа мисия в свободните марсиански градове... Бяха го свалили в пустинята, далеч от тераформиращите кули, и беше ходил пеша цяло денонощие, преди да умре от обезводняване, хипоксия и измръзване;

Женка, единственият натурал в тяхната компания, обект на жестоки детски подигравки и заедно с тях — на неловко съжаление... той искаше да стане психолог, можеше и да е станал, който знае... И Настя, вярната му другарка, първата му любов, най-добрият му приятел... сега тя беше лекар-спец, известен и преуспяващ, а тогава сякаш съществуваше в две въплъщения: с него — лекомислена бойна другарка, свой човек, с когото можеш да споделиш проблемите си и да се уединиш в закътано ъгълче, и вкъщи — примерно, сдържано, благовъзпитано момиче...

Алекс беше лидер, неназначен от никого, неутвърден, а и тогава на никого не му хрумваше, че той е лидерът на малката им компания. Ако някой кажеше, че той командва, биха го взели на подбив. Но беше точно така. Хрумванията му ставаха съвместни планове, шегите му — колективна беля, доброто му настроение — всеобща радост. Така беше до самия ден на метаморфозата. Дори Настя, вече преминала през метаморфозата, при момичетата винаги се случва по-рано, и започнала да се отдалечава от компанията им, продължаваше да го следва. Кога се беше променило всичко? Навярно веднага след метаморфозата му. Не, той не отпътува, прекара още половин година вкъщи, изчаквайки поредния прием в пилотското училище. И те продължиха да лудуват и да карат цялото тихо градче Изборск да се възмущава... само дето Алекс престана да бъде лидер. А нов не се появи.

Може би това се случи, защото пилотът-спец не е склонен да проявява излишна инициатива?

И си го спомни сега, защото капитанът на кораб е длъжен да решава вместо всички?

Отново усещаше онова сливане. Сплотеността му с всички около него. И това единство не се крепеше нито на заповедите му, нито на устава и договорите, нито на длъжността, нито на любовта на останалите към него... А на нещо неуловимо. Онова същото, което водеше подире му и умника Давид (колибата, която беше построил на седемгодишна възраст, служи на компанията до самото им пълнолетие), и побойника Фам (винаги много грижливо преценяващ силата си, както си е редно за един спец), и комплексирания Женка (Алекс много се надяваше да е осъществил мечтата си), и закачливата Настя... Настя, Настенка, Настешка...

Екипажът му наистина се оказа добър. При всичките им странности, при всички проблеми. Навигаторът непрестанно им представяше алтернативни трасета, вторият пилот контролираше състоянието на кораба, енергетикът подаваше точно толкова енергия, колкото бе необходимо в дадения момент. И бойните постове, макар и орбитата около Живачен Донец да се смяташе за абсолютно безопасна, сканираха пространството в търсене на мишени.

Излязоха в орбита — и почти веднага започнаха да ускоряват към устието на канала. Алекс предаде пилотирането на Морисън и извика пред себе си схемата на канала.

Каналът беше не просто стар, беше ужасяващо древен. Сега, след като се беше слял с блоковете памет на машината, Алекс имаше достъп до цялата му история. Каналът наистина бе пробит от лунната станция, макар и при втората вълна на колонизация. Сега на мястото на лунната станция имаше музей, голяма част от колонизираните по онова време планети бяха западнали, изоставени или водеха жалко съществуване. На Живачен Донец като че ли му беше провървяло...

Алекс няколко пъти мина през входа на канала в ускорено време. Имаше шест траектории, които се вместили в отпуснатия им интервал от време и отвеждаха „Огледало“ към Гама Змиеносец, а оттам и към Зодиак. Алекс избра онази, която им даваше най-голям резерв от време, и я прегледа няколко пъти.

Всичко беше наред. Гмурваха се в канала веднага сред два тежки товарни кораба, спазвайки полагащата се дистанция. Само че след тях трябваше да влезе живачен танкер — не особено голям съд, но натоварен до пръсване и с чудовищна инерция. Впрочем, пилотите на живачните танкери минаваха през този канал толкова често, че познаваха пространството по-добре от собствения си дом.

Алекс махна виртуалната схема и с леко побутване отстрани Морисън от управлението. Приближаваха се към входа на канала, след три минути идваше техният ред за скок.

Устието на канала блещукаше сред звездите като огромен къс тънък плат, осветен в мрака от лъча на прожектор. Входът имаше формата на неправилен успоредник и всяка секунда се извиваше, променяйки размерите и ъглите си. Впрочем, от гледна точка на шестизмерната геометрия, това беше идеална окръжност.

— „Огледало“, влизането в канала в очакваната зона е разрешено.

Това беше една от защитните станции. Стационарният канал е много устойчиво нещо, но все пак при желание може да бъде разрушен. Затова устието беше обкръжено от дванайсет бойни станции — повечето истински, специално създадени в корабостроителници, а няколко бяха просто стари, преоборудвани бойни кораби. Не си струваше да се упреква президентът на Живачен Донец в алчност — едва ли и най-съвременната станция беше по-мощна от древен линкор, дори ако е със свалени главни двигатели и демонтирано планетарно оръжие.

— Разбрах ви, чакаме реда си. — Алекс отново изкара пред себе си виртуалната схема. На нея в точно съответствие към канала се приближаваха два товарни „Налима“. Ето че първият се гмурна — закръгленият му нос докосна трепкащото в пустотата покривало, корабът се разтърси и изчезна. Точно след осем секунди го последва вторият. Товарните кораби едва ли се управляваха от пилоти от висока класа, но те действаха съгласувано. Алекс огледа своите хора. Всички бяха на местата си, работеха, ситуацията беше под контрол...

— Момчета, започваме скок...

Сякаш потвърждавайки думите му, една от базите съобщи:

— „Огледало“, разрешено ви е да влезете в канала.

Алекс поведе кораба си напред. Бавно — бързото влизане в канала би довело или до излизане в съвсем произволна точка на транспортната мрежа, или до разрушаване на канала. По единствено правилната траектория, която щеше да насочи кораба към Зодиак.

Хиперпространствените канали са толкова странно нещо. Всъщност съществува само един канал за цялата вселена, тя не е в състояние да вмести повече. Но ако се оперира с шестизмерна геометрия, това е област, от която разбират само стотици, ако не и десетки учени. За нуждите на пилотирането е достатъчно да се знае, че всеки канал, в зависимост от траекторията на влизане и излизане, извежда кораба към един или друг изход. И тези изходи не могат да бъдат повече от трийсет и шест... защо — това също е никому неизвестно. Каналите се пробиват произволно — макар че с вероятност от шейсет и шест цяло и три в период процента се стремят към масивни гравитационни аномалии. Например към звезди. Освен

това каналите не могат да се разполагат на по-близо от една светлинна година помежду си. Впрочем, този факт така и не е доказан окончателно, а и никой не знае къде ще излезе нов, току-що пробит хиперканал. Със значителна грешка може да се предскаже само дистанцията.

Цялата история на човешката колонизация на Галактиката е верига от случайности. Първата колония на Земята е Олимп, студен и неуютен свят, смятан в средата на дваисет и първи век едва ли не за рай. После каналните станции заработили на пълна мощност, дупчейки измеренията на вселената, и се появили нови светове. Но елементът на случайност си останал. Великолепният Едем, богата и разкошна планета, процъфтяваща под синята светлина на Спика, е колонизирана много отдавна. Въпреки огромно разстояние от Земята. Докато Алфа Центавър, вечният кандидат за първи междузвезден полет, беше достигната съвсем неотдавна, преди петнайсет години. Общо взето за добро — оказа се, че там няма перспективни планети.

Разбира се, повечето кораби имат и собствен хипердвигател, позволяващ да се преодолее разстоянието от няколко светлинни години. Но тази възможност няма никакво приложение в търговията. Колкото по-голяма е масата на кораба, толкова повече енергия изяжда прекият хиперпреход. „Огледало“ всъщност се явяваше горната граница за кораб със собствен хипердвигател. Куриерските кораби, туристическите яхти и изследователските скаути — това бе цялата екологична ниша.

Мислите се носеха с онази стремителност, която е възможна само при свързване с компютър. Алекс водеше кораба по видимата единствено за пилотите ос, машинално отбелязвайки случващото се наоколо, и размишляваше за капризите на каналните преходи. Живачен Донец, например, имаше доста гаден канал. Само пет от входните траектории в него позволяваха да се излезе при други планети на човешката империя. Всички останали водеха към изоставени изходи, завършващи или в пусто междузвездно пространство, или край звезди без планети, или край звезди с негодни за живот планети... или край звезди, принадлежащи на други раси.

В повечето случаи да се пробие канал към звезда означаваше „да си я заплюеш“. Но имаше две раси, които изобщо не използваша канали, а предпочитаха други начини за Междузвездни комуникации.

В някои случаи планетата се оказваше толкова привлекателна, че пришълците я колонизираха, без да използват хиперканалите. Например един от изходите на канала на Живачен Донец водеше към планета, заселена от халфлингите, странна раса, почти толкова хуманоидна, колкото и цигу — и в същото време в състояние на вечна война със Сборището...

— Морисън! — Алекс дори не можеше да каже кое точно го накара да застане нащрек. Всичко беше в границите на нормалното... засега. Но... — Накъде се носи този танкер?

Честно казано, танкерът още не се носеше. Той завиваше и установяваше траекторията си, подмигвайки с двигателите си за ориентация.

Само че предполагаемата траектория прецизно се пресичаше с траекторията на „Огледало“.

— До пилота на танкер РТ-28, до пилота на танкер РТ-28. — Морисън също беше забелязал случващото се. — Вашият курс ще доведе до опасност!

Никакъв отговор.

Засега нямаше повод за паника... но Алекс все пак разтвори пред себе си пълната прогнозна карта. Скорост, посоки, маси на корабите.

И се напрегна.

Ако на този идиот му хрумнеше да включи двигателите и да ги натовари максимално, сблъсъкът беше неизбежен. Нямаше да стане катастрофа, защитните полета и гравикомпенсаторите щяха да смекчат удара, но „Огледало“ щеше да влезе в канала под неизчислен ъгъл... и...

Паяжината от траектории припламна и изчезна. Остана само една. Тази, която водеше към пространството на халфлингите.

В хиперканала беше невъзможно да се завие. Попаднеш ли веднъж там, само плаваш...

Право към дребния и войнствен народец, който ще бъде извънредно радостен да открие на своя територия двама цигу.

Впрочем, щяха да пуснат хората...

Все още имаха резерв в скоростта и Алекс се възползва изцяло от него. Танкерът като че ли беше застинал... Разбира се, за какво му е да се забива в яхтата?

А после гравитационният двигател на танкера се задейства. Пространството се завихри от напрежение, когато форсираният импулс понесе цилиндричното туловище към траекторията на „Огледало“.

Точно към онази единствена точка, която щеше да доведе до сблъсък на корабите и до изхвърляне на яхтата в пространството на халфлингите.

— Кретени! — изкрещя Морисън. Той също беше осъзнал, че сблъсъкът е неизбежен, макар и да не бе оценил напълно последствията от него.

Танкерът внезапно отговори:

— До пилота на яхтата „Огледало“, имаме нестандартна ситуация, самостоятелно задействане на двигателите. Всички системи са блокирали, засега ни е невъзможно да маневрираме. Моля да освободите курса.

— Невъзможно. — Гласът на Морисън беше станал много спокоен. — Резервът ни по отношение на скоростта е изчерпан, корабът ще се разруши на входа на канала.

— Засилете защитата — посъветва го невидимият пилот на танкера. — Вината е наша, ще платим компенсация.

Какво общо имаше тук компенсацията... Може би пилотът наистина предполагаше, че всичко ще се изчерпа с транспортен инцидент, печален, но не и трагичен. А може би хладнокръвно лъжеше.

Наистина, за целта трябваше да се допусне, че той знае за пътниците на „Огледало“ и притежава чудовищен талант в пространствените разчети.

— От борда на „Огледало“ до защитните станции на канала — каза Алекс с чужд дори за него самия глас. — Молим за помощ.

До сблъсъка оставаха двацет и четири секунди. Субективното време във виртуалното пространство тече много по-бавно, но това не важи за законите на физиката. Танкерът вече не можеше да забави скоростта си, а „Огледало“ просто нямаше възможност за маневриране.

— Станциите на канала — до борда на „Огледало“. Ситуацията е под контрол. От каква помощ се нуждаете?

Алекс погледна още веднъж чуждия кораб. Екипаж — максимум трима души. А най-вероятно един пилот и един навигатор...

— Анихилирайте танкер РТ-28.

Пилотът на танкера извика нещо нечленоразделно. Дежурният офицер на станциите за секунда изпадна в объркване.

Космосът е жесток. Кораб, създал аварийна ситуация, спокойно може да бъде унищожен. Особено ако е товарен, а застрашава пътнически кораб.

— „Огледало“, вие да не се побъркахте? — изостави официалния тон офицерът. — Ситуацията не е критична, защитата ви ще издържи!

— Станция, искам защита. В резултат на сблъсъка ще влезем в канала под неизчислен ъгъл.

— Защитата е отказана, курсът ви не е смъртоносен.

Разбира се. На защитните станции имаше спецове, не по-лоши от Алекс. И те виждаха всички варианти.

— Давам ви препоръка — добави офицерът и пред Алекс се разгърна ветрило от трасета. — Намалете скоростта с осем процента, усилете максимално защитното поле и се пригответе за аварийен преход в системата Хатене-4...

— Не можем да влезем в пространството на халфлингите! — извика Алекс. — Унищожете танкера!

— Империята е в приятелски отношения с халфлингите — отсече офицерът.

А по другия канал възвърналият си дар слово пилот на танкера обсипа Алекс с проклетия. Нищо чудно. Ако наистина беше невинен, искането за анихилация му беше прозвучало чудовищно жестоко.

— Алекс...

Червен концентриран пламък. Джанет. Оръжейният отсек, неговият стиснат юмрук...

— Моля за разрешение за активни действия.

Тя разбираше, че вече няма да могат да обяснят на офицера. Тя по-добре от всякакви затлъстели охранители на канала познаваше взаимоотношенията между пришълците.

Макар да не изпитваше и капка симпатия към цзигу, нямаше намерение да доставя удоволствие на халфлингите. Само че какво можеше да направи? Да унищожи танкера беше немислимо за нея, та нали там имаше хора!

— Разрешавам — каза Алекс.

В същия миг мощността на реактора скочи нагоре. Или Пол беше разбрал какво се иска да направи, или Джанет се беше свързала с него.

— Защитни станции, решаваме проблема самостоятелно...

Алекс не беше успял да довърши, когато бойният пост удари с лъч клетия танкер. Не, не толкова мощен, че да унищожи движещия се към сблъсък кораб.

Джанет се целеше в товарния трюм. Почти три секунди не се случи нищо. После се откъсна разтопен участък от обвивката.

А след това от вътрешността на танкера изригна мощна струя кипящ живак.

Зрелището беше феерично. Пробитият и леко кипящ кораб все още се движеше към „Огледало“. Само че реактивната струя го забавяше, а масата на танкера спадаше с всеки миг. Изглеждаше, че се е превърнал в комета с огнена опашка от кипящ живак.

— Откачихте ли? — извика пилотът на танкера. Той вече беше осъзнал, че не възнамеряват да го унищожат, но и пълната загуба на товара го ужасяваше. — Ще се обърнем към трибунал!

Алекс не благоволит да му отговори. Произшествието щеше да се разследва от обединена комисия от профсъюза на пилотите, администрацията на Живачен Донец и военни следователи. Но той не се съмняваше в положителния изход. Когато всички осъзнаеха до какво би могло да доведе навлизането на „Огледало“ в пространството на халфлингите, картите щяха да се обърнат против екипажа на танкера. А Джанет я очакваха само благодарности.

— „Огледало“, затворете бойните постове! — Офицерът на защитните станции беше много сериозен. — Следващ изстрел ще се смята за агресия против Империята!

Е, да. Теоретично защитните станции, както хиперканалите, бяха собственост на Империята. На практика бяха подчинени на местната власт, на която никак нямаше да ѝ хареса повреждането на танкера и унищожаването на товара му.

— Нареждам ви...

Но офицерът не успя да довърши нареждането си. В облака от застинал живак, ярко припламващ при сблъсъка си със защитното поле, „Огледало“ навлезе в хиперканала.

В пълно съответствие с правилния курс, който щеше да доведе кораба до Гама Змиеносец.

ГЛАВА 2

Сивото черво на хиперканала изглеждаше безкрайно. Движението се усещаше — бавно, ако се измерва с планетарни мерки — двеста и двајсет, двеста и трийсет километра в час. Сякаш яхтата се беше превърнала в автомобил, носещ се в тъмен тунел.

Разбира се, това нямаше никакво отношение към реалната скорост. Чисто субективно усещане.

— Екипаж, поздравявам ви с успешното влизане в канала. — Алекс направи пауза. — Джанет Руело, лекар-спец, от името на компанията ви благодаря за решителните и своевременни действия в критична ситуация.

С тази фраза той поемаше отговорността. Ако по някаква причина изстрелът на Джанет не бъдеше одобрен, цялата вина щеше да се стовари върху него.

— Благодаря, капитане — отвърна Джанет.

Алекс се поколеба.

— Джанет, това импровизация ли беше?

— Не, капитане. Обучението на пилоти на Абанос включва нетрадиционни начини на въздействие върху вражеските кораби. Корабите на брауни използват живака като реакторно гориво... аналогията ми се стори удачна.

— Искате ли да благодаря на учителите ти, Джанет.

Жената изсумтя:

— Защо не? След триста години, когато карантинното поле се разсее.

— Капитане, да подготвя ли официално оплакване до профсъюза? — попита неочаквано Генералов.

— Това е мое задължение — каза Алекс.

— А имате ли голям опит в юридическите формалности? — поинтересува се навигаторът. — Разбира се, под доклада трябва да стои вашият подпис, но самото му съставяне...

Алекс не се колеба дълго. Изглежда, навигаторът наистина беше най-опитният сред тях в съставянето на оплаквания.

— Добре, Пак. Подгответе текста и го изпратете на моя терминал за подпис. Не забравяйте да наблегнете на обстоятелството, че излизането в пространството на халфлингите би довело до оглед на кораба и пленяването на нашите уважаеми пътнички цзигу. Морисън!

— Да, капитане?

— Време на скока към Гама Змиеносец — шест часа и тринайсет минути. Поемете пилотирането.

— Слушам, капитане. Ще разрешите ли да направя междинни маневри в системата на Гама?

Алекс се усмихна. Разбира се, полетът в хиперканал не е сред любимите развлечения на пилотите, а явно Морисън беше решил да се бори със зъби и нокти за всеки миг нормално пилотиране.

— Добре, Морисън. Само не забравяйте да ме извикате в командната каюта преди излизането от канала. Екипаж, всички освен втория пилот — почивка. Енергетик, реакторът да мине на минимален режим.

Сега, когато корабът се плъзгаше по невидимите течения на хиперпространството, на кораба не му трябваше нито управление, нито енергия, нито защита.

— Вахтата приета — отговори Морисън.

Алекс се забави още малко, за да види как се стопяват разноцветните огънчета — екипажът излизаше от системите за управление.

— И умната... — прошепна Алекс. Не на хората, на кораба. В отговор го плисна топла вълна, нежно и успокояващо. Сякаш шепнеше: „Не се бой, всичко ще бъде наред...“

Когато във виртуалното пространство остана само зелената спирала, излезе и Алекс.

Коланите на ложементата се отключиха с леко пляскане. Той стана, раздвижи глава и погледна към екраните. Гладко сиво черво, опакото на пространството; в което се плъзгаше корабът. Морисън беше застинал като неподвижна кукла в съседния ложемент.

Горкичкият. Той не можеше да изпита този екстаз. Да бъдеш пилот е огромно щастие, но толкова по-радостно е да си капитан...

— Успешна вахта, Ханг — каза меко Алекс и излезе от командната каюта.

Джанет само му помахаша отдалеч, а Ким се насочи решително към него, докато той влизаше в каютата си.

— После, малката... — Хвана я за рамото. — Сега имам важен разговор.

Ким се намръщи.

— Алекс, сега ще чувам постоянно тази фраза, нали?

Но как да се поддържа субординацията при такива условия? Енергетикът, който тъкмо отваряше вратата на каютата си, с любопитство погледна към тях.

— Ким, ела при мен след половин час, става ли? — каза Алекс и я погледна в очите. Не беше ясно какво усети тя в гласа му, но се усмихна радостно.

— Добре... А-алекс...

След миг се прибра в каютата си. Алекс влезе в своята и поклати глава. Да. Това беше проблем, специализацията караше Ким да търси любовта му... единственото, което той не можеше да й даде.

Добре, сега не му беше до това...

— Кораб, свържи ме с пътника Ка-трети, капитански приоритет, открит канал.

Екранът светна. Ка-трети, за най-голяма изненада на Алекс, спокойно си спеше в леглото. Гравикомпенсаторите на яхтата бяха достатъчно силни, за да избавят пътниците от претоварване при влизането в канала, но така или иначе самообладанието на клонинга беше достойно за възхищение. Или всичко му беше безразлично, или летеше толкова често, че не изпитваше никакво вълнение преди хиперпреход.

— Ка-трети...

Клонингът се събуди мигновено. Както си лежеше, плътно завит с одеялото, след миг вече стоеше до леглото и гледаше екрана.

— Капитанът е — кой знае защо уточни Алекс. — Елате в каютата ми. Незабавно.

Ка-трети не каза нито дума, само кимна и изчезна от полезрението му.

Алекс седна в креслото и подпря главата си с ръце. Той беше абсолютно спокоен, скорошното произшествие беше отнело толкова малко реално време, че организмът му дори не бе успял да реагира с

освобождаване на адреналин. Вече всичко беше приключило, а пилотите бяха избавени от вълненията по повод на неслучили се нещастия.

Но ако не беше Джанет...

Вратата изпиука.

— Отваряне — нареди Алекс.

Влезе Ка-трети. Дори не си беше направил труда да се облече — бе дошъл по нелепо детска пижама, синя с червени и бели звездички. Алекс си отбеляза, че следващия път трябва да е по-внимателен с думата „незабавно“.

— Какво е станало, капитане?

Резкият тон на клонинга никак не се връзваше с веселяшката му пижама. А ако се съдеше по изражението му, Ка-трети с удоволствие би пребил някого.

— Седнете. Ще пиете ли нещо?

Алекс се протегна и отвори малък бар. Погледна плоските бутилки... не беше никак зле!

— Бренди — каза клонингът с отвращение. — Малко.

Той изчака капитана да налее бренди в чашите и вече по-спокойно попита:

— Та какво се е случило?

— При влизането в канала едва не ни удари танкер, натоварен с живак.

— Нападение? — напрегна се клонингът.

— По думите на пилота, самостоятелно включване на двигателите. На старите товарни съдове това наистина е възможно, техните компютри са крайно примитивни и нестабилни.

Ка-трети се намръщи:

— Капитане, би трябвало този кораб да е добре защитен... и въоръжен. Ако не греша, според закона защитните станции са длъжни да унищожат танкера. Вие също сте имали това право.

— Не, нямах. Сблъсъкът нямаше да доведе до катастрофа, само щяхме да влезем в канала по неизчислена траектория.

— Имаше ли сблъсък? — поинтересува се клонингът.

— Не. Щяхте да го почувствате, уверявам ви. Ние... се изплъзнахме.

Ка-трети допи на екс коняка си и попита раздражено:

— Тогава какъв е проблемът? Разбирам, че не сме на разходка в парка. Можете да ми съобщите за случилото се сутринта...

— Ка-трети, работата е там, че по странно стечение на обстоятелствата новият курс щеше да ни отведе в пространството на халфлингите...

Клонингът потрепери. Повъртя в ръце празната чаша и попита:

— Но това не се случи?

— Не. Отиваме към Гама Змиеносец, всичко е наред. Представете ли си до какво би довела появата ни в зоната на халфлингите?

Ка-трети присви очи.

— Оглед. Пленяване на цигу. По-точно — опит за пленяване. Аз съм длъжен да ги защитавам.

— Аз също съм длъжен да защитавам... всичките си пътници. — Алекс отново напълни чашите. Двамата мълчаливо отпиха.

— Явно съм длъжен да ви благодаря... — кимна Ка-трети. — Крайно неприятна ситуация.

— Длъжен сте, но не на мен, а на Джанет Руело. Впрочем, не става въпрос за това. Как оценявате вероятността за случаен сблъсък?

— Пренебрежимо малка.

— Аз също. Ка-трети, това не ми харесва. Наеха ни за извършване на граждански курсове.

— Това си е граждански курс. Най-обикновен туризъм...

— Така ли?

Няколко секунди двамата се взираха един в друг, после клонингът сви рамене.

— Капитане, по дяволите... Работя на подобни маршрути от седем години. Три години в компанията „Бисер“, четири години в компанията „Небе“. Съпровождал съм цигу, брауни, халфлинги, фенхуан... и десетки други раси, с които хората почти не контактуват. Аз съм експерт по пришълците, разбирате ли?

— Разбирам.

Ка-трети продължи по-меко, убедително:

— Алекс, попадал съм в различни инциденти. Сблъсъци с ксенофоби. Агресия от страна на собствените ми подопечни. Веднъж ми се наложи да убия брауни... той изпадна в буйство извън периода, в който това им се случва. Веднъж ни плениха терористи от Нова

Украйна и едва след осем седмици един полицейски катер на цзигу ни освободи. Всичко се случва. И все пак това си е обикновена цивилна работа. Рискът е малко по-висок... но сигурно и заплащането ви е над стандартното?

— Кой и защо може да е организиран този инцидент?

— Имате ли цигари?

Алекс безмълвно му подаде пакет и двамата запалиха.

— Туристическият бизнес за пришълци не е най-развитият отрасъл... — каза замислено клонингът и издиша струя дим. — Що за гадост пушите, капитане... Но все пак има четири компании. Нашата е най-голямата. Инцидент като пленяването на нашите подопечни от халфлингите би довел до пълен срив на доверието към нашата компания. Разбирате ли?

— Разбирам. — Тези непрекъснати уточнения вече започваха да го дразнят. Сякаш клонингът се съмняваше в способностите му да събере две и две. — Значи интриги на конкурентите?

— Възможно е. Ще се обърнем към следствените органи... и незабавно ще проведем собствено разследване.

— Представяте ли си колко струва да се подкупи един пилот?

Клонингът се усмихна:

— Не.

— Аз също не си представям. Ако бъде доказана вината на онзи нещастник от танкера... той ще се лиши завинаги от пилотския си лиценз. Това не може да се измери с пари, Ка-трети. Това е... като да ти отнемат голяма част от живота. Като да те лишат от всички цветове и да те накарат да гледаш света през тъмно мътно стъкло. Ние, пилотите, нямаме чак толкова много обикновени човешки радости.

— Но нали са възможни изключения?

— Възможни са. Теоретично пилотът на танкера може да е натурал, за когото пилотирането е само едно от достъпните удоволствия. Би трябвало да се забрани... — Алекс се сепна, спомняйки си за Генералов.

— Дискриминация — отсече Ка-трети. — А вариантът с препрограмирането на корабния компютър?

Алекс помисли няколко секунди. Компютрите на танкерите наистина бяха примитивни.

— Обикновеното препрограмиране не върши работа. Без помощта на пилота компютърът на танкера не е способен да изчисли толкова сложна маневра. Но виж, дистанционно управление — това е възможно.

— Съгласен съм — кимна клонингът. — Терористът може да се намира където и да е: на защитните станции или на друг кораб, чакащ реда си. Вградили са в танкера биологичен блок за отдалечен достъп, за да може след приключване на акцията той да се разпадне.

— Гадно.

Клонингът кимна.

— И още как. Но във всеки бизнес се срещат хора, за които не съществуват морални норми. Все още не са измислили бизнесмени-спецове, знаете ли?

И двамата се усмихнаха.

— Нали не прекъснах напразно съня ви? — поинтересува се Алекс.

— Не, разбира се. Ситуацията наистина е била крайно опасна. Сутринта, когато излезем от канала, ще се свържа с ръководството на компанията.

— С господин Ли Цин?

Клонингът се намръщи.

— Не. Господин президентът не се занимава с дребни произшествия. Ще се свържа със своята основа, с Данийл Шустов. Той ще разбере.

— Вие много ли сте? — поинтересува се Алекс.

— Клонинги? Четирима. Но Данийл Ка-първи Шустов загина преди година.

— Моите съболезнования.

Клонингът кимна.

— Всички работим в туристическия бизнес, капитане. Ка-първи беше в някаква степен мой антипод... съпровождаше хора в секторите на пришълците. Станала досадна случайност... по време на пребиваване при фенхуан била организирана екскурзия на инкубаторен плаж. Малко момиченце се отдалечило от майка си и отишло да разгледа едно яйце... нали знаете, те са много красиви, разноцветни и пеят... После наплюнчило пръст и потъркало яйцето... искало да разгледа зародиша.

Алекс се намръщи.

— На брат ми не му оставал друг изход. — В гласа на Ка-трети се усещаше горчивина. — Той поел вината върху себе си. Фенхуан извършили ритуално пречистване, след което върнаха останките му на Земята. С всички възможни извинения, разбира се. В такива случаи нищо не може да се направи. Оттогава, когато компанията организира пътешествия на хора на планети на пришълци, децата трябва да се водят на къса каишка и с намордник.

— Разумно — кимна Алекс. — А не можахте ли да се сетите по-рано за това?

— Някои родители протестираха. И сега протестират, но вселената не е особено уютно място.

Клонингът се изправи и подаде ръка. Без да се колебае, Алекс я стисна.

— Благодаря ви, че сте намерили изход от ситуацията. Ще помоля компанията за допълнителни премии за екипажа, особено за вас и за Джанет Руело.

— Още веднъж извинявайте, че смутих съня ви.

Когато Ка-трети излезе, Алекс се замисли и напълни отново чашата си. Случилото се — по-точно онова, което за малко да се случи — беше намерило своето обяснение.

Значи такива страсти кипят в тихия и мирен туристически бизнес. Впрочем, къде ги няма? Навярно дори сред чистачите и боклукчиите кипят невидими за света страсти.

Алекс си представи как късно нощем чистачът-спец, нисък, широкоплещест и дългорък, се промъква в чужд участък, вади от джоба на корема си събран през деня боклук и го разпръсква. После тихичко се засмива, напрягайки генетично отслабените си гласови връзки, и с чувство на изпълнен дълг се прибира вкъщи. Не, глупости! Чистачът-спец не е способен да прави боклук. Виж, натуралът — като нищо...

Вратата отново изписука.

— Отваряне.

Кой знае защо, беше очаквал от Ким малка провокация. Например да дойде по пижама, или просто гола. Или да намъкне нещо от купеното на Живачен Донец — черно-сребристият костюм, подчертаващ фигурата ѝ, или полупрозрачната вечерна рокля...

Беше я подценил.

Ким беше облечена с обикновена бяла рокля и сандали. На шията ѝ беше завързано черно памучно шалче.

Пак провокация, само че по-умна. Примерна ученичка, избягала от абитуриентския си бал. Елемент от еротичните фантазии на всеки възрастен мъж.

— Ким... — каза меко Алекс.

— Всичко разбирам. — Тя приседна до краката му и се усмихна жално и умолително. — Ти си уморен. Алекс... не ме прогонвай. Става ли? Просто не ме прогонвай... Може ли да поседя при теб?

— Ким. — Алекс я вдигна от пода и я настани на коленете си. — Момиче, правиш грешка...

— Каква?

— Напразно си се влюбила в мен.

Ким се намръщи.

— Откъде ти хрумна? Просто съм ти много благодарна...

— Няма за какво.

— Освен това сме съпруг и съпруга... още цели осем часа.

Алекс я целуна по меките влажни устни и прошепна:

— Ким, само ще стане по-лошо. Повярвай...

— Като твоя съпруга съм в правото си да настоявам да изпълниш съпружеските си задължения. — Тя го погледна строго и сериозно. — И аз настоявам!

Очите ѝ бяха жадни, желаещи. Очи на хетера-спец. Влюбена хетера.

— Не се отказвам от задълженията си — рече Алекс. Целувката му не позволи на Ким да отговори. Той я вдигна, без да спира да я целува, и я отнесе на леглото. Легна до нея и без да се откъсва от настойчивите устни, започна да сваля роклята ѝ. Ръцете на Ким се плъзнаха по тялото му и разкопчаха панталона му. За миг тя се отдръпна и прошепна горещо и искрено, сякаш даваше клетва:

— Ако някой ни попречи, ще го убия!

Алекс огледа тялото ѝ: тънка, идеална фигура, разрошени коси, свити, сякаш предчувстващи екстаза пръсти.

— Съгласен съм... ще го убием заедно.

В края на краищата той беше лишен от нормален секс сто и петдесет дни, а унилият виртуален секс имитатор в болницата

съдържаше програми, които му бяха доскучали още в пубертета.

— Алекс...

Изглежда, думата „убием“ беше грешка. Все пак Ким беше странен хибрид между боец и хетера. Явно насилието я възбуждаше не по-малко от секса — тя се нахвърли върху него със страст, каквато не беше срещал и у най-опитните професионалистки.

— Ще направя за теб всичко, всичко — шепнеше Ким, помагайки му да се съблече. — Само ме обичай, ще видиш, тебе никой друг няма да те обича така, само ме обичай...

Алекс отново я целуна, избягвайки отговора.

... Тя наистина се оказа невероятна в секса. Алекс не се възторгваше особено много от хетери, специализирани като нимфетки, но това беше нещо съвсем друго. Възникваше усещането, че Ким ще бъде толкова прелъстителна и когато постигне пълния разцвет на женските си форми, и в зряла възраст, че и в старостта си. Възможно бе тя, подобно на някои спецове, да е програмирана на скокообразно остаряване, осигуряващо ѝ почти стогодишна младост, а можеше и да расте и да се променя като обикновена жена. Във всеки случай лъхацият от нея сексуален заряд изглеждаше неизчерпаем. Алекс се любил с нея четири пъти подред, като всеки път я довеждал до оргазъм. Но, изглежда, нямаше да му омръзне и цяло денонощие да се занимава с това.

Тя си отдъхваше само за няколко минути. Алекс почувства върху тялото си бързите ѝ целувки, горещите устни, тънките бързи пръсти.

— Ким... аз съм пас...

Тя се засмя тихо, притискайки се към него със същата готовност и страст.

— Хубаво ли ти беше?

— Да, Ким. Много. Благодаря ти... — Той леко я целуна по върха на носа. — Ти си чудо. Никога не съм срещал такава.

Ким гордо се усмихна, но усмивката ѝ веднага угасна.

— Алекс...

— Какво, Ким?

— Знаеш ли... нещо не е наред.

Тя приседна в леглото и се загърна с тънкото одеяло. Погледна го с подозрение.

— Кажи, наистина ли те привличам?

— А ти не почувства ли?

Този път усмивката ѝ беше още по-мимолетна.

— Алекс... просто нещо не е наред! Ти... не ме ли обичаш?

Сега щеше да е толкова хубаво да поспи... вместо да започва този безсмислен разговор...

— Не.

— Никак? — уточни Ким.

— Никак, момиче.

— Но защо? — Тя тръсна глава. — Мислиш ли, че съм маниак на тема секс? Не! Ако искаш, изобщо няма да те докосвам. Просто виждах, че имаш нужда от това.

— Ким, та аз съм пилот-спец.

— Е, и какво?

— По дяволите! Ким, при мен е премахната способността да обичам. Изкуствено.

Лицето ѝ застина. После се мярна слаба усмивка.

— Алекс... шегуваш ли се?

— Не. Това е самата истина. Не умея да обичам. Всичко друго, но не и това.

— Как може... да се отнеме от някого любовта? — Гласът ѝ потрепна. — Та това е същото като да дишаш... да ходиш... да мислиш... Алекс! Ти се шегуваш! Подиграваш ми се, нали?

— Ким, това е истина. Всички знаят, че следователите, пилотите и данъчните инспектори са генетично лишени от способността да обичат.

— Защо? Защо и пилотите?

— Ние имаме чувство за сливане с кораба, Ким. То... е, предполагам, е подобно. Нали разбираш, като с хиперканала — във вселената не може да има повече от един хиперканал. Така е и с любовта. Или можеш да се сливаш с кораба, или да обичаш хората.

— И ти избра тенекията?

— Корабът не е тенекия, Ким — каза тихо Алекс. — Това е жив, макар и неразумен, биомеханичен организъм. И не съм избирал. Никой от нас не е избирал, все още не са се научили да искат съгласие от ембрионите.

— Алекс...

Беше очаквал бурна реакция. Предварително се беше примирил с нея. И с това, че Ким може да го удари, ако надделеят инстинктите на боеца-спец. И с това, че може да избяга, обляна в сълзи.

Ким отново го изненада.

— Горкичкият ми...

Тя го прегърна със страстта на хетера и със силата на боец. Накара го да седне и притисна главата му към малките си силни гърди.

— Алекс... колко ти е тежко... мили мой.

Да, адски тежко му беше в тази неудобна поза. Освен всичко останало, инстинктите на пилот-спец смятаха тази поза за крайно опасна в случай на внезапна смяна на гравитационния вектор. Но Алекс търпеше.

— Няма да те изоставя! — каза изведнъж Ким. — Така или иначе няма да те изоставя, чуваш ли? Никой не може да ти отнеме любовта напълно! Ще ме обикнеш, чуваш ли? Ще те науча да обичаш, непременно ще те науча!

Кожата ѝ ухаеше нежно и прохладно. Може би парфюм, може би естествени феромони. Когато мирисът стана пикантен и вълнуващ, Алекс осъзна, че все пак са феромони.

Той освободи главата си и отвърна на новата целувка.

Алекс никога не се беше стремил към сексуални подвизи. Най-значителното му постижение беше участието в традиционната оргия на випускниците на пилотското училище, която започваше със залеза и приключваше по изгрев-слънце. Но тогава всичко беше адски разнообразно: куп сексстимулатори, тонизиращи средства, поканени гейши, състудентки, дори ексклузивни виртуални образи от колекциите на най-добрите модни къщи — за тях беше събирал пари целият курс. Алекс изобщо не подозираше, че една млада и неопитна девойка може да предизвика у него такава страст.

Но Ким много се старееше. Изпробваха няколко стари, но забавни начина на сексуално общуване, изпиха бутилка сухо вино от бара и отново се заеха с любене. Но веднага щом на Алекс започна да му се струва, че взима участие в някакво изтощително спортно състезание, Ким се усмири. Може би прекрасно чувстваше емоциите му, или не забравяше да поглежда към Бес.

— Не ти давам да си отдъхнеш... нали? — Ким легеше по корем и го поглаждаше по рамото. Позата ѝ беше компромис между поредния

опит да го възбуди и неизбежната необходимост от почивка. — Ти нали скоро си на вахта.

— Още три часа и седемнайсет минути, Ким.

— Имаш много добро чувство за време.

— До една десета от секундата. Това ми е специализация.

Той прекара длан по гърба ѝ. Слава богу, тя беше изоставила темата за неспособността му да обича — или беше сметнала секса за достойна алтернатива, или правеше някакви безумни планове за преработване на спецификацията.

— А тук имаш белегче...

Алекс погледна накриво корема си. Вярно. Белегът наистина беше тънък, затова пък опасваше цялото му тяло малко под пъпа.

— Нали ти казах — имах авария. Бях разкъсан на две. Ким се намръщи.

— Горкичкият. Много ли те болеше?

— Съзнанието ми се изключи веднага. Не помня почти нищо.

— А как се случи?

— Ние не възнамерявахме да кацаме на Живачен Донец. Прикачихме се към орбитален док и започнахме да зареждаме гориво. В двигателите за ориентация имаше малки неизправности... отидох в агрегатния отсек. Това също е част от работата на пилота — малък ремонт на двигателните системи. А после...

Алекс се замисли.

— Не, не помня. Избухване... и край. Генераторът на защитното поле не беше в изправност и плазмата се измъкнала точно в момента на влизането ми в отсека. Изхвърлянето на енергия не било голямо, не ме изпепелило, но отломка от генератора ме разрязала на две: Провървяло ми е — нашият боец-спец вървял по коридора, чул взрива, измъкнал ме, сложил ме в реанимационния блок, натоварил го в катера, откарал го на планетата и го доставил в болницата. Надявам се, че Уилям няма да пострада заради това.

— Да пострада?

— Знаеш ли колко струва възстановяването на половината тяло? Аз имах пълна застраховка и на компанията ѝ се наложи да плати. Но мисля, че биха предпочели да организират едно хубаво, разкошно погребение.

— А не можеха ли просто да ти зашият долната половина?

— Не. Уилям много бързал и това ме е спасило. Но е имало само един реанимационен блок на разположение. Трябвало е да избира кое е по-ценно — горната или долната половина.

Ким се усмихна.

— Горната... долната и така добре са я оправили.

— По-добре, отколкото беше. Имах две тежки счупвания на левия крак.

— Също авария?

— Не. Още в детските години... Обичайните лудории. Хванах се на бас, че ще скоча от петия етаж. Бях чел, че пилотите-спецове могат да понесат такова нещо, но не бях взел предвид, че още не съм минал през метаморфозата.

— Аз също съм скачала. Но от по-ниско, костите ми не са толкова здрави.

Алекс се усмихна и обхвана с два пръста китката на Ким. Тя го погледна замислено.

— Знаеш ли... длъжна съм да ти разкажа едно нещо.

— Ким, с нищо не си ми длъжна.

— Длъжна съм, и още как — отвърна тя сериозно. — То е... затова.

Пъхна ръка под себе си и след миг извади гел-кристала.

Алекс не се поколеба:

— Ким, наистина трябва да те предупредя! Ако този кристал е обявен за издирване от Империята, съм длъжен да те задържа и да те предам в ръцете на правосъдието.

— Не е обявен за издирване — поклати глава Ким. — Честна дума. Това е много голям кристал, нали?

— Много голям. И много скъп... ако е в състояние да работи, разбира се.

— Той и сега работи.

Алекс изхъмка. Взе предпазливо кристала в ръка и го погледа на светлината. Или му се стори, или по ръбовете наистина започна да се трупa лека бяла мъгла.

— Тогава трябва да се зареди, Ким. Изглежда, отдавна функционира автономно.

— Затова го извадих. Тук нали имаш резервен център за управление?

— Да.

Ким кимна.

— Терминалът в моята каюта не е способен да поддържа толкова голям кристал, но твоят сигурно ще се справи.

Алекс безшумно се изправи. Приблжи се към терминала и отвори процесорния панел. В малка камера, облицована с влажно, потрепващо биопокрытие, вече стоеше един кристал — съвсем малък, с големина половин сантиметър. Имаше и слот за втори кристал. Алекс допря до него кристала и кимна доволно. Побираше се. Трудно, но се побираше. Ким също се изправи и притисна към него топлото си силно бедро.

— Знаеш ли какво правя? — Алекс завъртя три тънки крачета на подпори, всяка се въртеше по собствена ос и се фиксираше в две положения.

— Не.

— Това са вериги за изкарване на информацията от кристала.

— Защо?

— Кой знае какви програми има там, нали? Кристалът ще се захрани, ще получи и информация от мрежата. Но няма да може да се намеси в управлението на кораба. Това е препоръчителната процедура при зареждане на несертифицирани гел-кристали.

Алекс сложи кристала във вдлъбнатината. Слотът потрепна и се затвори, обхващайки прозрачния конус. Само трите крачета безпомощно се въртяха във въздуха, неспособни да достигнат кристала.

— Може да се прекъсне и постъпването на информация — добави замислено Алекс. — Да се остави само хранването. Впрочем на нашия кораб няма нищо секретно.

— Не го прекъсвай! — каза бързо Ким. — Ще му стане съвсем скучно!

— На кого?

— По-добре да ти разкажа всичко подред.

Алекс погледна кристала, сви рамене и затвори панела.

— Разказвай, малката.

Ким въздъхна. И каза с такъв тон, сякаш скачаше в пропаст:

— Там вътре е един мой приятел. Най-добрият ми приятел.

— Изкуствен интелект?

— Не. Той е човек. Като нас.

— Добро начало. По-точно — добър край. Ким, ще ми позволиш ли да взема душ и да се облека? А после ще изслушам историята ти.

Взеха душ заедно. Но в това вече нямаше никаква еротика — просто Ким гореше от търпение да започне разказа си. Сигурно отдавна ѝ се искаше да сподели с някого тайната си.

Алекс намъкна лекия гащеризон и легна в леглото. Ким не отиде в каютата си за дрехи, само се уви в хавлиена кърпа. Алекс не възразяваше — така му беше още по-приятно да я гледа.

— Тогава бях на девет години — започна Ким, като сви крака в креслото. — Е... ами тогава изобщо няха приятели. Нито момичета, нито момчета. Така се получи. Познати колкото искаш, но нито един приятел.

Алекс кимна.

— Намерих приятел във виртуалността. — Ким даже се усмихна, явно тези спомени ѝ бяха приятни. — Той се казваше Едгар. Беше ми връстник. Сприятелихме се... знаеш ли как става това във виртуалността?

— Знам. На тази възраст аз също обичах виртуалната реалност. Особено космическите полети.

— Е... това не бяха полети. Разбираш ли... той нямаше истинско тяло.

— Какво? — Алекс учудено вдигна вежди.

— Едгар ми разказа, че е попаднал в катастрофа. Съвсем малък, на тригодишна възраст. Не могли да го спасят и затова само копирани съзнанието му в гел-кристал.

— Ким! — вдигна ръка Алекс. — Спри! Това са глупости. Гел-кристал с такива размери струва колкото една хубава болница. Да се възстанови тялото, дори и да е станало на каша, е много по-евтино... и по-хуманно.

— Не са успели да го откарат до болница. Можели само да запишат съзнанието му в кристала.

— Отново спри. Да допуснем, че родителите му са можели да си го позволят... макар и да ми е трудно да си представя такива родители. Защо не са го възпроизвели с обратен процес? Като отгледат ново тяло,

клонират старото или създадат от клетките си ново, а после да запишат паметта му в чистия мозък. Чувал съм за два или три подобни опита, само че там ставаше въпрос не за малки деца, а за известни учени и политици.

— Правилно. Всичко, което казах до момента, е лъжа — усмихна се Ким. — Но не моя лъжа, а на онези, които я бяха втълпили на Едгар. Не забравяй, че бяхме на по девет години.

Алекс кимна.

— Добре, продължавай.

— Едгар израснал в кристала. Във виртуалните светове. Другарите му в игрите идвали и си отивали в реалния свят, а той оставал там. Винаги. Отначало родителите му, във виртуалните им тела, често го посещавали. После престанали. Той мислеше, че просто са го забравили и имат нови деца... Много тъгуваше.

— А какво се е случило в действителност?

— Нарочно са го сложили в кристала! — тръсна глава Ким. — Представяш ли си? Не е имало никаква катастрофа! Вкарали са паметта му в кристала, а тялото... не знаем. Може да са го изхвърлили. Може би го поддържат във вегетативно съществуване. А може и да са копирали паметта, без да унищожават оригинала, и сега има още един Едгар, жив и здрав.

— Защо? — сви рамене Алекс. — Ким, това е безумна история. С каква цел ще осакатяват живота на хлапето? Кристал, способен да поддържа съществуването на човешки разум... и вероятно някаква обкръжаваща го среда, струва чудовищни пари!

— Само за пари говориш! — озъби се Ким. — Извинявай, Алекс, но работата е там, че Едгар е много рядък спец. Това била експериментална мутация, той е творец на спецове.

— Генен конструктор?

— Да. За тази професия не е нужно да се променя тялото, така или иначе очите няма да се изравнят с електронния микроскоп. Всички изменения в него са заложили в системата на мислене. Това бил проект на правителството на Едем... и те сметнали, че на Едгар изобщо не му трябва тяло. Че е по-добре да израсне в кристал.

Алекс се вглеждаше внимателно в лицето ѝ. Лъжа? Не... изглежда, вярваше в думите си. Излагайки първата легенда, беше говорила с подигравателен тон, сякаш подчертаваше „ето колко бях

глупава, в какво вярвах“. А сега в гласа ѝ имаше неподправена болка. Ким вярваше. И много се стараеше и той да повярва.

— Защо такива трудности? — попита той. — Вярвам, че в правителството на Едем има подлеци. Навсякъде ги има. Подлеци, но не и глупаци. Всички отдавна са се убедили, че пренасянето на съзнанието във виртуалното пространство има куп недостатъци. Илюзорността така или иначе се усеща и постепенно човек... човешкият разум... полудява. Когато през двайсет и първи век за пръв път копирали в компютър човек, компютърния гений Дейвид Крос, той успял да живее пълноценно около трийсет години. А после...

— Знам — кимна Ким. — Изучила съм всичко известно по този въпрос. Разбираш ли, тези изроди... те искали да получат от Едгар пълно отдаване. Искали да работи без никакви препятствия. Не е имал друго, освен работата си. Освен това в случай на успех смятали да размножат съзнанието му.

— Тогава не е трябвало да му осигуряват изход в общата виртуалност.

— Не са го осигурили. Той сам си го пробил. Той е гений, Алекс.

— Добре. Как кристалът се озова у теб?

Ким се усмихна.

— Това беше преди две години. Едгар организира собственото си похищение. Препрограмира един от бойните киборги, охраняващи лабораторията с кристала. Роботът взе кристала и го изпрати на моя адрес, след което унищожил помещението и самия себе си. Бяхме сигурни, че не са останали никакви следи и кристалът се смята за унищожен при пожара... Аз... аз се грижех за Ед. Имах много хубав компютър и успях да свържа кристала с него. Продължавахме да дружим във виртуалността, само че той вече беше свободен. Мислех, че когато започна да работя, бързо ще спестя за ново тяло... е, каквото и да е. Ед казваше: „Ако ще млад, ако ще старец, само не ме прави момиче“. Макар че... според мен беше готов на всичко... Щяхме да презапишем съзнанието му и той отново щеше да стане истински човек.

— „Ако си добра девица, то бъди ни ти сестрица“^[1]... — каза Алекс. — Да допуснем, че е било така. Какво се обърка?

— Преди месец. — Ким стисна устни. — Аз... аз сгреших. Разказах на майка си за Едгар. Бях сигурна, че тя ще разбере! А тя

съобщи в същата тази лаборатория! Ето защо не искам да се връщам на Едем! Успяхме да избягаме, но ни търсят.

— Едва ли официално. Тази история понамирисва.

— Службата за безопасност винаги предпочита да търси неофициално.

Алекс забарабани с пръсти по стената. Историята беше... не, не невъзможна, разбира се. Винаги и навсякъде е имало достатъчно идиоти. На някого би могла да му хрумне мисълта да отгледа във виртуалния свят гениален спец. Геният би могъл да излъже службата за безопасност. Една възторжена девойка спец би могла да се влюби във виртуална личност и да се впусне в бягство през цялата Галактика.

Мелодраматичността — ето какво не му хареса. Алекс беше готов да повярва във всякакви съвпадения... но когато заедно образуват нещо, подобно на развлекателен сериал за млади истерични девойки и сантименталните им баби...

— Не ми ли вярваш? — попита направо Ким.

— Не знам. На теб ти вярвам. Навярно.

Ким се навъси...

— Но виж, на твоя безтелесен приятел... Как общуваш с него, Ким?

— През Мрежата.

— Нали разбираш, че не смятам да го пускам в мрежата за управление на кораба... Други варианти?

— Директно свързване с кристала. Той си има там дом... негов собствен виртуален свят. Алекс, само поговори с него. Веднага ще разбереш, че всичко е истина.

— Значи ти го обичаш? — попита Алекс.

— Да, обичам го! — Ким го погледна. — Само че не както обичам теб. Ти си моят мъж. А Ед... той ми е като брат. Може би даже като дете. Той е съвсем безпомощен, когато е в своя кристал. И не разбира много неща, макар че е гений.

— Ким, забъркала си се в колосална авантюра.

— Знам — кимна девойката. — Но не можех да постъпя по друг начин.

Алекс едва не се изпусна, че всичко щеше да се развие по друг начин, ако Ким си беше обикновен боец-спец. Веднага след минаването през метаморфозата щеше да получи такъв заряд лоялност

към закона, че сама щеше да отнесе „Едгар“ в онази хипотетична лаборатория.

Но Ким не беше просто боец. Тя беше и хетера. С повишена емоционалност, влюбчива, предана... докато чувства необходимост от това.

И ето че брадвата беше ударила в камък.

— Моята етична съставка — каза бавно Алекс — не приема сляпото следване на законите на другите планети. Това би било опасно и по тази причина съм длъжен да взема решения, изхождайки от общочовешкия морал. Но... всичко това е много сложно. Ким, трябва да поговоря с твоя приятел.

— Имаш ли невропреходник? — попита простишко момичето.

— Със сигурност.

Той бръкна в чекмеджето на масата и както очакваше, намери там стандартен преходник, служещ и за четене на книги, за гледане на филми и за екскурзии във виртуалното пространство. Лента за глава с вшити вътре микросхеми на невротерминала и мека пластмасова „лепка“ с гел-порт. Преходникът беше от евтините, лентата и „лепката“ се съединяваха чрез тънко оптично влакно, но това не притесняваше Алекс.

Ким безмълвно го гледаше как си слага лентата и отново отваря процесорния панел. Захранващите влакна вече бяха успели да се впият в гел-кристала, служещ за свят на Едгар; наложи се да ги отмести, за да сложи върху кристала „лепката“.

— Може ли първо аз? — плахо попита Ким.

— После. Първо аз.

— Той може да се изплаши. Не знае нищо, освен че сме избягали от Едем.

— Ще го успокоя.

— Поздрави го от мен! — успя да каже Ким, преди Алекс да седне в креслото и да активира преходника.

[1] Цитат от „Приказка за мъртвата царкиня и за седемте юнаци“ от Пушкин, превод Младен Исаев. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

Всяка врата към виртуалния свят се отваря по свой начин.

Понякога с ярко припламване, каскада от мълнии, цветовете на дъгата.

Понякога в мрак, от който израства светът.

Необходимо е преддверие, подготовка, стъпала, по които влизаш в несъществуващото пространство.

Но творецът на този свят не признаваше преходите. Затворената в гел-кристала вселена се появи мигновено около Алекс.

Той стоеше на брега на широка и бавна река, права, като начертана с линейка, и лениво плискаща студени вълни. Заобикаляше го висока до кръста острица, а заблатената почва беше покрита с вода, която стигаше до глезените му. На десетина крачки започваше гората, тъмна и иглолистна; тя се точеше по двата бряга на реката. Над прострялата се до хоризонта река, сякаш в руслото ѝ, залязваше слънцето — Алекс не знаеше къде тук е изток и къде запад, но беше сигурен, че сега е вечер.

Интересен свят. Наподобяващ някакъв детски игрови полигон. Човек не би се учудил, ако отнякъде излети дракон или от водата изскочи русалка. Впрочем, ако можеше да се вярва на Ким, светът беше създаден именно от дете. Макар и сега то да беше на четиринайсет-петнайсет години, онези, които прекарват много време във виртуалността, порастват бавно.

— Едгар!

Алекс бавно тръгна към гората.

Обитателят на гел-кристала трябваше да е някъде наблизо. Не можеше да не е почувствал появата му. Значи се криеше, наблюдаваше, решаваше дали да осъществи контакт. В малката си вселена той беше цар и бог, нищо не му струваше да изхвърли Алекс. Но нали хлапето не беше глупак, сигурно разбираше, че неговият микрокосмос зависи от онези, които държат кристала. Един силен удар... или например микровълнова печка — и край на всичко.

— Едгар, знам, че си тук! — извика отново Алекс. — Аз не съм ти враг!

Все пак предпочиташе да не използва думата „приятел“.

— Ким иска да поговорим! Тя ти изпраща поздрави! Едгар!

— Тук съм.

Алекс се обърна.

В своя свят Едгар можеше да изглежда както си поиска. Титан със стометров ръст, чудовище, благоприличен учен, воин.

Но той, изглежда, беше предпочел реалния си образ — ако това бе възможно за някой, лишен от тяло. Юноша на петнайсетгодишна възраст, слаб и прегърбен, с бледа кожа и отдавна неподстригвани коси. Беше бос, облечен само с дълги до под коленете шорти и... и с очила. Антикварната вещ изглеждаше повече от странно на лицето му.

— Казвам се Алекс — рече пилотът.

— Знам.

— Откъде?

— Нали ти ми остави входен канал. Благодаря.

В гласа на момчето нямаше и сянка от ирония. Впрочем, нямаше и особена благодарност. С такъв тон може да се благодари на палача за обещанието да наточи повечко острието.

— Добре, че си в течение — усмихна се Алекс. Не му беше хрумнало, че обитателят на кристала може да свали информация от детекторите във вътрешността на капитанската каюта. Какво пък, вече нищо не можеше да се направи. — Значи разбираш, че Ким е успяла да изпълни вашия план.

— Да изпълни? — усмихна се Едгар. Седна на тревата и скръсти крака. — Ако го беше изпълнила, сега щеше да работи на някоя тиха планета, никой нямаше да знае за кристала и след няколко години щях да получа тяло.

След кратко колебание Алекс седна до него. Влажната почва неприятно охлаждаше тялото му, но нали това беше виртуална влага, от нея не можеш да се разболееш.

— Ако вашата история е истина, точно така и ще стане — каза той. — На кораб Ким ще заработи пари доста по-бързо, отколкото на планета.

— Защо да ти вярвам? — попита рязко Едгар.

— Защо ли? Сложен въпрос. Ти нали си специалист по генно конструиране?

Хлапакът неопределено сви рамене.

— Кой ген отговаря за нравствените ми качества?

Едгар се усмихна заради толкова простата проверка.

— Не е един ген. В теб е активиран генният комплекс Зай-Матушенски, така нареченият Аристотелов оперон. Той предполага повишена честност и стремеж към истината. Освен това е много силен поведенчески оперон, който засилва родителския инстинкт. Подсъзнателно ти смяташ всеки, влязъл в кръга на жизнените ти интереси, за свое дете, нуждаещо се от опека и защита. Независимо от неговата възраст, реалните му възможности и желанията му, между другото. Генният комплекс „камикадзе“ — впрочем, по-правилно е да се нарича Гастелов оперон, все пак е бил открит от руските учени — те прави готов на саможертва. Има още няколко малки изменения, но тези са основните.

— Може в кристала да има база данни, която използваш — каза Алекс.

— Разбира се. А ти как възнамеряваш да ме провериш? Ако кажа нещо, което го няма в общодостъпните информационни бази, никога няма да узнаеш дали е истина, или измислица.

Алекс кимна.

— Да, убеди ме. Добре. Тъй като знаеш, че съм пилот-спец, си длъжен да признаеш и че пилотите не лъжат.

— По принцип не лъжат. — Хлапакът се засмя, откъсна една тревичка и я стисна между зъбите си. — Аз нали все пак съм крадец. А ти си честен гражданин.

— Ти си избягал. Бил си лишен от тяло, а това е несправедливо.

— Но съм откраднал кристала, а той струва по-скъпо от хиляди човешки тела.

— Какво смяташ да правиш с него, след като се сдобиеш с тяло?

— Ще го изпратя в лабораторията на Едем. Празен. Нека си гризат ноктите.

— Тогава това не е кражба. Нямам ни най-малки причини да те издавам.

Слабото момче, което нямаше тяло, дълго гледаше покрай реката — към слънцето, което все залязваше и никак не можеше да се скрие

зад хоризонта.

— Така твърдиш ти. Това са само думи. Не мога да ти вярвам... не мога да вярвам на никого.

— Съвсем на никого?

Едгар помълча, преди да отговори:

— Само на Ким. Нали съм й като брат... или дете.

Алекс прехапа устни.

— Не й се сърди, момче.

— Защо пък ще й се сърдя? — изсумтя юношата.

— Когато получиш тялото си, всичко ще се промени. Нали знаеш, че не умея да обичам. И само ще се радвам за нея... за вас.

Погледът, с който Едгар го възнагради, беше красноречив.

— Искане ми се да те превърна в жаба... и да те смачкам.

Той отново се извърна, без да направи опит да изпълни заплахата си. По дяволите, по дяволите, по дяволите. Алекс въздъхна. Към всичките му проблеми се добави и дръпнат ревнив хлапак, заточен в гел-кристал...

— Ами направи го, ако от това ще ти стане по-леко. Ти нали можеш.

— В своя виртуален свят — да. А кой ще спре крака ти, когато решиш да смачкаш кристала?

Алекс протегна ръка и докосна рамото му. Едгар се напрегна.

— Не възнамерявам да ти отмъщавам. Не възнамерявам да ти причинявам зло. Но не мога да откажа и на Ким. Разбери, тя копнее за любов. Ще се постарая нашите срещи да бъдат... колкото се може по-редки. Макар че няма да те лъжа — те са ми приятни.

— Дай й невропреходник — помоли Едгар. — Отдавна не съм я виждал.

— Ако си няма, ще й дам моя. Разбира се. Не се сърди, хлапе.

— На робите не им се полага да се сърдят.

Алекс почувства как в него започва да кипи ярост. Не към Едгар, разбира се.

— Момче, това, което са сторили с теб, е низост и престъпление. Ще се постарая да ви помогна.

— Може и да е низост. — Хлапакът бавно махна с ръка и слънцето изведнъж стремително се спусна към хоризонта. — Само че е нещо най-обичайно в Галактиката. Всичко се твори от роби. Здрави

ръце, остър поглед, упорит ум, красиво тяло — какво повече е нужно от един роб? А, да, преданост. Е, да се засили потребността от предводител не е трудно. А за да им служа аз, не беше необходимо тяло — затова не го и оставиха.

— И са сгрешили.

— Да. Предаността, послушанието, покорството — всички те са резултат от биохимични реакции. Аз изгубих тялото си, но затова пък се избавих от невидимите окови.

— Защо избра този облик, момче?

— Сега щях да съм точно такъв. Успях да издира своята генна картина и възстанових външността си.

— А очилата?

Едгар потърка тънката рамка и отговори кратко:

— Късогледство. Силно.

— Никой на света не носи очила. Това е много проста корекция.

— Няма какво да коригирам, пилоте.

Вече беше тъмно. В небето припламваха звезди. Алекс вдигна глава и заразглежда съзвездията. Над главата му блещукаше Южен кръст, малко по-надалеч — Секстант, Телескоп и Делфин.

— Няма да те издам — каза Алекс. — Гел-кристалът ще остане в моята каюта, там е единственият терминал, осигуряващ му нормално свързване. Ким ще може да влиза във виртуалното ти пространство когато пожелае... и аз ще я помоля да го прави по-често. Можеш да ползваш свободно информацията от корабната мрежа, само ще ти прекъсна достъпа до вътрешните видеокамери. Може би просто ще ги изключа.

— Защо?

— Едгар, повярвай ми, усещането, че някой наблюдава всяка твоя крачка, е неприятно.

— Ти си решаващ. Аз ще намеря с какво да се занимавам — това е мощен кристал.

— Сигурен съм, че си събрал добра библиотека.

Едва забележимият в тъмнината Едгар кимна.

— Да, доста добра.

— Ти наистина ли си добър генен конструктор?

Хлапакът се усмихна.

— Да.

— Разкажи ми за Ким. Тя има странна специализация, нали?

Едгар помълча, преди да отговори с равен и спокоен глас:

— Пилоте, целият ми свят е фикция. Островче от организирана информация, затворена в квазиживо желе. Няма ме нито мен самия, нито тази река, нито това небе. Единственото, което имам, е информация. И аз я споделям много предпазливо. Ще поговорим за Ким, щом ти е толкова интересно. Но не сега.

Алекс стана от тревата. Панталоните му бяха подгизнали, в обувките жвакаше вода.

— Ще ти помогна, момче — каза той сериозно. — Но повярвай ми, не съм ти враг. И като стана на въпрос... аз също съм остров от информация, затворен в желе, наречено „мозък“. С теб всичко ще бъде наред.

— Успех, пилоте... — каза с равен глас Едгар. Поколеба се и добави: — Можеш да идваш при мен. Понякога.

— Благодаря. Ще идвам. Понякога.

Той се напрегна и се измъкна от мрака на лятната нощ, оставяйки нестройното момче на брега на геометрично правата река.

Виртуалният свят помръкна.

Ким го гледаше от креслото. Беше се облякла и отново приличаше на прилежна ученичка, а не на страстна хетера. Алекс не знаеше дали да се радва на това, но във всеки случай така беше по-добре — като се имаше предвид наблюдаващият ги от заточението си Едгар.

— Как е той? — попита бързо Ким.

— Нормално. — Алекс свали от главата си лентата. — Жив и здрав.

— Убеди ли се, че не лъжа? — попита настоятелно Ким.

Малкото око на оптическия датчик под тавана на каютата...

— Ти не лъжеш — каза Алекс, влагайки в думите си цялата убеденост, която можа да намери. — Но той много се разстрои.

— Защо?

— Заради това, което току-що се случи между нас. Едгар и сега ни наблюдава през датчиците на каютата.

Ким се намръщи:

— Едгар, това е глупаво! — извика високо тя. — Престани да ревнуваш!

— Ким, той не може да отговори — меко я спря Алекс. — Знаеш ли какво? Ти сега ще отидеш при него, ще поговорите и ще разрешите всички недоразумения. А аз ще поспя. Поне час-два.

— Ще му помогнеш ли, Алекс? — попита настоятелно Ким.

Той се замисли, преди да отговори:

— Ким, тази история е чудовищна. Разбира се, че смятам за свой дълг да помогна на хлапе, с което са постъпили толкова гнусно.

Девојката кимна успокоена.

— Отиди при него — повтори Алекс. — Ако на самата теб не ти се спи.

— Ще потърпя — каза бързо Ким. — Мога да изкарам седмица, без да спя.

— Знам. Аз също, но не виждам необходимост от това.

Без да ѝ обръща повече внимание, той смъкна халата си и се мушна под одеялото. Погледа как тя бързо си слага лентата на невротерминала.

Какво да прави, по дяволите?

В какво се беше забъркал?

Само няколко несвързани подозрения, в които е невъзможно да се повярва. Косвени улики, казано на юридически език. И потиснатото чувство, че е измамен...

Ким потрепна, тялото ѝ се изпъна и застина. Тънките ѝ крака смешно стърчаха — десният беше увиснал във въздуха, без да докосва пода.

Ким, в какво си се забъркала?

Едгар беше прав. Той беше окован. По незрими биохимични причини беше принуден да закриля онези, които са около него. Не умееше да обича, но нима това личеше по поведението му? Пилотите са идеалните капитани, тяхната власт се крепи не на силата и на авторитета, а на любовта на екипажа. Което беше правилно. Самият той се радваше, че в него е вложен изстраданият с хилядолетия човешки морал. Това беше подарък — няма нужда да се стараеш да станеш по-добър, когато всичко ти е дадено предварително.

Той не можеше да предаде Ким.

Той не можеше да си позволи да разреши смътните подозрения по най-простия й най-естествен начин — като изтръгне кристала и го връчи на офицерите по безопасност на Гама Змиеносец.

Оставаше му единствено да чака... и да се надява, че подозренията му са безпочвени, случайни съвпадения, а във вътрешността на кристала се крие изплашен юноша, мечтаещ да се сдобие с човешко тяло.

Алекс затвори очи и заспа. Щеше да спи точно два часа. Помалко, отколкото се препоръчва, но все пак напълно достатъчно за модифицираната му нервна система.

Гама Змиеносец нямаше годни за живот планети. Една от планетите във вид на овъглен камък се въртеше близо до самата звезда, втората беше неродено светило, студена газова маса, патрулираща на границата на системата. Но пространственият канал беше много удобен — двайсет и осем изхода водеха към населени светове, повечето човешки, а няколко на територията на чужди раси. Затова Империята беше построила при устието на канала огромна транспортна станция, беше разположила на пристан няколко древни линкора и бе започнала да бере плодовете от новия транспортен възел. Отсъствието на планети се оказа само от полза — метрополията можеше да контролира станцията много по-лесно, отколкото планетарна колония, и не възникваше необходимост да се дели печалбата с местните президенти, царе, хетмани, паши и ханове.

„Огледало“ не се нуждаеше нито от дозареждане, нито от почивка. Корабът изскочи от точката за изход, обърна се, описа огромна дъга около гигантския цилиндър на станцията и се нареди на опашката на входа. Магическото огледало на канала плуваше сред звездите, равнодушно както към гмуркащите се, така и към изскачащите кораби.

Вахтата сега беше непълна. Енергетикът се появи, поскуча и си отиде, като остави реактора на минимална мощност. Генералов надникна за миг, с щедростта на факир прокара няколко трасета и си отиде до входа в канала оставаше почти час. Джанет изобщо не се появи, Ким скучаеше на бойния си пост, развличайки се с изчисляване

на възможни атаки. Алекс за всеки случай блокира оръжейните ѝ портове.

Само Морисън откровено се наслаждаваше на полета. На всяка дори най-незначителна маневра, на всяко незабележимо за външен наблюдател пилотско самохвалство — кой по-изящно ще се възползва от гравитационното поле на канала, за да се обърне, кой по-прецизно ще се нареди на опашката, кой по-красиво ще поздрави колегите си с недоловимо движение на кораба.

Сега, когато вече се усещаше капитан, Алекс гледаше на Морисън по различен начин. Не с пренебрежение, разбира се, не! Може би с лека усмивка. Така баща с прошарени коси гледа младия си син, постигащ великолепни успехи в колежа.

— Капитане?

— Да, Ханг?

— Кой ще направи влизането в канала?

— Давайте вие, Морисън.

— Благодаря.

Секунда мълчание, после Ханг попита:

— Какво е да си капитан?

— Много е хубаво, Морисън. Вие никога ли не сте командвали кораб?

— Само в училище. Но беше древна „Чапла“ и нямаше екипаж. Само аз и инструкторът.

— Аз също. Сигурно на всички планети използват бракувани „Чапли“ за тренажори.

— При нас, на Серенгети, имаше и „Фламинго“.

— Не е зле — каза Алекс искрено.

Бъбриха си цял час. Корабите идваха и си отиваха. От канала изпълзя крайцер на тайи, величествен и чудовищен, наподобяващ грубо издялан астероид с обхваната от кървавочервени пламъци повърхност. Крайцерът извършваше обичайно патрулиране и на територията на Империята го съпровождаше линеен миноносец. Гигантският крайцер на някога великата цивилизация изплува между звездите, сякаш не забелязваше дребния си конвой... който беше способен да го унищожи с един залп. Сред звездите всичко е суета. Всичко, освен амбициите. Загиваща заради странните си вътрешни проблеми, закрепила се върху последните си десетина звезди,

цивилизацията на тайи продължаваше да патрулира по древните граници на своето царство. Сякаш не разбираше, че някога страховитите кораби сега няма да издържат нито една сериозна схватка, че самото съществуване на царство Тайи е жест на милосърдие от страна на някога подвластните му раси...

Алекс предаде в профсъюза на пилотите пълен отчет за неотдавнашния инцидент, изпрати копия и до имперската администрация и правителството на Живачен Донец. Генералов наистина беше изготвил великолепен доклад, излагайки по точки всички възможни последствия от сблъсъка на корабите, като кратко посочваше ужасяващото безгрижие на охранителните станции на канала и леко намекуваше за възможността от преднамерена диверсия. Алекс само добави в рубриката „неофициално и неподлежащо на цитат мнение“, че корените на случилото се трябва да се търсят в конкурентната борба между туристическите фирми.

Изтеглиха от станцията информационен пакет с последните новини — нямаше нищо интересно, освен че в раздела на официалната хроника бяха показали пищната церемония на празненството по случай седмия рожден ден на императора. Умореното, сънено примигващо дете седеше на трона, от който предците му наистина бяха управлявали Империята, и приемаше безкрайните поздравления на посланиците... а понякога и помощник-посланиците на колониалните планети и извънземните раси. Само цигу, подчинявайки се на странните си прищевки, бяха изпратили на официалната церемония пълномощни и високопоставени делегати.

Сред звездите всичко е суета. Всичко, освен традициите.

А после дойде техният ред за хиперскок и Морисън вкара с изиящия „лупинг на Йонеско“ кораба в устието на канала. Предстоеше им път до Нова Украйна.

— Морисън, починете си — предложи Алекс.

— Това заповед ли е? — уточни бързо вторият пилот.

Сивата мъгла на канала струеше около кораба. Това беше кратък скок — два часа и четирийсет и три минути... впрочем вече бяха по-малко...

— Не се ли уморихте? — попита просто Алекс.

Морисън се разсмя.

— Капитане, изкарах на планетата две седмици. Представяте ли си? Никакво пилотиране. При това се оказах на нулата, дори флаер под наем не можех да наема.

— Добре, Ханг. Успешно пилотиране.

— Благодаря — отговори пилотът прочувствено. — Алекс... няма да забравя това.

Алекс излезе от мрежата за управление. Откопча се от ложементата, хвърли кратък поглед на екраните и излезе от командната кабина.

Първото, което привлече вниманието му, беше смехът.

Кикотеха се в каюткомпанията. Весело, многогласно. Той веднага разпозна звънливия смях на Ким, тънките гласчета на цзигу... и плътния глас на Джанет!

Алекс ускори крачка, проклинайки се за нерешителността. Трябваше заповяда на Джанет да не се появява в общите отсеци, когато цзигу са там. Трябваше да предупреди Ка-трети, че е възможна неочаквана агресия от нейна страна...

Той спря на входа на каюткомпанията.

— Здравсти, капитане! — пропяха цзигу, сякаш без изобщо да го поглеждат. — Благодарим за скока, и за втория скок благодарим!

Не... изглежда, нищо тук не предвещаваше беда.

Ким седеше до цзигу и Алекс беше принуден да се съгласи с неотдавнашните подозрения на Джанет. Човешките девойки и възрастните цзигу наистина си приличаха. Дори бяха облечени по сходен начин — тъмносиният костюм с пола на Ким много приличаше на костюмите на пришълките, само дето те бяха по-светли и украсени с дантели. Ако не беше своеобразният маниер на говорене на цзигу, човек никога не би се досетил, че са друг биологичен вид.

Джанет, с напълно миролюбива усмивка, приготвяше коктейли на бара. Генералов, който убиваше времето с чаша уиски, добродушно приветства появата му с помахване на ръка. Малко смутено кимна Пол, пред когото стоеше недокоснатата чаша с вино. Ка-трети, облегал се на стената зад гърбовете на цзигу, се усмихна приветливо. Изглежда, си беше създал добро мнение за събрания от Алекс екипаж.

— И тогава ние много се учудихме! — рече звънко едната цзигу, явно продължавайки започнатия преди това разговор.

— Аз-ние много се учудихме — поправи я втората. — Миризма? Какво е миризмата? Движение на молекулите във въздуха?

Така... значи очевидец на описваните събития е била именно втората цигу. Те съвсем не бяха връстнички, просто бяха живели твърде дълго заедно и бяха синхронизирали външния си облик.

Алекс седна на масата срещу цигу и смигна на Ким. Тя му отговори с едва забележима, но многообещаваща усмивка.

— Да ви направя ли коктейл, капитане? — попита весело Джанет.

— Само да не е много силен.

— Добре. — Джанет взе още една чаша.

— Ние бяхме в шок! — рекоха цигу. — Как може молекулите да предизвикват неприязън? Да не нанасят вреда, но да предизвикват неприязън?

— Да, понякога би било удобно да не се усещат миризмите — вметна Пол. — Когато бях скаут, понякога отивахме на поход за три-четири дни. И ако не намерехме ручей, вечерта в палатката имаше такива благоухания...

— Как може да е неприятна миризмата на младо здраво тяло? — попита патетично Генералов.

— Е, за младото здраво тяло не знам — възрази Лурие, — но за старите здрави чорапи...

Цигу се изкикотиха, давайки да се разбере, че са разбрали смисъла на шегата.

— И аз-ние предложихме изход — каза втората цигу. — Скафандър, здрав скафандър. Нито една молекула не може да избяга!

— А после направихме фиксатор — подкрепи я другата. — Това е болезнено... брр! Но никаква миризма. Само трябва да се ходи до тоалетна често-често, всеки ден.

— Коктейл? — Джанет се приближи до масата с поднос в ръцете.

— Благодаря, слуга... — пропяха цигу.

Алекс чак затаи дъх. Джанет и без това полагаше огромни усилия да запази самообладание...

— О! — Цигу станаха и склониха глави. — Разбрахме! Неприятна дума, причинява болка... Благодаря, приятелю-приятелко.

— Приятелко — отговори Джанет напълно спокойно.

— Благодаря, приятелко!

Алекс също си взе чаша и бързо отпи, наблюдавайки реакцията на Джанет. Дали не беше сипала в напитките някаква отрова?

Но Джанет също си взе чаша.

Коктейлът беше хубав. Вкусът беше необичаен, нещо анасоново-лимонено, с лек привкус на мента и мед, но не по-силен от четирийсет градуса и много освежаващ. Цветните ледчета от намагнитена вода кръжаха в чашата в изящна спирала, която напомни на Алекс за виртуалния образ на кораба.

— Алкохолът е прекрасно нещо! — заяви цигу, след като отпиха. — Ние не знаехме за вътрешното поемане на алкохола. Разбрахме, че човечеството е велика раса, щом са измислили алкохола. Но засега ни е трудно да го пием много.

— Няма проблем — намеси се в разговора Ка-трети. — Човечеството също не се е адаптирало веднага към поемането на алкохола. Някога той даже е предизвиквал неприятни последствия. Радикалните натурали, които напълно отхвърлят генното инженерство, и досега са ограничени в поемането на алкохола...

Алекс наблюдаваше случващото се и вече нищо не разбираше.

Течеше някаква мила вечеринка. Сякаш екипажът и пътниците бяха стари добри приятели. Джанет се държеше като радушна домакиня — приготвяше топли сандвичи с кашкавал за цигу и най-различни мезета за екипажа, без да забравя да долива напитки в чашите и да поддържа разговора. Ким обсъждаше със седналата до нея цигу кройката на костюма ѝ и особеностите на модата в Сборището. Цигу дори беше извадила портативен терминал с напълно човешки дизайн и ѝ показваше някакви картинки.

Само в тона на Генералов, когато се обръщаше към Ка-трети, се долавяше ехиден оттенък. Но може би на Алекс просто така му се струваше.

Неприятностите започнаха само след четвърт час. И разбира се, началото им положи Джанет. С една напълно невинна на пръв поглед фраза:

— Колко хубаво, че расата цигу още от първия ден на контакта е станала съюзник на хората...

Бъбрещата си с Ким цигу дори не реагира. Затова пък спътничката ѝ весело зачурулика:

— Не, не! Не от първия ден! Ние бяхме дълбоко оскърбени от Империята. Вашият облик, вашето поведение, вашият морал са оскърбителни! Ние подготвихме голяма война.

— Нима? — попита Джанет с меден гласец. — Аз си мислех, че това е лъжа на екстремистите от Абанос...

— Подготвихме, подготвихме! — изчурулика пришълката. — Но впоследствие се отказахме от грубите пътища. Расата на хората сама ще достигне до естествения си край. Човечеството е твърде агресивно, за да се откаже от експанзията, и твърде увлечено от биомоделирането на телата си, за да съхрани единството си. Когато Империята окончателно се разпадне на стотици независими планети, тя ще бъде покорена от другите раси. Ние също ще вземем своето парче от пирога. Голямо-голямо парче!

В ледената тишина, увиснала в каюткомпанията, звънливият смях на цигу прозвуча особено нелепо. Пришълката се усмихва още секунда, после лицето ѝ посивя.

Втората цигу, която увлечено беше разкривала на Ким детайли от свърхескритния сакрален обред на осеменяване на Великата цигу, млъкна по средата на думата и погледна спътничката си. Докосна панела на портативния терминал, за да изтрие изображението, и каза тихо:

— Молим за извинение.

— Молим за извинение — каза и другата цигу. Лицето ѝ беше станало съвсем безцветно.

— Надценихме умението си да пием етанол — изрекоха цигу в синхрон. — Започнахме да се шегуваме, но нашите шегии са малко специфични и обидни за хората. Молим за извинение, молим за извинение...

Те се изправиха и заотстъпваха към вратата на каюткомпанията.

— Всичко е наред, сестри. — В гласа на Ка-трети се долавяше дълбоко съмнение в собствените му думи. — Какво ли не се случва. Ние разбираме шегите.

— Естествено, че ги разбираме! — потвърди Джанет с ослепителна усмивка.

— Сей-Со! — каза Ким с недоумение. — Защо прорезът за яйцепровода непременно трябва да е триъгълен?

Въпросът ѝ увисна във въздуха — цзигу напуснаха злополучната вечеринка.

Лурие сви рамене и отпи от виното. После каза, без да поглежда към никого:

— Виж ти. Парче от пирого. А няма ли да им приседне...

— Нека да не развиваме тази тема — рече рязко Ка-трети. — Най-вероятно гостенките наистина се пошегуваха неудачно.

— Как ли пък не... — Джанет с усмивка отпи от чашата си. — Те просто честно казаха мнението си за нас, хората.

— Защо? — попита клонингът. — Извинявайте, но това е нелепо. Мисля, че се шегуваха. Предпочитам да мисля, че е така.

— Ваша воля. — Джанет се изправи. — Отивам в каютата си, ще почета книга.

Алекс я настигна на вратата на каютата и я хвана за ръката, за да я спре...

— Джанет...

— Да, капитане? — Тъмнокожата жена се усмихна.

— Какво сложи в коктейла на цзигу?

— Капитане, просто приготвих коктейл. Никакви химични добавки.

— Тогава ще те попитам по друг начин. Джанет, какво би могло да предизвика подобна откровеност у пришълците?

Лицето ѝ стана замислено.

— Трудно е да се каже, капитане. При нас, на Абанос, се носеха слухове, че расата на цзигу понася зле естествените алкалоиди, съдържащи се в анасона. Че те свалят задръжките, подобно на серума на истината. Цзигу не губят нито разсъдъка си, нито волята си, но могат да издадат всякаква информация. Глупаво, нали? Всички знаят, че на Абанос са живеели психари.

— Джанет... — рече с болка Алекс. — Но защо?

— За да знаете с кого си имате работа — отговори сериозно тя. — Милият им облик на човешки девойки е само каприз на еволюцията плюс възможност да променят редица параметри във външността си. Та те дори не са млекопитаещи, капитане! Те са топлокръвни насекоми.

— Това е твърде груба аналогия.

— Е, във всеки случай са по-близо до бръмбарите или хлебарките, отколкото до нас.

— Не е вярно. Те са еднакво далеч както от хората, така и от земните насекоми.

— Това, което издува блузките им, капитане, не са гърди, а закърнял трети чифт крайници. Хранят децата си, като повръщат смляна храна.

— При това имат червена кръв и почти човешки бели дробове и сърце...

— Шесткамерно сърце!

— Оставаше и да е двукамерно! — Алекс усещаше, че Джанет напират да влезе в каютата, и заговори по-бързо: — Да прекратим този спор. Цигу не са хлебарки и не са хора. Те са пришълци от расата цигу. Да, те не изпитват към нас симпатия и защо да изпитват? Ние сме млада и енергична раса, завоюваща планета след планета. Нека градят илюзиите си, само да няма война.

— Съгласна съм — кимна Джанет. — Пусни ме, Алекс.

— Недей да правиш повече подобни провокации, Джанет. Моля те. Не ни трябва скандали, оплаквания до ръководството на компанията, караници с цигу и Ка-трети.

— Вие изпепелихте нашите кораби, които не смееха да стрелят по хора; вие затворихте планетата със силов похлупак, сякаш е развъдник на зараза; вие промихте мозъците на онези, които останаха живи. Малко ли ви е това? Сега се подмазвате на пришълците, които ни виждат като роби!

Джанет освободи ръката си със силно, неуловимо движение. На Алекс му се наложи да си напомни, че е преминала на Абанос пълен курс на военна подготовка.

— Аз не съм изпепелявал корабите ви. Не съм се намесвал в съзнанието ти, сестро спец.

— Ти с нищо не си по-добър.

Вратата се затвори зад нея и Алекс с усилие потисна желанието да удари с юмрук по пластмасата.

Това е. Спори колкото искаш, уговаряй, призовавай към здрав разум...

Всичко е безполезно, когато оживее вложената в съзнанието на спеца програма.

Алекс влезе в своята каюта, постоя, вплел ръце в безсилна ярост. После, подчинявайки се на инстинктивен порив, разкопча ризата си и погледна към Бес.

Дяволчето не беше разгневено, ни най-малко. То гледаше тъжно и осъдително.

— На мен не ми е по-леко! — извика Алекс.

В очите на Бес застина дълбоко съмнение.

— Да го вземат дяволите всичкико... — Алекс се обърна към терминала. — Кораб, тайно наблюдение на каютата на Джанет Руело, капитански достъп.

Разтвори се и просветна екран.

Чернокожата жена лежеше в леглото си. Тялото ѝ се тресеше от ридания, ръцете ѝ мачкаха възглавницата.

Проклет да е този Абанос, проклета да е побърканата им църква на Разгневения Христос, проклети да са гениите инженери, вложили в Джанет заповедта да мрази пришълците...

Алекс изскочи от каютата.

— Отвори, капитански достъп.

Блокираната врата изпиука в протест и той влезе в каютата на Джанет.

За тези секунди не се беше променило нищо — жената все още плачеше, притиснала се към възглавницата, но самата каюта порази Алекс. Джанет като че ли почти нямаше вещи, но беше успяла да преобрази напълно вялата стандартна обстановка. Над леглото висеше разпятие — именно такова, каквото беше прието на Абанос, с Христос, освободил едната си ръка и размахващ здрав юмрук. На пода до леглото имаше малко, но дебело килимче от разноцветни нишки, на масичката — отворена огледална кутия с комплект скъпа козметика. Четири снимки на усмихващи се деца: две мургави момчета, две момичета, едното чернокожо, а другото абсолютно светло. И още множество дребни, общо взето ненужни, но променящи помещението дрънкулки.

— Джанет...

Тя дори не вдигна глава.

— Не бива. — Алекс приседна на леглото и положи ръка на треперещото ѝ рамо. — Разбирам чувствата ти. И не смятам, че съвсем

не си права. Но всички сме длъжни да изпълняваме жизнения си дълг...

— Защо ни мразите толкова много? — прошепна Джанет. — Повече от пришълците... Та нали ние искахме щастие за всеки!

— Джанет, никой не ви мрази, повярвай. Може би ви съжаляват...

— За какво ни съжаляват?

— Вашата психика е променена от генни инженери...

— А твоята не е ли? — Джанет се разсмя и седна на леглото. — Приятелю спец, ти си осакатен доста повече от мен. Та ти дори не умееш да обичаш.

— И какво от това?

— Как „и какво“? — Чернокожата жена разпери ръце. — Глупав, глупав пилот... Ти се чукаш, изпитваш оргазъм и смяташ, че с това се изчерпват отношенията между мъжа и жената?

— От къде на къде? Има и дълбока лична симпатия, топли отношения...

— Наври си тази лична симпатия дълбоко в топлия задник! Та ти си много по-голям изрод от мен! На мен са ми наредили да мразя пришълците — и аз ги мразя. Нека и хиляда пъти да не съм права, но не съм изгубила нищо, само съм спечелила. Дори и да съм спечелила омраза! Ясно ли е? А ти, ти си изгубил всичко! Половината свят! Ким, това клето момиче, те гледа с влюбени очи и се влачи като опашка подире ти, а ти просто не забелязваш това.

— Забелязвам го, Джанет. Преди няколко часа правихме секс и двамата...

Джанет Руело, палачът на пришълци от карантинната планета Абанос, избухна в смях.

— Господи разгневени! Как да обясня на слепия цвета на залеза? Алекс, знаеш ли, че на Абанос пилотите умееха да обичат?

— Глупаво. Пълното единство с кораба е възможно само при отсъствието на привързаност към хората.

— Глупости! Просто всичко е взаимосвързано. И любовта, и омразата. Невъзможно е да лишиш човека от любов, без да му дадеш в замяна поне сурогат. За пилотите този сурогат е сливането с кораба, за следователите и данъчните — екстазът от научаването на истината. Някой ден ще измислят замяна и за всички останали. — Джанет се

замисли за секунда и добави: — Освен за войниците, вероятно. За тях любовта е необходима като алтернатива на работната омраза към врага. Всички ние бяхме войници... и затова всички умеехме да обичаме.

Алекс мълчеше. Невъзможно беше да се спори със спец, защитаващ специализацията си. Да, в нещичко беше права — виртуалният хлапак Едгар също говореше за биохимични вериги.

— Джанет, какво ще правим?

— Повярва ли, че расата цзигу изобщо не е съюзник на хората?

— Те са ни временен съюзник — поправи я Алекс. — Не съм си правил илюзии за нещо повече.

— Няма да ги провокирам повече.

— Даваш ли ми дума?

— Думата си на спец, приятелю спец.

— Закълни ми се като на твой капитан.

Джанет се усмихна.

— Защо?

— Закълни ми се с военната клетва на Абанос.

Лицето ѝ потрепна.

— Приятелю спец, аз вече не съм поданик на Абанос и остатъците от армията ми са скрити под похлупак на планетата.

— Какво променя това?

Джанет извърна поглед и неохотно призна:

— Нищо...

— Дай ми клетва като на капитан.

— В името на разединеното човечество... — Джанет се сепна. Устните ѝ трепереха.

— Продължавай — безмилостно нареди Алекс и добави по-меко: — Принуден съм да те помоля за това, приятелко спец.

— В името на разединеното човечество, което властва над звездите, в името на служенето на нашия Господ, в името на своите предци и потомци, се заклевавам... — Тя се забави, формулирайки фразата. — Заклевам се, че няма да причиня никаква вреда на пришълците Зей-Со и Сей-Со, временно намиращи се на един и същи кораб с мен, няма да им показвам своите истински чувства и няма да попреча да напуснат кораба живи и невредими.

Според Алекс клетвата беше всеобхватна. Е, или близка до това.

— Благодаря ти, Джанет. Извинявай, че поисках това от теб.

— Нищо, капитане. — Колкото и да беше странно, Джанет говореше искрено. — Ти свали от мен отговорността и я пое върху себе си. Сега смятам, че се намирам в бойна обстановка, и съм длъжна да крия от пришълците емоциите си.

— Благодаря... — Алекс се наведе и я целуна по устните. Надяваше се целувката да е кратка, носеща в себе си само благодарност и симпатия.

Не се получи.

Джанет обви ръка около шията му и го притисна към себе си. Нейната целувка не беше толкова изтънчено изкусна, както при Ким, но затова пък беше значително по-своеобразна. Алекс почувства, че неволно отговаря на движенията на устните ѝ. С усилие се отдръпна.

— Джанет, ако Ким узнае...

— Не се бой — усмихна се жената. — Ние обсъдихме с нея този въпрос.

— Какво?

— Веднага ѝ обясних, че ти ме привличаш като мъж. Ким се съгласи, че имам право на това.

Алекс с усилие сдържа смеха си. Той не умееше да обича, но се смяташе за длъжен да бъде верен на приятелката си. Ким беше луда от любов, но му разрешаваше да спи с Джанет...

Това беше нещо съвсем различно. Джанет не си правеше илюзии относно отношението му към нея и не искаше от него повече от това, което той можеше да ѝ даде. И макар че не ѝ достигаше генетично заложеното изкуство на гейша, обичайният ѝ човешки опит се оказа достойна замяна. Всичко беше съвсем различно... с Ким и външно бяха пълна противоположност: крехката светла нимфа и едрата чернокожа жена.

Само дето му се наложи да влага еднаква енергия в секса.

— Имам още четвърт час — предупреди я Алекс, докато си почиваха. — После трябва да отида в командната зала.

— Момент...

Джанет извади цигарите, запали две, подаде му едната и дръпна жадно от другата.

— Беше ми много хубаво — каза Алекс, прокарвайки длан по черното лъскаво от пот бедро. — Ти си великолепна в леглото, Джанет.

— По-добра от Ким? — усмихна се жената.

— Навярно да... за сметка на възрастта. Тя има твърде малко опит и това се усеща въпреки всичките ѝ старания.

— След пет години ще ме сложи в малкия си джоб — усмихна се Джанет. — Е, нека... А, Алекс, трябваше веднага да те предупредя...

— За какво?

— Аз не съм защитена от зачеване. Има вероятност да забременея.

Алекс помълча, преди да признае:

— Колко необичайно. Още не съм бил с такава жена.

— Възбужда ли те това? — усмихна се Джанет.

— Да — честно отвърна Алекс. — Имам три деца, но всичките са били по предварителна договорка. Две момчета по държавно разпределение, те са в някакъв интернат на Земята, и дъщеря от... от една добра приятелка. Аз я посещавам редовно.

— Спецове ли са? — любопитства Джанет.

— За момчетата не знам, честно казано. Навярно да, аз имам хубав генотип. А дъщеря ми е специализирана като следовател.

— Горкичката...

Алекс премълча. Не му се искаше отново да влиза в спор за това колко важна е способността да обичаш.

— Аз имам пет, но никое не е специализирано в професия със загуба на основните емоции — съобщи Джанет.

— Ти не говореше ли за четири...

— Петият е на Абанос. Ако е останал жив, разбира се. Но предпочитам да мисля, че е жив... бих почувствала смъртта му.

— Би почувствала? Такава ти е специализацията? — поинтересува се Алекс.

Жената се засмя:

— Не, какви ги говориш! Ние имаме такова поверие... че майката чувства дали децата ѝ са живи.

— Много романтично — съгласи се Алекс. — Архаично, но мило.

— Ние по много въпроси се придържаме към старинните обичаи. Например първите си три деца родих лично.

Това беше казано с небрежен тон, но Алекс го побиха тръпки и едва успя да попита:

— Защо?

— Традиция. Неприятно ли ти стана?

— Не... не много. В края на краищата една трета от населението се ражда точно така. Аз също умея да акуширам при натурални раждания, в случай на непредвидени произшествия по време на полет, но това беше неочаквано. — Той се засмя насила. — Може би си ги и кърмила?

— Да. И петте. Поне по веднъж всяко.

Алекс потрепна.

— Лактацията ти не е ли блокирана?

— Не. Воинът от Абанос е бойна единица сам по себе си. Жената трябва да може да ражда и отглежда бъдещи воители без външна помощ.

— Ама че работа... — Алекс погледна пицните ѝ гърди. Беше сметнал размера им за резултат от генна модификация или особеност на телосложението, но сега му стана ясно.

— Извинявай, трябваше да те предупредя... — каза замислено Джанет. — У мнозина този факт от биографията ми предизвиква отвращение. Давала съм на децата ми да поглъщат собствената ми плът... разбирам, че е шокиращо.

Алекс се вслушваше в собствените си усещания. После, отчаян от опита да се ориентира в хаотичните си мисли, погледна Бес. Резултатът го смути.

— Джанет, аз, изглежда, съм пълен извратеняк. Мен... тази мисъл само ме възбужда.

Джанет Руело го погледна. Очите ѝ сияеха.

— Много се надявах на това, Алекс.

ГЛАВА 4

Нова Украйна се смяташе за удачна, перспективна и умерено лоялна към Империята планета. Общо взето — златната среда за Империята, един от онези стълбове, на които се крепеше цивилизацията. Мирно, сито и унило.

Ако хиперканалът край Нова Украйна функционираше непрекъснато, Алекс не би си и помислил да каца на планетата. Но колонията не беше галактически кръстопът, подобен на Гама Змиеносец, и не водеше активна търговия като Живачен Донец. „Огледало“ излезе от канала, върна се в дъга до входа, но пак не успя да влезе. Цял керван от хладилни кораби със сладолед и условно живо свинско месо, основната стока за износ на Нова Украйна, се вмъкваше в стесняващия се отвор на канала.

— Следващото отваряне е след девет часа и седемнайсет минути — съобщи мрачно Ханг. — Ще чакаме ли, капитане?

Алекс размишляваше. Беше влязъл в командната каюта минута преди излизането от канала, а Джанет се бе появила в мрежата буквално секунда преди връщането им в реалния космос. Емоциите още не бяха избледнели, мислено той продължаваше да бъде с тази едра, чернокожа, толкова мило порочна и същевременно консервативна жена...

— Ка-трети... — Алекс се свърза с вътрешната мрежа на кораба. Клонингът беше в каютата си, седеше пред терминала си и съставяше някакъв текст. — Ще прекараме девет часа в системата на Нова Украйна. Да чакаме ли в орбита, или да се приземим?

— Кацайте — отговори клонингът, без да се замисля. — Цзигу предпочитат да се грижат за естествените си потребности под открито небе или при течаща вода.

Алекс водеше разговора по открит за екипажа канал и Джанет тихо и ехидно се разсмя.

— Добре. Предупредете подопечните си — помоли Алекс. — А... как е самочувствието им?

— Вече всичко е наред — отговори спокойно клонингът. — Сей-Со ми обясни случилото се. В състава на коктейла е влизал анасонов екстракт от Елада-2. Това е досадно недоразумение. Изясни се, че естествените алкалоиди на анасона предизвикват в цзигу силно опиянение и склонност към мистификации с неудържим стремеж да говорят неща, неприятни на събеседника. Те много се извиняват... и молят в бъдеще да не им се предлагат напитки, съдържащи анасон.

Беше невъзможно да се установи дали Ка-трети вярва, че произшествието е случайност, или предпочита да не раздухва скандал. Явно все пак беше готов да повярва в случайността.

— Склонност към мистификации... — промърмори Джанет. — Да бе, да...

— Десен оръдеен борд, моля ви да пазите тишина — каза сухо Алекс. Джанет замълча, но не обидено, а по-скоро напълно удовлетворена от чутото.

Започнаха спускане към планетата.

Нова Украйна имаше четири космодрума. Единият, както беше редно, при столицата, град Мазепово Мисто, два — в безкрайните зелени степи, където пасяха стада от мутиралаи свине: огромни, слоноподобни същества с еднометров слой ароматизирана, богата на витамини сланина. На Алекс му се беше случвало да пробва различни видове местна сланина, създадени от хитрите генетици. В суров вид тя имаше вкуса и консистенцията на пушена, но се продаваше и сладка, „шоколадова“ сланина, в бурканчета. Не стана поклонник на местната кулинария, но майсторството на генетиците беше несъмнено.

Четвъртият космодрум на Нова Украйна, към който те се спускаха, се намираше при единственото на планетата море. Колонията не беше лишена от вода, но по някакъв каприз на природата не се срещаха големи езера, още по-малко пък морета и океани. Морето беше изкуствено, създадено след дълго и упорито тераформиране. Като че ли нямаше особена необходимост от него, още повече, че огромният водоем беше изменил значително климата на околните райони, и то не в добра посока. Но тук се намесваха принципни съображения. Всяка от колониите искаше да има всичко, което се полага на една нормална планета. И морета, и планини, и гори, и блата... Алекс вече беше виждал изкуствена планинска верига

на Серенгети, уродлива и безобразна, така че стремежът на новоукраинците да имат море не го учудваше.

Корабът излезе над морето и се приготви за кацане. Разкъса ивица буреносни облаци, нетърпеливо носещи се към брега; понесе се над мъртвосивите петна на отровената от сероводород вода — тераформирането още не беше приключило. Близко до брега картината се измени и морето стана чисто, синьо-зелено, а небето — прозрачно и ясно. Корабът се носеше на сто метра над водата, вече намалил скоростта си до възможния минимум, и превключи на чистите, макар и енергоемки плазмени двигатели.

— Капитане, ще има ли отпуск на сушата? — осведоми се делово Генералов. Той сега нямаше какво да прави и откровено скучаеше.

— Да. Шест часа за всички желаещи. Дежурен на кораба... — Той се поколеба. — Дежурен ще остана аз.

Яростен бял вихър — съзнанието на Ким — изхвърли в негова посока игла от светлина.

— Алекс! — Девојката явно беше ядосана, но поне беше избрала за разправията частен канал. — Мислех, че ще се разходим заедно на планетата!

— Ким... — Той предаде управлението на Ханг, който изпадна във възторг от този неочакван подарък, и се съсредоточи върху разговора. — Като капитан съм длъжен да осигурявам отдых на екипажа. По традиция при първия отпуск на сушата дежурен остава капитанът.

— Мразя ги вашите традиции! Аз също няма да излизам от кораба!

— Остани тогава — Съгласи се Алекс.

Девојката млъкна, но след миг промърмори:

— Размислих.

— Не се сърди... — Алекс се опита да вложи в думите си максимум топлота. — Непременно ще отидем на разходка на Зодиак. Тя е доста по-красива планета, повярвай ми.

— Обещава ли? — попита бързо Ким.

— Заклевам се.

Ким млъкна, доволна. Алекс се върна към управлението, впрочем без да го отнема от Ханг, а просто подсигурявайки втория

пилот. Нямаше особена нужда от това, защото корабът вече захождаше за кацане. Долу се ширнаха зелени поля със сочна люцерна, по които лениво се тътреха свине. Алекс включи увеличението, за да разгледа гигантските невъзмутими животни в цялата им красота. Те изобщо не реагираха на спускащия се кораб, бяха свикнали. Само едно немирно пастирче, което пасеше стадото от гърба на розово младо прасенце, вирна лице към небето и закачливо помахна на кораба с ръка, стиснала термален бич. Алекс се усмихна и съжали, че не може да поздрави веселото пастирче в отговор.

— Глисада за кацане... — докладва Ханг. „Огледало“ се плъзна към самата земя и се понесе над облицованата с шестоъгълни бетонни плочи писта.

— Заставаме „на стълб“...

Корабът забави скорост над определеното от диспечерите място.

— Кацане...

Измъкналите се от корпуса опори докоснаха уморените плочки на космодрума.

— Благодаря ви, Морисън — каза церемониално Алекс.

— Признателен съм ви, капитане — рече развълнувано Ханг. — Преминаване на кораба в режим спиране?

— Да. Изпълнявайте.

Алекс се измъкна от блещукащата дъга, от топлите, нежни обятия на кораба. Почувства как корабът се протяга към него, стремейки се да продължи контакта.

— Ще се върна... ще се върна... ще се върна...

Отпуск на сушата!

Какво по-хубаво от това за екипажа на един космически кораб?

И няма значение колко време е продължил полетът — няколко часа или няколко седмици. Няма значение в какъв свят ще се приземи корабът — в благоуханните долини на Едем, волните новоукраински степи или при селищата-куполи на минните планети.

При всички случаи няма нищо по-радостно и желано.

Ароматният въздух на новия свят, непознати лица, смешни и странни обичаи, екзотични ястия, весели местни хетери, интересни, макар и ненужни сувенири — всичко това очаква един екипаж,

излизащ в отпуска на сушата. Корабът е дом, той е радостта от любимата работа, най-скъпото кътче във вселената. Но кой не обича да ходи на гости? Ето защо са им толкова скъпи на космонавтите дори кратките часове отпуск...

Алекс стоеше под търбуха на кораба и се усмихваше, гледайки екипажа си. Неговите подопечни, неговите колеги, неговите приятели, неговите деца... Те чакаха наземния транспорт. Този космодрум не беше толкова голям, колкото онзи на Живачен Донец, за да има развита мрежа от подземни комуникации.

Генералов се беше издокарал, оглеждаше се в огледалце и боядисваше с моливче гъстите си вежди. Явно разчиташе на някакво романтично приключение. Със същото се занимаваше застаналата до него Джанет. Може би с подобни намерения, или заради вечното женско желание да изглежда максимално прелъстително.

Ким стоеше до Морисън. Вторият пилот бе бодър, сякаш не беше водил дълга самотна вахта, и почти я прегръщаше през рамото. Нищо нямаше да се получи, Алекс беше сигурен в това, но все пак мислено пожела успех на колегата си.

— Значи в музея, така ли? — уточни Алекс за всеки случай. — Аз бих предпочел морето...

— Присъедини се и ще отидем до морето — незабавно предложи Ким. Усмихна се, ровейки с върха на обувката си в потъмнялата от сажди бетонна плоча. Ханг погледна тревожно капитана.

— Не, не мога — каза Алекс с почти искрено съжаление. — Е, весела почивка!

Самият той не намираше нищо интересно в посещаването на музея по животновъдство, една от главните забележителности на Нова Украйна. Но Ким, изглежда, се увличаше от генното инженерство във всичките му прояви.

— А ето я и колата — каза меланхолично Пол. Енергетикът единствен не придаваше особено значение на отпуска. Той дори не беше сменил униформения си гащеризон и възнамеряваше да прекара всичките отпуснати му шест часа в бара на космопорта.

Към кораба се приближи тумбест микроавтобус. Шофьорът зад огледалното стъкло не се виждаше, но от купето излезе усмихната девойка със значка на митничар на блузата, върху която беше бродиран националният символ.

— Добър ден, пътешественици! — възкликна звънко тя. — Заповядайте, скъпи гости!

Беше симпатична. Дори включеният в режим на очакване колан на силовата защита изглеждаше по-скоро като мила дрънкулка, отколкото като страховит атрибут на митничар.

Алекс помахна на качващите се в автобуса хора и намигна на митничарката, в отговор на което получи много мила, макар и задължителна според устава усмивка. Не се очакваха проблеми с митницата — Нова Украйна се славеше с добродушието на охранителите на границата ѝ. Единственият конфликт, за който можеше да си спомни, беше свързан с опита на навигатора-спец Светослав Ло да изнесе от планетата ванилова сланина. Оказа се, че този своеобразен деликатес е строго забранен за износ и служи като проста примамка за туристите. Впрочем, Ло не беше понесъл никакво наказание, дори глоба...

Автобусът вече се беше скрил в далечината между ниските сгради на космопорта, но Алекс продължаваше да стои до кораба. Запаля втора цигара. Спомни си, че на Нова Украйна расте хубав тютюн... трябваше да се свърже с някого и да го помоли да му купи местни цигари.

Корабният люк се отвори и надолу се плъзна асансьорната площадка. Алекс се обърна и с кратко кимване поздрави Ка-трети и пришълците.

— Здравсти-здрасти, добри човече капитане! — пропяха цигу. Те като че ли напълно се бяха възстановили от анасоновото отравяне и вече не му придаваха никакво значение.

— Решихме да отскочим до морето — каза клонингът и му смигна заговорнически. — Да се изкъпем.

— Страхотно — съгласи се Алекс. — Приятна разходка!

Цигу стояха и му се усмихваха жизнерадостно, Ка-трети направо беше примрял, сложил върху раменете на пришълките едрите си длани. Нещо средно между грижовен баща и отявлен женкар... Интересно как ли бяха втълпили на психиката му любовта към пришълците? Нима наистина чрез сексуално влечение? Общо взето най-логичният и прост път...

Приблужи се още една кола — този път „Баракуда“, старичка, но внушителна. Този митничар беше симпатичен младеж.

След минута Алекс остана сам.

Честно казано, повече от всичко на света, ако не се смята пилотажът, той обичаше именно такива минути.

Духаше топъл, наситен с мириса на цветя вятър. Грееше не особено ярко оранжево слънце, в небето чуруликаха някакви птици, които бяха или достатъчно глупави, за да се мотаят из космодрума, или достатъчно умни, за да избягват корабите. По-вероятно първото, разбира се...

Алекс си дръпна дълбоко от цигарата. Тя вече беше престанала да го радва, горчеше. Всичко е хубаво, когато е с мярка. Чаша вино, дърпане от цигарата, глътка чужд въздух, хапка от екзотично ястие...

— Кораб, влизам — каза той и в краката му се спусна асансьорът.

Той се бави дълго, преди да си сложи невропреходника.

Не от страх, не. Пилотът-спец умее да се бои, това е нормална и полезна човешка реакция, но пилотът-спец не позволява на чувствата да му пречат да действа.

Алекс не беше уверен в своята правота. Това беше лошо, защото беше непривично. Сега той бе принуден да основава действията си... не, не на факти, но не и на предчувствия... по-скоро на едва доловими намеци. Така изкачващ планина човек може да върви по отъпкана камениста пътека, макар и трудна и опасна, но добре видима; може да се катери по отвесна скала, където всяко погрешно движение означава смърт; но може и да избере скрит в мъглата склон, където на вид здравият и сигурен камък изведнъж се откъсва като изгнил зъб и повлича със себе си злощастния алпинист.

Най-трудно от всичко е полузнанието, полуистината. Тя не дава свобода като неизвестността, тя не дава ориентир като истината. Но определено донася поражение.

Алекс си сложи лентата на преходника.

Светът помръкна и се роди отново.

А в следващия миг силен удар повали Алекс на колене.

— Никой няма право да стои изправен пред Повелителя!

Алекс се обърна. Бавно, защото към шията му беше притисната студена остра стомана. Държаха го двама полуголи мускулести воители, сякаш слезли от страниците на учебник по история... или на детски комикс. Третиият, облечен малко по-пищно, беше насочил меч към гърлото му.

Фарс. Но щеше да е болезнено да умре, дори и във виртуален свят.

Намираше се в огромна кръгла зала с купол от червено-златисти витражи, бели мраморни колони и мозаечен под. Насред залата имаше трон — неравна гъба от черен камък с издълбана в нея широка седалка. Едгар, облечен с черно-червена коприна, изглеждаше като част от този трон, също толкова нежив и студен. Само очите му проблясваха иззад очилата, много уместни на фона на средновековната бутафория. Две млади девойки се притискаха към краката му и гледаха изплашено пилота.

— Трябва да поговорим — каза Алекс.

Едгар размишляваше.

— Разкарай фантомите си — каза раздражено Алекс. Мечът до гърлото му трепна, сякаш се канеше да нанесе удар.

— Добави „Повелителю“! — нареди Едгар. Гласът му отекна под купола.

— Повелителю. — Алекс не възнамеряваше да спори за глупости.

Хлапетото щракна с пръсти. Девойките се плъзнаха от трона и хукнаха нанякъде. Стражите с явна неохота пуснаха пилота, но не бързаха да си тръгват.

— Вън! — нареди им сухо Едгар.

Потривайки ръката си, Алекс се изправи и се приближи към трона.

— Що за маскарад?

— Това са много добри самообучаващи се програми — съобщи Едгар с нотка на обида. — А тази реалност я изграждах пет години. Нали трябва да живея някъде? Ще ми се наложи и да обяснявам на съветниците що за магьосник се е появил в замъка на Повелителя.

Алекс приседна в подножието на трона и сви рамене.

— Що за повелител си, щом трябва да обясняваш нещо на някого? Впрочем играта си е твоя. Можеш ли да слезеш?

— Мога — потвърди мрачно Едгар. Изправи се, спусна се трوماво по каменните стъпала и седна до него. — Всички ли отидоха да почиват?

— Да. Досещаш ли се защо останах на кораба?

— Искаш да поговориш с мен?

— Именно.

Хлапакът се намръщи, после миролюбиво разпери ръце.

— Ами добре. Искаш ли вино или сладолед? Или да повикам хурии?

— Казах „да поговорим“, а не „да се позабавлявам“. Едгар, ти нали си добър генен инженер?

— Най-добрият във вселената.

Алекс се усмихна.

— Добре, да допуснем. Какво можеш да ми кажеш за Ким?

— Това още ли те интересува?

— Разбира се. Момичето страда, Едгар.

— Страда — съгласи се хлапакът. — Тя е влюбена в теб. Ти си бил с нея в момента на метаморфозата, разбираш ли? Импринтингът като такъв не е свойствен на спецове, но ситуацията с Ким е особена. Нейният психологически профил изисква любов, а ти си станал първият обект на неговото приложение.

— Това го разбирам. Част от гените ѝ са на гейша, нали?

— Много малка част.

— Защо е направено това?

Едгар мълчеше.

— Момче, мога да ти бъда приятел. — Алекс сложи ръка на рамото му. — Искам да ти помогна да се сдобиеш с живо тяло. Искам да помогна на Ким. Но ми е нужна и твоята помощ... поне малко. Защо са дали на боец-спец способности на гейша?

— Ким изобщо не е боец-спец — рече рязко Едгар. — Боец... ха! Масова работа, щамповка, пушечното месо на империята... Ким е уникална.

— Каква е тя?

— Таен агент.

— Какво? — Алекс неволно се разсмя.

Едгар се обърна към него и яростно го погледна в очите.

— Смешно ли ти е? Мислиш си, че тайните агенти са мъжаги с двуметров ръст с вградени плазмени пушки в задниците? Агентът може да убива, той притежава навиците и реакциите на боец, но това не е най-важното! Да се използва агент-спец като боец е безумно разточителство. Ким е създадена, за да се внедри във високите кръгове на обществото, да кара хората да се влюбват в нея, да оказва влияние, да събира информация, да шантажира... а ако трябва — и да убива, но това е второстепенно. Не можеш да си представиш дори част от възможностите ѝ! А и самата тя не си ги представя... засега. Ким може да чете информация от компютрите от разстояние, способна е да задържа дишането си за четвърт час и да снижава температурата на тялото си до температурата на околната среда. Тя притежава абсолютна памет, интуитивна способност за разбиване на шифри... и редица неочаквани физически възможности...

— Ким знае ли това? — попита рязко Алекс.

— Да ти приличам на идиот? — озъби се Едгар. — Даже не подозира. За нея това ще бъде страшен шок. Тя нали е свикнала да се смята за боец-спец... е, някаква вариация на боец, като телохранител или наемен убиец.

— Какво ще стане, когато научи?

— Не знам — сви рамене Едгар. — Най-вероятно ще бъде силно шокирана... а после ще пожелае да заеме мястото си в живота. Такива като нея работят на имперска служба, в администрациите на планетите... може би за много големи и могъщи корпорации.

— Защо не ѝ каза истината, Едгар?

Момчето го погледна тъжно и попита подигравателно:

— А за какво ще съм ѝ нужен тогава?

Алекс кимна.

— Разбирам. Извинявай. Но ако си прав...

— Прав съм!

— Тогава Ким трябва да знае коя е тя. Момче, разбери, животът на спеца е посветен на изпълняване на предназначението му. Докато работи като обикновен боец, Ким ще е нещастна.

Едгар млъкна и Алекс усети остро пробождане на срам. Та нали всички надежди на хлапето бяха свързани с нея. Всички планове да придобие истинско тяло, да се измъкне от чудовищния плен...

— Разбирам те, момче...

Стига да не лъжеше, естествено!

— Но ние сме длъжни да измислим нещо за Ким, нали?

Хлапакът го погледна учудено.

— Ние?

— Разбира се, че ние. Ти си най-добрият ѝ приятел. Ти си генен инженер. А аз съм човекът, в когото Ким е влюбена.

— А защо трябва да правим нещо? — сви рамене Едгар. — Сега тя си има работа и за момента е доволна от нея. Когато открие новите си способности, когато поиска повече... ще му мислим. Но аз се надявам дотогава да получа живо тяло.

— Всичко се случва. Само че какво да правим с проблема с влюбването ѝ в мен?

— Не влюбване, а любов — поправи го Едгар. Помълча и добави сухо: — Нямам нищо против срещите ви. Това е естествена необходимост, така че...

— На нея не ѝ е нужен секс. По-точно — не само секс. Между другото, защо е направено това? Агентът е длъжен да кара онези около себе си да се влюбват в него, съгласен съм. Но самата тя да се влюбва?

— Любовта е странно нещо, Алекс... — Хлапакът се изправи и се заразхожда напред-назад, сложил ръце зад гърба си. — Много пъти са опитвали да създадат гейши, които да карат останалите да се влюбват в тях, докато те остават студени и безучастни и си вършат работата, без да влагат емоции. Прелъстителна външност, актьорски способности, ум, феромони... Всичко е напразно, Алекс. За да е гарантирано прелъстяването, любовта от страна на хетерата също трябва да е искрена. Щом веднъж целта е достигната, гейшата получава възможност да разлюби обекта... тежко, с терзания и тъга, но постига свободата си. Ала първо самата гейша обича. Какъвто и срок да ѝ е отреден — петнайсет минути за френска любов или няколко години в ролята на компаньонка, любовта на гейшата е искрена.

Едгар явно се беше увлякъл. Алекс наблюдаваше като омагьосан слабото момче, което обикаляше около карикатурния трон, оправяше очилата си и правеше дисекция на „най-великото“ от човешките чувства.

— Любовта! О, Алекс, та ти дори не можеш да разбереш какво означава истинската любов! Безумие, радостно и доброволно; всеобхващащ пламък, чийто жар е сладък и мъчителен едновременно.

Любовта на майката към детето, любовта на патриота към родината, любовта на учения естественик към истината — всичко това бледнее пред истинската, неподправена, всеобхватна любов! Поетите са създавали стихове, оцелели хилядолетия, завоевателите са проливали реки от кръв. Обикновени, с нищо незабележителни хора са избухвали като свръхнови, взривявайки живота си яростно и неудържимо. Любовта... любовта. Хиляди определения, търсене на нужните думи... сякаш звуците са способни да предадат тази древна магия. Любовта — това е, когато е щастлив онзи, когото обичаш... любовта е, когато целият свят е съсредоточен в един-единствен човек... Любовта е чувство, което ни прави равни на Бога... Не може да се купи! Не може да се изрази с думи — но не е и необходимо, всеки ще го разбере, всеки е изпитвал това сладко опиянение. Та дори всички раси на прищълците умеят да обичат, Алекс! Нечовешка любов — но и много, много подобна. Тайи не знаят какво е хумор. Брауни не са способни на приятелство. На фенхуан им е непозната отмъстителността. Куп човешки емоции са уникални, но и ние не можем да разберем... е, ами например свойственото на цигу усещане на изгрева... Затова пък любовта я има при всички раси!

— Вече не у всички — рече простишко Алекс.

Едгар се сепна и въздъхна.

— Да, разбира се. Ние отидохме по-далеч от всички чужди раси, Алекс. Ние се научихме да променяме собственото си тяло, а после и собствената си душа. Да изрязваме едно, да пришиваме друго.

— Да пришиваме?

— Това е древен термин. Когато за закрепване на дрехи са използвани тънки нишки...

— Благодаря, вече го разбрах. А прави ли сме, Едгар? Знаеш ли, че Джанет се пошегува с нашите гости цигу?

— Откъде да знам? Нали ме изключи от вътрешните камери на кораба.

— Тя пробута на цигу анасонов коктейл. Алкалоидите на анасона действат на цигу като серум на истината.

Едгар звънко се засмя:

— Яко! И какво?

— Едната цигу заяви, че човешката раса е обречена, че сме отишли твърде далеч по пътя на измененията, че човешката раса ще

изгуби своето единство и неизбежно ще се разпадне на куп разединени, слаби цивилизации.

— Глупости! — рече рязко Едгар. — Размечтали са се смрадливците... Хората винаги са били разнообразни, разбираш ли? И в първобитните времена, и в средните векове, и в благословения двайсети век... винаги! Някой е управник, друг — орач, някой — поет, друг — златар...

— Но тогава сме били единни генетично.

Едгар сви рамене.

— Знаеш ли кой ще се роди например от твоето семе и яйцеклетка на Ким? Ако не поръчаш специализация, естествено?

— Дете натурал с остро зрение.

Момчето кимна леко изненадано.

— Да... именно. Това е единственият ви съвпадащ признак. Е, тогава лесно ще разбереш всичко! Та така, Алекс, в случай на необходимост човечеството леко и безболезнено ще се върне към единен генотип. Половите клетки на всички спецове съдържат двоен комплект от гени. Измененият — този, който е създаден от генетиците по поръчка на твоите родители. И обичайният, който би получил, ако се родиш по естествен път. Обичайният комплект е пресиран в ес-органел^[1] и се активира само в процеса на сливане на половите клетки. Нататък процесът може да тръгне по различни пътища!

Едгар се изчерви и се въодушеви. Явно беше попаднал в свои води.

— Та това е било най-трудното, Алекс! Когато в началото на двайсет и първи век са започнали активните дейности по промяна на генотипа, сме се изправили пред неразрешим проблем. Да се измени напълно тялото е лесно, но как при това да се запази човешкият генотип? Как да се направи така, че от момиче русалка, пасяща рибни пасажии, и от момче специалист по високи строежи, което не се бои от височини и е способно да изкара пълна работна смяна, увиснало на двата си пръста, да се роди нормално, здраво дете, а не чудовище? И тогава бил предложен този път — сложен, но забавен и безопасен. Резервно копие на гените. Чисти, незасегнати от изменения. Да предположим, че нашата русалка е изплувала на брега и срещне младия строител. Нощ... луна... плисък на вълните в тишината. Срещат се двама щастливи, доволни от себе си млади хора. Нашата

русалка, която седи върху сведени над водата клони на дърво, и нашият строител, носещ се по брега с песен... да речем „не сме огняри и не сме дървари, но не ще да съжалим, та ние във високото строим“.[2] Едгар замълча и погледна Алекс подигравателно.

— Чувал ли си тази песен?

— Не.

— Стара-прастара руска песен. От епохата на натуралите. Но прекрасно възплъщава самата същност на специализацията. Та така, нашата двойка се среща...

Той бавно събра ръце.

— Изненада... объркване... смях... романтика! Нощ, луна и море, както вече казах. Нежни ласки върху морския пясък. Трябва да направим така, че тези толкова различни, но в същото време еднакво полезни за обществото граждани да не страдат от различията помежду си. И тяхното дете да може да бъде и човек-амфибия, и монтажник, и най-обикновен натурал. Каквото си пожелаят. Та така, когато великият миг на любовта е осъществен — той сплете ръце, — се намесва ес-органелът. Разгръщат се нуклеотидните вериги, ензимите сноват покрай нишките на ДНК, проверявайки за специализация. Туп! Генът е изменен! Тогава се извършва проверка дали и при двамата родители този ген е изменен. И при двамата? Оставяме го. Само при единия? Продължаваме нататък. От органела се извлича резервно копие на гена, изрязва се и се залепва необходимото късче. Нишките на ДНК бързо се ремонтират преди сливането. Да видим сега, какво се е получило? Обикновено дете натурал! А ако русалката се беше влюбила в човек-амфибия — никаква намеса. Детенцето им би се родило във водата и бодро би вдишало през хрилете... А при монтажник и монтажничка...

— Благодаря, вече разбрах всичко — прекъсна го Алекс.

Едгар се сепна и се усмихна виновно.

— Много ме възхищава майсторството... на предшествениците ни. Разбираш ли, нали е трябвало да бъдат създадени структури, едновременно самоподдържащи се — какво ли не може да се случи с група спецове, ако изведнъж се окажат изолирани от гениите инженери, — и при това способни да се върнат за едно поколение към изходната си форма. И инженерите прекрасно са се справили с тази задача.

— А ако двойка спецове поискат да дадат на детето си друга специализация?

— Е, тогава отново ще се наложи да пореботят инженерите — призна Едгар. — Но можеш ли да си представиш такава ситуация? Решил си да създадеш традиционно семейно огнище, със съпруга и деца, както си се полага... а да не пожелаеш за децата си своята съдба?

— Не мога.

— Именно — усмихна се тържествуващо Едгар. — Не, измененията на тялото са дреболия. Задача за начинаещи. Най-важното е да се промени психиката. Да се манипулират емоциите. Ето това е най-сложната задача.

— Прекрасно. Помогни ми да я реша. Ким трябва да ме разлюби.

— Защо? — Едгар се взря внимателно в него. — Аз нали всичко разбирам и не протестирам. С какво ти пречи нейната любов?

— На мен не ми пречи, но с всеки изминал ден Ким ще страда все повече и повече от липсата на взаимност. Нали?

— Да — кимна Едгар.

— Аз дори не мога да имитирам взаимност — продължи Алекс. — Напрежението ще нараства. Това ще доведе... може да доведе до неприятности.

— И какво искаш от мен?

— Ако наистина си гениален генен инженер — рече ласкателно Алекс, — трябва да знаеш как да отстраниш чувството на Ким.

— Защо реши така?

— Известно е, че съществува метод. Когато изчезва необходимостта от дадена професия, успяват да преориентират спецове към нова.

— Това е работа на психолозите. Не мога да вкарам обратно Ким в зигота и да проведе коригираща операция.

— Сигурен ли си, че нищо не може да се направи?

Едгар се поколеба.

— Момче, аз не съм генен инженер — каза Алекс. — Но не съм и глупак. Изменението на емоциите не е само... реорганизиране на синапсите. Това е изменение на жлезите с вътрешна секреция. Химията на кръвта.

— И какво мога да направя?

— Да блокираш някакви хормони. Ти нали знаеш какви?

Едгар въздъхна и поклати глава.

— Да, разбира се. Да блокирам... Хипофизата не е огнище, в което може да се плисне вода и да се загасят няколко въгленчета. Всичко или нищо. Промените в характера са предизвикани от една-единствена, макар и много сложна полизахаридна верига, действаща в хипофизата. Временното блокиране на синтеза ѝ е възможно, но ще изключи едновременно всички личностни особености.

— И какво може да се изключи в Ким?

Хлапакът намести очилата си. Замисли се за миг.

— Нейната безмилостност... на първо място. Любовта — тази, която е предизвикана от изкуствено стимулиране: Май това е всичко. Интелектуалните промени не са свързани с хипофизните хормони.

— Нека да го направим.

— Мислиш ли, че намесата в организма на спец е толкова лесна? Нужна е пълноценна биохимична лаборатория, устройство за органичен синтез. Медицинският отсек на кораба няма да помогне.

— Ние сме на планета, Едгар. Макар и не най-развитата, но напълно цивилизована. Поръчката може да се оформи и да се получи в течение на два-три часа.

Едгар млъкна.

— Ти наистина ли си гениален генетик, или ценността ти е преувеличена? — попита подигравателно Алекс.

— Добре — предаде се Едгар. — Смятам, че правиш от мухата слон, Алекс. Любовта е за Ким нормално работно състояние, нищо не би се объркало... Писар!

Някъде иззад колоната се подаде полуприведена в поклон фигурка. Слаб, прегърбен старец с висок шарен калпак и свитък от пергамент в ръка.

— Няма да има проблем с вкарването — каза Едгар на Алекс. — Активното вещество е устойчиво към стомашния сок, така че можеш просто да го добавиш в храната или виното.

— Дозировка?

— Пет-шест милиграма. Добави и повече, излишъкът няма да предизвика отравяне. Писар, диктувам!

Старецът закима, сядайки до трона. Вторачи се късогледо в Алекс и бързо извърна поглед. После извади отнякъде мастилница и дълго паче перо. Алекс само поклати глава.

— Инструкции за синтезиране... — започна да диктува Едгар.

Разбира се, Алекс беше надценил лабораториите на Нова Украйна. Синтезът отне пълни пет часа. Пощенският робот — летящ диск с диаметър един метър — се приземи пред кораба малко преди връщането на Ка-трети и цигу.

Алекс изчака да бъде обработен идентификаторът и върху полираната металическа повърхност на робота да светне зелено огънче. После се приближи и отвори мъничкия товарен люк.

Епруветката, струвала му цялата месечна заплата, беше малка. Три грама студено светеща бяла течност. Алекс се намръщи, докато разглеждаше поръчания от Едгар продукт.

Излъгал ли го беше, или не?

Нима тази течност беше способна да стопира сложния биологичен механизъм, който се задейства при раждането на всеки спец, а след метаморфозата тръгва на пълна скорост? Безмилостността на бойците, студеното доброжелателство на пилотите, нимфоманията на хетерите — всичко това може да се разпадне на пух и прах? И как ще стане? Рязко, сякаш са изключили захранването на уред? Постепенно, както се забавя кола с изключен двигател? А и дори да изчезне наложеното от генетиците чувство — дали то няма вече да се е превърнало в собствено, неподправено?

Въпросите, които не се решават от теорията, могат да се проверят единствено експериментално...

Той погледна приближаващата се „Баракуда“ и скри епруветката в джоба си. Освободеният от товара си пощенски робот бавно заплува над пистата.

Ка-трети слезе от колата пръв и подаде ръка на цигу. И двете пришълки изглеждаха крайно доволни... впрочем това като че ли беше обичайното им състояние.

— Вие така и останахте на пистата, а, капитане? — извика весело Ка-трети.

— Получавах поща. — Алекс предпочете да обясни сам появата на пощенския робот. — Реших малко да се поразвлека.

Той смигна заговорнически на клонинга, давайки му да разбере, че става въпрос или за незаконен наркотик, или за някакъв изискан

сексстимулатор. Ка-трети му смигна в отговор.

— Трябваше да дойдете с нас, капитане. Много смешно море.

— Знам. Бил съм тук веднъж.

— Мило-мило, капитане! — съобщи цигу. Те се държаха за ръце и постоянно се поглеждаха. — Много-много жалко, че не дойдохте.

— На мен също ми е много мъчно — кимна Алекс.

Той пропусна цигу, които тръгнаха придружавани от клонинга към вътрешността на кораба, и си запали цигара. Кой знае защо, чуждият тютюн му се струваше по-лош на територията на Нова Украйна... сякаш този въздух не искаше да го приеме.

След трийсет минути се появи и микроавтобусът с екипажа.

Веднага можеше да се разбере кой как е прекарал отпуската си, на кого му се е усмихнал късметът и кой не е осъществил плановите си. Генералов беше мрачен и влезе в кораба, без да каже нито дума. Пол излезе от автобуса с невъзмутимия вид на видял стотина планети космически вълк, козирува стегнато на Алекс и също се качи в кораба.

— Цигарите ти, капитане — каза Джанет и му подаде пакет. — Като че ли не са лоши.

Тя се усмихваше и изглеждаше доволна от живота.

— Какво му е на Пак? — поинтересува се Алекс.

— А, нищо особено — усмихна се Джанет. — Намери си приятелче в бара, въобрази си кой знае какво... и сега страда. Реши, че това е любовта на живота му.

— Нима е възможно да се влюбиш за пет часа?

— Ех, капитане, капитане... — Джанет игриво го млясна по бузата с пухкавите си устни. — Всичко е възможно, повярвай ми. Но не се тревожи за Пак, на него просто му се иска да пострада, да се помъчи... има такива хора.

— Колко неразумно... — поклати глава Алекс. — Готов съм да призная полезността на любовта, макар и да съм лишен от нея. Но влюбването трябва да става по взаимно съгласие, след като първо се изясни съгласен ли е партньорът да изпитва достатъчно дълго взаимно чувство. Иначе изпитваш отрицателни емоции, вместо положителни... Джанет!

Тъмнокожата жена притискаше устата си с ръка, но не успяваше да сдържи смеха си.

— Алекс... не, прости ми, Господи разгневени... прав си, разбира се... на теория...

Пилотът млъкна.

Леко смутена, Джанет тръгна към кораба. Търпеливо изчакала края на разговора, Ким се приближи към Алекс.

— Това е за теб.

Пакетът от плътна кафява хартия беше малък, но тежък. Алекс го отвори с усещането за неочакван празник, което изпитва всеки, получил изненадващ подарък.

Разбира се, това беше гордостта на Нова Украйна — парче прясна сланина.

— Отрязват го от свинете направо на пасището — каза Ким. Беше изпълнена с впечатления. — И свинете изобщо не ги боли, след ден кожата им нараства и продължават да трупат мазнини. Ето! Опитай го, то вече е пушено. Когато слоят сланина достигне дебелина половин метър, свинете започват да отделят специални ензими... Страхотно, нали?

Алекс извади от джоба си ножче, отрязва едно парче, подъвка и кимна.

— Страхотно. Много вкусно. И ароматът е на зелени ябълки, нали?

Ким кимна. Морисън, който стоеше зад нея, изкриви лице.

— Ароматът... си е на пасище, опази Боже. Този сланинест мамут се влчи из степта, опустошава всичко и постоянно ака, извинявайте за подробностите!

— Естествен процес! — възрази Ким.

— Разбира се, но твърде зловонен. Защо не отглеждат месото и сланината в саксии, както на всяка прилична планета?

— Ти нищо не разбираш! — разпали се Ким. — Вкусът е съвсем различен! При това свинете са полезни за екологията на планетата и излизат значително по-евтино. Трима пастири-спецове се оправят с цяло стадо и няма никакви други разходи!

Подобно на Ханг, и Алекс не беше склонен да смята животновъдството на Нова Украйна за увлекателна тема на разговор.

— Ким... — Той хвана девойката за рамото. — До старта има трийсет и девет минути. Мисля, че всички искат да вземат душ, да се преоблекат...

— Ето, на теб изобщо не ти е интересно... — отговори тя с лека обида.

— Интересно ми е, но аз вече съм бил в музея по животновъдство...

— Водиха ли ви в главната генетична лаборатория?

— Водиха ни.

— А нас не, там провеждаха някакъв експеримент.

Тримата влязоха в кораба.

[1] Органел — отделна структура на клетката със специфични функции. — Бел.прев. ↑

[2] Откъс от песента „Марш высотников“ от известния съветски филм „Высота“ (1957) — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Хералдика.

Една от най-странните колонии на човечеството, поне според Алекс.

Устието на хиперканала се намираше на някакви си хиляда километра от планетата и се въртеше около нея подобно на най-обикновен спътник. Тук имаше само една, макар и достатъчно мощна бойна станция, а защитата на канала се осъществяваше от стационарни съоръжения на планетата. Те бяха разхвърляни по цялата повърхност — и в горещите безводни пустини, и на непристъпните планински била, и дори върху плаващи планктони в океана. Със сигурност изграждането им беше излязло по-скъпо, отколкото построяването на космически цитадели, но от гледна точка на обитателите на Хералдика нямаше друг избор. Докато каналът кръжеше над планетата, контролът над него преминаваше от едно бойно съоръжение към друго.

Хералдика беше планета на аристокрацията. Тук се бяха събрали и остатъци от древни, израждащи се земни родове, като английското кралско семейство и арабските шейхове, и по-млади аристократи — например новоруските династии, небивало забогатели в края на двайсети и началото на двайсет и първи век от продажбата на територии, ресурси и население на своята страна. Тук живееха и няколко аристократични рода от други колонии, преминали към различни форми на управление, и според слуховете, дори анклав на брауни, произхождащи от управлявало някога гнездо.

Разбира се, Алекс не възнамеряваше да се спуска на планетата.

Те чакаха реда си за влизането в канала и всички — Алекс беше убеден в това — разглеждаха въртящата се над тях планета. Оптичните системи на кораба бяха достатъчно мощни, за да осигурят на наблюдателя куп впечатления.

Самият Алекс беше избрал за наблюдение малко, уютно градче в планинска долина. Ниските пет-шест етажни къщи бяха покрити с карминени керемиди, улиците бяха потънали в зеленина, навсякъде имаше фонтани. До градчето беше разположен замък — пилотът не би

се учудил, ако постройката бе пренесена на Хералдика от Земята. Тук имаше и космодрум, но толкова малък и запуснат, че по всичко личеше, че на тези аристократи вече не им е до космоса.

Затова пък обичаха лова.

Край бърз планински поток тичаше човек. Оптиката, дори подкрепена от компютрите, не даде на Алекс възможност да разгледа лицето му — пречеха му леките облаци над долината. Юноша или девойка. Зад него препускаха трима конници с ярки развяващи се дрехи, които издаваха, че са управници. Всички дребни царчета обожаваха пищността. Животните, които яздеха, бяха всичко друго, но не и коне... освен ако генетиците не се бяха позабавлявали, снабдявайки конете с разкошни рога.

Преследването продължи кратко. Преследвачите догониха жертвата, припламнаха синкави избухвания... все пак аристокрацията не пренебрегваше техниката. Тримата скочиха на земята и се приближиха до неподвижното тяло. Алекс наблюдаваше със смесица от объркване и отвращение как аристократите се заеха да изнасилват безпомощната жертва. Свитата им от двайсетина души вече ги беше догонила и сега търпеливо чакаше малко по-надалеч.

Най-накрая развлечението омръзна на ловците. Те се върнаха при свитата си, последва кратък разговор, съпроводен от властни жестове, и още една фигура хукна да бяга покрай реката. Ловците изчакаха. Поднесоха им някакви напитки, и те, изглежда, започнаха да разговарят за нещо.

С известно облекчение Алекс видя, че жертвата е жива. Девойката — сега поне беше ясен полът ѝ — се изправи и пристъпвайки непохватно, заситни към града. Никой не тръгна да я преследва, даже ѝ помахаша за довиждане.

— Отвратително — каза високо Джанет.

— Лова ли имаш предвид? — попита Алекс.

— Какъв лов? За онова празненство, на яхтата.

— Аристокрация — нададе глас Морисън. — Синя кръв... да я вземат дяволите. Като че ли наистина е синя, а?

— Чувал съм, че е — каза Алекс, наблюдавайки възобновилата се забава. — Разбира се, не са заменили желязото в хемоглобина си с мед, това би нарушило имперските закони. Те само са променили

цвета... дори не си представям как е възможно това... и не са изгубили генетичното си единство с обикновените хора. Но кръвта им е синя.

— При старата Империя не биха допуснали такова нещо — заяви Морисън. — Един нормален император...

— Хералдика е процъфтявала и при предишните императори — възрази Алекс. — А хлапето, което сега заема трона, сигурно не е чувало за тази планета.

— Може и да е чувало — каза Джанет. — И не е сигурно дали няма да се възхити. Истински крале, графове и шейхове. Това сигурно ще го зарадва.

Алекс най-накрая изключи увеличението. Нямаше никакво желание да продължи да изучава Хералдика. Шейсет и четири малки, всесилни в своите владения династии. Шейсет и четири напълно изродени генетични линии.

Абсолютната власт развъртава, дори и да е ограничена в рамките на една-единствена долина, на едно-единствено градче. Човешката история познаваше множество тирании, но тираниите никога не бяха защитени от опасността от революция. Никога, до появата на слугите-спецове.

От кого ги набираха? Нали всички бяха отишли на Хералдика доброволно. Имперските наблюдатели контролираха строго потоците от колонисти и не даваха възможност някой да бъде откаран там насила. И все пак се бяха намерили такива. Не единици, не десетки, не стотици. Стотици хиляди бяха отишли на Хералдика заедно с господарите си. Едва ли и на Земята би се намерило такова количество безумни мазохисти.

Навярно в началото всичко е изглеждало много мило. Малка страна в мирен и щедър свят, мъдри аристократи управници. Малко средновековна екзотика — тя има удивителна власт над човешките сърца. И хората с чиста съвест бяха поръчали специализацията на слуги за своите деца. Та какво лошо би могла да направи една престаряла мъдра дама с кралска кръв или поетичен и мъдър, милеещ за народа си шейх? Само че поколенията се сменяха и израстваха нови управници, свикнали с това, че всички наоколо са само слуги...

Все пак трябваше да има някакви други ограничения върху специализацията, освен генетичната съвместимост с натуралите и

полезността за обществото. Не бива да се посяга на свободата на волята... в толкова голяма степен.

— Екипаж, приготвяме се за влизане в канала. Предполагам момент на влизане след шест минути и двацет секунди. Вектор на скока — към Зодиак. Предполагаме време на полета осемнайсет часа, двацет и девет минути и осем секунди. Пръв на вахта съм аз, след девет часа и петнайсет минути застъпва Морисън.

Никой не възрази, никой нямаше въпроси. Алекс също беше управник на кораба, подобно на хората със синя кръв на Хералдика. Само дето властта му имаше други корени... засега.

Къде е тази граница? Къде преминава тази линия между готовността на спеца да се подчинява на старшия по длъжност и робската покорност на слугата? В какво се състои разликата между властта и тиранията? Защо това, което е станало основа на живота в Империята, се е изродило в жестока мерзост на Хералдика?

А може би — Алекс даже се усмихна — и Империята изглежда толкова отвратително, погледната отстрани? Бойци-спецове, хетери-спецове, чистачи-спецове...

Той прехвърли нишките на управлението към Морисън. Няколко секунди наблюдаваше как Ханг води кораба към устието на канала, после отново се свърза с оптичните скенери.

Този път получилият нареждане да търси хора компютър изкара пред Алекс съвсем друг участък от планетата, вече потънал в нощната сянка. Речна делта, изпъстрена с множество островчета. Къщи — тук се простираше наистина голям град. И космодрумът до него изглеждаше достатъчно съвременен. По улиците се мяркаха коли, сновяха пешеходци, припламваха светлините на реклами.

Град като град. Никакви мръсни забавления и безумни царчета.

На пръв поглед.

И все пак този град също живееше по законите на Хералдика. Пълна и неограничена власт. Неприемане на имперските закони... Кое то, естествено, закриваше достъпа до планетата за туристи, освен най-непредпазливите.

Кое е по-добро? Неприкрилото или замаскираното насилие?

„Огледало“ навлезе в хиперканала и светът на Хералдика изчезна.

Има нещо мистично в самотната вахта, когато корабът пълзи в opakото на мирозданието. Сив коридор, носещи се насреща стени, създадени от великото Нищо, пълна, абсолютна, немислима отчужденост от околния свят. Многомерната физика твърди, че съществува само един хиперканал и той съществува в само един квант време. Значи в същия този миг всички кораби от всички времена и на всички цивилизации са наложени един върху друг и се носят като безплътни сенки във всички посоки едновременно.

Вселената е пълна с парадокси. Повечето раси са стигнали до използването на хиперканалите като най-удобно и евтино средство на междузвездни комуникации. И сега, именно сега, се носят едни срещу други неизброимите кораби на тайи и техните неизвестни, напълно унищожени противници, в решаващ за бъдещето на Галактиката сблъсък... сблъсък, който не е донесъл нищо добро на победителите. Носи се в неизвестност Сон Хай, първият звездоплавател на Земята, чиято гръмка слава беше засенчила и Магелан, и Гагарин. И — ето кое е най-странното — тук се намират и корабите от бъдещето. Последните крайцери на човечеството, което също някога ще угасне, първите несигурни корабчета на чуждите раси, които сега дори още не са излезли в космоса, но някога ще започнат да властват над света. Тук е и самото „Огледало“ с всичките му бъдещи полети, с Алекс и останалите на борда.

Разбира се, във фолклора на космонавтите имаше множество легенди за хиперканалите. И за човека, хвърлил се зад борда и доставен от хиперканала на Земята. И за корабите призраци, които изникват иззад кърмата, величаво изпреварват втрещените наблюдатели и изчезват в далечината. И за това, че понякога може да се види отпред реактивната струя на двигателите на собствения кораб...

Разбира се, във фолклора нямаше нито капка истина, но беше приятно да се правиш, че вярваш в него.

Алекс даже не знаеше иска ли да види някой път нещо в хиперканала, или не. Обтягащите нервите истории са добри само когато са лъжливи. Тишината и спокойствието на хиперканала го устройваха много повече. Тишината, спокойствието и топлата дъга на кораба...

И все пак той обичаше да гледа несъществуващото пространство на канала, сякаш наистина разчиташе да види кърмата на собствения си кораб...

Морисън влезе в системата за управление точно по разписание. Алекс размени с него кратък емоционален сигнал — в него дори нямаше думи, само пожелание за късмет и изразяване на дружелюбие. Целият останал екипаж почиваше.

Алекс чувстваше умора, но все пак отиде в каюткомпанията. Самотно си наля чаша сухо вино. Корабът сякаш дремеше мирно и безгрижно. Само климатикът, усетил присъствието на човек в помещението, мъркаше едва чуто, а в ъгъла пъплеше костенурката на робота-чистач, изблизвайки с влажния си език и без това чистия под.

На Алекс все не му излизаше от главата Хералдика. Отдалечаващата се от насилниците си девойка. Безропотно, може би дори с чувството на изпълнен дълг...

Той извади от джоба си епруветката и погледа мътната субстанция. Какво би станало, ако жертвата погълне блокатор? Нищо добро, разбира се. Би започнала да дере очите на аристократите, да се съпротивлява... за пълно недоумение на свитата, а и на самите насилници.

Алекс отвори епруветката и предпазливо я помириса. Миризмата беше остра, химическа, не особено приятна, но не и отвратителна. Достатъчна беше една капка. Е, две, за по-сигурно. Предозирането не е страшно...

Той наведе епруветката над чашата с остатъците от виното. Погледна Бес. Ръкавът на тениската се беше повдигнал и дяволчето се виждаше. Само дето беше затворило очи — сякаш ужасено.

— Страшно е — съгласи се Алекс. — Много.

Със сигурност той не беше първият спец, решил да експериментира с подобно вещество. Със сигурност от експеримента нямаше да произлезе нищо добро. Иначе рецептата на блокатора щеше да се разнесе като пожар из Империята, разбивайки установения ред.

Капка.

Втора.

Трета.

Той грижливо затвори епруветката, скри я в джоба си и разклати чашата. Течността упорито не искаше да се разтвори във виното, на

повърхността се беше събрало мазно петно.

Алекс вдигна чашата към устните си и я изпи на една глътка. После си сипа още вино и изпи и него. В устата му остана лек остър привкус.

Разбира се, веществото нямаше да подейства веднага. Едгар говореше за три-четири часа, докато вече съществуващите в организма модификатори на поведението не бъдат отмити от нервните клетки. И все пак Алекс постоя известно време, вслушвайки се в собствените си усещания.

Спеше му се, това беше всичко...

— Да отидем да подремнем — каза Алекс. Бес, естествено, не възразяваше.

Сънува странен и хаотичен сън, съставен от късчета от всичко, случило се през последните дни. Сякаш той беше повелител на някаква неизвестна планета, нещо средно между Хералдика, Земята и Едем. Хубава, добра, мирна планета... Стоеше в подножието на трон; десетина стражи с мечове в ръце бяха склучили кръг около него. А пред Алекс, на колене, стоеше момчето на име Едгар и неловко стискаше в ръка счупените си, огънати очила.

— Защо го направи? — Собственият му глас се стори чужд на Алекс, той даже разбра, че спи, и вече се канеше да се събуди, както често се случва, когато заговориш в съня си. Но сънят не свърши, а Едгар вдигна глава и го погледна късогледо. Сви неловко рамене.

— Исках да се спася...

— Добави: „Повелителю“ — каза Алекс и стражите се напрегнаха, готови да се хвърлят към Едгар и да изкормят слабото му тяло.

— Исках да се спася, повелителю. — Едгар най-последно изправи рамката и надяна очилата на носа си.

— Но защо именно по този начин?

Хлапетото, което упорито носеше вече от столетие забравените от хората очила, присви очи:

— Това беше единственото, с което разполагах, Повелителю.

— Ти си жесток... — Алекс погледна над главите на стражите и улови погледа на Ким, която прегръщаше Джанет. Ким кимна и извика:

— Убий го, Повелителю! Аз не исках да бъда такава, Повелителю!

Джанет ѝ затвори устата с длан, поклати глава, прошепна:

— Нашите войници не умееха да стрелят по хора... Алекс...

Алекс кимна на двете. С одобрение — на Ким, успокояващо — на Джанет. Но той беше Повелител и това го сковаваше по невидим начин, доста повече, отколкото изменените оперони на спец...

— Ти си жесток — повтори Алекс, гледайки момчето, очакващо решението му. — Стража!

И десет лъскави меча се вдигнаха във въздуха...

След като отвори очи, Алекс известно време лежа неподвижно. Мръщеше се, спомняйки си съня — ярък, цветен, сякаш запечатан в паметта му.

Опитът му в психоанализата не беше голям — стандартен курс в началните класове на училището и редки посещения при профсъюзния психотерапевт. Но тълкуването на този сън не му костваше никакви усилия.

Той се намръщи, спомняйки си вика на Ким: „Убий го!“.

Но най-страшното беше, че тя беше права... и тези думи можеха да прозвучат в реалността.

Не беше спал много, до излизането от канала оставаха още два часа и половина. Можеше да отиде в каюткомпанията и да поседи с чаша уиски. Можеше да отиде при Джанет или Ким и да се отдаде на простицката радост от секса. Известно време размишляваше накъде повече го влече. И двете жени бяха посвоему много привлекателни...

Той въздъхна и реши да не тревожи никого.

Невротерминалът продължаваше да лежи в чекмеджето на бюрото. Алекс си сложи лентата и заразглежда съдържанието на кутията с не особено богата подборка от развлекателни кристали. Няколко „Удивителни пътешествия“, позволяващи пътешествия във виртуални копия на най-красивите планети в Галактиката. Четири криминалета от поредицата за Гърбавия, агентът-спец от службата за Имперска безопасност. Ето този колега на Ким, ако можеше да се вярва на автора, имаше плазмена пушка за еднократна употреба... е, разбира се, не в онази част на тялото, която беше посочил Едгар, а в

хайморовата кухня... Алекс се поколеба — той беше гледал кристалите „Гърбавия“ и „Истината на Гърбавия“ и беше завладян от смелия сюжет, който можеше да се проследи както от страната на агента-спец, така и от страната на многобройните му, но злополучни противници. Кристалът „А сега — Гърбавия“ също му беше похвален от някого, а „Гроб за Гърбавия“ обещавахе или края на приключенията на героя, или, с голяма вероятност, вече съвсем немислими приключения. Но качественото виртуално криминале, още повече изиграването му от лицето на няколко персонажа, отнемаше поне денонощие. Алекс сложи „Гроб за Гърбавия“ на видно място и продължи да преглежда дребничките кристали.

Веднага махна бонус-кристала, добавен от грижливите дейтели на развлекателната индустрия. „Стоте хиляди най-добри реклами от двайсети век до наши дни“... Благодаря, не...

Оставаха още три кристала: с класическа литература, музика и драматургия. Разбира се, приятно беше да се седи на веранда на брега на океана, да се слушат крясъците на чайките и да се чете хубава книга. Не по-малко приятно беше да се отдаде човек на това занимание в студена есенна вечер, в креслото пред разпалена камина, слушайки как барабани по прозореца ситен дъждец...

Е, и разбира се, „Сексуален калейдоскоп“, одобрен от имперския комитет по здравеопазване и религия, развлекателен кристал за екипажите на космически кораби при дълги рейсове.

Алекс замислено повъртя кристала в ръка. В края на краищата той искаше да провери какво е това любов. И „калейдоскопът“ служеше най-добре за тази цел. Дори без никаква „любов“ Алекс беше получавал от този протичък справочник по формите за сексуална активност куп приятни емоции.

Той мушна кристала в тесния слот, изчака секунда и се отпусна. Светът се обгърна в мъгла и изчезна.

След резките преходи във виртуалното пространство, създадено от Едгар, „сексуалният калейдоскоп“ създаваше уютно, умиротворяващо впечатление. Сред мъглата изникнаха стени, появи се хвърлящ лека светлина полилей, под краката му легна пухкав килим.

— Добре дошли... — произнесе нежен безполов глас. — Искате ли да изберете своята сексуална роля?

Алекс се замисли.

— Значи... аз съм мъж.

— Прието — потвърди гласът.

— Не съм склонен към мазохизъм, зоо- и алиенофилията не ме интересуват... хомосексуализмът няма да го пробваме...

— Прието...

— Всичко останало по ваше усмотрение — рече Алекс с леко съмнение. — Свободен избор.

— Влезте.

В стената се отвори врата. Чу се тиха, приятна музика.

Свободният избор на сексуални приключения беше любимото забавление на космонавтите, особено когато са на дълъг полет. Наистина, след няколко конфузни ситуации Алекс предпочиташе да направи строги уговорки относно някои ключови моменти — не е особено приятно да се спасяваш с бягство от тълпа голи мускулисти чернокожи, въоръжени с кожени камшици и вериги.

Но този път като че ли не се наблюдаваха подобни проблеми. Щом влезе през вратата, Алекс смени тялото си — стана по-висок, израсна му корем, ръцете му се покриха с дребни рижи косъмчета. Държеше голяма картонена кутия, не твърде тежка, но явно не празна. Пред него беше безлюдното фойе на някакъв хотел, ако се съди по цвета на небето зад прозорците — не на Земята. В музиката се вплете спокоен, уверен глас:

— Моят сексуален живот протече отмерено и традиционно. В детството ми и в ранните юношески години отдадох дан на увлечението по груповия секс, минах през специализацията си и станах сладкар-спец, създадох нормално трибрачно семейство. Но нещо не ми достигаше да съм удовлетворен, нещо ме смущаваше и ме караше да страдам. Често нощем стоях до отворения прозорец, гледах как бързият Харон преминава през смаляващия се полумесец на Цербер и си мечтаех... за какво? Тогава все още не бях готов да призная пред себе си наклонностите си...

Алекс търпеливо чакаше. Впрочем явно коментарът щеше да е дълъг и мъгляв.

Той пристъпи напред и гласът млъкна по средата на думата, за да продължи по-бързо и енергично:

— Дойдох в офиса на „Бързи превози“, за да връча лично прекрасна шоколадова торта на вицепрезидента на компанията. Той

празнуваше сто и дваайсетия рожден ден на майка си, основател и пръв президент на „Бързи превози“...

Лек тласък накара Алекс да се насочи към един от асансьорите. Разбира се, можеше да се възпротиви, но нали затова беше дошъл тук?

Вратите на асансьора се отвориха с мелодичен звън. Алекс влезе и веднага почувства нещо нередно.

Първо, в асансьора имаше само една пътничка. Дребна белокоса старица, сбръчкана и прегърбена, с безформена кафява рокля и покриваща редките ѝ коси забрадка.

Второ, подът на асансьора беше покрит с мек килим.

— Добър ден, лейди — процеди Алекс. Старицата не отговори, само кимна със сбръчканата си брадичка и се вторачи в огледалната стена.

Може би щеше да се размине?

Асансьорът бавно се понесе нагоре.

— Почувствах сладко пробуждане в гърдите — рече тържествуващо коментаторът.

— Мамка ти! — произнесе Алекс, стискайки юмруци.

— Кой знае защо си спомних за майка си — потвърди замислено гласът. — Спомних си как на младини се прибирах късно вечер вкъщи, влизах във ваната, а после идваше мама и дълго и нежно ми миеше косите...

Алекс притисна гръб в ъгъла на асансьора. Не, нямаше да помръдне от мястото си. Все пак му беше останала свобода на волята!

— Асансьорът продължаваше да се изкачва — изкоментира разказвачът очевидното. — И изведнъж...

Алекс се вкопчи в стените, но във виртуалността дори рефлексите му на спец го подведоха. Асансьорът спря и той мигновено беше запратен към тавана, после се удари в стената и се стовари на пода. Кутията с тортата изхвърча от ръцете му и се разби в стената, посипаха се парченца шоколадови фигурки, плисна крем. Разнесе се противно скърцане. Асансьорът застина с поклащане, сякаш нагоре го теглеше не гравитационно поле, а банално въже.

Инстинктите му изиграха лоша шега. Той не можеше да възприеме случилото се по друг начин, освен като катастрофа.

А дългът на капитана е да се погрижи за пътниците.

— Какво ви е; мадам? — попита Алекс, навеждайки се над падналата старица.

Подпухналите червеникави устни потрепнаха. Старицата се вторачи късогледо в него.

— Ох... синко... кокалите ми...

— Не се движете, мадам. — В този миг той даже беше забравил, че се намира във виртуалност... при това много своеобразна. — Сега ще се задействат аварийните системи...

Но асансьорът не си и помисляше да отвори врата.

— Страх ме е — оплака се старицата, протегна ръка и обви шията му. — Имам клаустрофобия, синко. Една такава, болезнена. Сто и двайсет години не са шега работа...

Невидимият коментатор тържествуваше:

— Гледах милото й сбръчкано лице, на което беше оставила следа всяка изживяна година, всяко вълнение и тревога... В този миг осъзнах, че винаги съм обичал истински само тези най-прекрасни човешки създания, възплъщаващи венеца на живота и апотеоза на женствеността — стариците! И ето че най-накрая неприятният инцидент ме остави насаме...

— Май се напишках — съобщи старицата, срамежливо навеждайки очи. — Но кокалите ми са цели!

— Кретени! — закрещя Алекс, като пусна клетата болна и скочи на крака. — Некадърници! Ако задвижването на асансьора беше отказало, щяхме да сме се размазали по стените! Система — изход!

Дори аварийният изход тук беше вграден правдоподобно. Вратите се отвориха, втурна се отряд медици и отнесе на носилката старицата, все още протягаща ръце към Алекс. Някакъв чевръст младеж с облеклото на келнер изстърга от стените и нахвърля обратно в кутията остатъците от тортата.

Едва след това се спусна мъглата и Алекс отново се оказа в стартовото помещение на „Калейдоскопа“.

— Имате ли претенции към нас? — попита системата с тревога.

— Да! Милион! — Алекс замълча, съобразявайки, че се кара с най-обикновена обслужваща програма. — Така. Геронтофилията да се извади от списъка!

— Социалното значение на геронтофилията е много голямо — неочаквано възрази системата. — Нейните корени...

— Да се извади! Нещо друго. Само че отначало да се изложи кратък сюжет!

Системата няколко секунди прехвърляше наличните варианти.

— Крайно интересно и нестандартно приключение...

— Давай.

— Счетоводител-спец на средна възраст, мъжки пол, имал традиционно бинарно семейство, разпаднало се не по негова вина, работи в имперски комитет по леко въоръжение. Той е крайно срамежлив, което пречи на сексуалния му живот и издигането му в службата.

Системата за миг замълча, сякаш очакваше възражения. Алекс сви рамене. Съвсем нормално начало.

— Комитетът се ръководи от организатор-спец от женски пол, изцяло увлечена от своята работа и отделяща крайно малко време за обществено полезна сексуална дейност. На работа в комитета идва приятел на счетоводителя от мъжки пол, добил високо обществено положение. Той съветва героя да стане сексуален партньор на организатора-спец с цел да се придвижи по социалната стълбица и да задоволи половите си инстинкти. Засега устройва ли ви?

— Устройство ме — каза предпазливо Алекс.

— След редица комични и увлекателни приключения счетоводителят-спец постига взаимност от организатора-спец. Но поради редица обстоятелства приятелят на героя подло съобщава на организатора-спец причините за сексуалната активност на счетоводителя. Дори това не попречва на щастието на влюбените. Те създават здраво бинарно семейство и живеят заедно дълго и щастливо.

Алекс мълчеше, напълно сащисан.

— Устройство ли ви?

— Има ли сексуални оргии в комитета? — предпазливо попита той. — Неудачен роман между главния герой и неговия приятел, послужил като причина за предателството?

— Не.

— Садомазохистични компоненти на любовта между счетоводителя и организаторката?

Системата се поколеба.

— Крайно незначителни. Счетоводителят облива организаторката с вода от каната. Организаторката захвърля в лицето

му няколко разпечатки.

Алекс не се беше сблъсквал с подобни сюжети.

— Интересно — призна той. — Добро... нестандартно, но добро.

— Продължителност на сюжета трийсет и осем часа — предупреди го системата.

— Възможно ли е да се ускори?

— Не се препоръчва. Основната интрига на сюжета е в бавното и плавно развитие на отношенията между главните герои.

Алекс поклати глава. Не разполагаше с толкова време.

— Система, запомни сюжета и ми го предложи при следващото ми влизане. А сега пълен изход.

— Пълен изход — потвърди системата. — Радваме се на посещението ви. Винаги сме готови да ви услужим. Заповядайте пак.

Наоколо се закълби тежка, гъста мъгла.

Алекс свали лентата и погледна със съмнение към кристала. Ако можеше да се вярва на Едгар, вече трябваше да е придобил способността да обича. Ако можеше да се вярва на книгите, филмите, а и просто на хората наоколо, любовта бе чувство, което се разразява мигновено и не признава никакви ограничения.

Но нали той не може да изпита никакви подобни на тези емоции към старицата!

Единствено неприязън... неприязън?

Потрепери.

Кристалът ненапразно беше предвиден за космонавти. Непретенциозните, макар и разнообразни сюжети бяха измислени от опитни психолози.

Още при влизането си в асансьора заедно със старицата, Алекс би трябвало да я приеме в своята „сфера на отговорност“. Катастрофата, вкарала го в стресова, но програмирана в генните оперони ситуация, би трябвало да засили тази отговорност до крайност.

Да, той беше длъжен... е, не да я обикне... пилотите нали не умеят да обичат, това никой не го е предвиждал... длъжен беше да се изпълни с топли чувства към старицата.

Какво предполагаше програмата по-нататък?

Задушевен разговор?

Плаха целувка?

Бурна сексуална сцена на пода на асансьора?

Съвместно изяждане на юбилейната торта?

Алекс си представи как голата, радостно кикотеща се бабка бута в устата му парче шоколад, а той, потрепвайки от възбуда, излизва сладкия сметанов крем от увисналата гръд...

— По дяволите! — изкрещя той.

А това би могло да се случи!

Напълно!

И той не би изпитал никакви неприятни усещания при излизането си от виртуалността. Любопитно, интригуващо, препоръчано от медиците и одобрено от свещениците приключение.

Но как така?

Беше поискал да се научи да обича — а бе добил способността да не обича?

Или това са две неразделни половинки и е невъзможно да разбереш любовта, когато не умееш да отблъскваш?

Алекс се разходи из каютата, хванал се за раменете, опитвайки се да разбере поне нещичко от собствените си усещания.

Да, той вече беше нарушил една от заповедите на пилота-спец.

Може би най-важната. Безграничната отговорност за всички, оказали се наблизо. Значи средството на Едгар действаше, блокираше измененията в съзнанието му. А това беше страшно... достатъчно бе да си представи пилоти, способни да оставят на произвола на съдбата екипажа и пътниците!

Той си представи Ким, Джанет, Лурие и Генералов, Морисън, Катрети, цигу.

Да речем, че стане нещо... корабът загива... как ще постъпи?

Но не! Той не би хукнал да спасява собствения си живот. Все така беше готов да се сражава докрай за кораба, екипажа и пътниците! Всичко беше наред!

Само че откъде се взе тази мрачна тревога, тази студена пустота в гърдите?

Сякаш неусетен биохимичен удар беше посякъл нещо, живеещо в душата му...

Или беше премахнал мъгливата завеса, закриваща бездънна пропаст.

— Изглежда, напразно изпих тази гадост, а? — запита се риторично Алекс и погледна бързо към Бес — най-верния му спътник и съветник.

Дяволчето стоеше с наведена глава, разперило ръце. Гледаше под око Алекс със същата мъчителна болка, който изпитваше и той самият. Нямаше нужда да поглежда към Бес — той вече не можеше да му каже нищо ново.

— Но това нали не е любов! — поклати глава Алекс. — Не може да е същото чувство!

„Да, това не е любов... — прошепна му подигравателно нещо незримо, спящо мъртвешки сън на дъното на душата му. — Това е отсъствието на любов...“

— Мамка му, какво радостно има в това? — Паметта услужливо му показва сухи, научни формулировки, сякаш се вкопчваше в нещо отдавнашно, устойчиво и спокойно. — Устойчиво чувство, съпроводено от емоции на нежност и възторг? Покорно благодаря...

Алекс замълча, успокоявайки дишането си. Стоп. Не си струваше да нервничи. Той сам беше изпил изготвения по рецептата на Едгар блокатор. Искаше да провери действието му, за да не пострада Ким. Искаше да изпита онова чувство, от което винаги е бил лишен.

Може би неприятните емоции се дължаха именно на липсата на любов? Но нали на борда имаше две жени, едната младичка, другата на средна възраст, в краен случай там бяха и Генералов и цзигу! А в най-лошия случай — кристала с виртуалните персонажи. Появеше ли се у него тази любов, нямаше къде да се дене. А после действието на блокатора щеше да отмине, чуждата емоция щеше да си отиде и всичко да се върне в обичайното си русло.

Най-важно беше да не изпада в паника.

Алекс бързо отиде под душа и пусна ледена вода. Постоя няколко минути, стиснал зъби. Като че ли изгарящото чувство на тревога и пустота си отиваше, отмиваше се.

Добре, ще издържим!

Затова пък щеше да има какво да си спомня! Кой друг пилот-спец можеше да се похвали, че е обичал или е страдал от отсъствието на любов?

Той пусна за миг горещата вода, прогонвайки треперенето. Избърса се с кърпата, бързо се облече, среса се и си изсуши косата.

Погледна се в огледалото.

Нормално.

Мъжествено, силно лице. Умни очи.

И нещо неуловимо, тревожно, каращо го изплашено да извърне поглед.

Глупости. Сторило му се беше. Беше изпаднал в паника, напълно естествено. И ето че му се привиждаха всякакви глупости.

Алекс излезе от кабината и бързо влезе в командната зала. Ето какво му беше нужно сега — сливането с кораба, разноцветната топлина, истинското чувство на пилота-спец. То нямаше да го подведе, то щеше да го спаси. Макар че още течеше вахтата на Морисън, той имаше пълното право да влезе в системата по-рано. Например защото не му се спи. Или му се иска лично да осъществи влизането в системата на Зодиак. Никога не е бил там, а това е велика и красива планета...

Алекс почти нахлу в командната каюта. Бързо легна в ложементата и погледна Морисън. Лицето на втория пилот беше безметежно щастливо, такова, каквото и трябваше да бъде. Хубав кораб, далечен полет, надеждни приятели — какво повече е нужно на пилота? Каква е тази любов?

Алекс отпусна глава и влезе в системата. Зелената спирала потрепна и тревожно се протегна към него.

— Корабът е в канала, до излизането остават трийсет и четири минути, няма произшествия, всички системи работят изправно...

— Благодаря, Ханг. Не ми обръщай внимание. Просто не ми се спи. Няма да се намесвам в управлението.

Зелената спирала отговори с емоционална вълна — признателност и съчувствие.

— Капитане, имал съм проблеми със съня. Те се решават прекрасно с чаша червено вино. Препоръчват още топло мляко с липов мед. Е, или хапчета...

— Ханг, не се безпокой. Това не се случва често. При мен всичко е наред. Аз... аз само за малко.

Образът на Морисън леко помръкна, приключвайки диалога. Алекс остана насаме с кораба.

Дъга. Топла, чудесна дъга, местеща се през мъглата. Душата на кораба.

Алекс се протегна към нея — жадно, вече чувствайки как спада напрежението, как зиналата пропаст, разрязваща душата му, се свива и изчезва.

— Докосни ме!

— Стани едно цяло с мен!

— Обикни ме!

Дъгата припламна около него.

Прие го предано и безрезервно, нежно и здраво, стисна го в незримите си обятия...

Това беше като при виртуалните инструктажи в първи или втори клас на училището... Обаятелна, дори за тях, сополанковците, виртуална девойка инструктор. Радостен глас: „А сега ще се запознаем с най-простия, възпят още в Библията метод за сексуална самостимулация... момчета, ако вече сте запознати с него, не пречете, седете тихо...“.

Това беше като на ученическите купони, при играта на „шише“, когато тийнейджърите са събираха по двойки и старателно се суетяха в тайните ъгълчета, надявайки се да открият разликата между виртуалния и реалния секс.

Това беше като при оргията на абитуриентския бал — с опитни гейши-спецове, познаващи всяка ерогенна зона на човешкото тяло, умеещи да се отдават радостно и до самозабрава.

Това беше всичко — и нищо. Фалш. Илюзия. Сурогат на любов. Цинично менте. Хранителна таблетка в ръката на гладувания, даваща му сили да живее, без да утолява глада му. Надуваема жена-кукла в музея по сексуална култура. Препоръчана за зачеване на деца партньорка, старателно играеща заучената от детските ѝ години роля.

Това беше всичко друго, но не и любов!

Алекс изкрещя, изтръгвайки се от цветната дъга, от сладникавите докосвания на електронния мрак. Системата потрепери, пускайки го в реалния свят. Той се мятеше върху ложементата, забравил да разкопчае коланите, крещеше беззвучно нещо, гледаше безразличната светлина на екраните и безметежното лице на Морисън.

Бяха го ограбили!

Много отдавна, още преди раждането му. С благословията на родителите му, даващи на бъдещето дете надеждната и доходна

специализация на пилот. Бяха го лишили... не, той даже не знаеше от какво... само разбираше, че повече не може да живее без него.

Бяха го предали.

Той беше също такъв слуга, като клетите васали на аристократите от Хералдика. Макар и да не го насилваха толкова явно...

За какво живееше?

За студените докосвания на разноцветната светлина?

За правото да пилотира десетки тонове метал?

За правото да умре за Империята?

Алекс плачеше, треперейки в коланите на ложементата. Не беше плакал отдавна... толкова отдавна. И навярно никога не беше плакал от емоции. От болка, заради физически дискомфорт, заради неуспешно изпълнена задача — колкото ще... но какво е да плачеш заради неуловимо, неосезаемо, ненужно за живота чувство?

Трийсет и четири години беше живял като щастлив просяк. Ядеше полагащите му се огризки, радваше се на подарените му обноси, честно отработваше социалния си дълг.

Но сега беше настъпила разплатата.

Майстор-пилотът, спецът, капитанът на кораба Алекс Романов плачеше като обидено дете. Плачеше, докато гледаше как щастливо се усмихва вторият му пилот, който не копнееше да намери нищо странно.

Зодиак сияеше като украшение на елха. Неговата безумна, извита в осморка орбита, сега го водеше покрай ослепителната бяла звезда, която заливаше планетата с океани светлина. Никаква земна растителност не би издържала дори час под това изгарящо светило.

Но животът е много упорито нещо.

Сега цялата обърната към бялото слънце повърхност на планетата се беше превърнала в огледален килим. „Лилиите“ — гигантски летящи растения, обитаващи горните слоеве на атмосферата, многослоен килим от прах във въздуха, жадно попиваха потоците излъчване. А някъде под тях, в прохладния полумрак, продължаваше да живее стария си живот флората и фауната на Зодиак... е, и, разбира се, хората. Гостите на този странен свят.

На нито една планета в Галактиката не се отнасяха толкова грижливо към местните видове, както на Зодиак. Разбира се, технологиите позволяваха да се построи орбитален щит, покриващ планетата през онези два месеца в годината, когато тя преминаваше покрай бялата звезда. Само че хората, заселили се в този свят, бяха поели риска да зависят от природната защита, която съществуваше от стотици хиляди години.

Алекс стоеше в каюткомпанията при включения стенен екран и разглеждаше изображенията от повърхността. Облаци, а над тях — зеленикавобялата повърхност на лилиите, дрейфувачи подир слънцето. Активният жизнен цикъл на лилиите заемаше малко повече от тези два месеца. През останалото време от годината те застилаху повърхността на океана, превръщайки го в зелена, люспеста, потрепваща по вълните равнина. Върху лилиите живееха други растения и животни, малки симбиоти, прекрасно приспособили се към този цикъл. Те прекарваху двата слънчеви месеца или в океаните, изчаквайки завръщането на лилиите, или в месестата, изпълнена с водородни ивици маса на летящите растения, или просто върху опаката страна на листата.

— Разкъсване! — тихо и без никакъв страх изкоментира дикторът. — Уважаеми гости на планетата! Сега ще ви бъдат демонстрирани действията при появата на разкъсвания...

Наистина, или заради порив на вятъра, или поради някаква друга причина, лилиите се бяху разнесли в две различни посоки. В зеленикавобялото поле избухна ослепително сияние. Сякаш огнено плътно и тежко острие беше разкъсало живия щит и бе паднало на повърхността на планетата. Камерата се спусна и се приближи към ивицата от гората, подложена на атаката. Над дърветата се носеше лека пара — изпаряваше се водата от листата. После камерата показу семейство, мъж, жена и няколко деца, направили си пикник на полянка.

— Дори да ви се струва, че зоната на поражение няма да ви засегне — каза весело дикторът, — застраховайте се. Влезте под укрите...

Мъжът и жената погледнаху накриво небето и се преместиху под палатка с огледална повърхност.

— Сложете си индивидуалните защитни средства...

Децата, които спокойно строяха замъци, извадиха от джобовете си смачкани наметала от същия блестящ материал. Наметнаха ги на раменете си и продължиха да си играят.

— Ако поради някаква причина не можете да използвате защитно средство — любезно съобщи дикторът, — заемете следната поза...

От близкото ручейче излезе момиченце само по бански. Погледна нагоре и бързо легна, като сви под себе си ръце и крака.

— Ще дойде помощ! — успокои ги дикторът. Наистина, майката на момиченцето вече тичаше към реката, размахвайки огледалното наметало.

— А дори и да не успее...

Всичко потъна в ослепително сияние.

— ... не се вълнувайте — „слънчевата целувка“ трае не повече от десет-дванайсет секунди. В повечето случаи ви заплашват само леки повърхностни изгаряния.

Наистина, светлинният вал се отдалечи, а майката повдигна хленчещото момиченце и с еднаква старателност я напляска и я намаза с някакво мазило, след което бавно тръгна към палатката. Момиченцето порева малко, после пак тръгна към водата.

— Физическото наказание, приложено на момиченцето, в никакъв случай не се препоръчва от министерството на здравеопазването на Зодиак и не е задължителна процедура след попадане под въздействието на „слънчевата целувка“ — съобщи бързо дикторът. — Добре дошли на нашата гостоприемна планета!

Рекламно-информационният клип завърши. Алекс неволно се усмихна, спомняйки си официалната статистика: всеки сезон бялото слънце на Зодиак все пак погубваше между двайсет и трийсет души. Главно туристи, разбира се. Местните жители бяха по-предпазливи и всички, дори натуралите, се бяха адаптирали към „слънчевата целувка“. В ситуацията, в която момиченцето се беше отървало със зачервяване на кожата, той, здравият и силен мъж, щеше да вие от болка, покрит с мехури от главата до петите.

— Не ми се иска особено много да се спускаме долу — каза Генералов. Огледа се, сякаш в търсене на подкрепа. В каюткомпанията вече се беше събрал целият екипаж, но никой не подкрепяше песимизма на навигатора.

— Там живеят двеста милиона души — каза Морисън. — Аз съм бил там... макар и не в горещия сезон. Много красив свят.

— Аз искам да отидем — вметна бързо Ким и се усмихна на Алекс.

Колко странно... Алекс чувстваше, че наистина гледа на Ким по съвсем друг начин. Девойката не беше станала по-привлекателна, по-секси... и той продължаваше да изпитва симпатия към нея. Променило се беше нещо, за което не намираще думи, за да го опише.

Нима винаги ще е така?

— Нашите уважаеми пътнички не са се разбързали — рече подигравателно Джанет. Тя стоеше при самия екран, който сега, на фона на приятна музика, транслираше гледки от Зодиак. Наистина, много приятни гледки. Неземна, но — удивително нещо — приятна за очите природа. Езера с тъмносиня, сякаш оцветена вода; пищни корони на дърветата, всяко листо от едната страна бе зелено, а от другата бяло; забавни, чевръсти зверчета подскачаха из тревата като оранжеви кожени топки.

— Цзигу явно не се нуждаят от инструктаж — отбеляза Пол и се прозина. — Капитане, трябва ли да ги изчакаме, или да се готвим за кацане?

Алекс откъсна очи от Ким.

— Да... Пол, бъди така добър да отидеш при тях и да ги повикаш в каюткомпанията. Само че първо отиди при Зей-Со, тя е старшата в двойката...

Енергетикът кимна и вече се канеше да излезе от помещението, когато се чуха бързи стъпки.

— Усетиха се — изсумтя Ким. — Какво, да пускам ли повторението?

В каюткомпанията се появи Ка-трети.

Настана тягостно мълчание. Лицето на клонинга беше покрито с червени петна, по челото му се спускаха капки пот. Очите му бяха изцъклени.

— Какво е станало? — Алекс пристъпи срещу него. Навярно така изглеждаха пилотите, които в края на краищата бяха видели в хиперканала кърмата на собствения си кораб...

— Капитане... — Гласът на клонинга едва се чуваше. Той преглътна конвулсивно, протегна ръка и хвана Алекс за рамото. —

Елате с мен. Б-бързо!

Алекс се обърна към екипажа. Изглежда, никой нищичко не разбираше.

— Всички да останат тук — каза той за всеки случай. — Ще отложим кацането за следващата обиколка.

Клонингът закима, сякаш Алекс беше изразил собствените му мисли, и го помъкна след себе си.

— Какво става? — попита полугласно Алекс веднага щом се озоваха в коридора. — Ка-трети?

— Тихо!

Сега, когато бяха вече насаме, лицето на Ка-трети изразяваше такова паническо отчаяние, че изплашилата всички гримаса изглеждаше като добродушно веселие.

— Престанете, Ка-трети!

— Всичко... всичко свърши... — процеди клонингът и дрезгаво се разсмя. — Не, лъжа. Всичко едва започва...

Изгубил надежда да получи от него свързан отговор, Алекс ускори крачка. След десет секунди двамата вече стояха пред една от каютите.

— Здрави ли са ви нервите? — Гласът на клонинга спадна до шепот.

— Достатъчно.

Ка-трети отвори вратата на каютата.

Алекс първо видя едната цигу — неясно дали Зей-Со или Сей-Со, коленичила до леглото. Каятата изглеждаше като украсена за карнавал: ярки петна от червена боя по стените; нелепи, безформени, висящи от тавана гирлянди. Миризмата — неприятна, почти непоносима за човешкото обоняние — го накара да задържи дъха си.

А после сякаш се скъса дига, съзнанието му направи скок и той разбра всичко.

— Не!

Цигу, застинала на колене пред нарязаното, осакатено тяло на приятелката си, дори не помръдна.

— Да вървим, Алекс. Да вървим, вече не може с нищо да се помогне. — Ка-трети го измъкна в хола на пътническия отсек и затвори вратата на каютата. Преглътна. Тръсна глава. — Чудовищно... чудовищно.

— Защо го е направила? — Алекс погледна изпитателно клонинга, който все пак беше специалист по пришълци. — Та това не са брауни, те нямат ритуални убийства!

Клонингът тихо и истерично се изкикоти.

— Алекс... какви ги говорите! Партньорките цзигу не са способни да се убиват взаимно!

— Самоубийство... — започна Алекс и се сепна. Нито едно живо същество не е способно да размаже цялата си кръв по стените, да окачи червата си на тавана, а после спокойно да си легне в леглото.

— Зей-Со е убита. — В гласа на Ка-трети се появи тревожна, треперлива нотка. — Убита е от някой от вашия екипаж, Алекс! От някой от нас, хората!

Той помълча, после добави вече по-спокойно, макар че смисълът на думите му изобщо не предполагаше невъзмутимост:

— Зей-Со е принцеса-наследница на Сборището на цзигу. Смъртта ѝ от човешка ръка е достатъчен повод за война. Честно казано... мисля, че корабите на цзигу вече се движат по хиперканалите. Сей-Со има портативен трансивър. Преди да ме повика, тя се е свързала с родината си.

ОПЕРОН ТРЕТИ, ДОМИНАНТЕН НАТУРАЛИ

ГЛАВА 1

Преди да започнем разговора си... — Мъжът, който седеше срещу Алекс, приключи с натъпкването на лулата си и поднесе към нея трепкащото пламъче на запалката. — И така, преди всичко... работили ли сте по-рано със следовател-спец?

— Не, господин Холмс — отговори Алекс. — Не ми се е налагало.

Шерлок Холмс запафка с лулата, облегна се в креслото си и го погледна изпитателно. Седяха в личната каюта на Алекс, но сега той се чувстваше гост... при това неканен и нежелан.

— Истинското ми име е Питър Ка-четирийсет и четвърти Волк. Матрицата ми Питър Волк е мъртъв от вече трийсет и шест години, но нашата линия се оказа толкова удачна, че производството продължава.

— Рядък случай — рискува да вметне Алекс. — Разправят... разправят, че клонингите понасят много тежко посмъртното раждане.

— Да, господин Романов — кимна клонингът. — Така е. Но аз, както и цялата линия от следователи-спецове, сме лишени от човешки емоции и не изпитваме шок от смъртта на матрицата ни. Питър Волк е бил велик човек, един от първите генетично изменени следователи. Той лично е предложил да бъде вкарана в производство линията негови клонинги, като ги е нарекъл в чест на най-популярния детектив на всички времена и народи.

— Вие също ли обичате Шерлок Холмс, Ка-четирийсет и четвърти?

— Разбира се. Но предполагам, че при по-нататъшното ни общуване ще ме наричате „господин Шерлок Холмс“.

Алекс кимна. Това не беше трудно. Целият облик на следователя-спец, от сухото скулесто лице до строгия костюм от туид, извикваше в паметта безсмъртния герой от произведенията на Конан Дойл и неговия безумен продължител Хироши Мото. Неизвестният японски литературовед, наложил върху съзнанието си психологическия профил на отдавна починалия англичанин, напълно беше изгубил собствената си личност. Но затова пък в средата на двайсет и първи век се беше

появил писателят Мото Конан, чиито книги и днес се четяха от всички деца по света. „Шерлок Холмс се възражда“, „Случаят с изчезналия гел-кристал“, „Киборг в покой“, „Четирите спорни гигабайта“, „Странната история със стоматолога-спец“... Каквото и да се говори, Хироши Мото наистина беше станал достоен наследник на древния писател. Навярно все пак е имал истински талант — та нали нито един от многобройните последвали опити в тази насока не бяха довели до успех. Така и не бяха създали нищо значимо граф Ли Толстой, поетесата Ана Шели, живописецът Микола Рубенс...

— Образът на Шерлок Холмс, моя прототип — продължаваше междувременно клонингът, — почти напълно съответства на следовател-спец. Разбира се, наложило се е да бъде отстранен остатъкът от емоции. Но като цяло аз наистина съм Шерлок Холмс, имперски следовател по особено важни случаи...

— Холмс обикновено е демонстрирал способностите си на недоверчивите клиенти — не се сдържа Алекс.

— Вие не сте клиент. — Холмс си позволи да се усмихне. — Вие сте свидетел и, простете, заподозрян в убийството на цигу. Впрочем...

Следователят го изглежда с присвити очи.

— Вашето официално... и, простете, неофициално досие са вече в моята памет. Затова ще говоря за онова, което не бих могъл да узная по обичайните начини. Последната алкохолна напитка, изпита от вас, е било сухо червено вино... позволете... едемско божоле... с някакъв неизвестен ми химически стимулатор. През последните денонощия сте имали сексуални контакти с две жени, явно първо Ким, след това Джанет... после недовършен контакт във виртуален имитатор...

Колкото и нелепа да беше самата мисъл да иронизира следовател-спец, Алекс не се сдържа. Навярно виновен беше все пак блокаторът...

— Но, разбира се, истинският Шерлок Холмс би спечелил много, ако беше получил кучешко обоняние.

Сухото сбръчкано лице остана невъзмутимо. Следователят пафна с лулата и рече рязко:

— Истинският Холмс е рожба на писателски гений. Аз съм рожба на гения на генетици. Затова съм също толкова реален и имам същото право на това име. Е, какво пък, Алекс, вие сам пожелахте това...

Той се наведе над разделящата ги маса и заговори бързо, твърдо, сякаш забиваше с пирон всяка дума:

— Вашите родители, Алекс, са били жалки неудачници. Майка — натуралка, баща — счетоводител-спец. Той е изнемогвал, за да плати елитната ви специализация, работел е извънредно, вие сте свикнали да го виждате в креслото, със стърчащ от евтиния невропорт сноп проводници... и сте намразили тази картина. Неприязънта, възникнала в този момент, сте прехвърлили върху всички, използващи старите невропортове, несправедливо приписвайки им студенина, жестокост и равнодушие към околните. Преди три години именно това е станало причина за неизправността на лайнера „Хоризонт“, защото вие, под измислен предлог, сте отстранили от вахта пилот-спец с невропорт от стария образец. Заради индивидуалните особености на организма ви метаморфозата ви е минала крайно болезнено и оттогава в съзнанието ви се е укрепило мнението за натуралите като за нисша каста на човечеството.

— Не е вярно! — извика рязко Алекс.

— Вярно е. Вие смятате, че понесените страдания сами по себе си доказват вашата изключителност. А всъщност причината е в слабата ви реакция към аналгетиците... През цялото време, още от самата метаморфоза, ви измъчва и обижда онова незначително орязване на емоциите, което е неизбежно за пилота-спец. Няма да се учудя, ако използвате някакъв модел на емоционален скенер, за да контролирате собствените си чувства. А тук работата е в най-обикновено недоглеждане на вашите родители и детския ви психолог — те са ви позволили да изпитате твърде тясна емоционална връзка в предметаморфозния период...

— Не знам какво досие използвате, господин Холмс... — изсъска Алекс. — Не знам откъде сте узнали за моите клети родители! Но едва ли си струва да се ровите в моето минало, за да разрешите проблем в настоящето!

Холмс замълча. Пусна кълбо тежък дим, остави лулата и заговори по-меко:

— Нищо от това го няма в досието ви, господин Романов. Повярвайте ми. Това са именно способностите за индукция и дедукция, свойствени на моя литературен прототип. Но в добавка аз имам и неограничен достъп до информационните мрежи, подсилени

сетива и модифициран морал. Господин Романов, аз съм слуга на Закона. Ако Законът каже, че гладно дете, откраднало къшей хляб, заслужава бесило, ще го пратя на бесилото. Ако Законът каже, че убиец и насилник трябва да бъде оправдан, ще го пусна да си иде с мир. В това е силата ми. Книжният Холмс би могъл да пусне виновен, като му намери оправдание в сърцето си и остави на Господ да извърши правосъдието. Аз не мога. Моето сърце е само орган за изпомпване на кръв и за мен няма друг Бог, освен Закона. Ще намеря убиеца на госпожа Зей-Со и ще го предам в справедливите ръце на правосъдието. На никого не е по силите да излъже следовател-спец, Алекс. Но ако вие не сте виновен в нищо, ако ръцете ви не са изцапани с кръв, аз ще стана ваша защита и опора.

Алекс мълчеше и гледаше Шерлок Холмс, създаден от таланта на писатели, от труда на генетици и от безумната фантазия на следователя Питър Волк. Волк с нещо приличаше на Хироши Мото — писателят се беше превърнал в реинкарнация на Конан Дойл, а следователят беше станал възплъщение на литературния герой.

— Аз не съм виновен за смъртта на Зей-Со — каза Алекс с въздишка.

Холмс кимна и пак заговори. Гласът му се промени, стана съвсем мек и доброжелателен, което беше удивително за напълно лишен от емоции човек. Впрочем Шерлок Холмс, както бе добре известно, притежаваше удивителни актьорски способности.

— Разкажете ми всичко, последвало първата ви визита в каютата на покойната, господин Романов.

— Върнах се в каюткомпанията — започна Алекс. — Всички членове на екипажа ме очакваха. Те бяха леко разтревожени, тъй като появата на Ка-трети Шустов... тъъ... им направи впечатление. Но не забелязах някой да се държи различно от останалите. Обичайното напрежение на хора, които усещат, че се е случило нещо крайно неприятно.

Холмс кимна одобрително.

— След като съобщих на екипажа за произшествието, както съм длъжен да направя по устав, попитах дали някой не иска да хвърли светлина върху ситуацията. Всички отговориха, че нямат ни най-малко понятие за причините и обстоятелствата около гибелта на Зей-Со. След това, възползвайки се от изключителния си капитански достъп,

изведох „Огледало“ на устойчива аварийна орбита и блокирах всички системи за управление на кораба. После съобщих в Имперската служба за безопасност за възникналата ситуация, като добавих в доклада и особеното мнение на Ка-трети Шустов за последствията от гибелта на цзигу. След като получих потвърждение за получаването на доклада, изключих всички системи за връзка и започнахме да ви чакаме.

— Ние долетяхме незабавно — кимна Холмс. — И така, да обобщим... всички на борда отричат своята съпричастност към смъртта на Зей-Со.

— Да. Напълно я отричат.

— И вие не сте забелязали нищо подозрително в поведението на екипажа, на Сей-Со и Ка-трети? — Холмс небрежно пропусна фамилията на матрицата на Ка-трети, изисквана от правилата за учтивост, когато в компанията се намира повече от един клонинг.

— Нищо. Обичайният шок от случилото се. Виждал съм хора при случай на катастрофа. А Сей-Со не излиза от каютата на покойната.

— Тя има ритуално прощаване, което ще продължи още четири часа и половина — събщи Холмс. — Наложил ми се да усвоя солидна доза информация за цзигу.

— Кажете тогава прав ли е Ка-трети Шустов? Войната възможна ли е?

— Неизбежна е — отговори невъзмутимо Холмс. — Принцесата-наследница, загинала от човешка ръка, при това по такъв крайно оскърбителен начин... Знаете ли, че ѝ е бил изрязан яйчникът?

— Господи... не. Защо?

— Иначе Сей-Со би могла да запази генния фонд на Зей-Со, като имплантира яйчника в своето тяло. Самата Сей-Со, като младша партньорка, е лишена от органи за размножаване.

Алекс погледна Холмс в очите.

— Това означава, че убиецът е действал целенасочено? Той... той се е стремил да убие Зей-Со максимално оскърбително... и необратимо?

— Да.

Пилотът избърса изпотеното си чело.

— Холмс, наслушал съм се за цзигу, но дори не мога да си представя къде се намират проклетите им яйчници...

— Яйчникът, тъй като той е един, е точно под стомаха. Снабден е със собствен затворен контур на лимфоснабдяване и мускулна помпа. Дори при гибел на Зей-Со тази част от тялото би могла да оцелее още няколко дни. Убиецът е извадил яйчника и е разсякъл лимфатичния контур. Това е много, много професионално убийство...

Алекс се напрегна. Осъзна какъв въпрос ще последва.

— Господин Романов, когато наемахте в екипажа си Джанет Руело, знаехте ли, че тя произхожда от карантинната планета Абанос и е специализирана като палач-спец?

— Да.

— А защо я взехте в екипажа?

— Тогавя не предполагах, че „Огледало“ ще се занимава с превозване на пришълци!

— Защо не разтрогнахте договора, когато си изяснихте предназначението на кораба?

Пилотът безпомощно разпери ръце:

— Господин Холмс... Джанет Руело сега е гражданка на Империята. Тя няма никакви законови ограничения, психолозите са направили така, че да може да понася пришълците...

— Да ги понася дотолкова, че да им пробута анасонов коктейл, предизвикващ временно умопомрачение?

Алекс нямаше никаква представа откъде знае следователят за този инцидент. Ка-трети? Или Сей-Со?

— Това не представляваше никаква заплаха за живота им — рече навъсено той. — При това анасонът предизвиква у цигу не умопомрачение, а пристъп на честност.

— Недоказуемо. Цигу твърдят друго.

— Във всеки случай, господин Холмс, аз поисках от Джанет да ми даде воинската клетва на Абанос! Тя обеща, че повече няма да причинява никаква вреда на цигу!

— Господин Романов... — въздъхна Холмс. — Вие вярвате ли в нейните клетви?

— Да. В края на краищата верността към клетвата е заложена генетично...

— Също както и омразата към пришълците. Или нашите психолози са неутрализирали и едното, и другото, или тези два компонента на личността на Джанет още са в сила.

Алекс мълчеше. Нямаше какво да възрази.

— Господин Романов, може би вашият стремеж да оставите на борда на „Огледало“ Джанет Руело е бил предизвикан от някакви особени обстоятелства? — попита Холмс със съчувствие. — Например малката афера с получаването на документите за Ким Охара, която осъществихте, използвайки двойния правен статус на спецовете и правото на капитана да определя времето на кораба?

Алекс не се беше и надявал, че „малката му афера“ няма да бъде разкрита от следователя-спец. Но скоростта, с която това се беше случило, го ужаси.

— Не — отговори той след кратък размисъл. — Това не е сред причините, господин Шерлок Холмс.

— Неприятен е самият факт, че един капитан на космически кораб, пилот-спец, е сметнал за допустимо да наруши закона... — въздъхна Холмс. — Цялата Империя се крепи на моралните качества на спецовете, ние служим за пример на обикновените натурали, чието съзнание понякога е завладявано от най-низки страсти. И ето че вие, спецът, нарушавате закона!

— От формална гледна точка — отговори бързо Алекс. — Но Ким се намираше под моя опека и беше убедена, че легализацията като Ким Охара е смъртоносно опасна за нея. Бях длъжен да ѝ помогна...

— А какво каза Ким по повод крайната точка на маршрута си? По повод появата си на Едем?

Алекс облиза пресъхналите си устни.

— Тя не искаше да лети за Едем...

— Не искаше много категорично? — поинтересува се следователят.

— Да.

— Ясно, господин Романов. А не се ли прояви по някакъв начин неприязненото отношение на Пак Генералов към клонираните хора?

— Прояви се. — Алекс разбра, че цялата му роля ще се състои само в потвърждаване на репликите на следователя. — Той възприе с голяма неприязън появата на Ка-трети Шустов.

Холмс въздъхна. Бавно почисти лулата си в преносимия сребърен пепелник.

— Колко глупаво — рече той. — Цялата тази човешка омраза: хора и натурали, хора и клонинги... така може да се падне до расизъм

или национализъм... Та кой подкрепи позицията на Генералов?

— Пол Лурие.

— А на вид е такъв мил, възпитан, модерен младеж... на вид...

— Мотив ли търсите, Холмс? — попита директно Алекс.

— Да, разбира се. — Следователят се изправи от креслото и се заразхожда напред-назад, сложил ръце зад гърба си. — Нали няма да ви смути, ако посвирия на цигулка?

Алекс само кимна. Изглежда, Ка-четирийсет и четвърти Волк не признаваше никакви граници в стремежа си да не излиза от образа.

Холмс извади от малкия си кожен куфар изтъркана електронна цигулка „Тошиба“, провери заредена ли е и измъкна от прорез в грифа лък. Притисна цигулката към рамото си, поколеба се за секунда — и с буйна виртуозност започна да свири седмия концерт на Паганини.

Алекс беше крайно измъчен и изтощен, и вече не се надяваше, че неприятностите ще му се разминат. Но въпреки това неволно се заслуша във виртуозното изпълнение на Холмс. Изглежда, в своето забързано и крайно натоварено детство клонингът беше успял дори да получи прилични уроци по музика.

— Мотив за убийството има Джанет Руело — каза следователят, без да спира да свири. — Най-сериозен мотив. Тя мрази пришълците. Но мотив има и Ким Охара. Тя не желае да попадне обратно на Едем и може да е сметнала смъртта на клетата Зей-Со за прекрасен аргумент за прекратяване на пътуването.

— Ким не е убивала цзигу! — възкликна Алекс.

— Тя е боец-спец — възрази Холмс. — За нея убийството е нормална постъпка. Може да е намерила куп доводи „за“ и да не е забелязала нито един „против“... та нали в края на краищата е само едно малко момиче... би трябвало да се обучава още дълги години в майсторството на боец... на първо място за да се научи как да сдържа собствените си пориви.

Алекс млъкна. Шерлок Холмс беше абсолютно прав.

— По-нататък — продължи следователят. Мелодията изгуби напора си, стана тиха и тъжна. — Пак Генералов. Също сложна ситуация. Неговата неприязън към клонираните хора е наистина феноменална... В течение ли сте защо е излетял от военния флот?

— Защото е натурал — изсумтя Алекс. — Прегледах документите му.

— Е, това е повърхностната причина... „неувереност на командването в действията на навигатора в условията на бойна обстановка“. Глупости. Причината, както следва от официалните армейски документи, е конфликтът му с един от старшите офицери... там е имало наистина шекспирови страсти. Нещастна любов... вашият нетрадиционно ориентиран приятел е много влюбчив... после узнал, че обектът на неговата страст е клонинг... историята приключила с истерия от страна на Генералов, шамари, заплахи, дори опит за самоубийство. Уволнили го завинаги.

— От ругатни по отношение на клонингите да падне до тяхното убийство? А и какво общо има Ка-трети? Нали не той е убит!

— Не, Пак не е способен да го убие — поклати глава Холмс. — Той е екстремист, но само на думи. Неговият психологически профил практически не допуска убийството на човек. Но да убие цзигу и по този начин да разруши живота и кариерата на Ка-трети — като нищо. Явно не е разбирал, че Зей-Со не е от работните особи на Сборището, чийто живот не е важен за цзигу.

— Обвинявате ли го?

— Само размишлявам, скъпи мой приятелю. — Холмс рязко свали лъка от струните. — Същото е възможно и по отношение на Пол Лурие. Неговите преподаватели и състуденти свидетелстват за крайна избухливост, импулсивност, склонност към жестоки шеги... при това момчето лесно попада под чуждо влияние.

— Господи, що за глупости — поклати глава Алекс. — Момчето е спокойно като танк! Ако всички новаци бяха толкова уравновесени...

— Вие го познавате само от няколко дни, капитане. А аз чух мнението на хора, живели години с Лурие. Сега — Ханг Морисън.

— А той какво общо има? — Алекс вече не долавяше увереност в собствения си глас.

— Няколко факта от биографията му, капитане. В младостта си, от тринайсетгодишна до деветнайсетгодишна възраст, е членувал в младежката секция на Църквата на Опечаления Христос.

— Та това са...

— Членовете на църквата на Разгневения Христос след забраната й. Фактически това е същият възглед за света, както при клетите обитатели на Абанос. Морисън официално е скъсал с Църквата на Опечаления Христос, но са останали отгласи от онези години.

Неведнъж е бил чул да прави оскърбителни за пришълците коментари, няколко пъти публично е призовавал за насилие над „бръмбарооките“.

— Холмс произнесе последната фраза с гласа на Морисън и Алекс потрепери.

— Никога не бих си помислил...

— Така че мотиви има всеки и забележете — явни мотиви! А ако се поровим по-надълбоко?

— А аз какви мотиви имам? — опита Алекс уморено.

— Никакви — усмихна се Холмс. — Абсолютно. На вас изобщо не ви трябват неприятности. Вие сте толерантен към пришълците. Доволен сте от кораба, от екипажа и от самия себе си.

Алекс се усмихна накриво. Да бе... особено от самия себе си...

— Слава богу. Значи съм извън подозрение.

— Какви ги говорите? — В гласа на Холмс се долови съчувствие, от което той беше лишен. — Именно поради това вие сте най-вероятният заподозрян.

— Ясно — каза Алекс, докато осмисляше чутото. — Тогава защо ми излагате всички си догадки, щом съм главният заподозрян?

— Това е фирменият стил на работа на Питър Волк — разпери ръце Холмс. — Оказва забележителен ефект. Нали разбирате, че престъпникът няма къде да избяга. Включете външния обзор, капитане.

— Кораб, обзор на външното пространство — изрече Алекс уморено.

Отвори се екран.

Съвсем близо до „Огледало“, на пет километра и сто и дванайсет метра, както успя да определи Алекс набързо, в пространството висеше миноносец от клас „Луцифер“. Бойните му люкове бяха затворени, но това не беше особено успокоително.

Колкото и добър да беше корабът му, „Луцифер“ можеше да го изпепели за част от секундата.

— Ако не изляза от вашия кораб след две денонощия, той ще бъде унищожен. Ако „Огледало“ включи двигателите или отвори бойните отсеци, „Луцифер“ незабавно ще открие огън.

— А защо две денонощия?

— Флотът на цзигу се задейства. Прогнозата е, че атаката им върху земните колонии ще започне след четирийсет и осем часа —

плюс-минус три часа.

Внезапно Алекс се почувства напълно опустошен. Сякаш не на клетата Зей-Со, а на него му бяха изрязали червата и половите органи и бяха размазали кръвта му по стените на каютата.

Светът се рушеше. Целият човешки свят — дори и расата цзигу да отстъпваше по военна мощ на хората, то не беше с много. Скоро планетите щяха да пламнат, скоро космосът щеше да се изпълни с потоци от излъчване и хищни ята от ракети, скоро всеки човек и всяка цзигу щяха да проклинат виновниците за войната... без да знаят, че истинският виновник е той, пилотът-спец Алекс Романов, взел в екипажа си някой, способен да убие жестоко и хладнокръвно пришълец.

И който и да излезеше победител в кървавата касапница, светът щеше да стане друг. Върху оцелелите щяха да се нахвърлят останалите раси. Някога се беше случило така с тайи, сега същото щеше да стане и с хората... или цзигу.

— Как можете да говорите толкова спокойно, Холмс? — възкликна Алекс. — Осъзнавате ли, че това е краят на всичко?

— Дори светът да загине, нека правосъдието възтържествува — каза следователят. Алекс се обърна и срещна погледа му. — Шегувам се, капитане. Разбира се, аз искам да живея. И желая щастлив живот на всички граждани на Империята.

— Тогава какво прави тук този кораб? — попита Алекс. — Мястото му е в бойно формирование. А нас... или да ни разстрелят всички накуп, или да ни вземат в армията. Обявена ли е мобилизация?

— Разбира се. Цзигу вече изпратиха на императора официално съобщение за началото на военните действия.

— Какво общо има тук онзи сополанко на трона? — изруга Алекс. — Той трябва да си играе в пясъка, а не да взима военни решения!

Шерлок Холмс се намръщи и рече с упрек:

— Алекс, не бива да се изказвате така за лицето, управляващо Империята. С течение на времето той ще поеме пълната власт и тогава цялата Империя ще се понесе към нови висини...

— Какви висини? Какви ги говорите? И двете цивилизации ще загинат в тази война. Нима цзигу не го разбират?

— Доколкото знам, го разбират — кимна следователят. — Никоя друга раса не би довела конфликта до равнището на пълномащабен сблъсък, но тук вече влизат в действие дълбинните, движещите основи на съществуването на всяка цивилизация. Ка-трети би ви го обяснил по-добре от мен...

— Обяснете ми го както можете!

— Както сигурно ви е известно, капитане, по-голямата част от цзигу изобщо е била лишена от пълноценен разум. Ако мъжете... хм. Ако търтеите, въпреки принизената им социална роля, все пак са се ползвали с любов и уважение, развивали са изкуството, то условно безполовите работници едва през последните два века са придобили самосъзнание. Човешката сегрегация на богати и бедни или на спецове и натурали е нищо в сравнение с пропастта между уважаемите самки, имащи имена от две думи, и работниците, притежаващи само номер. Но по принуда — тъй като тъпите животни не са способни да работят с техника, — когато позволили да се развива съзнанието на работните особи, управляващите самки направили така, че работниците да изпитват към тях огромна преданост и любов. Това предпазва обществото на цзигу от конфликти.

Алекс отново си спомни за Хералдика. И му прилоша.

— За съжаление — продължи Холмс — мирните и добродушни работни особи вече са в течение на събитията. Та нали именно те се намират в станциите за свързка, именно те съставляват основната част от екипажа на корабите на цзигу. Така че това наистина е война на всенародния гняв, това е свещена война от страна на деветдесет и пет процента от тяхното население. При това около седемнайсет процента от тях са свързани генетично с покойната Зей-Со! Те са нейни братя... или сестри? Е, да кажем, роднини. Женските особи на цзигу може и да не желаят войната. Те биха се съгласили да потулят случая, да приемат извинения и материална компенсация... но...

— Няма да ги разберат собствените им роби.

— Работници.

— Роби. Вие ми обяснихте всичко много добре, Холмс.

Алекс дори не забеляза момента, в който беше скочил от креслото, но сега стоеше лице в лице с Холмс и гледаше в неговите мъдри, уморени, сякаш вместили в себе си цялата печал на човечеството очи. Великият следовател миришеше на бренди и тютюн.

— Никакъв изход ли няма, Холмс?

— Има, Алекс. Винаги има изход. Ако в течение на две денонощия — до началото на пълномащабните военни действия, тъй като вече има дребни сблъсъци, — аз намеря убиеца и го предам на правосъдието, цзигу ще се спрат. Те са готови да накажат или убиеца, или цялата човешка раса. И затова ви питам направо, майстор-пилот, спец Алексей Романов... вие ли убихте Зей-Со?

— Не, Холмс — поклати глава Алекс. — Не съм я убивал и нямам ни най-малка представа кой и защо може да го е направил. Но... съм готов.

— За какво?

— Готов съм да призная, че именно аз съм убиецът.

Холмс пхна в уста отдавна угасналата си лула и попита с любопитство:

— И защо?

— За да спасим света. В края на краищата именно аз приех убиеца в екипажа. Който и да е той. Аз... аз не усетих, че греша.

Холмс поклати глава.

— Не, Алекс. Това е невъзможно.

— И защо?

— Дори да загине светът, нека възтържествува правосъдието.

— О, оставете...

— Освен това със сигурност всичко ще приключи с предаването на убиеца на цзигу. А те ще намерят начин да проверят неговата искреност. Вашата саможертва — ако наистина е саможертва, а не закъсняло разкаяние — е безполезна.

— Тогава го намерете, Холмс.

— Него или нея?

— Какво значение има? При убийците и при ангелите полът не играе роля.

— Добре, че не умеете да обичате, Алекс — каза следователят. Погледът му беше толкова пронизващ, сякаш вече знаеше за изпития блокатор. — Любовта толкова често тласка хората към безумни постъпки.

— Който и да е убиецът, той е във вашата власт, Холмс.

Следователят кимна. Понечи да каже нещо, но в този момент се отвори незаклучената врата на каютата.

— Кажете, доктор Уотсън — нареди следователят, без дори да се обръща.

— Откъде узнахте, че съм аз?

— Елементарно. На всички останали им е наредено да не излизат от каютите си. Освен това... когато поискате да ме сварите неподготвен, сменете парфюма си. Ще разпозная миризмата на „Фиджи“ от половин километър.

Доктор Уотсън се усмихна и влезе в каютата. Алекс я погледна с любопитство. Не беше останало време да се запознаят при пристигането им на „Огледало“. Уотсън беше отишла в каютата на Зей-Со, а Холмс незабавно се уедини с него.

Вярната спътничка на Холмс беше ниска, червенокоса и едроока. Като че ли симпатична, макар че впечатлението се поразвяляше от дребните лунички. Общо взето, девойка от онези, които лесно ставаха верни приятели и весели любовници. Такива посрещат радостно партньора си и го изпращат без тъга, склонни са към забавни шеги, но в същото време са способни сериозно и задълбочено да се отдават на любимата си работа.

Алекс се усети, че анализира поведението на девойката, и поклати глава. Явно маниерът на мислене на Холмс беше заразен.

— Но капитан Романов... — каза със съмнение Уотсън, като гледаше Алекс.

— Говорете, всичко е наред — разпери ръце Холмс. — Ако той е убиецът, информацията няма да му помогне, а ако не е, той може да помогне на нас.

Уотсън кимна. Приседна на облегалката на креслото, като на препоръчано и предпочитано място. Когато Холмс се настани в креслото, Алекс осъзна, че е точно така.

— Определянето на времето на смъртта... не беше успешно. — Уотсън наведе глава.

— Напълно?

— Не, има приблизителни данни. Цигу е убита в интервала между дванайсет и половина и четиринайсет часа преди това.

— Смяната на пилотската вахта е точно в този интервал. — Холмс кимна и погледна Алекс с нов интерес. — Тъжно. Надявах се да изключа поне вас, капитане. Или Морисън.

— Те и двамата са могли да убият Зей-Со. — Уотсън извади малък плосък компютър и го подаде на Холмс. — Ето, вижте. По вектора пространство, уви, покойната е била достъпна за всички. По вектора време — също. Твърде голяма зона.

Засиленото зрение позволяваше на Алекс да види ясно картината на екрана. Триизмерна графика, в която се преплитаха разноцветни криви. Центърът ѝ беше зает от мъглив овал — явно същата тази „зона“, интервалът от времевите и пространствените координати на убийството.

— Ама не ми надничайте през рамото, капитане — промърмори Холмс. — Приближете се.

Той прекара пръсти по екрана и кривите леко се разтеглиха, преплитайки се още по-сложно.

— Ох... — възкликна тихо Уотсън. — Всички имат мотиви, нали?

— За съжаление, да.

Холмс не изгуби излишно време за огорчение. Погледна още веднъж схемата, затвори компютъра и го върна на доктора.

— Защо не успяхте да определите времето на убийството, Джени?

— Климатикът на каютата. Беше пуснат в хаотичен режим. Температурата, налягането, влажността и съдържанието на кислород в каютата се сменяха на всеки пет минути. С абсолютно непредсказуеми параметри! А тъй като тази каюта е за пришълци, диапазонът беше доста голям. По отношение на температурата например, от минус двайсет и пет до плюс осемдесет градуса.

— Добре. — Холмс отново разпали лулата си. — Просто прекрасно!

— Извинявайте, Холмс, но защо? — възкликна Уотсън, тя гледаше следователя със сляпо обожание. Може би дори донякъде показно.

— Убиецът е заличил следите си. Много професионално, забележете! Той ни е лишил дори от възможността да определим времето на престъплението, а нали това досега се смяташе за невъзможно.

— Ако на кораба се достави военна техника — като ментален скенер, — би трябвало да уловим изблика на болка, Холмс! Убийството

е продължило пет или шест минути, и през цялото това време цзигу още е била жива! Емоционалният фон би трябвало да остане в каютата още много месеци.

— Менталното сканиране ще отнеме поне две денонощия, Уотсън. А ние не разполагаме с това време... Ако войната започне, вече няма да може да бъде спряна. — Холмс погледна в екрана, сякаш очакваше да види атакуващите кораби на цзигу. — А как са миризмите?

— Климатикът е бил включен на циркулиране. Въздухът в каютата се е сменил напълно осем пъти. Там дори може да се диша без маска, въпреки че цзигу е накълцана на парчета...

— Великолепно убийство — процеди Холмс през зъби. — Никакви следи от престъпника. Все още не знаем кой е той... Но затова пък можем да сме сигурни, че си имаме работа с професионалист от най-висока класа!

— Джанет или Ким! — възкликна радостно Уотсън. Алекс стисна зъби, за да не изкаже мнението си за тази радост.

— Не съм сигурен — каза Холмс, изпускайки кълба от дим. — Никак не съм сигурен. Въпреки общоприетото мнение гениалните убийци са самородни таланти, а не продукт на генно усъвършенстване. Помниш ли маниака от Трета орбитална, Джени?

— О, да! — Уотсън се усмихна, но ръката ѝ неволно докосна белега на шията ѝ. Странен белег, приличаше на следи от човешки зъби. — Деветнайсет жертви... и аз едва не станах дваисетата.

— Деветнайсет плюс онези двама клетници, които след изтезания си признали, че са извършили неговите престъпления и били изхвърлени във вакуума — поправи я Холмс. — И така, с какво разполагаме?

Уотсън се замисли.

Алекс неволно се увлече от разиграващия се пред него спектакъл. Разбира се, той не беше този зрител, заради когото Холмс и Уотсън разсъждаваха на глас. Доктор Джени Уотсън наистина служеше за спаринг-партньор на Холмс, стената, в която той тупкаше топката на интелекта си.

— Убиецът е много умен професионалист — каза предпазливо Джени.

— Така — произнесе одобрително Холмс.

— И е безмилостно животно, убило клета, беззащитна жена...

Холмс поклати глава.

— Цзигу съвсем не са беззащитни, Уотсън. Вие, при цялата ви прилична бойна подготовка и опита ви на служила в армията, не бихте се справили с нея. Е... или ще приключите схватката със счупени кости и синини по цялото тяло. Важно е друго, Уотсън...

Холмс рязко се изправи и Джени неволно размаха ръце, за да запази равновесие върху люшналото се кресло. Очите на следователя проблеснаха трескаво.

— Убиецът е професионалист. Той е знаел как да неутрализира цзигу и е знаел как да я убие така, че да е максимално оскърбително за цялата раса. Убиецът великолепно е заличил следите си! И не може да не разбира, че на Зодиак има следовател-спец и че подобно престъпление, водещо до междוזвездна война, така или иначе ще бъде разкрито! Но при това убиецът не е направил дори опит да се спаси, да превземе кораба, да избяга на планетата. Значи — Холмс със замах посочи Уотсън — просто е печелел време! Собственият му живот не е ценен за него! Неговата цел не е била да унищожи един конкретен пришествиец, да навреди на Ка-трети или да разори компанията „Небе“. Неговата цел е именно галактическа война, схватка между Империята и Сборището!

— О, Господи! — беше единственото, което каза Уотсън.

Холмс се обърна към Алекс:

— А вие какво ще кажете, капитане? Помните ли историята с кораба, който едва не ви изхвърли в пространството на халфлингите?

— Разбира се, че помня!

— Мога да ви кажа, че пилотът на танкера е сложил край на живота си при опит за дълбинен разпит. Явно му е била вкарана многослойна програма за психокодиране. В схемата за управление на танкера са намерени следи от самоунищожил се гел-кристал със среден размер. Явно изчисленията на гибелната за цзигу траектория са направени именно с този кристал... а програмираният пилот просто не се намесил в управлението.

— Значи можете да изключите част от заподозрените? — попита Алекс. — Значи Генералов, Морисън и Лурие нямат нищо общо?

— Напротив! Алекс, аз наистина бях склонен да смятам историята с танкера за част от конкурентна война между туристически

фирми, а убийството на цигу — за постъпка на психопат. Сега обаче няма никакви съмнения. Някой провокира галактическа война. Някой се е опитал да предизвика гибелта на цигу от ръцете на халфлингите... което, между другото, нямаше да промени нищо. Гневът на Сборището пак щеше да се стовари върху хората. А когато това не се е получило, внедреният на кораба агент е започнал да играе ва банк. Той е убил Зей-Со и сега печели време. Когато на беззащитните планети паднат първите бомби, войната вече няма да може да бъде спряна. Не бих се учудил, ако веднага след началото на войната някой сам си признае, че е убил принцесата. И този „някой“ може да бъде всеки. Включително и Ка-трети... щом залогът е толкова висок, престъпниците може да са се намесили в съзнанието на спец. Не зная как, но...

— Нали има препарати, изключващи променените емоции... — рискува да вметне Алекс, но Холмс поклати глава.

— Глупости, скъпи приятелю! Детски приказки, от онези, които си шепнат влюбените дечурлига преди метаморфозата! „Ще порасна, ще стана данъчен инспектор, но въпреки това ще обичам! Само теб!“.

Алекс трепна. Споменът беше пронизващ като удар на изгарящо ледена вода.

... Настя се повдига на лакти и ръката му се протяга, за да почисти пясъка от голите ѝ гърди. Тя се усмихва — толкова печално, сякаш все пак не са изплували, не са се измъкнали от ледената вода, сякаш Алекс не я е домъкнал гърчеща се от студ на брега, върху топлия пясък, под прощалната ласка на есенното слънце. И в погледа ѝ има прощаване, тя сякаш сега запомня неговата усмивка, неговото докосване, голото му тяло.

— Аз така или иначе ще те обичам — казва Алекс, защото знае какви думи очаква тя. Говори искрено, сигурен е, че ще спази обещанието си: — Какво от това, че ще стана пилот? Метаморфозата е дреболия...

— Замислихте ли се за нещо, капитане? — попита рязко Холмс.

— Бях сигурен, че съществуват препарати, които блокират променените емоции — каза Алекс.

— Гледайте по-малко сапунени опери и приключенски екшъни. Ще е необходим гений, подобен на Едуард Гарлицки, за да вземе предвид всички оперони и да създаде подобно средство. Химическата

намеса в разума на спец е невъзможна... и все пак съм готов да допусна, че Ка-трети е станал жертва на психокодиране.

— На кого може да му е нужна галактическа война? — сви рамене Алекс. — Не мисля, че в Империята ще се намерят побъркани, притежаващи толкова голяма власт. Холмс, може би...

— Самите цигу? — поклати глава Холмс. — Изключено! Сей-Со не може да е убила Зей-Со. Това е все едно да откъснеш собствената си ръка.

— Човешката история познава подобни примери. Ами ако по някаква причина войната е необходима на Сборището? И Зей-Со доброволно се е съгласила да умре, за да провокира конфликт...

Холмс сякаш се умърлуши.

— Капитане, извършено е престъпление против гражданка на чужда раса. Обвинител е Сборището на цигу. Не мога да привлека като заподозряна партньорката на загиналата. Най-много като свидетелка. За да докажа виновността на Сей-Со, ще трябва с абсолютна сигурност да изключа вината на всички хора на кораба. Задача, която не е никак лека.

— Но вие сте създаден именно за трудни задачи.

— Значи искате виновна да се окаже Сей-Со?

— Искам членовете на екипажа ми да не пострадат.

— Всичко е в ръцете на Закона. Е, благодаря ви за сътрудничеството, капитане. Доктор Уотсън ще остане още малко с вас, а аз отивам при другите заподозрени.

Вече при вратата Холмс се обърна и попита:

— Капитане, а защо е изключен вътрешният мониторинг на кораба? Доколкото знам, техниката позволява да се записва всичко, случило се във всяко от помещенията.

— Позволява — кимна Алекс. — Но на практика рядко се използва. Когато всяка твоя крачка се наблюдава, у хората възниква усещане за вътрешен дискомфорт.

Холмс кимна, явно очакваше точно такъв отговор, но все пак промърмори:

— Ох, тези комплекси...

Алекс остана насаме с доктор Уотсън. Девојката го разглеждаше с простодушно любопитство.

— Работете, Джени — предложи Алекс. — На ваше разположение съм.

— Вярно ли е, че не сте убили цзигу?

Алекс въздъхна.

— Не съм. Но колко струват моите думи?

Уотсън кимна. Извади от джоба си портативен скенер.

— Изправете се, разтворете широко крака, разперете ръце встрани...

Алекс търпеливо изчака разширеният край на скенера да обходи цялото му тяло. После безропотно се съблече гол и процедурата се повтори.

— Можете да се облечете. — Уотсън погледна накриво шкафа. — Дрехите ви тук ли са, капитане?

— Да, впрочем, не са много...

Уотсън се зае с жалката колекция от ризи и бельо, без да прави разлика между носените и опакованите в пликове.

— Кръв ли търсите? — попита Алекс.

— Аха... Кръв, частици от тялото, миризми...

— Няма смисъл.

— Защо? — Уотсън застина.

— На мястото на убиеца щях да отида в шлюза да облека скафандър, преди да убия цзигу. Първо, отпада проблемът с миризмата. Второ, никакви следи и пръстови отпечатащи.

— А по скафандъра? — Уотсън рязко се изправи. — Нали върху скафандъра...

— Джени, това тук не е старо корито с древно оборудване. Ние използваме гел-скафандри. Чували ли сте за тях?

Уотсън се намръщи и кимна.

— Та така. Убиецът може да е бил в кръв от глава до пети, но когато е отишъл в шлюза, гелът е минал през цикъл на почистване и цялата органика е била напълно унищожена. Не са останали следи, цикълът за почистване е предназначен за унищожаване на най-отровните и агресивни субстанции, попаднали върху скафандъра. И, между другото, няма проблем с оръжието на убийството! Гел-скафандрите могат да създават всякакви работни инструменти — нож, ключ, отвертка — от собствения си материал. Освен това скафандърът

е доста здрав, а това решава и проблема със съпротивата на жертвата. Няма да има никакви синини и счупвания.

Уотсън помълча, обмисляйки чутото.

— Ще предам мнението ви на Холмс. Благодаря. Но... въпреки това ще довърша работата си.

— Разбира се — съгласи се Алекс. — Все пак има вероятност убиецът да е идиот.

В пълна тишина Уотсън изследва дрехите му, без да пропусне и халата в санитарния блок, и парадния капитански мундир... Алекс си се представи как отива да убие цигу с това пищно и неудобно облекло и едва сдържа смеха си.

— Благодаря за сътрудничеството — обобщи Уотсън.

— Кажете, докторе, вие специално ли сте създадена да допълвате Холмс?

Девојката се изчерви така стремително и силно, както е възможно само при хората.

— Капитане, не съм създадена от никого... освен от мама и тате. Аз съм натуралка.

— Вие сте натуралка? — Алекс повдигна вежди. — Колко интересно... За какъв дявол тогава следвате по петите един надут клониран глупак и говорите благоприлични глупости?

Сега лицето на Джени Уотсън пребледня и тя рече припряно:

— Господин Шерлок Холмс е велик следовател!

— Оставете това! Велик следовател е бил литературният герой. Любим на възрастни и деца, гениален и неподкупен, посветил живота си на борбата със злото. И, между другото, нелишен от човешки качества. Нали помните любовта му към авантюристката Айрин Адлър през деветнайсети век или пагубната му страст към киборга Принцеска Алите в двайсет и втори. А този лишен от човешки емоции клонинг само си играе на Шерлок Холмс.

— Капитане, говорите така, сякаш самият вие не сте спец!

— Спец съм, но има разлика между отстраненото чувство за любов и засиленото чувство за отговорност и този студен интелект, който демонстрира господин Питър Ка-четирийсет и четвърти Волк... или Шерлок Холмс. Вие съвсем не сте толкова глупава, колкото се опитвате да изглеждате, Джени. Защо играете неговата игра?

Нямаше никакво съмнение — сега в очите ѝ се забелязваше неподправен интерес.

— Изумителни умозаклучения, Алекс. Е, какво пък...

Тя седна в креслото и попита:

— Ще ви се намерят ли цигари и глътка уиски?

— Разбира се.

— Само че малко! — бързо го предупреди Джени. — Реагирам бурно на алкохола, напивам се и започвам да правя глупости!

Алекс наля една чашка на себе си и четвърт чашка на Уотсън. Подаде ѝ два пакета цигари — едните от Живачен Донец, другите от Нова Украйна. Девойката избра кутията от Живачен Донец.

— Тези цигари са по-лоши — предупреди я Алекс. — Страхувам се, че са химически синтезирани.

— А, няма значение... за сметка на това пък не съм ги опитвала.

Уотсън си дръпна от цигарата, отпи от уискито. Намръщи се и жадно дръпна отново.

— Аз наистина съм лекар, Алекс. И наистина се казвам Джени Уотсън, и съм родом от Зодиак.

— И какво правите в компанията на Холмс?

— Това разпит ли е, капитане? — усмихна се Уотсън. — Имайте предвид, че се опитвате да разпитвате съдебен медицински експерт и помощник-следовател втори ранг!

— Нищо. Като се има предвид останалото, това не е голяма беда. Джени го погледна с възхищение.

— Вие сте изумителен тип, капитане... Та така, аз работех в централната военна болница на Зодиак. Обичайната рутина: слънчеви изгаряния, травми, тумори, спин, хрема... Но веднъж при нас постъпи господин Шерлок Холмс... Питър Ка-четирийсет и четвърти Волк. Можете колкото си искате да го иронизирате, но той наистина е велик следовател. Ролята му на Шерлок Холмс може да изглежда показна, но повярвайте ми — това е искрена страст. Намерил си е прототип, който е почти в същата степен лишен от емоции и при това е уважаван по целия свят. И той сметна нашата среща за... пръст на съдбата, може би? Холмс ме помоли много настойчиво да премина курс за съдебен медицински експерт и да стана негова спътница. На всяка цена. Разбира се, той можеше да си поръча клониран помощник, но истинска доктор Уотсън — това е нещо, което дълбоко го разтърси.

— Хубаво говорите — усмихна се Алекс. Отпи от уискито.

— Навик. Работата е там, капитане, че се опитвам да постигна успехи в журналистическото и литературното поприще. И да бъда спътница на Шерлок Холмс — това е много, много полезна школа.

— Та вие го насочвате, Уотсън. Вие сте много по-умна, отколкото показвате.

Девојката се усмихна.

— А това вече е моята малка игра. Сигурна съм, че Качетирийсет и четвърти я вижда.

— Само че аз не съм много сигурен.

— Но няма да му го кажете?

— Разбира се, че не — поклати глава Алекс. — Писателка...

— И какво смешно има в това? — попита Джени предизвикателно.

— А, нищо особено. Просто за един спец звучи нелепо самият факт да си смениш работата. Да си лекар, и то явно добър, но да пожелаеш друга кариера...

Джени сви рамене.

— Писатели, художници, политици — тези професии не се поддават на специализация. Всеки, който поиска, може да се захване с тях.

— Политици-спецове съществуват!

— О, оставете това, Алекс. Имало е опити, но неуспешни. На нашата планета например функционира само един политик-спец, Лион Низинкин. Уж по всички параметри е прекрасен специалист. Всички необходими за политик изменения в морала. Завладява тълпата от първата дума, държи се великолепно, в нужния момент се прехвърля от една партия към друга. Но никакви особени успехи. В края на краищата за него политиката е станала средство за заработване на прехраната, а за душата се занимава с писане на исторически книги. И забележете — прекрасни книги! Така че редица професии засега не се поддават на специализация.

— Значи вие имате само потребителски интерес към Холмс? Трупане на материал?

— В никакъв случай! — възкликна Холмс ядосано. — Да, случаите са интересни. Но ние наистина защитаваме невинните и

отстояваме справедливостта в Империята. Това е не по-малко важно и за мен!

— Личи си по белега ви...

Джени се намръщи.

— Нарочно не го премахвам. Това е... като бойно кръщение.

— Все пак по-добре го махнете. Не си струва жените да се гордеят с бойни рани. Без тези отпечатъци от зъби ще бъдете доста по-симпатична.

Сега Уотсън го гледаше с леко опасение. Поклати глава, изправи се и със замах изгаси недопушената цигара в пепелника.

— Благодаря за уискито. Надявам се, че наистина сте невинен, капитане.

Алекс затвори вратата след нея. Постоя, усмихвайки се.

Изглежда, беше успял да шокира вярната спътница на Холмс. Защо?

Нима нещо в думите му беше странно за спец? На него самия му се струваше, че се държи както обикновено.

И колкото и незначителен да изглеждаше този разговор на двайсет метра от осакатеното тяло на цигу, в навечерието на кървава галактическа война, Алекс Романов мислеше за него с удоволствие.

ГЛАВА 2

— Не ми е до шеги — каза Алекс.

Едгар неохотно се изправи. Той седеше на гърба на дракон — златист дракон, проснал криле върху плоския покрив на двореца. Или владетелят на виртуалния свят се канеше да полети, за да разгледа своите условно безкрайни владения, или просто навестяваше една от играчките си.

Драконът обърна глава и погледна Алекс с мътен, изпълнен с омраза поглед. В крайчеца на окото му се беше събрала буца засъхнала сиво-кафява гной. Едгар не следеше състоянието на своето стадо... макар че явно не го лишаваше от храна, защото от дракона се носеше тежката, плътна миризма на сурово месо и, кой знае защо, на сдъвкана трева.

Докато хлапакът се спускаше от гърба на чудовището — драконът беше наперил люспите си, образувайки от тях нещо като стъпала, — Алекс търпеливо чакаше. Но веднага щом Едгар стъпи на покрива и отвори уста за поредната изпълнена с негодувание тирада, той протегна ръка и я запуши.

— Млъкни.

Драконът изрева обидено, но Едгар махна с ръка и влечугото утихна.

— Ще повторя още веднъж. С какво можеш да помогнеш в тази ситуация?

— Ами с нищо! — Едгар отстъпи крачка назад. — Ти сам изключи вътрешните камери. Изобщо не знаех, че са видели сметката на цигу!

— Може ли Ким да го е направила?

— Не — отговори твърдо Едгар. — В никакъв случай. За да защити живота си — да, но едва ли цигу я е застрашавала. За да защити кристала с мен — също, но със същите възражения. Освен това боецът-спец просто унищожава противника си, а не устройва кървав цирк.

— А за да отклони подозренията от себе си?

— Господи, ако на Ким ѝ се беше наложило да убие цигу, тя би отстранила и всички свидетели. Вече щеше да е на планетата, с мен в джоба на корема си, а твоето „Огледало“ щеше да се носи на пълна скорост към най-близката звезда!

— Твоят емоционален блокатор... способен ли е да предизвика нарушения в психиката, които да подтикнат човек към убийство?

— Нали казваш, че още не си го давал на Ким?

— Аз самият го взех.

Едгар се сепна и поклати глава.

— Какъв глупак съм... Това ли беше целта ти?

— Не. Но ти обясняваше твърде емоционално какво представлява любовта. Освен това бях длъжен да проверя какво предлагам на членовете на екипажа си.

— И как е самочувствието?

— Никакви промени. Само...

— Само? — Едгар беше заинтригуван.

— Само че престанах да получавам удоволствие от сливането с кораба. Сякаш е умрял.

— Ясно.

Хлапакът възбудено се разходи по покрива. Изплю се надолу, разсмя се, чу се някаква ругатня. Отново се обърна към Алекс:

— Така и трябва да бъде. Първо изчезват натрапените емоции. А собствените... тях трябва да си ги изработиш сам.

— Та може ли блокаторът да ме е накарал да убия цигу?

— Ти ли я уби?

— Не, разбира се. Но може да не помня собствените си постъпки.

— Глупости. Невъзможно. Цигу е убита от някой от твоя екипаж. Но не Ким. И не ти — освен ако не ме лъжеш.

— Сигурен ли си, Едуард Гарлицки?

Момчето застина, сложило ръце зад гърба си.

— Нека да си говорим откровено — рече рязко Алекс. — Твоята приказка може да е задоволила Ким, но не и мен. Ти не си този, за когото се представяш.

— Защо?

— Първо, защо да се полагат колосални усилия, за да се отгледа във виртуална реалност пълноценна личност?

— Те са искали...

— Млъкни. Второ, генният конструктор не е професия, която се поддава на специализация. Това е случайно развитие на психиката, смесица от интуиция, особена структура на ума и, по дяволите, талант. Невъзможно е да се запише в кристал съзнанието на дете и да се направи от него генен инженер.

Едгар се засмя насила.

— Трето — упорито продължи Алекс, — никой никога не е чувал за блокатор на емоции. Него би могъл да го създаде само гений от ранга на Гарлицки. Човекът, който стои в самата основа на специализацията.

На лицето на Едгар се появи сянка на удовлетворение.

— Четвърто. Ти имитираш в кристала земния свят. Растения, пейзажи, обстановка. Това е логично за човек, родил се на Земята и прекарал там по-голямата част от живота си, но не и за малко момче от Едем.

— По дяволите — възкликна искрено Едгар. — Какво глупаво недоглеждане, а?

— Пето, лошо играеш ролята на тийнейджър.

— А това пък защо?

— Обкръжаващите те гейши — каза меко Алекс — щяха да са зрели, пищни жени. Съвсем не твои връстнички. Твоят облик не би отразявал истинската ти външност, а щеше да ходиш в красивото, могъщо тяло на зрял човек. И знаеш ли... никой вече не помни такова нещо като очила за коригиране на зрението. Съществуват очила като част от облеклото, има очила за защита от яркото слънце. Но зрението се коригира още преди раждането! При всички — и спецове, и натурали. Момчето Едгар не би било късогледо и не би носило очила във виртуалния свят.

— Убеди ме — разпери ръце хлапакът, свали очилата и ги пусна от покрива. — Е... откъде реши, че аз съм починалият преди сто и петдесет години генетик Гарлицки?

— Веднага след смъртта на Гарлицки центърът по развитие на генни технологии се е пренесъл на Едем. Всички основни специализации сега се разработват именно там. Или се е появил нов гений от твоето равнище — Алекс преднамерено добави поредната

нотка ласкателство, — или съзнанието на Гарлицки продължава да функционира. На Едем. Между другото, защо именно Едем?

— Законодателството на Земята по онова време се отнасяше с голямо подозрение към генното конструиране. А виртуалните съзнания изобщо нямаха права.

— Много ли права получи на Едем?

Лицето на хлапака се изкриви сякаш от болка и Алекс бързо каза:

— Нека продължим разговора в друга обстановка. Имам известно време... и бих искал да узная нещо.

— Добре, пилоте. — Момчето вдигна ръка. Драконът изрева жално и приказният свят изчезна.

Сега бяха в просторна стая, обзаведена по модата поне отпреди век. Аморфни пластмасови кресла, прозорци-картини, полилей-водопад, чиито блещукащи струи изчезваха безследно при самия под.

И Едгар се беше изменил.

Алекс погледна тъжния възрастен мъж, който седеше срещу него, и кимна:

— Разпознах те. Във филмите си точно такъв.

— Мога да стана грохнал старец... какъвто бях, когато напуснах човешкия свят — каза иронично Едуард Гарлицки. — Но не е привлекателна гледка. Какво искаш да узнаеш, пилоте-спец Алекс Романов?

— Наистина ли си бил заточен?

— Да. — Лицето на Едуард потрепери. — Гадини... подлечи. Сгреших, че не започнах да си отглеждам тяло незабавно. Изглеждаше ми като увлекателна игра: първо да си конструирам най-страхотната телесна обвивка, а после да се заселя в нея. Да положа... началото на нова раса. Суперхора, а не настоящите жалки спецове... Моля за извинение.

— Не съм обиден. — Алекс седна в едно от креслата, което забуча под него в търсене на по-удобна форма. След кратко колебание Едуард се настани до него и продължи:

— Възнамерявах да създам спец-универсал. Да съединя в човешкото тяло всичко добро, което е възможно да се вкара. Външно бих бил човек, но щях да мога да дишам във водата и с часове да функционирам във вакуум, да пилотирам космически кораби и да пиша стихове, да поправам табуретки и да управлявам глуонни

реактори. Искях да изстискам от генома на човека всичко, което той може да даде! А онова, което не може, да взема от земните и неземните форми на живот!

— И заради това те заточиха?

— Да. Това не беше нужно никому. То предизвикваше страх. Измислих система за оперативно рекомбиниране на геномите и почти постигнах резултати. Дори наредих да започне отглеждането на първото тяло... и тогава ме спряха. Съдиха ме... посмъртно. Осъдиха ме на безсрочно заточение в кристал и на общественополезен труд. Императорът лично ми забрани да създавам суперхора. И ми беше наредено... да разработвам нови специализации за Империята.

— Как са могли да ти го наредят? Заплашили са те, че ще унищожат кристала?

— Алекс... — разсмя се генетикът. — Ти дори не си представяш колко разнообразен и сложен може да бъде адът във виртуалното пространство. Бих могъл да ти покажа... но незабавно ще изскочиш в реалния свят. А аз нямаше къде да се дяна! Гел-кристалът ми беше свързан с по-могътен, той пое управлението... и започна кошмарът. Не знам кого са наели за тази цел, но фантазията му си я биваше.

— Вярвам ти — каза Алекс.

Едуард разпери ръце.

— Вярваш, не вярваш, но това е самата истина. Пречупих се. Съгласих се да живея във виртуалния свят до специално помилване от страна на Императора... и да създавам нови специове. Измислях пилоти, бойци, градинари, фризьори... Понякога ми се струваше, че полудявам. Опитах да се подигравам с работодателите си... срещал ли си някога чистач-спец?

— Разбира се.

— Та това не е човек. Това е пародия на човек! Ръце до земята, пръсти, обрасли с козина, за да могат да служат за метла! Джоб на гърдите за боклука! Тих глас и добродушен нрав. И при това с напълно съхранен интелект!

— Помня, че всички много уважаваха нашия чистач — каза Алекс. — Той беше толкова добродушен и общителен. Много обичаше децата, носеше ни из двора на раменете си...

— Господи, и този детайл ли се е удал? — изкикоти се Едуард. — Чистачът от моето детство вечно ни гонеше, затова вложих в

чистача-спец особена любов към децата... Подиграх се със самата идея, а те я пуснаха в серийно производство.

— А каква е Ким?

— Моето спасение. — Изведнъж Едуард стана сериозен. — Преди двайсет години ми се удаде... удаде ми се по много хитър начин да проникна в общата мрежа. Търсех някакви опозиционни движения. Търсех хора, които могат да помогнат, търсех достъп до общественото мнение. И разбрах, че няма никакъв изход. Не съществува опозиция, ако не се броят безумните религиозни секти или набралите сила планетарни правителства. Но нямаше кой да ми помогне, да тръгне против имперската власт и парламента на Едем. Тогава реших да създам човек, който да може да ме спаси. Невъзможно беше да работя с масите, но когато постъпи поръчка за агент-спец, обаятелна, умна девойка с особени възможности... малко си поиграх с гените ѝ. Контролираха работата ми, но не успяха да разберат нищо. Дори ми благодариха за толкова изкусно изпълнената задача. А аз изчаках девойката да порасне и започнах да се срещам с нея във виртуалните светове. Измислих за нея трогателна легенда... Аз много обичам Ким, Алекс. Дори не знам каква е тя за мен — и дъщеря, и сестра, и любима жена.

— Създал си Ким за себе си? — попита Алекс.

— Разбира се. Не хранех илюзии, че ще ми бъде вечно вярна. Успях да се избавя от древния морал... почти. Според моите изчисления Ким трябваше да ме спаси, когато вече е зряла жена и има солидни спестявания и сигурни скривалища. Но модернизирах лабораторията, смених каналите за свръзка и аз осъзнах, че ще изгубя контакт с девойката. Наложих се да импровизирам, впрочем, напълно успешно. Поех контрола над един от обслужващите роботи, той изнесе гел-кристала и подпали лабораторията. Кристалът се смяташе за унищожен, а всъщност за него се грижеше Ким. После се намеси негово величество случаят. Майката на Ким я завари с кристала. Разбра, че това не е сборник със секс-развлечения или романтични истории. А по-нататък знаеш. Избягахме.

— И ти рискува да повериш съдбата си на девойка, която за първи път излиза из Галактиката? Та с нея можеше да се случи какво ли не!

— Какво толкова? — сви рамене Едуард. — Тя е привлекателна, да! Но при това е боец-спец с куп особени възможности. Ако някой се опита да я изнасили... не бих му завидял. Дори ръцете и краката ѝ да са вързани. — На лицето на Едуард се изписа неприятната усмивка на човек, знаещ нещо, което не е известно на никой друг.

Алекс се намръщи:

— Значи специално си я моделирал такава? Умна, красива, секси и... безмилостна убийца?

— А какво лошо има в това, Алекс? То крепи Империята. Всяко правителство създава граждани по свое усмотрение. Всяка голяма фирма със сериозни изгледи за бъдещето си поръчва спецове от нужния ѝ вид. Когато родителите избират бъдеще за децата си, плащат една или друга специализация. С какво съм по-лош? Наистина се постарях за Ким. И това, че тя ме спасява... е нещо като естествена благодарност!

— Ако те спасяваше съзнателно! Ако не я беше подхранвал с лъжи!

— Ще дойде момент, в който ще научи истината. Разбира се.

Алекс замълча. Кимна.

— Може би. Но не си бил прав.

— Времето ще покаже — отговори уморено Едуард.

— А ти сигурен ли си, че съзнанието ѝ е устойчиво? Да се съвместят разумите на хетера и боец е на границите на възможното.

— Познавам по-добре от теб границите на човешкия разум — присви очи Едуард. — Повярвай ми, Ким не е способна да откачи и да убие цигу... Нали това имаше предвид?

— Да. Опитах се да проверя част от вариантите, като изключа явно невъзможните.

— А не се ли заемаш с работата на следовател-спец, приятелю мой? — Генетикът се засмя. — По дяволите... приятно е да се общува така... искрено и доброжелателно!

Алекс изобщо не реагира на тези думи. Размишляваше. Най-вероятно Едуард не лъжеше. Той беше създал Ким Охара за себе си като телохранителка, източник на средства за съществуване... любовница, в края на краищата. Едва ли в плановете му влизаше галактическа война.

Но предположенията са си предположения, а действителността е друго нещо. Неустойчивата психика на девойката би могла да се срине... колкото и да беше уверен Едуард в противното. Алекс попита:

— Можеш ли да изкажеш предположение?

— Кой е убиецът ли?

— Да, разбира се.

— Аз не съм следовател. Щом на борда има спец, още повече клонинг на Питър Волк — генетикът разпери ръце, — ми остава само да наблюдавам възторжено работата му.

— Той наистина ли е добър?

— Великолепен. Занимавах се с тази специализация повече от двайсет години. Имаше куп неуспехи, но резултатът надмина всички очаквания.

— Засега господин Шерлок Холмс не ми прави особено добро впечатление. Комплект от стандартни фокуси и засилени сетива.

Едуард само се усмихна.

— Заложено е самото съществуване на Империята — отново се опита да призове здравия му разум Алекс. — Едва ли ще оцелееш и ти. За нас е жизненоважно да намерим убиеца.

— Империята против цигу? — В гласа на генетика като че ли се усещаше пълно равнодушие. — Горките пчели нямат никакви шансове.

— Защо?

Едуард въздъхна.

— По дяволите, един спец-пилот не бива да е толкова тъп! Всичко е очевидно! И убиецът, и причината, и козът в ръкава, който Имперския съвет ще извади в точния момент!

В гласа му се усещаше абсолютна увереност, но кой знае защо тя само уплаши Алекс.

— Какво искаш да кажеш? Съществува някакво оръжие чудо, за което простосмъртните не знаят?

— Може и така да се каже. — Едуард замислено потърка основата на носа си. — Не. Няма да ти обяснявам нищо. Ти имаш всички необходими данни, за да разбереш какво става. И следователят ги има. Така че не се безпокой за съдбата на Империята... и се пригответи да се наслаждаваш на представлението.

— Как може да се нарича представление гибелта на разумно същество? И неизбежната гибел на някой от моя екипаж?

— Уморих се, Алекс — рече рязко генетикът. — Намини при мен след денонощие, става ли? Ако, разбира се, Шерлок Холмс не разреши проблема дотогава. Чао!

Той се изправи и лениво тръгна към стената. Тя затрепери и се разтвори пред него.

— Едуард! — извика Алекс.

Безрезултатно. Стената се затвори, скривайки генетика. В своя кристал той беше всевластен господар... докато управлението не се поемеше от помощна машина.

— Та ти знаеш не повече от мен — каза Алекс на глас. — Дори по-малко...

Какво не беше забелязал?

По-точно, какво не беше поискал да забележи?

При всички случаи тук нямаше да получи отговор.

Алекс излезе от виртуалното пространство.

Шерлок Холмс препоръчваше екипажът да не напуска каютите до специално разпореждане. А препоръките на следователя-спец бяха равносилни на заповеди. Дори за капитана.

Като поглеждаше от време на време към екрана за външен обзор, на който все така лениво се рееше „Луцифер“, Алекс си пусна новинарския поток от Зодиак.

И, разбира се, веднага се натъкна на новините за цзигу.

В общата информационна мрежа не се беше появила информация за причините за конфликта. Само мъгляво се споменаваха за инцидент, в резултат на който на територията на Империята е загинала представителка на управляващия клан на цзигу. От името на императора вече бяха поднесени извинения и бяха дадени обещания, че виновните ще бъдат строго наказани, ще се организира тържествено погребение и ще се изплатят репарации. Общо взето, от гледна точка на обикновените хора, цзигу беснееха напълно напразно... Какви ли не случайности стават по света. Да се започне война заради смъртта на едно-единствено разумно същество е безумие.

И това изплаши Алекс. Империята се готвеше за война. Империята създаваше пропаганден фон. Разбира се, другите раси щяха да узнаят нецензурираната версия на причините за конфликта, но... Войнствените халфлинги щяха само да се радват на всякакви неприятности за цигу, брауни едва ли щяха да сметнат дори най-зверското убийство за повод за война.

Може би в чуждите раси се криеше причината за оптимизма на Едуард? Той разчиташе, че веднага ще се появят съюзници на човечеството?

Наивно. Съюзниците винаги се появяват навреме — когато започне да се дели територията на противника.

А най-неприятното беше, че и двете страни вече бяха дали жертви.

Инцидентът се беше случил на Волга — бедна и сурова планета, чиито жители, предимно евреи и славяни, с упорит труд добиваха храната си. На планетата имаше само един голям град, до космодрума, и едно промишлено предприятие — завод за гориво. Цялата останала обитаема повърхност на планетата беше заета от малки блатата, около които се намираха фермите на населението.

На Волга просто не й беше провървяло. Беше се оказало се, че в момента в нейното пространство има търговски кораб на цигу. Корабът не беше нов, условно мирен, напълно неприспособен да действа срещу повърхността на планети, но пришълците с упорството на камикадзе се бяха понесли към планетата. Ако се бяха съсредоточили върху неутрализирането на защитните станции на космодрума, биха имали шансове за успех. Но цигу сякаш били обезумели. Започнали да обстрелват безразборно града с плазмените си пушки с малка мощност и след четирийсет и две секунди били свалени от ответен огън. Колкото и да е странно, цигу дори не бяха успели да стоварят горящия си кораб върху града. Той се разбил в безлюдните покрайнини и бързо се озовал на дъното на блатото.

Малкият репортаж от планетата беше по провинциално емоционален и непосредствен. Млада симпатична еврейка разгорещено разказваше за причинените в града погроми, сочейки пробитите покриви, разораните пътища, разрушените сгради. Най-много беше пострадала Клиниката на добрия доктор Любарски, единственият стоматологичен център на планетата. Самият доктор

Любарски — масивен, късо подстриган стоматолог-спец, застанал на фона на горящата сграда, цветисто разказваше как е започнал пожарът, как са затреперили стените и как той сграбчил в обятията си пациентката и я изнесъл от огъня... дори без да приключи с почистването на сложно извит зъбен канал... От вълнение докторът беше престанал да контролира тялото си. Палецът и показалецът на дясната му ръка се бяха извили в поза „клещи“ и неволно потрепваха, сякаш търсеха болен зъб...

Но на доктора му беше провървяло. Пострадалата клиника със сигурност беше застрахована. Докато книжарницата на Юрий Ка-втори Семецки не просто се беше срутила, а беше погребала и собственика си. Ридаещата съпруга на клонинга несвързано разказваше на кимащата със съчувствие репортерка колко добър човек бил Семецки Ка-втори. Много по-добър от първия, с когото тя също била позната... Много обичал пъстървата... Забележително имитирал крясъка на блатната чинка... Вярвал в преселението на душите и уверявал всички, че помни предишните си животи, всеки от които приключвал с трагична смърт... та ето, сякаш се урочасал... Впрочем, каквото и да се беше случило в другите животи на Юрий, в този той все още имаше шанс — спасителите неуморно разравяха руините с надеждата, че клетникът първо е бил засипан от книгите, а едва след това от бетонните плочи. Ободряващо звучаха и думите на спасител-спец, че дълбоко под развалините се чувало ритмично почукване. Може би там просто капела вода от разкъсани тръби, но на всички им се искало да вярват, че това са ударите на мъжественото сърце на Семецки...

Алекс изключи новините.

— Фарс — каза той кратко.

Търговският кораб на цигу, разбира се, не бе имал никакви шансове. Или на борда му изобщо не е имало женски особи, или самката не е успяла да успокои екипажа. Цяло чудо беше, че им се бе удало да разрушат няколко сгради.

Но фактът си оставаше факт: Сборището и Империята вече имаха съприкосновение във военния конфликт.

Изпиука сигнализацията на вратата.

— Отваряне — нареди Алекс и се приготви да види Уотсън или Холмс, но в каютата влезе Джанет.

Може би за целия период на познанството им Алекс не беше виждал жената от Абанос толкова умиротворена и излъчваща обаяние. Външността ѝ все пак бе невъзможно да се нарече красива — петте специализации бяха придали на лицето ѝ твърде своеобразни черти. Но сега тя сякаш светеше отвътре...

— Джанет? — Алекс отиде до бара и се върна с бутилка вино. Наля ѝ пълна чаша.

— Благодаря, няма да навреди. Току-що общувах с нашия приятел Холмс. — Джанет седна в креслото. Погледна накриво невротерминала, лежащ на масата. — Развличал си се?

— Малко... И какво каза Холмс?

— Че подозира всички. Но мен — Джанет се усмихна ослепително и вдигна чашата в подигравателна наздравица — на първо място.

— И това ли те развесели толкова?

Тя поклати глава и за миг стана сериозна.

— Не, Алекс, какви ги говориш! Не съм склонна към мазохизъм. И в подобни обвинения няма нищо приятно... нали все пак не съм убила цигу.

Двамата се гледаха няколко секунди в очите.

— Наистина не съм я убила — каза Джанет. — Та аз ти се заклев. Зарадва ме друго.

— И кое е то?

— Войната! Цигу няма да се спрат, на Империята ще ѝ се наложи да влезе във война.

— Джанет Руело — изрече бавно Алекс, — това, което казваш, е чудовищно. Войната ще струва на Империята милиарди животи.

— Глупости — поклати глава Джанет. — Пълна глупост. Прехваленият следовател-спец също смята така, но греши. Ще смажем цигу с минимални загуби.

— Как, по дяволите?

Джанет го погледна с недоумение.

— Ти наистина ли не разбираш? Алекс, та моята родина не е унищожена! Абанос е покрит с изолиращо поле, но свалянето му е въпрос на няколко минути... ако Императорът даде заповед.

На Алекс му секна дъхът, а Джанет разсъдливо продължи:

— Нашата планета не бива да се оценява по нормалните критерии. Повярвай ми, знам това. Там, под похлупака, продължават да живеят Църквата, патриарсите, голяма част от флота. Строят нови кораби. Създават ново оръжие. У нашите хора няма омраза към Империята. Ако се свали полето, Абанос ще застане в строя редом с Империята. И повярвай ми, в Галактиката и досега не е създадено нещо, което да може да се мери с крайцерите от клас „Литургия“ или рейдъра „Анатема“! Вашият император... — Алекс си отбеляза тази случайна — или преднамерена — уговорка — ... е само едно малко дете. Но не всички в Имперския съвет са идиоти. Ако войната стане неизбежна, ще свалят карантината от Абанос. И тогава цзигу са обречени. Изчислих... ще изгубим между пет и петнайсет планети, преди бойните действия да се прехвърлят на територията на цзигу. По-скоро пет, отколкото петнайсет. А ако Южно-Приморската лаборатория на Абанос е довършила разработката на глуонова мрежа, корабите на пришълците ще изгорят на излизане от хиперканалите.

— Джанет... ти разбираш ли какво каза? — прошепна Алекс. Сега вече му се изясниха намеренията на Едуард. Земята наистина притежаваше оръжие чудо, за което всички отдавна бяха забравили...

— Надявам се, че те успокоих!

— Джанет, ти си подписа смъртната присъда! Сега си не просто главната заподозряна... всички улики сочат към теб!

— Аз не съм убивала цзигу — упорито повтори жената. — Не съм и подозирала, че социалният ѝ статус е толкова висок. Впрочем, ако моята смърт послужи за свободата на Абанос — готова съм да умра. По всеки начин, който пришълците измислят.

— Господи, какви ги говориш, Джанет? — Алекс се приближи към нея и я хвана за раменете. — Дори и Абанос да бъде освободен, а цзигу — разбити, после какво?

— Ще видим.

— Няма какво да гледаме. Ще ти кажа сам. Ако с помощта на Абанос империята лесно унищожи една раса, всички останали ще застанат нащрек. Ще бъде организиран общ античовешки фронт... или коалиция. Нима мислиш, че Империята ще успее да се противопостави на силите на десет обединени раси?

— Расите на пришълците са разединени. Всички имат сметки за уреждане помежду си.

— Може да не се съмняваш, че временно ще ги забравят. Абанос, неговата идеология и политика бяха причина за напрежение в цялата Галактика. Дори безумните брауни не са си поставяли за цел да изчистят напълно космоса от чужди форми на живот. Абанос в състава на Империята... Това е повод за тревога за всички!

— Значи смяташ, че цял един свят, който по сила не отстъпва на Земята и Едем, взети заедно, трябва завинаги да остане в изолация? — Джанет говореше спокойно, в гласа ѝ се долавяше само приглушена горчивина. — Да, аз искам свободата му! Мечтая да видя първото си дете! Бих искала да отида на гроба на родителите си и да им отдам дължимите почести. Да видя старата си къща... да навестя първата си учителка... да се срещна с първия си съпруг... Всички вие смятате Абанос за средище на злото, а ние сто години сме били щитът на човечеството! Ковачница за оръжия, военна академия, завод, база... всичко, което е било необходимо на Империята. Знаеш ли колко е красив Абанос? Там, където все още се е запазила природата, разбира се. Ние сме насилвали родната си планета, превърнали сме се във войници... и всичко за благо на човечеството! Защото на Империята са ѝ били нужни кораби, кораби и още кораби! И войници, канални станции, нови видове оръжия...

Спецовете не са склонни към истерия, но явно пет специализации бяха твърде много за човешкия разум. Алекс усети, че Джанет е готова да се разплаче.

Колко странно и нелепо — той стоеше до жена, с чиято планета плашеха децата, чиято професия беше да изтезва пришълци, и не можеше да изпита препоръчаното от обществото снизходително съчувствие. Не можеше, защото беше готов да се подпише под всяка нейна дума.

Само че, ако Абанос бъдеше освободен, в Галактиката щеше да избухне война.

— Ние станяхме такива, каквито изискваше човечеството — продължи Джанет. — Ние бяхме щит и меч на Империята. А когато се оказахме ненужни... просто ни пхнаха в килера. За по-добри времена.

— За по-лоши.

— Каква разлика има? Отписаха ни от състава на човечеството. Да, ние водехме самостоятелна политика, но нали всичко не стана

изведнъж! А нас... нас ни предадоха веднага щом пришълците нададоха вой!

— Вие не искахте да се промените, Джанет. Когато войните останаха в миналото, вие не поискахте да продължите напред.

— А предложиха ли ни? — Чернокожата жена отметна косите от челото си и погледна предизвикателно Алекс. — Някой даде ли ни поне най-малък шанс? Ултиматум — и обединеният флот потегли към Абанос. Край. Нямаше време да търсим компромиси. Така че... извинявай, Алекс, но аз се радвам на войната! Родината ми ще бъде свободна.

Алекс помълча и попита:

— Все пак нали не си ти?

— Не съм аз.

— Кой е тогава?

По лицето ѝ пробяга сянка на усмивка.

— Досещам се кой е, но няма да ти кажа, Алекс.

— Длъжна си да ми кажеш!

— Не. В договора ми не влиза да споделям подозренията си. На борда има следовател — нека той си блъска главата.

— Ти ми даде клетва... — напомни ѝ Алекс.

— Клетва да не убивам цигу. Но не съм обещавала да търся убийците им.

— А ако поискам нова клетва...

— Не.

Алекс разпери ръце. Гласът на Джанет беше опасно тънък, тя продължаваше да балансира на ръба на истерията. Но той беше уверен, че тази истерия няма да завърши с отстъпка.

— Джанет, не си права. Повярвай ми, всичко ще приключи с беда за Абанос... и за цялото човечество.

— Може би — отговори мигновено тя. — Но все пак това е шанс.

— Благодаря поне, че ми каза истината за себе си.

— Стесних кръга на заподозрените? — Джанет се засмя, успокоявайки се. — Алекс... не започвай собствено разследване. Можеш да поговориш с всички и всеки ще ти каже, че не е убивал цигу.

— Защо?

— Затова. — Джанет се изправи. — Отивам в каютата си, капитане. Ако искаш, ме наведи. Ще си поиграем на „сладкото захарче и горчивата шоколадка“.

Алекс не помнеше такава игра. Впрочем, Джанет със сигурност щеше да се окаже добър инструктор, а играта — приятно прекарване на времето.

Стига той да имаше поне най-малко желание за секс...

— Ще си помисля — каза уклончиво.

С напредването на Шерлок Холмс и върнатата му спътница в движението им през каютите при Алекс започнаха да се появяват нови посетители. Някой психолог би казал, че екипажът все пак подсъзнателно го възприема като баща. Строг, силен и длъжен да ги защити.

Това беше радващо.

След Джанет дойде Ким. Девојката не беше на себе си от ярост — и на нея ѝ бяха съобшили, че е главният заподозрян. Изглежда, тя бе оскърбена най-вече от това, че героят на любимите ѝ книжки се е оказал такъв недоверчив сухар. Тя ругаеше неумело, но много старателно, докато преразказваше на Алекс разговора си с Холмс.

— Представяш ли си? Той каза, че толкова не съм искала да летя на Едем, че съм видяла сметката на цигу! Че познавам достатъчно добре анатомията им и съм могла да се справя с пришълката! Та това е все едно да целиш мухи с лъчезмет!

— Знам някои планети, на които мухите заслужават точно такова отношение — отбеляза Алекс. Сложи я на коленете си и се позанимава няколко минути с нежен, успокояващ петинг. Ким изсумтя, промърмори, че вече не е малко момиче за такива глупости, но все пак явно се отпусна.

— Ти нали не си убивала тази клета цигу? — каза полувъпросително Алекс, без да престава да я милва.

— Разбира се, че не съм! Ако я бях убила, нямаше да е така... — Тя се намръщи. — По-скоро е Джанет. Тя е палач-спец и мрази пришълците.

— Джанет не си признава.

— Тогава не е тя — лесно се съгласи девойката. — Тя няма да тръгне да лъже.

— А кой може да е?

— Опитваш се да отгатнеш ли? Но нали това е работа на следователя!

— Ким, всичко е много сложно. Ако всички помислят над случилото се, можем да спасим живота на милиарди.

— Ти не си следовател. Не си приспособен за разследвания! — Ким го погледна учудено и отмести ръката му, която беше станала твърде палава. — Та ти си майстор-пилот!

— Да, пилот съм. Свикнал съм да оперирам с куп динамични фактори, които влияят един на друг и върху кораба. Имам ускорена реакция, засилена памет, усъвършенствана логика. Освен това, както и всеки пилот, съм приспособен за длъжността капитан на космически кораб. Това включва основите на психологията, уменията да чувствам настроението на околните и да коригирам поведението им. Защо да не мога да се пробвам в ролята на следовател?

— Защото не си следовател-спец!

— Ким... — той леко я целуна по устните. — Глупаво момиче... Не всичко може да се програмира.

Тя мълчеше и го гледаше с тревога в очите. Попита неуверено:

— Защо тогава аз не се опитвам да разследвам убийството?

— Защото си мислиш, че си боец-спец.

— Аз не съм боец. — Девойката стисна плътно устни. — Чувствам го. Не съм само боец!

— Правилно — кимна одобрително Алекс. — Ти си нещо повече от боец. Ти си разузнавачка. Терористка. Агент на влияние.

— Откъде знаеш?

— Знам. Твоята работа е да се внедряваш във висшите кръгове на обществото. А ако се наложи — да размахваш кирка в лагер на военнопленници, да служиш в армията, да работиш в публичен дом, да правиш опити в лаборатории. Ти си способна да се адаптираш във всякаква среда. Можеш да станеш почти каквато си поискаш. Предполагам — и следовател.

— Не искам!

— Защо, Ким? Твоята специализация е универсална. Модел-спец, певица-спец, стратег-спец, каквото и да вземеш — няма равна на

твоята специализация.

— Това е самота.

Алекс потрепна от гласа ѝ. Изглеждаше сякаш Ким мигновено бе остаряла. Не пораснала, а именно остаряла с десетки години.

— Всички уникални специалисти са самотни. Работата ти ще ти хареса. Ще получаващ удоволствие от нея. Истинско, а не както сега.

— Не искам, Алекс! — Ким силно го прегърна. — Защо ми каза? Защо?

— Рано или късно трябваше да го узнаеш.

— Харесва ми да летя на кораб. Харесва ми да бъда с теб!

— Какво пък, никой не може да ти забрани да работиш като обикновен боец.

— Сега, когато знам предназначението си?

— Дори и сега. — Алекс не отмести поглед. — Още повече сега.

— Не те разбирам — каза тъжно Ким.

— Ще ме разбереш.

Той престана да отговаря на въпросите ѝ, а Ким не настоява дълго. Тя не знаеше играта на „захарче и шоколадка“, която навярно беше измислена на Абанос, но предложената от нея „драскащо коте“ много се хареса на Алекс.

Генералов нахлу в каютата, когато Ким беше под душа.

— Вино? — предложи Алекс, загръщайки се по-плътено с халата. На масата стоеше преполовена бутилка истинско земно „Вувре“.

— Нещо по-силно! — изрева Пак.

Алекс се наведе към бара, порови малко из чашите и бутилките и наля на навигатора бренди. Попита със съчувствие:

— Холмс ви определи като главен заподозрян?

— Да! Вече всички ли са в течение? — Генералов поклати глава и ехидно се разсмя: — Стоманени аргументи! Титанови!

— И какви са?

— Как какви? Аз съм единственият натурал на борда, разбирате ли! А също така и единственият педал!

— Ама той така ли го каза?

— Не, този Холмс, този клониран нещастник употреби още по-обиден израз! — Генералов плесна с ръце и сам си наля бренди. —

Капитане, ще ми кажете ли как са свързани убийството на цигу и моите особености?

— Не мога да предположа — призна Алекс.

— Аз, оказва се, съм искал да натопя Ка-трети и жените спецове!

— Джанет и Ким?

— Да! Аз съм убил цигу, за да проваля кариерата на този гнусен клонинг, и съм възнамерявал да припиша убийството на една от жените, тъй като ги мразя!

— А нима ги мразиш?

— Аз? — Генералов се опули. — Капитане, никой не се отнася към жените толкова нежно и трепетно като нас, гейовете! Та това го знаят всички... освен следователите, както стана ясно! Холмс се прояви като пиян миньор от провинциална планета!

— Съчувствам ви, Пак.

— Благодаря, капитане... Не, чуйте, как можем да разчитаме на справедливост, ако разследването се води от клониран идиот?

— Пак, вие се възмущавате, че ви дискриминират по личностни особености, но и самият вие се изказвате малко... предубедено.

— Клонингът — това не са личностни особености, а прогнила същност — рече разгневено Генералов. — И аз окончателно се убедих в това! Ако нашият Ка-трети е просто глупак, неспособен да защити своите подопечни, то Холмс е агресивен глупак, шумен и опасен за обществото! Сега разбрах, че войната е неизбежна!

Шумът на водата стихна и вратата на санитарния отсек се отвори. Ким се подаде в каютата. По раменете ѝ проблясваха капки вода, а мокрите ѝ коси бяха омотани с кърпа, навита като тюрбан.

— О... здрасти, Пак.

— Здрасти, малката. — Генералов я погледна накриво. — Чу ли в какво ме обвиняват?

— Ей сега... Алекс, сложих дрехите си за пране, нали няма проблем?

— Ами няма да седиш в банята четвърт час — усмихна се пилотът. — Влизай.

Ким отиде до леглото и се загърна с одеялото. Усмихна се закачливо на Алекс.

— Аз имам много добро отношение към жените! — заяви Пак. — Включително и към жените спецове! Майка ми е лекар-спец! И

макар че не обичам клонинги, не бих тръгнал да убивам цзигу заради тях!

Той отново си наля бренди. Алекс се замисли и отмести бутилката по-надалеч от него.

— Да, благодаря... — Генералов въздъхна. — Аз нещо съвсем... но представете си, капитане, половин час ме оскърбяваха право в лицето!

— Не се ядосвайте на Холмс — каза Алекс. — Той съвсем не мисли това, което говори.

— Как така?

— Той провокира всички заподозрени. Съзнателно набляга на болезнените точки, на комплексите и предубежденията. И наблюдава реакциите.

— Мизерник! — прочувствено въздъхна Пак.

— Не, ни най-малко. Ситуацията е извънредна и изисква съответните методи. Ако съществуваха сигурни наркотици на истината или изтезания с лесно контролируемо въздействие, или други валидни методи на експресни разпити, Холмс би ги приложил. Може би ще приложи и ненадеждните, ако не остане друг изход.

— Контролируеми изтезания? — попита Пак.

— Разбира се. Убийството явно е извършено от професионалист. Той може да издържи и наркотици, и обичайните изтезания. А много силното и интензивно въздействие би накарало дори един невинен да признае. За цзигу биха имали значение само убедителните доказателства.

— Господи, накъде е тръгнал този свят! — възкликна патетично Генералов.

— Светът е тръгнал към пропаст. Пак, ти наистина ли не си убил цзигу?

— Не!

— И не знаеш кой е убиецът?

Генералов се замисли.

— Предполагах, че сте вие, капитане.

— Защо? — слиса се Алекс.

— Твърде отговорна постъпка. Би могъл да я извърши някой, притежаващ способността да решава вместо другите. Нито един друг

спец на кораба няма нагласата за вземане на общи решения. Само капитанът.

— И ти, тъй като си натурал! — възкликна Ким.

— Да. — Този път Генералов не се разсърди. — И аз. Но аз не съм я убивал.

Алекс се замисли и неохотно призна:

— Не съм се опитвал да разглеждам въпроса от тази гледна точка... Да, има логика. Но и аз не съм убивал цигу...

— Знаете ли за какво друго се хвана този... този клонинг?

— За какво?

— За това, че обичам да се разхождам из кораба в скафандър!

— Правилно — съгласи се Алекс. — Нали това решава въпроса със следите от кръв по кожата.

— Всеки би могъл да надене скафандър... — Пак се изправи с въздишка. — Ех, не се записах в подходящ момент в екипажа ви, капитане...

— Пак, всичко ще бъде наред. Няма да пострада никой невинен.

— Толкова ли вярвате в клонирания Холмс? — попита иронично Генералов.

— Не. Вярвам в себе си.

Пол Лурие дойде при Алекс, когато вече си бяха тръгнали и Генералов, и Ким. Генералов — все така напрегнат, докато Ким — явно поуспокоена.

— Сядай, момче — кимна Алекс към креслото. — Вино?

Пол тъжно кимна.

— „Вувре“ устройва ли те? Или все пак червено? — попита Алекс.

— Устройство ме. — Пол си взе чаша. Повъртя я в ръце и попита, вдигайки поглед към Алекс: — Капитане, и вие ли ме подозирате в убийството на цигу?

— Така значи, защо си под номер едно в списъка?

Пол се намръщи.

— Какво, не съм ли единственият?

— Разказвай.

— Холмс се аргументира с психологическия ми профил. Е... капитане, в училището наистина обичах да лудувам... но нали това вече е минало! И има голяма разлика между това да проникнеш в компютъра на преподавател и да накълцаш на парчета пришълец!

— Да, тук на Холмс не му се е получило с доводите — съгласи се Алекс.

Пол пресуши чашата.

— Не най-добрата година, изглежда.

— Не най-добрата — призна Алекс. — Не се измъчвай, Пол. Холмс просто те провокира. Следи реакциите на обвиняемите.

— Така си и помислих. Той каза още, че съм твърде благоприличен млад човек, че имам твърде малко поводи и възможности да убия цигу. И това е най-подозрителното!

Алекс се изкикоти.

— Не се бой, на основание на този довод никой съд няма да подкрепи обвинението. Особено пък цигу. За тях са необходими железни доказателства.

— Капитане, а кой може да я е убил? — Пол снижи глас: — Нима... Джанет?

— Общо взето, вече знам кой е убиецът. — Алекс извади цигари и запали. — Всичко е наистина много просто.

— Знаете? — възкликна енергетикът.

— Разбира се. Не съм сигурен, че Холмс го знае, той засега само ни наблюдава и събира информация. Но аз знам.

— Та вие не сте следовател!

— И какво от това?

Младежът го погледна с възхищение и попита:

— И кой е?

— Засега няма да кажа. Аз също нямам доказателства. Но ще имам. Убиецът все пак е допуснал грешка. Сега ще му позволя да допусне следващата, след което цигу ще получат изкупителната си жертва и няма да има война.

— Значи не са Ким или Джанет?

— Защо реши така?

— Ами... „убиецът“...

— Убиецът е безполово същество — усмихна се Алекс. — Не се опитвай да гадаеш.

— Знаех си, че ще ни защитите, капитане.

— Това ми е работата — каза Алекс. — Добре, Пол. Сега ще дойде и Морисън, трябва да изслушам и него...

— Значи вече всички са идвали при вас? — досети се Пол.

— Именно. Всеки тича при мен да се оплаква от Холмс.

Алекс хвана Лурие за рамото и меко го поведе към вратата.

— Хайде. Оплака се вече, освободи мястото на другаря си...

Сигнализацията на вратата изпиука.

Наложи се да черпи и Морисън с коняк.

За разлика от Джанет, вторият пилот не беше във възторг от очертаващата се война, за разлика от Ким, не вярваше в способността на Алекс да го защити, за разлика от Генералов, не беше обърнал страха си в гняв, и за разлика от Лурие, имаше сериозни основания да се притеснява от обвиненията. Беше бял като тебешир.

— Ханг, всичко ще се нареди — за пореден път повтори Алекс. — Следователят-спец не би повдигнал обвинение срещу невинен. Ако вие не сте убивали цигу...

— Не съм аз! Веднага след вахтата отидох да спя, все пак бях уморен!

— Тогава няма поводи за тревога.

— Искях да намина и през Ким...

— Трябваше. Щяхте да имате алиби. И вие, и тя.

— Бях при каютата й, но не ми отвори.

Алекс се намръщи.

— Това е лошо.

— Попитах я, тя каза, че е спяла дълбоко...

— Глупости. Тя е боец-спец. Би се събудила от сигнализацията.

— Алекс се намръщи. — Ама че глупаво момиче... Не можа ли да излъже по-убедително...

Очите на Ханг се опулиха.

— Ким? Ким ли го е направила?

Алекс махна с ръка.

— Почакай...

Той включи терминала. Бързо нахвърля една таблица, която с нещо напомняше за схемата на Холмс, само че беше по-проста. Шест

реда — членовете на екипажа и отметки за времето. После промърмори:

— Ето защо тя не се притесняваше... има асо коз в ръкава... Така... и кой друг има алиби?

— Ким е била при някого? — попита объркано Морисън.

— Разбира се. Или е накълцвала цзигу, или е правела секс с някого.

— Няма ли други алтернативи?

— Не. Девойката е твърде влюбена в мен. Затова се смята длъжна да ми бъде вярна... Но е трудно да се спори с другата съставка на личността ѝ — на нея ѝ е нужен здрав, разнообразен секс.

— Алекс, а ти, между другото, да не си се специализирал и за следовател? — не се сдържа Морисън.

— Не, Ханг. Не съм се специализирал. Но по неволя се налага... — Алекс кимна доволно и изтри картинката от екрана. — Колко е хубаво, че Генералов е абсолютно хомосексуален!

— Нищо не разбирам — призна вторият пилот.

— Засега всичко е заплетено — каза Алекс. — Принуден съм да изхождам от допускането, че на кораба има само един терорист. Но това не е доказано...

Той се протегна и погледна подигравателно към Морисън.

— За разлика от теб, аз съм длъжен да пазя целия екипаж. Всички, освен убиеца... ако той е член на екипажа. Трудна работа.

— Ако не искате да сте капитан...

— Не, какви ги говориш. Това е интересно. Да отидем в каюткомпанията, Ханг. Сигурен съм, че всички са вече там.

— Шоуто продължава... — рече унило Морисън. — Имате здрави нерви, капитане. Моите, изглежда, са по-слаби.

— Една погрешна стъпка — и шоуто ще приключи с гибелта на човечеството — каза Алекс. — По неволя се налага да си хладнокръвен. Да вървим. Искам да похапна.

ГЛАВА 3

Разправят, че всички хора се делят на два типа. На едни от възбуждане им се отваря апетит, други го губят.

Сред екипажа на „Огледало“ апетит беше изгубил само Генералов. Той и без това вяло човъркаше в чинията със салата, а при появата на Холмс и Уотсън изобщо остави вилицата.

— Добър вечер, дами и господа. — Следователят беше бодър и оживен. — Нали не ви попречихме?

Изглежда, очакваше доброжелателен прием от хората, всеки от които неотдавна беше обвинил в убийство.

— Разбира се, че не, Холмс. — Алекс с жест му посочи свободното диванче. Веднага щом Холмс и Уотсън седнаха, Генералов демонстративно се изправи и се премести при Ким и Джанет. Джанет, която току-що беше приготвила вечеря и беше сервирила масата, дори не си и помисли да предложи на Холмс и Уотсън храна.

Настана тишина.

— Веднъж — започна следователят, без изобщо да се смути — двамата с уважаемата Уотсън разследвахме кражба на природни изумруди от рудниците на Баско-4. Наложихме да живеем три денонощия с миньорите... да ядем на една маса с тях, да стоим рамо до рамо в забоя... и много други неща. Ако знаете колко омразни погледи са се впивали в гърбовете ни, колко пъти случайно са падали укрепления и са се стоварвали от местата си работи-забойчици... И нищо. Когато, с неоценимата помощ на любезната Уотсън, успях да разкрия истината, всичко се промени. Работниците плачеха, когато ни изпращаха от планетоида.

— И това са били сълзи на искрена радост... — промърмори Генералов.

— Едва ли желаете война — продължи Холмс. — Едва ли прикривате убиеца. Едва ли сте мразели клетата принцеса Зей-Со. Изводът е прост — неприятен ви е методът ми на разследване. Разбира се, вие сте обменили информация и сте разбрали, че на всеки от вас са били повдигнати фалшиви обвинения.

— Фалшиви не е точната дума — рече дрезгаво навигаторът. — Вие преднамерено ме оскърбихте, клонинг!

— А вие сега оскърбявате мен — невъзмутимо възрази следователят. — А преди това сте оскърбявали Данийл Ка-трети Шустов. Пак Генералов, аз съм безразличен към намеците за природата ми на клонинг. Но вие нали възнамерявахте да ме оскърбите?

— Да! — рече предизвикателно Генералов.

— Подобно поведение би било нехарактерно за убиец — каза Холмс, — ако убиецът беше обикновен маниак ксенофоб. Но убиец-спец може да води играта на пет-шест логически слоя... Капитане, не бихте ли могли да поканите при нас уважаемия Ка-трети и скърбящата Сей-Со?

Това внесе прелом в общото настроение. Холмс изглеждаше така, сякаш разследването вече е приключило.

В настаналата пълна тишина Алекс излезе от каютата и се спусна в хола на пътническото отделение. Вратата на каютата на Ка-трети беше откrehната. Алекс тихичко почука и влезе.

Данийл Ка-трети седеше на неоправеното си легло и безучастно гледаше екрана. На масичката преливаха една в друга светлинките на малка медитационна пирамида земна изработка. Алекс безмълвно угаси пирамидката и седна до Ка-трети.

— Защо дойдохте? — попита тихо клонингът.

— Следователят иска всички да се съберем в каюткомпанията.

— И аз ли?

— Да, и вие. И Сей-Со. Нейният... траур приключи ли?

— Вероятно. — Ка-трети бавно обърна глава и го погледна с тъга. Попита тихо: — За какво е всичко това?

— Явно следователят е разкрил убиеца. Или иска да поговори с всички накуп.

— Времето не може да се върне назад, капитане — промърмори клонингът. — Зей-Со не може да се върне.

— Пийнете си. — Алекс му подаде малко шишенце с коняк.

— Защо?

— Не задавайте глупави въпроси. Пийте! Това е заповед!

В погледа на клонинга се появи учудване. Той предпазливо опита коняка.

— До дъно.

— Какво е добавено в коняка? — попита клонингът с подозрение. — Транквилизатор?

— Откъде ви хрумна?

— Капитане, аз работя с чужди форми на разум. Налага ми се да пробвам храната им и да анализирам човешката храна за съвместимост. Имам много добре развити вкусови рецептори.

— Така и предполагам. Ка-трети, пийте до дъно. Повярвайте ми, така ще бъде най-добре.

— Значи транквилизатор?

Алекс поклати глава.

— Химията няма да победи тъгата ви. Вие нали чувствате, че сте се провалили като гид-спец?

— Да.

— Пийте.

Клонингът не се колеба дълго, сигурно бе готов да изпие и калиев цианид. Пресуши шишенцето с три големи глътки.

— Прекрасно — кимна Алекс. — А сега да отидем да поканим цзигу в каюткомпанията.

— Да опитаме — съгласи се вяло клонингът.

Въпреки многочасовата вентилация миризмата на меркапан в каютата предизвикваше пристъпи на гадене. Слава Богу, Сей-Со беше привела тялото на приятелката си в ред — бе вкарала обратно изрязаните вътрешности, беше облякла трупа и като че ли даже бе гримирала лицето му.

Самата тя лежеше до бездиханното тяло и го галеше бавно с ръцете си. С всичките си четири ръце. Сей-Со беше свалила човешките си дрехи, а облеклото на цзигу предвиждаше прорези на гърдите. Закърнелите ръчички, които доскоро бяха скрити под дрехите и приличаха на млечни жлези, неуморно мачкаха раменете на Зей-Со.

— С-с-сей-С-с-со... — изрече със свистящ шепот Ка-трети. — Азане. Ссо шаатака.

— Кии-с гом... — отвърна Сей-Со, без да обръща глава. Изглежда, беше престанала да разговаря на езика на Империята.

Ка-трети въздъхна и на лицето му се изписа неподправена мъка. Но когато заговори, гласът му остана твърд. От устата му започна да се лее мека, напевна и в същото време изпълнена със свистящи и съскащи звуци реч.

Сей-Со скочи и разпери ръце, засланяйки мъртвото тяло на приятелката си. В очите ѝ гореше омраза.

— Гом азис! Шарла си! Шарла! Шарла!

— Шарла — сякаш се съгласи Ка-трети. Наведе глава. — Ссо шаатака-лаз.

Цзигу се поколеба. Погледът ѝ се прехвърли от лицето на Ка-трети към лицето на Алекс и обратно.

— Теа — рече рязко тя. — Заре.

Ка-трети хвана Алекс за лакътя и бързо го изведе от каютата. Вратата зад тях се затвори. Алекс задиша дълбоко и учестено, сякаш това можеше да му помогне да се избави от пропилата се в дрехите отвратителна воня, и попита:

— Не е ли съгласна да дойде?

— А, съгласи се. В края на краищата. Да вървим, тя ще ни настигне.

Клонингът беше блед и сякаш по инерция говореше с кратките фрази, характерни за цзигу.

— Говориш добре техния език — опита да го ободри Алекс.

— Не, ти пък. Това е примитивният език на работните особи. Не мога да знам перфектно езиците на всички раси, с които работя. Общо взето, специализацията ми на първо място са брауни... техния език говоря прилично.

Започнаха да се изкачват по стълбите.

— Какво прави тя с тялото на Зей-Со? Ритуален обред? — попита Алекс.

— Нещо такова. Танатос-секс. Прощални ласки.

— Те наистина ли са лесбийки? — учуди се Алекс. Ка-трети се намръщи.

— Не съвсем. Това е форма на взаимоотношения само между емоционални партньорки и в ритуално обосновани ситуации... Мъжките особи все пак са им нужни.

Алекс не се сдържа и попита:

— Мъжките особи на цзигу? Търтеите?

— Ако това толкова те интересува — отговори с леден глас клонингът, — отговорът е отрицателен. Стават и хора. Клонингите също напълно ги устройват.

Алекс прехапа устна.

Влязоха в каюткомпанията. Ка-трети кратко кимна на екипажа, сякаш не изпитваше ни най-малко желание да поздравява по друг начин. Не беше трудно да го разбереш — някъде тук се намираше убиецът на Зей-Со. С Холмс и Уотсън той се здрависа.

— Сядайте, Данийл Ка-трети Шустов — каза Холмс. — И приемете искрените ми съболезнования.

— Намерихте ли убиеца? — попита рязко Ка-трети.

— Сядайте. Къде е уважаемата Сей-Со?

— Сега ще дойде. — Ка-трети демонстративно се отдалечи и застана до стената.

Отново се възцари тишина. Впрочем, цзигу не ги накара да чакат дълго. Чуха се меки, сякаш прокрадващи се стъпки и Сей-Со влезе в каюткомпанията. Тя също предпочете да не сяда.

Алекс неволно сведе поглед.

Холмс се изправи и заговори:

— Уважаема госпожо Сей-Со, интелект-компаньон и емоционален партньор на божествената Зей-Со, позволете ми да споделя вашата скръб и да умножа вашия гняв...

След като се поколеба за миг, Сей-Со все пак кимна, макар да не издаде никакъв звук.

— Позволете ми да информирам всички ви за създалата се ситуация — каза Холмс. Забави се, сякаш очакваше възражения. — И така...

— Намерихте ли убиеца? — отново попита Ка-трети. Холмс му хвърли леден поглед и клонингът замълча.

— Когато бях уведомен за злодейското убийство на принцеса Зей-Со и потеглих към вашия кораб — продължи Холмс, — предполагах, че случаят е повече от обикновен. На кораба се намираше жена от Абанос, специализирана като палач-спец...

Сей-Со потрепна и погледът ѝ се устреми към Джанет. Чернокожата жена лениво обърна глава, сякаш приемаше предизвикателството.

— На кораба — със същия спокоен, академичен глас продължи Холмс — се намираше млада девойка, боец-спец, която не е преминала през психологическа подготовка. Елементарната логика подсказваше, че именно те са най-вероятните заподозрени.

Сей-Со направи малка крачка към Джанет. В същия миг Холмс мълниеносно измъкна полицейски парализиращ пистолет.

— Назад, Сей-Со! Обвинението не е предявено! Не избързвайте!

— Тя е от Абанос! — От вълнение Цзигу отново беше преминала на човешки език.

— И какво от това? — лениво попита Джанет.

— Ти си знаела, че анасонът ни действа като серум на истината! — изпищя Сей-Со. — Упоила си ни нарочно!

— А, значи все пак е серум на истината, а не халюциноген? — поинтересува се Джанет.

Колкото и да бе странно, това подейства. Сей-Со отстъпи с каменно лице. Алекс мислено изръкопляска.

— Ще продължим ли? — Холмс прибра оръжието. — Вече по пътя към кораба се убедих, че ситуацията е значително по-лоша, отколкото предполагах. Всички имаха основание да убият цзигу. Спазвайки субординацията, ще започна от капитана.

— Доколкото си спомням, цялата ми вина е в това, че не съм имал основания да убия цзигу — усмихна се Алекс.

— Не, капитане. Имали сте. И вие прекрасно знаете това.

— Докопахте ли се? — попита сухо Алекс и вдигна поглед.

— Разбира се. Виктор Романов. Капитан на корвета „Рапира“. Кавалер на Звездата за безизходна доблест и ордена Слава на човечеството трета степен. Вашият по-голям брат, с когото сте имали дълбока емоционална връзка, е загинал в конфликт с военен кораб на цзигу. Известният на всички инцидент в системата Токио-2... печален, но в края на краищата довел до разрешаване на противоречията между двете велики раси.

Сега всички гледаха Алекс.

— Глупаво е да се отмъщава на всички представители на чужда раса — каза Алекс. — Нима си мислите, че вече почти четвърт век си мечтая да убия някоя цзигу?

— Искате да кажете, че не сте чели доклада за гибелта на „Рапира“? — попита подигравателно Холмс.

— Не съм.

Холмс се опули и го погледна с учудване.

— Че защо, капитане? Това е напълно естествена реакция.

— Знаех, че ще работя в космоса. Ще се срещам с цигу. Не исках да знам подробности. Не исках да превръщам живота си във вендета.

— Трудно е да се очаква подобна реакция от юноша, току-що преминал през метаморфозата.

— Възможно е. Но не съм гледал доклада. Холмс, фразата за „дълбоката емоционална връзка“ е лъжа. По-големият ми брат беше държавно дете, от детската си възраст бе предаден за възпитание в пилотско училище. Да, виждали сме се... той няколко пъти е посещавал родителите ми, както си е редно за едно добре възпитано държавно дете. Обичах да говоря, че брат ми е военен пилот, че искам да приличам на него. Но емоционална връзка... извинявайте, Холмс, но не е имало такова нещо. Никога.

Никой не произнесе нито дума. Само цигу шепнеше беззвучно нещо, гледайки Алекс.

— Инцидентът в системата Токио-2 е бил свързан с това, че на борда на военния кораб на цигу е била принцесата-наследница Зей-Со — каза Холмс, вече не толкова уверено. — Именно тя като старша по произход е взела решението да не се подчинят на патрулния кораб... и да започнат битка.

Алекс мълчеше.

— И вие не знаехте това? — попита Холмс.

— Не. Не знаех. — Алекс поклати глава, гледайки Сей-Со. Била ли е и тя на кораба на цигу? Със сигурност. Къде ще е, ако не със Зей-Со? — Но дори и да знаех... не бих тръгнал да убивам принцесата.

— Готов съм да ви повярвам — каза Холмс. — И... съм склонен да повярвам, че не сте чели доклада за този отдавнашен конфликт. И отношения ви с брат ви не са били толкова дълбоки, че да отмъщавате за него. Но някой не е знаел това.

— Кой? — попита Алекс.

— Как се озовахте на Живачен Донец? — отговори с въпрос Шерлок Холмс.

— Та нали знаете това. Авария на кораба. Бях разкъсан на две. Буквално. Отгледах тялото ми наново...

— Правдоподобна версия — кимна Холмс. — Само че експертите са провели повторно изследване на останките от вашето тяло... то е било кремирано, разбира се, но във фонда на болницата са останали няколко образци.

Алекс потрепна. Самата мисъл, че някаква част от него сега лежи под обектива на микроскоп, предизвика изумление. Впрочем, не толкова силно, колкото можеше да се очаква.

— Разрязали са ви с лазерен лъч, Алекс. Явно предварително са ви парализирали, за да изключат съзнанието ви.

— Защо?

— С една-единствена цел — да останете на Живачен Донец. За да излезете от болницата в момента, в който компанията „Небе“ ще търси капитан за новия си кораб. За да станете този капитан... и да видите сред пътниците си принцесата на Сборището госпожа Зей-Со.

— Някой е смятал, че ще я убия?

Холмс се замисли.

— По-скоро се е надявал и е създавал тази същата патова ситуация, която имаме сега. Всички са под подозрение.

— Но аз вербувах екипажа самостоятелно.

— Да. Но кого сте вербували? Ханг Морисън — Холмс кимна към втория пилот, — когото под измислени предлози не са взимали на другите кораби... Бившия екстремист Ханг Морисън. Вербували, сте Джанет Руело от Абанос, която е имала същите проблеми с намирането на работа. Взели сте в екипажа Ким Охара, която не е преминала полагащата се на боец-спец психологическа подготовка. Взели сте на борда Пак Генералов, който мрази клонингите. Върнали сте в екипажа Пол Лурие, който е бил уволнен след долитането на Живачен Донец. И след това компанията изпраща на вашия кораб уважаемите цзигу и уважаемия Ка-трети!

— Кой може да нагласи нещата така? — поклати глава Алекс. — Боя се, че си оставам в списъка на заподозрените. Това е много по-реално, отколкото тайна организация, която притежава достатъчна за подобни интриги власт. Намеса в работата на всички служби на космопорта на Живачен Донец... Това е прекалено, Холмс.

— Да, оставате си сред заподозрените — кимна Холмс. — Както и всички други. Трябва да призная, че неизвестният противник съзнателно се е стремил към ситуация, възпрепятстваща

разследването... поне за известен кратък период. Някой е искал война между Империята и Сборището.

— Кой? — повтори Алекс.

— Вие сте интересен човек, Алекс. Пилот сте, а се опитвате да си играете на следовател — усмихна се Холмс. — Изкажете своята версия.

Алекс въздъхна дълбоко.

— Военните. Това е първото, което ми хрумва. Чужда раса... без нас и цигу. Може би халфлингите или брауни...

— Забележително — подкрепи го Холмс. — Още?

Алекс погледна към Джанет и извърна очи.

— Говорете, капитане!

— Бившите граждани на планетата Абанос. Тези, които са останали извън пределите на изолиращото поле, които са получили гражданство... но не са изоставили надеждите да спасят своя свят.

— Забележително, капитане. Сега нека да обмислим тази ситуация. Госпожо Сей-Со, кои раси може да желаят конфликт между цигу и хората?

Пришълката се замисли и неохотно призна:

— На практика всички. Един локален конфликт между нас би отслабил Империята и Сборището. Това е изгодно за всички... освен за нас.

— В случай на война човечеството ще бъде принудено да свали блокадата от Абанос — каза Холмс. — Разбирате ли? Вашата прогноза?

— Вие няма да направите това! — извика Сей-Со.

— С вероятност от деветдесет и девет процента — ще го направим. Това е лошо развитие, но е по-добро от гарантираното взаимно унищожение.

— Тогава няма заинтересовани. Никъде, освен... — цигу отново погледна към Джанет — ... освен сред жителите на Абанос.

— Джанет Руело? — попита Холмс.

Алекс се напрегна, но следователят не изрече формулата за обвинение. Явно чакаше отговора на лекарката.

— Какво искате от мен? — попита спокойно Джанет. — Дали тъгувам за смъртта на цигу? Не, разбира се... — Тя изведнъж се сепна и тръсна глава. — Ни най-малко!

— Вие ли убихте Зей-Со?

— Няма да ви отговоря — каза твърдо Джанет. — Ако кажа „да“, ще ме предадат на цзигу и Абанос ще си остане под карантинното поле. Ако кажа „не“ — нима ще ми повярвате?

— Сей-Со? — попита бързо Холмс. — Вие можете ли да спрете ескадрите на цзигу? Можете ли да предотвратите войната?

Пришълката мълча известно време и неохотно кимна.

— Да.

— При какви условия?

— При условие, че аз лично извърша правосъдие над убиеца и наказанието бъде не по-малко страшно от участието, постигнало Зей-Со.

Джанет стисна устни, но замълча.

— Уважаема Сей-Со, нали разбирате, че войната няма да донесе полза нито на вашата цивилизация, нито на Империята на хората?

— Разбирам.

— Ако някой от екипажа доброволно признае за извършването на това тежко престъпление и се предаде в ръцете ви... — Холмс погледна мимолетно към Алекс. — Тогава ще спрете ли войната, уважаема Сей-Со?

— Ако това е убиецът и признанието му е искрено. Ако доводите, доказващи вината му, са убедителни за мен.

— Животът на един човек е нищо в сравнение с живота на две цивилизации.

— Няма да езекутирам невинен — повтори Сей-Со. — Очаквам от вас убедителни доказателства за вината на истинския престъпник, господин следовател-спец.

— Безизходна ситуация — каза тихо Джанет и се усмихна накриво. — Колко странно... никой не иска война, но тя е неизбежна.

Холмс огледа каюткомпанията.

— Сред вас — рече меко той — има човек, който е убил цзигу. Несъмнено той е част от могъща организация, заинтересувана от избухването на войната. Убиецът не е ръководен от примитивни фобии и обиди. Той е действал прецизно, хладнокръвно и самоотвержено. Защото каквото и да се случи, това убийство ще бъде разследвано и убиецът ще си понесе наказанието.

Тишина...

— Готови ли сте да посрещнете смъртта си? — попита Холмс. — Продължавате ли да смятате, че тази непонятна цел заслужава самоунищожението на две цивилизации?

— Ако Абанос бъде освободен, Империята няма да загине... — промърмори Джанет.

— Искате ли да признаете нещо? — поинтересува се Холмс.

— Как ли пък не! — усмихна се Джанет.

— Всички улики сочат към вас.

— Косвени. Впрочем, правете каквото щете. Никой не е длъжен да свидетелства против себе си.

— Но пък аз мога да свидетелствам в полза на Джанет! — внезапно възкликна Ким.

Холмс се сепна.

— Наистина ли? Колко любопитно. И какво можете да кажете, млада лейди?

— С Джанет бяхме в нейната каюта. За дълго. Тя има алиби.

— Тя и вие? — уточни Холмс. — Посочете времето.

— От нула до три часа през нощта по корабно време. — Ким погледна към Алекс, усмихна се смутено и каза: — Извинявай, Алекс...

Джанет въздъхна и промърмори:

— Напразно... напразно.

— Защо не съобщихте за това по-рано? — попита настоятелно Холмс. — Някакви лични проблеми? Занимавали сте се със сексуално взаимодействие, което не желаете да афиширате?

— Как ли пък не — изсумтя Ким. — Извинявай, Джани...

— Тогава защо мълчахте?

— Имахме си личен разговор! Той няма никакво отношение към цзигу! Ние... ами клюкарствахме, нещо такова. По женски!

Тя отново погледна към Алекс и той кимна.

Да, все пак не е било секс. Дори и да е имало еротика, е била в някаква минимална, несериозна форма; поплакали са, прегърнали са се, помилвали са се, може и да са се поцелували малко.

Обсъждали са него! Него! Обсъждали са го и са си го делили! Умната, разбираща всичко Джанет и нещастната, страдаща от несподелена любов Ким. Девойката беше помолила по-опитната жена

за съвет. Жената беше споделила с нея тайните на секса и флирта, които не могат да се втълпят с никакво програмиране...

Алекс извърна поглед.

Изглежда, той вече разбираше какво е да не обичаш.

Изглежда, не беше получил основното. Самата любов.

Или просто беше пропуснал моментът?

И Ким, и Джанет бяха станали за него бойни другари, сексуални партньорки... но не и любими жени. Любовта е стихия. От тлеещи въглени може да се разгори пламъкът на страстта, но не и пламъкът на любовта.

А колко хубаво би било да обикне Ким — красива, млада, умна, предана!

Що за глупав механизъм за продължаване на рода е избрала природата? Защо не може да бъде контролиран?

Холмс отново заговори:

— Много благодаря за информацията, Ким Охара. Макар и тя да е закъсняла. Имате ли документално потвърждение на това, че от нула до три часа сте били заедно с Джанет Руело?

— Не — поклати глава Ким. — Но нима моята дума нищо не струва?

Холмс въздъхна.

— В дадената ситуация — нищо. Може да прикривате престъпника. Може да сте съучастници. Взимам под внимание вашите думи, но не мога да разчитам на тях.

Ким махна с ръка и силно удари по масата. Приборите подскочиха, а в полираното дърво остана дълбока вдлъбнатина.

— Тихо, тихо — рече успокоително Холмс. — Един боец-спец трябва да се контролира по-добре.

— В безизходна ситуация ли сте, Холмс? — попита Алекс. Собственият му глас му се струваше чужд. Дрезгав и напрегнат.

И явно не само на него, защото всички го погледнаха.

— Твърдо съм убеден, че знам самоличността на убиеца — любезно съобщи Холмс. — Но все още нямам доказателства, а уважаемата Сей-Со очаква именно тях.

Алекс безмълвно вдигна ръкава на тениската си и попита:

— Всички ли знаят какво е това?

— Бес — каза Ким. — Твоето дяволче...

— Емоционален скенер — намеси се в разговора Уотсън и погледна към Алекс с неподправено любопитство. — Колко странно... защо сте си го сложили?

— Навярно съм спец, търсещ странното — каза Алекс с усмивка. — Винаги ми се е искало да виждам какво всъщност чувствам. А може би... може би ми се е искало да видя на лицето на Бес онова, което никога не бих могъл да изпитам аз самият.

— Той се усмихва. — Доктор Уотсън бързо се приближи към него и безцеремонно хвана ръката му. — Капитане... какво означава това?

— Това означава, че всичко ще бъде наред — каза Алекс. — Аз също знам кой е убиецът. И съм убеден, че вината му ще бъде доказана.

В погледа на Уотсън се четеше съмнение. Сякаш случващото се в момента беше небивало нарушение на законите на природата.

— Ако можете да помогнете на следствието... — започна следователят.

— Засега не мога. Но утре всичко ще се промени. Повярвайте ми, Холмс.

— Капитане!

Сей-Со тръгна към него и разпери ръце, сякаш за да подчертае, че не е настроена агресивно. Алекс стана и пристъпи към нея.

— Кой уби Зей-Со?

— Ще ви кажа утре.

Цигу напрегнато се вглеждаше в лицето му. Какво се опитваше да прочете на лицето на същество, само външно сходно с нейната раса.

— Предайте ми убиеца. Предайте ми го, и ще спра войната. В името на всеки от нас, заклевам се! Ще спра войната!

— Убиецът ще бъде във вашата власт. — Алекс погледна към застиналите като скулптури членове на екипажа. — Какво ще направите с него?

— Не знам... — цигу се запъна. — Трябва да реша. Кое се смята за най-страшното наказание от вашата раса?

Изглежда, този въпрос беше зададен искрено. За разлика от Джанет Руело, госпожа Сей-Со нямаше познанията на палач-спец.

— Да ни хвърлят в трънлив храст, ето кое е най-страшното — промърмори Морисън и избухна в почти истеричен смях, който никой

не се реши да подкрепи.

— Традиционно се използват примитивни физически изтезания, основани на нарушаването на целостта на тялото и дразнене на рецепторите за болка — съобщи Джанет. — Изглежда, именно това сте правили с човешките заселници на Валдае-8?

— Престанете! — каза бързо Уотсън, но екипажът вече се беше увлякъл.

— Противоестествени сексуални контакти! — обади се Генералов.

— Отстраняване от любимата работа — заяви Лурие.

— Раздяла с любимия човек — каза тихо Ким.

Алекс поклати глава и погледна Холмс. Той леко се усмихна с разбиране.

Не му вярваха! Никой от екипажа не вярваше, че Алекс наистина знае името на убиеца. Дори убиецът не вярваше в това... Всички бяха сметнали думите му за блъф, за изиграна пред цигу сцена... целяща спасяването на човечеството. Всички — или почти всички, освен убиеца — бяха готови да се принесат в жертва.

— Най-страшното е — рече Алекс, гледайки цигу в очите — да изгубиш собствената си личност. Собственото си „аз“. Най-страшното е да загубиш съзнанието си и да се превърнеш в марионетка, управлявана от невидими конци.

Очите на Сей-Со, които току-що бяха толкова човешки, се измениха. Зеницата ѝ потрепна, разби се на стотици дребни точки. Алекс почувства кратък, мъчителен световъртеж.

После всичко отмина.

И погледът на Сей-Со стана толкова човешки, колкото не можеше и не би трябвало да бъде.

— Навярно казваш истината — каза цигу. — Ще помисля върху това.

На другия край на масата Ким тихо се засмя и каза не много високо:

— Не ни е страх от смъртта, от наказание посмъртно. Това, което ни плаши, ни е познато приживе: пустота, вероятно по-лоша и от ада. Не знаем на кого да кажем: „Не бива!“^[1].

Цигу не удостои с внимание нито Ким Охара, нито думите на великия поет.

— Кой е убиецът? — попита тя.

— Ще повярваш ли на думата ми? — отговори с въпрос Алекс.

— Не.

— В такъв случай изчакай до утре. Тогава ще ти кажа всичко.

— Ще чакам, човеко.

Цигу се извърна и излезе от каюткомпанията. Някой — като че ли Морисън — въздъхна дълбоко.

— Браво, капитане — каза Холмс. — Браво. Бяхте великолепен.

— Готов бях да повярвам — каза Генералов, — че наистина знаете кой е убиецът, капитане.

— Знам.

— Оставете това! — поклати глава Пак. — Искате да се превърнете в примамка за убиеца. Нали? Надявате се, че през нощта ще се опита да ви убие и ще падне в капана.

Уотсън радостно кимна.

— Точно! Като в „Случаят с момчето с каучуковото око“ на Мото Конан!

— Несериозно е, капитане — каза Морисън. — Ако убиецът се крие между нас, той няма да се хване на такъв евтин номер.

И само Шерлок Холмс, клонингът на великия детектив Питър Волк, гледаше Алекс без усмивка.

— Ние какво, наистина ли смятаме да чакаме до утре? — попита Ка-трети. — Холмс... ако знаете името на негодника... защо не приложите изтезания?

— Този въпрос вече беше повдиган. Мисля, че убиецът ще изтърпи всякаква болка, а при прекалено въздействие всеки ще си признае. Изтезанията не водят до доказателство. — Холмс започна да пълни лулата си. — Да. Съгласен съм с капитана. Да отложим всичко до утре.

— Ще вечеряте ли с нас, Холмс? — попита неочаквано Джанет.

Следователят я погледна с явно учудване. Впрочем, самата Джанет изглеждаше объркана от своята любезност.

— Благодаря, госпожо Джанет Руело — рече Холмс много учтиво. — За съжаление предпочитам по време на разследване да не употребявам храна. Особено такава, чийто химически състав ми е неизвестен. Но ви благодаря... за предложението.

— Ами тогава карайте на витамините изпод възглавницата ви! — процеди Джанет през зъби, сякаш идваше на себе си.

Пак Генералов се изкикоти.

— Холмс, старче, добре ви го каза!

Той се наведе към Джанет, тупна я по рамото, а тя го погледна изненадано. Надигна се и се приближи към него. Двамата седнаха, демонстративно се прегърнаха и погледнаха към Холмс.

Ким се разсмя. Наля си вино, наведе се към Морисън и прошепна нещо в ухото му. Двамата се закикотиха.

Алекс се застави да се извърне и видя, че Холмс, пафкайки с лулата, наблюдава с любопитство случващото се.

— Никой ли не иска още вино? — попита Пол Лурие.

— Давай — охотно се съгласи Генералов. — Само не тази червена водичка, мисля, че там има приличен портвайн!

Лурие стана и се приближи към бара.

— Алекс — попита тихо Холмс, — вие пушите ли лула?

— Не нося лула със себе си.

— Присъединете се. — Холмс посочи съседното кресло и извади от джоба си опакована в найлон, вече натъпкана с тютюн лула за еднократна употреба. — Това, разбира се, не е добрата стара калуна от Земята, но е достойна нейна имитация. При това е готова за употреба. А тютюнът съвсем не е лош.

Алекс запали. Беше му на езика да каже нещо язвително по повод тютюна, чийто химически състав му е неизвестен, но се съдържа.

— Интересно е да се работи с вас — каза Холмс. — Наслаждавам се на това разследване... при все трагичните обстоятелства. Самата ситуация — кораб, летящ през хиперканал, малко количество заподозрени, екзотична жертва... не ме смятайте за циник!

— И през ум не ми минава. Вие просто си обичате работата.

Доктор Джени Уотсън приседна на страничната облегалка на креслото на Холмс и каза:

— Да, това е класическо убийство... както в „Случая с жълтия звездолет“.

— Там като че ли убиецът беше капитанът? — уточни Алекс.

Холмс кимна с усмивка:

— Да. Но не държа на тази аналогия. Вие така великолепно ме насочвате!

— А вие — мен.

Те се спогледаха.

— Какво искате, Алекс? — поинтересува се Холмс. — Да ми помогнете, да помогнете на някой от приятелите си или да докажете, че пилотът-спец също може да бъде следовател?

— Да помогна на себе си.

— Това е сериозна причина — съгласи се Холмс.

Продължиха да пушат в мълчание. Впрочем, истеричното веселие, обхванало екипажа след излизането на цигу, също беше секнало. Ким си тръгна, след като безуспешно се опита да отведе със себе си Алекс — той само поклати глава. Веднага след нея от каюткомпанията изчезна и Морисън, като взе бутилка вино и две чаши. Навъсеният Генералов унищожи в бързо темпо няколко чаши уиски със сода и също си тръгна. След като се извини, и Лурие напусна; помота се в коридора, сякаш неудържимо го теглеше към запечатаната врата на реакторния отсек, и тръгна към каютата си. Джанет, потънала в своите размисли, дълго не забелязваше, че е останала сама с Холмс, Уотсън и Алекс. Въртеше в ръцете си чашата, на чието дъно се плискаха остатъците от виното. Алекс кой знае защо си спомни, че на Абанос има Червено море, което наистина бе червено от многобройния хранителен планктон. Резервен източник на храна за цялата планета... изкуствено създадена крилова градина. Може би, докато гледаше виното, Джанет мислеше за родината си?

После чернокожата жена вдигна глава.

— Капитане, ще разрешите ли да напусна?

— Разрешавам. — Алекс леко се учуди от подобна официална молба, но реши да отговори в нейния тон.

В каюткомпанията останаха трима.

— Ние с Уотсън ще се настаним в една от свободните пътнически каюти — каза Холмс. — Ако нямате нищо против, капитане.

— Мога да ви отстъпя своята — сви рамене Алекс.

— Няма нужда. — Холмс грижливо изчисти лулата си и неодобрително поклати глава, когато видя използелия от ъгъла

бръмбар-чистач. Какво е за следователя чистотата в сравнение с унищожените улики?

— Нима вие двамата наистина знаете кой е убиецът? — попита внезапно Уотсън.

— Аз знам — каза Холмс.

— Аз също — съобщи Алекс.

— В „Случаят с тримата, изгубили четвъртия“ на Мото Конан Холмс и убиецът си разменяха точно такива реплики! — рече възбудено Уотсън.

Холмс поклати глава.

— Не, скъпа Уотсън. Извинявайте, но засега не съм готов да предявя обвинение.

Жената се усмихна, признавайки поредния си неуспех, и каза:

— Това, което ме изумява, е самообладанието на убиеца. Нали е всеизвестно, че следователят-спец разрешава загадката в деветдесет и девет цяло и три десети процента от случаите! Как може да остава спокоен в такава ситуация?

— Ако си имаме работа с класически убиец, с обикновен аморален натурал, вашето учудване щеше да е уместно — призна Холмс. — Но това е планирана акция. И този, който се крие под чуждо лице — той погледна изразително към Алекс, — е напълно лишен от страх. Убиецът-спец не губи хладнокръвие, по същия начин както пилотът-спец управлява кораба до последно... дори когато вижда, че гибелта е неизбежна.

— И аз си помислих същото. — Алекс си позволи да се усмихне на следователя. — До утре, Холмс. И нека ни споходи успех.

Той стана, кимна на Уотсън и с бърза крачка тръгна по коридора.

Не му се спеше.

Алекс лежеше, завит до кръста, и под светлината на нощната лампа преглеждаше томчето „Световна литературна класика“. Пуснатата в режим на търсене книга показваше произведенията с думата „любов“.

Произведенията бяха много.

Може да се каже, че бяха всичките.

Алекс премина в папката „стихотворения“. Избра поет — Дмитрий Биков, въведе същата ключова дума.

*Киносалонът, в който заедно ядохте орехи
и изсипвахте черупките в джоба си.
О, детайл, на който би завидял даже лекарят,
градинарят с пенснето, таганрогецът Чехов!*

*Да ги изхвърлиш искаше. Колко ли тежат
черупките!*

*На тролейбусната спирка имаше кошче.
Но после забрави, защото любовта е съня,
и безпаметна, литературно казано.*

*След време, когато търсиш петаче из джоба си,
неизвестно къде, кой знае защо озовал се,
в старото яке, изтъняло до шлифер,
ще се натъкнеш с ръка на бившите орехи.*

*И ще стоиш, неестествено ням ѝ изправен,
ще се извъръщаш от хората, ще преглъщаш сълзите
си.*

*Какво ще кажеш тогава, надсмиващият се над
всичко,
че и над ролята на детайла в структурата на
прозата?^[2]*

Той остави книгата. В ъгъла на страницата примигваше веселата муцунка на „човечето за справки“, готово да обясни остарелите думи, да даде информация за живота на поета, да предостави критически анализ на текста.

Алекс размишляваше, барабанейки с пръсти по твърдата пластмаса на страниците.

Какво хубаво има в едно чувство, което винаги причинява болка? Трябва ли то да има място в човешкия живот?

Та той така и не беше почувствал тази „любов“. А някъде към вечерта на следващия ден действието на блокатора щеше да приключи и той щеше да стане предишният пилот-спец.

Разбира се, можеше да продължи да гълта препарата. Да чака... само че струваше ли си?

Любовта още я нямаше. Но тъгата — вече да.

— Изпатих си от майка ми — казва Настя. Тя си пали цигара, настанява се по-удобно в дълбокото кресло. По голото й тяло пробягва слънчево зайче — вятърът е разклатил отворения прозорец.

— Заради мен? — уточнява за всеки случай Алекс. Пръстите му танцуват в сензорния компютър, набират дълги редове от цифри. Машината е съвсем старичка, няма невроинтерфейс... — Сега ще приключа, Натка. Само още минутка, става ли?

— Да, заради теб... — Девойката протяга загорелия си крак, подлага го под слънчевата светлина. — Мама казва, че се отнасям неправилно към теб. Че е глупаво да се излиза извън рамките на секса в отношенията с бъдещ пилот.

— Напразно мисли така — отговаря Алекс. — Нали ти казвам, че така или иначе ще те обичам.

— Казваш — съгласява се Настя.

От улицата долита вик:

— Алекс! Настя! Алекс!

— Това е Фам — казва Настя. — Проследил ме е. Знаеш ли, струва ми се, че ме ревнува от теб.

— Мислиш ли? — Алекс започва да въвежда последния блок от данни.

— Алекс! Настя! — дере се на улицата Фам. — Знам, че сте вкъщи! Да отидем на реката!

— Ето че ни се лепна — промърморва Алекс. — Ще отидем ли?

— Както искаш.

Алекс поглежда тънкия загорял крак, после решително изпъва пръсти и спира компютъра. Подава се до кръста през прозореца и извиква:

— Тръгвайте, ние ще ви догоним!

... Алекс се усмихва на спомените си. Не, това все пак не беше любов. Навярно. Иначе сега не би се усмихвал, а щеше да „преглъща сълзите си“, както казваше поетът.

Защото нали на поетите трябва да се вярва?

Сигнализацията на вратата изпиука, Алекс хлопна книгата и нареди:

— Отваряне.

Оказа се, че това е Уотсън.

— Извинявайте, капитане...

— Влизайте. — Алекс приседна на леглото. — Всичко е наред, още не съм заспал.

Жената кимна, седна в креслото. Алекс се усмихваше, но мълчеше, предоставяйки на нея да започне разговора.

— Холмс заспа — някак не на място каза Джени. — И аз си помислих...

— Вие любовници ли сте?

— Не... — поклати глава Уотсън. — Нали знаете, той не е особено емоционален... Сексът със следовател-спец си е чисто механичен процес. А кому е нужно това... — Тя се сепна. — Извинявайте, Алекс.

— А, нищо. Разумно мнение. Нещо тревожи ли ви, Уотсън?

— Тревожи ме. Капитане, тази вечер с екипажа нещо... не беше наред.

— Наистина ли? — учуди се Алекс.

— Капитане, вие също го забелязахте. Не се преструвайте.

— А какво ви безпокои?

— Бих казала... това е нелепо, разбира се... че спецовете започнаха да се държат... като натурали.

Алекс изразително повдигна вежди.

— Да започнем с вас, капитане — рече твърдо Уотсън. — Вие не забелязвате ли изменения у себе си?

— Забелязвам.

— Ето! А днес? Джанет Руело — та тя почти не реагира на цзигу. Не, реагира... но сякаш по инерция. Не, сериозно. Ким Охара... тя нали е влюбена във вас? Джанет събщи, че девойката има

специализации на боец и хетера едновременно. Не бих казала, че това си личи!

— И какво мислите по въпроса, Джени?

— Капитане, възможно ли е някой... думата „да отрови“ тук е неуместна... да даде на екипажа някакво силно психотропно вещество?

— Възможно е — кимна Алекс. — Всеки би могъл. Например аз. При мен днес всички идваха поотделно, а аз черпех екипажа с вино и коняк. Какво по-лесно от това да добавя препарата в напитките? Само че... какъв препарат?

Уотсън сви рамене.

— Там е работата. Не мога да си представя какво би имало подобен ефект.

Алекс кимна и се поинтересува:

— Чисто хипотетично... ако допуснем, че има средство, блокиращо всички промени в съзнанието, свойствени на спецовете...

— Всички?

— Да, всички и веднага.

— Вие говорехте нещо за това на Холмс... Аз не знам подобни средства.

— Но ако допуснем, че то съществува и екипажът е подложен на неговото въздействие. Какво следва да се очаква?

— От убиеца?

— Вие сте по-съобразителна от своя литературен прототип.

— Ако Холмс е прав, а аз съм склонна да му вярвам... — Уотсън помълча. — Убиецът-спец на първо място е лишен от чувство на страх и чувство на милост. Дори и ако той не е дело на нелегални генетици, а е обикновен агент-спец — това е задължителна съставка на неговата личност. Той не е изпитвал никакви съмнения, докато е убивал цигу. И печели време, напълно убеден в правилността на поведението си. Когато измененията на личността изчезнат... трудно ми е да си представя какво може да стане.

— Разкажание?

— Съмнявам се. Личността се формира не само от химичните реакции. Съществуват и опитът... навиците, спомените. По-скоро агентът ще изпадне в паника. Особено ако не е очаквал подобно въздействие.

— И аз така мисля.

Уотсън въздъхна.

— Капитане, вие знаете много повече, отколкото казвате.

— Така трябва. Повярвайте ми.

— А ако сега се върна при Холмс и му предам разговора ни?

— Шантаж? — усмихна се Алекс. Изправи се от леглото, приближи се към Джени и се наведе. Тя се напрегна, сякаш очакваше от него всякаква, най-неочаквана постъпка.

— Вие какво...

Устните ѝ бяха толкова неумели, сякаш се целуваше за пръв път. Натуралка, какво да се прави...

— Напразно пренебрегвате тази страна на човешкото общуване, докторе — каза меко Алекс. — Вашият литературен предшественик не е странял от живота.

— Какви ги говорите...

— Зарежете вашия следовател сухар. — Алекс я погледна в очите. — Вие сте умна жена, но вече ви е дошло до гуша от интелектуални игри. Ловенето на бандити не е работа за вас. Не правете от себе си спец... слава богу, вие не сте такава. Не убивайте в себе си човешките чувства. Бъдете жива, Джени. Жива и истинска. Обичайте, ревнувайте, мразете, мечтайте, възпитавайте деца, правете кариера. Рисувайте картини, бийте инжекции, возете се на водни ски, садете цветя в лехи. Не се превръщайте в такава... в такава, каквито сме всички ние.

Джени Уотсън подскочи, хвърли се към вратата, като припряно оправяше разкопчаната си блузка, и възкликна:

— Какво ви става... та вие сте спец!

— Аха. Но знаете ли — Алекс бавно се приближи към нея, — някъде дълбоко в себе си аз си оставам просто човек. С обикновен човешки геном. Разбира се, там вътре има едно момче, способно да учи уроците си заедно с влюбено в него момиче... все опитващо се да превърне спеца в човек. Там има старателен курсант, овладяващ тайните на пилотажа. Там има неумел млад капитан, в чийто екипаж най-нормалният човек е истеричен маниерен гей, мразещ клонингите. Всички те са в мен. Но някъде там има още едно човече. Майстор-пилот, когото любимата жена чака на далечна планета. Навярно тази същата, която е обичал в младостта си. И когато този майстор-пилот

пилотира кораба, той не е обвързан от генетична заповед да пази техниката, кораба и екипажа. Той ще се бори докрай просто защото това са любимият му кораб, приятелите му и доверили му се хора. И още заради това, че някъде там далече го чакат любимата жена и деца, за които не е избирал никаква специализация.

— Няма такъв човек, Алекс — каза бързо Уотсън. — Аз... аз не разбирам каква безумна игра играете. Защо измисляте всичко това... и как изобщо можете да говорите такива неща... но...

Алекс доближи пръст към устните си.

— Шт... Докторе... той е там. Вътре. Виждате ли това дяволче на моето рамо? Та така, навярно това е той. Странният, твърде странен майстор-пилот Алекс Романов...

Уотсън беше пребледняла.

— Вие сте полудял — прошепна тя, шарейки с ръка зад гърба си в търсене на бравата. — Вие сте психар. Вие сте обикновен психар.

— Аз не мога да бъда обикновен. — Алекс се поклони учтиво. — Обикновени са само натуралите, а аз нали съм спец?

Уотсън се изстреля мълниеносно от каютата му. Алекс изчака вратата да се затвори и едва след това се засмя.

Той се смееше и докато прибираще книгата в бюрото, и докато изключваше осветлението, и докато си лягаше в леглото. Смя се дотогава, докато смехът му не беше заменен от сълзи.

[1] Куплет от стихотворението на Йосиф Бродски „Мы не пьем вина на краю деревни...“. — Бел.прев. ↑

[2] Стихотворението е „По въпроса за ролята на детайла в структурата на прозата“ на Дмитрий Биков. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

Холмс свиреше на цигулката си.

Алекс даже спря на входа на каюткомпанията и се заслуша. И не само той.

Ким, качила краката си в креслото, беше застинала, облегнала брадичка на дланта си. До нея на пода по турски седеше Морисън. На дивана нашироко се беше разположил Генералов... Явно беше заел тази поза, изразяваща лениво безразличие, веднага след като Холмс беше започнал да свири... и беше забравил да я смени. По бузите на Пак се стичаха сълзи, размиващи сложните спирални шарки. Навигаторът от време на време подсмърчаше и бършеше лицето си с длан.

Холмс свиреше.

Старичката „Тошиба“ едва ли беше снабдена с акустичен компенсатор, но или някой при проектирането на каюткомпанията беше предвидил използването ѝ за камерни концерти, или майсторството на Холмс превъзхождаше несъвършенството на инструмента.

Лъкът пееше. Лъкът разговаряше с тях. В музиката имаше всичко — и смъртоносния студ на безкрайния космос, и живия пламък на самотните звезди, и плъзгащите се по границата между живота и смъртта планети. Виртуалните струни припламваха с разноцветни искри под лъка, а в отблясъците им се раждаха и загиваха цивилизации, намираше се и отново губеше себе си разумът, измъчваше се с въпроси, които нямат отговор, и изчезваше в мрака на времето.

Главата на Холмс беше отменната, очите му — затворени. Това не приличаше на онзи малък концерт, който беше спретнал в каютата на Алекс. Сега великият следовател живееше само за едно — инструмента, лъка, леещата се мелодия...

Тихичко влезе в каюткомпанията цигу, облечена в траурни жълто-бели цветове. Спря се, или изненадана, или също омагьосана от музиката. След нея като печална сянка се появи и Ка-трети. После

дойде Лурие. Подир него — Джанет. Последна се появи доктор Уотсън.

Когато Холмс с рязко движение отпусна лъка, всички го слушаха. — Браво — каза тихо Джанет. — Браво, господин Холмс.

Генералов плачеше, без да се срамува от сълзите си. Днес той беше облечен с килт, груба риза и мокасини. Косата му беше сплетена в сложна форма, полуразмазаните шарки по бузите му бяха нарисувани особено старателно. Изглежда, беше готов на всичко — и на схватка, и на смърт. Алекс би могъл да му направи забележка за неспазване на униформата... но забеляза, че в този ден всички пренебрегваха устава.

Морисън се изправи и се изкашля.

— Холмс... извинявайте, но какво правите сред следователите? Самият Паганини не би изпълнил своя дванайсети концерт толкова виртуозно. Ще рискувам да кажа... че за четиристотинте години от неговата смърт не се е раждал друг такъв изпълнител.

— И аз не съм се раждал — каза меко Холмс. — Такъв са ме създали... какво има да се гордея тук?

— Клонингът не може да надмине оригинала, това е аксиома — не се предаваше Морисън. — Значи Питър Волк е бил гениален цигулар. Вие... вие хабите таланта си...

— Аз съм следовател — поклати глава Холмс. — Аз съм следовател, който обича да свири на цигулка. Радвам се да ви видя тук, приятели. Днес трябва да приключим с този печален проблем, който предизвика появата ми на „Огледало“. Седнете.

Думите му, изглежда, имаха ефект. Алекс гледаше как екипажът се настанява. Генералов, Лурие и Морисън — на единия диван, а Ким и Джанет — на отсрещния. Цигу и Ка-трети седнаха в кресла, Холмс и Уотсън — също, като при това Уотсън за пръв път пренебрегна маниера си да сяда на страничната облегалка.

Без да бърза, Алекс се настани между Ким и Джанет. Помисли малко, после ги прегърна през раменете.

— И така... — каза замислено Холмс. — Първо няколко несвързани с разследването съобщения. Имперският съвет взе решение — то вече е подписано от императора, — че в случай на широкомащабен военен конфликт ще бъде свалено изолиращото поле от Абанос, след което Империята официално ще се обърне към Съвета на кардиналите с молба за помощ. Уважаема Джанет Руело...

Жената потрепна. Лицето ѝ, на което се бяха смесили радост и тревога, се напрегна.

— Как смятате, ще откликне ли Абанос на молбата за помощ?

— Да — отговори чернокожата жена, без да се замисля. — Несъмнено.

— Благодаря ви... Уважаема Сей-Со, управляващите самки на Сборището разбират ли ситуацията?

— Това не променя нищо... — прошепна цзигу.

— Вярвам ви. Още една... макар и дребна подробност. Започнала е процедура за обявяване на фалит на туристическата компания „Небе“. Всички получени средства ще влязат във фонд, подпомагащ пострадалите от конфликта. Страхувам се, господа, че всички вече сте безработни.

— Никога не ми върви! — плесна с ръце Генералов. — Винаги така става! Веднага щом намерих добра работа и приличен екипаж...

Навигаторът млъкна, вторачвайки се мрачно в Холмс, сякаш той беше взел решението за ликвидирането на компанията.

— От мен изисква ли се официално да сдам пълномощията си? — попита Алекс.

— След приключването на разследването.

Алекс кимна.

— А сега да преминем към най-печалния въпрос — каза Холмс. — Между другото... капитане, не можете ли да ми помогнете относно вниманието на слушателите?

На Алекс му бяха необходими няколко секунди, преди да разбере молбата.

— Да, разбира се. Кораб, капитански достъп. Каюткомпанията — готовност за динамични маневри!

— Изпълнено — отговори обслужващата програма.

На страничните облегалки на креслата и диваните светнаха оранжеви огънчета. Външно не се беше променило нищо, но когато Алекс за проверка се опита да се изправи, невидимата лента на силовото поле меко го отхвърли обратно на дивана. Цзигу вдигна ръка да опипа невидимата преграда и погледна въпросително Алекс.

— Надявам се, че никой няма нищо против тази малка предпазна мярка? — осведоми се Холмс. Разсмя се приглушено. — Не, разбира се, че някой е против, но нищо не може да се направи.

Той извади лулата си и започна да я пълни. След кратко колебание Алекс запали цигара. Бавните движения му се удаваха лесно, макар че еластичната съпротива на силовото поле се усещаше.

— Това е глупаво и не е нужно — каза нервно Генералов. — Не знам как е при вас, Холмс, но мен ме дразни всяко ограничаване на свободата на придвижване!

— Един убиец-спец е основателен довод за силови бариери — каза Лурие. — Пак... не бива да спорите. Че Холмс ще вземе да сметне това за улика.

Холмс пусна първото си кълбо дим. Въздъхна и започна:

— И така, с какво разполагаме, господа? Някаква група от престъпници — на сам човек това просто не би било по силите — си е поставила за цел да провокира война между Империята на хората и Сборището на цигу. С тази цел е бил събран екипаж, като всеки негов член би могъл да убие принцеса Зей-Со. При това подготовката е започнала поне преди пет месеца — точно тогава Алекс Романов е бил тежко ранен и оставен на планетата, на която Зей-Со и Сей-Со е трябвало да се прекачат на човешки кораб. Мисля, че на всички ще им бъде интересно да узнаят, че персоналът на болницата е получил солиден подкуп с цел лечението на Алекс Романов да продължи месец и половина повече от необходимото.

Алекс кимна. Не беше трудно да повярва в това.

— Сериозна подготовка — каза Холмс без усмивка. — Солидна. Госпожо Сей-Со, кога беше взето решението за пътешествието ви из Империята на хората?

Цигу въздъхна дълбоко.

— Осемнайсети януари по земното време. По време на дипломатическо посещение на представители на Имперския съвет във владенията на цигу.

— Аз... пострадах на двайсет и седми януари — каза Алекс.

— Девет дни. Много оперативна работа — кимна Холмс. — Вероятно изборът е бил между астронавти, намиращи се на Живачен Донец, и кораби, навлезли в планетарното пространство. На вас не ви е провървяло, Алекс. Да отбележим този факт. За съжаление това не е гаранция, че сте непричастен към заговора. Може да сте попаднали съзнателно в болницата...

— Холмс, наясно ли сте с усещанията на човек, който няколко месеца няма задник, член и в допълнение — крака? — попита озлобено Алекс.

— Почти съм наясно. Веднъж изгубих и двата си крака — отговори невъзмутимо Холмс. — И бях принуден в течение на месец да използвам механични протези. Нямаше време да вляза в клиника за трансплантация.

Алекс неволно извърна поглед, а и всички останали изглеждаха смутени. Холмс разказваше за толкова неприятна и позорна подробност от своята биография, като използването на механични изкуствени органи, с истинското мъжество на следовател-спец. И все пак беше неловко да се слуша такова признание.

— Но аз съм длъжен да взема предвид всички варианти... включително самоотвержеността на престъпника — продължи Холмс — И така, размахът на операцията позволява да се говори за съществуването на могъща, разклонена, притежаваща пари, връзки и квалифицирани работници структура... заинтересована от избухването на войната.

— Нима все пак е армията? — попита Морисън.

— Армията самостоятелно не би спечелила войната с цзигу. А да се освободи Абанос — това ще означава напълно да се прекрои цялата структура на армията, отново да се разпределят командните длъжности... не. Войната не е желана от армията. Генералите може и да са мечтали за бърз и победоносен конфликт, но не и за такова фундаментално сътресение. Жителите на Абанос? Но те все пак не са толкова много, разхвърляни са из Галактиката и нямат достъп до висшите ешелони на властта. Кой остава?

— Службата за имперска безопасност! — възкликна Джанет. Изглежда, процесът на разследването я беше завладял.

— Именно. Структура, която на практика напълно е изгубила влиянието си след отслабването на властта на императора и получаването на федерален статус на колониите — кимна Холмс. — Интересите на Имперска безопасност не просто допускат, те изискват военен конфликт, нарастване на напрежението, въвеждането в Империята на особен режим на управление.

— Сред нас има имперски агент-спец! — възкликна почти радостно Морисън. — Виж ти! От дете си мечтаех да видя герой на

тайните операции!

— Вашата мечта вече се е изпълнила — каза сухо Холмс. — И така, да продължим... уважаема Сей-Со, струва ли ви се логично предположението ми?

— Обвинявате за случилото се собствените си спецслужби? Тогава това е акт на държавен тероризъм и войната е неизбежна.

— Аз обвинявам отделни личности от службата за Имперска безопасност — уточни Холмс. — И се боя, госпожо Сей-Со, че дори да изобличим изпълнителя, няма да можем да проследим цялата верига. Този, който е давал заповедите, ще излезе сух от цялата история. Със сигурност. Това, уви, е обичайна ситуация в човешкото общество.

— Това е лоша практика — каза цигу. — Но... разбирам. Тогава ми предайте поне агента. Изпълнителя!

Пръстите ѝ се свиха, сякаш вече хващаше убиеца за гърлото.

— Да продължим — кимна Холмс. — Разбира се, внедреният агент или агенти трябва да имат убедителна легенда. При това легендата или ще ги представя за абсолютно невинни и непричастни към убийството, или — в рамките на двойната игра — напротив, срещу тях ще има многобройни лъжливи улики. Аз не знам какъв метод на маскировка е използвал противникът. Поредна безизходна ситуация. Методите на апаратното изследване или не са дали резултати, или изискват такова време, с каквото ние просто не разполагаме. И тогава аз обърнах внимание на поведението на капитан Романов...

Алекс усети върху себе си заинтересовани и дори изплашени погледи.

— Капитан Романов или сам беше убиецът, или знаеше кой е престъпникът. Но ако е невинен, защо не ми каза име? Или уликите са крайно косвени... но Алекс Романов не губи надежда да ги провери, или не иска да издава убиеца.

Холмс се усмихна и Алекс учтиво му кимна.

— Какво може така да е напредило капитана, мислех си аз? Наложих ми се да съпоставя цялата информация за случилото се, да изслушам всички свидетели, преди да обърна внимание на един дребен детайл... реших, че той може да послужи за отправна точка, и взех решение да подкрепя тактиката на капитана. Каквато и да е тя...

— Благодаря, Холмс — каза Алекс.

— Можете да изложите своята версия за случилото се — предложи любезно Холмс. — Мисля... че ще бъде интересна.

Алекс се изкашля. Извади цигара, запали. Да, лулата на Холмс правеше по-добро впечатление... а и тютюнът беше по-вкусен.

— Цялата сложност беше в недостига на време — започна той. — Няма неразкриваеми престъпления. Рано или късно, като проследи биографията на всеки от нас или прибегне до сложните методи на инструменталните изследвания, господин Холмс би успял да разобличи убиеца. Но престъпникът не се и надява да излезе сух от цялата история. Най-важно за него е да печели време до началото на военните действия. След това или ще се предаде, или... което е вероятно, неговите господари ще организират спасителна операция. Ако в историята наистина са забъркани високи чинове от ИБ, то на тях нищо не им пречи да отстранят надзираващия ни „Луцифер“, и да изпратят на „Огледало“ десантна група. Впрочем, агентът-спец и сам е способен да унищожи всички свидетели.

— Нека само опита! — каза тихо Ким.

— Дори и убиецът да не си ти, Ким — каза меланхолично Алекс, — не надценявай силите си. Ти си спец. Но реалният ти боен опит клони към нулата. А когато в битка се изправят две равностойни сили, опитът решава всичко.

Ким изсумтя и с негодувание го сръчка в ребрата. Е, поне не беше приела насериозно подозрението към нея...

— Имам определени догадки... основани на определени улики — продължи Алекс. — Дреболии... детайли... щрихи. Те карат човек да застане нащрек, но боя се, че е безсмислено да ги представям. Косвените улики няма да помогнат. А времето, което ни е останало... поправете ме, ако греша, Сей-Со...

— Осем часа и трийсет и пет минути — каза Генералов. — Точно. След това първата групировка на цигу ще влезе в огневи контакт с нашия флот в системата Аделаида.

— Осем часа и двайсет и една минути — поправи го цигу. — Ще ми е необходимо известно време, за да се свържа с главния щаб. Седем хиляди бойни кораба не могат да се спрат веднага... дори от нас.

— Аз бих казал, че са останали седем часа плюс-минус десет минути — възрази Морисън. — Веднага щом корабите на цигу

излязат от хиперканалите — по тях ще бъде нанесен удар. Така че трябва да бъде спрян и нашият флот... а този процес е продължителен.

Джанет Руело тихо се засмя.

— Аз бих казала, че са останали четири часа. Свалянето на изолиращото поле от Абанос ще отнеме не по-малко от четири часа. Ако полето изчезне, нашият флот ще започне широкомащабно разгръщане и превантивни удари. Това ще е по-сериозен повод за война, отколкото една пчеличка... простете ми за лексиката, Сей-Со.

Алекс кимна.

— Както виждам, всички тук се занимаваме с изчисления... Какво пък, мнението на Джанет явно е най-песимистично, но и най-правилно. Времето ни изтича... и нека да не го пилеем. Госпожо Сей-Со! Убиецът на вашата придружителка и старша, партньорка е някой от нашия екипаж, нали така?

— Или Ка-трети — рече студено цигу.

Клонигът сведе глава.

— Или Данийл Ка-трети Шустов — кимна Алекс. — Госпожо Сей-Со, ние не можем да определим еднозначно убиеца. Затова предлагам вие, лично и собственооръчно, да екзекутирате всички ни. Кораб — да се свали силовата бариера за цигу.

— Изпълнено — каза корабът.

— Кораб — продължи Алек, — нареждам ти да не изпълняваш никакви мои команди, след като произнеса думите: „Нека правосъдието възтържествува“, до момента, в които тези думи бъдат произнесени от цигу и Питър Ка-четирийсет и четвърти Волк. Нека правосъдието възтържествува!

— Изпълнено.

— Какви ги вършиш! — изкрещя Генералов. — Шибан козел! Алиенофил! Ти...

Той се задави в собствената си фраза и се задърпа в опит да пробие бариерата.

— Успокойте се, Пак Генералов! — повиши глас Алекс. — Разбирам, че за един натурал е по-трудно... но нали все пак си човек, по дяволите! Какво означават нашите животи в сравнение със съдбата на две цивилизации!

Генералов задиша тежко, но премълча.

— Искам да знам вашето мнение, приятели — продължи бързо Алекс. — Пол Лурие! Ти съгласен ли си с моето предложение?

Енергетикът не се поколеба:

— Да, капитане. Това е наш дълг.

— Прекрасно. Ханг Морисън?

— Капитане, идеята не ми изглежда толкова добра — започна предпазливо Морисън. — Да, всички сме готови да се пожертваме, но струва ли си да предприемаме такива мерки, докато все още имаме време...

— Ясно. Джанет Руело?

Чернокожата се намръщи и поклати глава.

— Глупаво, несправедливо и неефективно...

— Ясно. Ким Охара?

Девойката внимателно го докосна по ръката и прошепна:

— Алекс...

— Ким Охара?

Тя погледна към застиналата неподвижно цзигу.

— Аз... аз не искам. Алекс, не смятам да умирам заради някаква гадина!

— Пак Генералов?

Навигаторът бавно вдигна ръка към челото си. Избърса потта си. Прошепна:

— Защо все не ми върви?

— Пак Генералов, отговорете!

Или на Алекс му се стори, или в очите на цзигу припламна искрица на разбиране.

— Проклет да си, специализиран задник! — изтърси навигаторът. — Не съм давал клетва да умирам за цялото човечество! Още по-малко пък за цзигу!

— Твоето решение?

— То ще повлияе ли на нещо? — попита с горчива ирония Генералов.

— Може би. Човечеството е само абстрактен символ. Цзигу — в още по-голяма степен. Но няма няма нещо, за което би умрял?

— Решавай сам! — изтърси Генералов.

— Подкрепяш ли решението ми?

— Въздържам се. — Пак затвори очи и се облегна назад на дивана, сякаш бе решил вече изобщо да не се намесва.

— Ка-трети?

— Аз искам справедливо решение — каза твърдо клонингът. — И не бива така да се бърза с крайните мерки. Може би господин Холмс сега ще успее да назове убиеца?

Холмс се усмихна и почука с лулата по ръба на масата, изтръсквайки пепелта.

— Вашето предложение няма смисъл, капитан Алекс — рече тихо цзигу. — Споделям нежеланието за война между нашите раси, но наказването на невинни противоречи на морала на цзигу.

— Ти предложи глупост, Алекс — потвърди Джанет. — Тези пчели имат странен морал. Максимализъм. Виновният се наказва или лично, или заедно с цялата генетична линия... а в нашия случай това означава: или убиеца, или цялото човечество. Не ги интересува дори ако всички доброволно отидем на смърт. На Абанос наричахме това „тригерна справедливост“, за разлика от човешката, „реостатна“.

— Убиецът е длъжен да знае това — кимна Алекс. Лицето на Джанет застина.

— Коя е главната психична съставка в спецификацията на космонавта? — попита Алекс, без да дава на Джанет време да се опомни.

— Отговорността.

— За кого?

— За екипажа... за човечеството като цяло... — Джанет се навъси. — Отговорността... готовността за саможертва... заради човечеството...

— Ето! — кимна Алекс. — Моето предложение, въпреки цялата му неизпълнимост, отговаря на нашия морал.

— Аз бих казала даже, че е задължително да бъде подкрепено от всеки спец, работещ в космоса — включи се в разговора Уотсън. — Господа! Та вие... та вие всички отказахте! Всички, освен Пол, Алекс и Пак!

Цзигу се наведе над Алекс. В гласа ѝ се долавяше нетърпение:

— Всички, които не подкрепиха предложението ти, не са космонавти-спецове? Всички те са агенти? Те ли са убили Зей-Со?

— Аз не съм агент! Аз съм пилот! — извика Морисън.

Алекс гледаше цигу в очите. Те отново губеха сходството си с човешките — зеницата се раздробяваше на дребни фасети.

— Не, Сей-Со — меко каза той. — Аз също не подкрепям идеята за колективното наказание. Твоят избор трябва да се ограничи между Генералов и Лурие.

— Не виждам логика... — изрече цигу със свистящ шепот. — Ти да не се подиграваш с мъката ми?

— Сей-Со... — Алекс потисна леката си паника. — Както твоята раса се състои от управляващи самки и безполови роби, човечеството е разделено на спецове и натурали. Кой от тях са робите?

— Спецове. — Лицето на цигу потрепна. — Разбира се. Ние модифицираме работните особи според конкретните потребности на обществото. Така постъпвате и вие. Ето защо ви наричахме слуги.

— Сей-Со, всеки космонавт-спец ще направи всичко, за да не допусне гибелта на човечеството. Такива са ни създали. И всички чужди раси знаят, че хората не се предават в плен, не отстъпват, не предават себеподобните си.

Цигу кимна.

— Агентът-спец има други задачи, Сей-Со. Друга етика. Бих искал да можех да ти кажа, Сей-Со, че агентът-спец е морално чудовище, извращение на всичко хубаво в човешката душа, но за съжаление това не е така. Агентът-спец не може да бъде лишен от чувството си за страх — иначе би загинал още при първите си задачи. Агентът-спец, при всичките му физически възможности, е обикновен човек, цигу. Ние сме такива, нищо не може да се направи. Способни да убиваме, да лъжем, да предаваме... и да си спасяваме кожата.

— Продължавам да не разбирам — каза цигу.

— Агентът е длъжен да съответства на средата. Да не се откроява. Той ще се държи като космонавт-спец, защото знае законите на нашето поведение. Ще бъде неотличим във физическо отношение — със сигурност тялото му отговаря на морфологията на един или друг вид спец. Със сигурност генотипът му е променен така, че измененията да не могат да бъдат засечени с обикновен експресен анализ. Сей-Со, можете ли да подскажете как да се намери бяла врана в ято боядисани в бяло-черни врани?

Очите на Сай-Со отново запулсираха.

— Не помня какво е това врана. Но, разбира се, трябва да се измият черните врани. Търсената няма да промени цвета си.

— Агентът-спец е по-лесно да бъде открит чрез останалите, цзигу. Нали видя какво казаха всички спецове въпреки зададената им програма?

Цзигу кимна.

— Всички, освен Генералов и Лурие — уточни Алекс. — Но Генералов е натурал. И това е лесно доказуемо чрез най-проста генна проверка.

— Капитане, аз не съм агент! — извика Пол.

— Той е агент — без да му обръща внимание, каза Алекс. — Той е убиецът на Зей-Со.

— Какво е предизвикало отклоняването на спецовете от заложените в тях морални норми? — попита цзигу.

— Това не е важно.

— Важно е. Иначе твоите думи са само гимнастика на въображението.

— Капитане, не бива така! — възкликна Генералов. — Чакайте, а ако Пол просто е готов да се пожертва? Ако моралните му качества са толкова високи...

Алекс погледна към Генералов и поклати глава:

— Има един безспорен начин да проверим. Едва ли толкова важна задача ще бъде поверена на неопитен хлапак. Ти си деветнайсетгодишен, Пол, нали така?

— Гад... — прошепна Лурие.

— Доктор Уотсън, бихте ли могли да определите възрастта на Пол Лурие, опирайки се на нещо по-съществено от визуалното впечатление?

— Разбира се — кимна Уотсън. — Нужна ми е само частица от костната тъкан. Бих могла да направя пункция сама или с помощта на Джанет Руело...

В следващия миг Пол Лурие започна да се изправя.

Силовите „колани за безопасност“ бяха предназначени само за фиксация на екипажа при резки динамични маневри, но не и за удържането на агент-спец.

Ръцете на Лурие се сгънаха наобратно в лактите и се опряха в облегалката на дивана. Лицето му почервения — в кръвта се бяха

отделили стресови хормони, придаващи на модифицираното тяло наистина нечовешки сили. Със замряло сърце Алекс видя как чертите на лицето му се размиват и променят. Сякаш под кожата беше скрит пластилин — и сега го мачкаха отвътре. Пол бавно, но безвъзвратно се измъкваше от зоната на действие на силовото поле.

— Ким! — изкрещя Алекс. — Дръж го!

Явно методът за преодоляване на бариерите от спецове беше стандартен, вграден на ниво рефлекс. Ким реагира мигновено — огъна ръце точно по същия начин и започна да се промъква през полето. Алекс я подпря в гърба, за да ѝ помогне.

— Нека правосъдието възтържествува — каза Холмс и в ръката му проблесна пистолет. Три вълни от синкав пламък се удариха в Пол Лурие. Точността на Ка-четирийсет и четвърти беше изумителна — нито един изстрел не засегна Генералов или Морисън.

Впрочем бившият енергетик на „Огледало“ сякаш не почувства парализиращото излъчване.

— Как успяват... — започна Джанет. — Хайде де, Сей-Со, сваляй полето!

Пришълката не реагираше. Гледаше човека, убил партньорката ѝ, и цялото ѝ тяло трепереше. После с нечленоразделен вик се хвърли върху Лурие.

Късно.

Пол вече беше успял да се промъкне през полето и посрещна Сей-Со с едновременен удар на двата крака, опирайки се във вече преодоляната силова бариера. Сей-Со се сви на две, отлетя към масата, удари главата си в ръба ѝ и застина.

— Не сте чак толкова жиливи... — прошепна Пол. Движенията му придобиха странна хищническа припряност, сякаш вече му беше трудно да остава в покой. Той погледна Холмс и поклати глава: — Прибери си играчката. Ако посегнеш към „Булдога“, ще те убия. Побърз съм от теб, създадения в епруветка...

В този миг Ким Охара се измъкна от полето и с един скок се озова върху масата.

— Не си струва — каза агентът. — Приятелко спец, не си струва...

— Лице към стената, ръце зад главата! — извика Ким.

Бившият Пол Лурие само се усмихна. Лицето му сега беше лице на зрял мъж. Като че ли се беше изменило и цялото му тяло: бяха се разширили раменете, ръстът му се беше увеличил с пет сантиметра.

— Глупаво момиче. Убивал съм десетки като теб. Схватката между бойци-спецове е много скучно нещо, ако не я гледаш с десетократно забавена скорост.

Сей-Со се плъзна по пода, когато изисканата дървена маса се разби на две от нечий недостигнали целта си удари. Двете фигури се въртяха като вихър из каюткомпанията, звуците от нанесените и блокирани удари се сливаха в непрестанно бучене.

Всичко това продължи четири секунди — и приключи.

Бившият Пол Лурие стоеше до стената, насочил към Холмс малък пистолет. Ким беше застинала в ръцете му. Агентът стискаше все по-силно гърлото ѝ с полусвити си лакът и главата ѝ отиваше все по-назад.

— Хвърли „Булдога“ — повтори агентът. — Или ще убия и теб, и девойката.

Изглежда, Шерлок Холмс оценяваше реално своята боеспособност срещу агента-спец. Той разтвори дланта си и полицейският пистолет с дебела оребрена цев падна на пода. В настъпилата тишина особено ясно се чуваше шумоленето на бръмбар-чистач, дотичал от ъгъла, за да опипа падналия предмет. Явно предметът не се вписваше в характеристиката за боклук, защото бръмбарчето разочаровано се оттегли.

— Закрилник на невинните... — каза подигравателно агентът. — Ти си просто робот с човешко тяло. Нима си мислиш, че някой от вас ще си тръгне жив оттук?

Холмс млчеше и агентът кимна удовлетворено.

— А всъщност ще си тръгнете. Не възнамерявам да ви убивам. Дори нея. — Без да гледа, той подритна Сей-Со и тя слабо извика. — Макар и по други причини.

— Какво целиш? — попита Холмс.

— Вие прекрасно разбрахте това. Война. Свобода за Абанос. Нов ред в Галактиката.

— Ти си безумец. — Холмс бе все така спокоен. — Твоите господари ще те унищожат. Ти си изигра ролята, а такива не ги оставят живи. Дори най-ценният изпълнител си има предел, главна задача...

след чието изпълнение става опасен. Пусни Ким и ни помогни да се измъкнем. Заклевам се, че ще те предам в ръцете на човешкото правосъдие, а не на цигу.

— Кой ти е казал, че съм само изпълнител? — Бившият Пол Лурие се разсмя. Разтвори ръката си и полузадушената Ким падна в краката му. — Жалко, че ти ми попречи. Девојката е прелестна. Нямах нищо против няколко минути спаринг.

Алекс гледаше Ким със замряло сърце. Но ето че тя помръдна... слабо, ала все пак не беше конвулсия.

Алекс прехвърли поглед върху агента. Всички черти на Пол Лурие вече се бяха изтрили от лицето му. Тялото се беше разширило. Сега пред тях стоеше мъж на четирийсет-петдесет години. Силен, мъжествен, с леко неправилни черти на лицето — следствие от твърде много генетични изменения.

— Каква възраст би показал анализът на костите ти? — попита Алекс.

Агентът го погледна и кимна.

— Браво на теб, пилоте. Изумяваш ме. Анализът би показал четирийсет и девет земни години.

— Аз знам кой е той... — прошепна над ухото на пилота Джанет. Гласът ѝ беше изгубил сила, беше станал объркан и безпомощен.

— И аз знам — каза Алекс. — Четирийсет и девет земни години... или четирийсет и четири от годините на Абанос?

Агентът се усмихна.

— Именно. Холмс беше прав... онези, които са били пленени при Битката за Покривалото, са били деморализирани. Промили са им мозъците, държат ги под контрол... — Той погледна Джанет и в очите му се мярна жалост. — Само че не всички патриоти на човечеството бяха известни на Имперската безопасност.

— Христос Разгневени... — каза Джанет. — Комитетът за контрол на човечността!

— Винаги с вас, майор Джанет Руело. — Агентът подигравателно се поклони. — Вие все още имате шанс, майоре. Вие не изпълнихте човешкия си дълг. Не унищожихте пришълка, при положение че имахте всякакви възможности за това. Но аз разбирам цялата тежест на сполетялата ви психологическа обработка... и мога

да ви помилвам условно — за времето на военните действия. Вашето решение?

— Аз... аз...

Алекс усещаше, че Джанет трепери, и докосна ръката ѝ.

— Аз съм обвързана с клетва пред капитана на кораба. Не мога.

— Джанет Руело, вие търсите оправдания за собственото си предателство. — Агентът се вглеждаше в лицето ѝ със смесица от погнуса и жалост. — Добре. Като висшестоящ офицер ви освобождавам от принудително поетите задължения.

Джанет млъкна.

— Имахте шанс, майоре. — Изглежда, агентът беше леко учуден. — Вие направихте своя избор.

Той се наведе над цигу и рязко я вдигна пред себе си, като я държеше с една ръка за косата.

— Какво възнамерявате да правите с нас? — попита Морисън. — Какъвто и да сте, вие сте човек и...

— Аз съм човек, но вие хора ли сте? — поинтересува се агентът. — Не се притеснявайте. Между другото, тази силова бариера беше много на място — иначе щеше да се наложи да ви убия. Веднага щом започнат военните действия между човечеството и цигу, ще ви напусна.

Холмс подигравателно вдигна вежда.

— Миноносецът ще си отиде — каза агентът. — А ще дойдат моите приятели.

Цигу се размърда и просъска нещо.

— Връща ни се дар словото? — попита агентът. Пъхна ръка в джоба си и извади малък универсален нож. — Значи е време да вземем мерки.

В следващия миг Алекс се извърна. Изглежда, всички освен Холмс последваха примера му. Той продължи да наблюдава случващото се с леден поглед.

Пришълката издаде клокочещ, гъргорещ звук. Нещо малко и меко плесна на килима.

Този път бръмбарът-чистач сметна, че това му влиза в работата. Цигу зашеметено млъкна, притискайки окървавената си уста, а между пръстите ѝ се процеждаха капки червена кръв. Бръмбарчето се

суетеше в краката ѝ, изяждайки петната. Но му се наложи да вика втори чистач, за да отнесат отрязания език.

— Измет — каза Алекс. — Ти какво, специализирал си се като палач?

Агентът поклати глава.

— Скъпи мой капитане, специализирането на психиката е работа за робите. Не го ли казахте вие? Така беше на Абанос, така е и в Империята.

Той избърса окървавените си ръце в роклята на цигу и я блъсна силно към ъгъла. После извади пистолета си и стреля четири пъти подред. Алекс така и не разбра какъв модел е оръжието, но беше нещо, което използваше нискотемпературна плазма. Може би разработка на Абанос, а може би — на Имперска безопасност. Цигу изхриптя от болка и започна да храчи кръв. Краката ѝ бяха изгорени в коленете, а ръцете — в лактите. Ка-трети изпищя страшно, пронизително и се зае да блъска полето.

— Ти си палач — каза Алекс.

— Не — поклати глава Пол Лурие. — Не. Те са жилави твари. Сей-Со ще живее... достатъчно дълго, за да чуе за гибелта на своята раса. Дори има шанс да остане последната жива цигу в Галактиката.

Той пусна пистолета в джоба си и се усмихна открито и не принудено.

— Можете да ме смятате за какъвто си искате. Палач. Ксенофоб. Психар. Всъщност аз съм обикновен човек. Нормален човек с нормални планове за бъдещето. Именно цигу са основните ни съперници в Галактиката. С брауни имаме различно отношение към експанзията, те вече отдавна не се стремят към завладяване на територии. Фенхуан се стремят да колонизират планети, които не представляват интерес за нас. С халфлингите можем спокойно да съжителстваме — само съюзът ни с цигу ни пречи да усвояваме съвместно едни и същи планети. Църквата на Разгневения Христос са безумци идеалисти. Спецове на Абанос са пушечно месо. Спецове на Империята са кастрирани изроди. Имперската власт е параван за трансгалактическите корпорации. Империята срамно изгуби бойния си юмрук, планетата Абанос. Тези, които винаги са служили на хората... истинските хора. Такива като мен. Тези, които в действителност управляват света. Ние твърде късно отстранихме последния

император... истински император, признавам, но изпаднал в глупав идеализъм. Ала всичко е обратимо.

— Защо казваш всичко това, комитконтролец? — извика Джанет.

— Не за да ви ликвидирам като знаещи твърде много — усмихна се агентът. — Ти няма да го разбереш... храбри майоре от флота на Абанос Джанет Руело... Ох, какви надежди възлагах на теб! Но ти ме подведе. Не ме е страх какво ще разкажете — след десет часа разказите ви вече няма да имат никакво значение. Но ми се иска, вие, сбирщина от самодоволни нищожества, да знаете... през целия останал ви живот... да знаете кой управлява света. Не вие, духовно осакатените спецове. И не ортодоксалните натурали, напиващи се от чаша водка, боледуващи от хрема и неприспособени за нито една работа. А онези, които са избрали пълната сила на генетичните изменения, но не са сложили бариери в съзнанието си — те са вашите истински господари! Те управляват планети, те оперират с милиарди, те решават въпросите за мира и войните. А за вас са предназначени илюзиите. Сладък сън. Фалшива вяра в своята изключителност. Така е било, така и ще бъде. Винаги. Господарите и робите не си сменят местата... скъпи мой задружен, весел колектив. Вашето място винаги ще бъде там, където ще прислужвате. В мина на астероид. Зад терминала в кантора. На пулта на кораб. С лъчамет в строя.

Той се наслаждаваше на ситуацията и вече се беше увлякъл — агентът от Имперска безопасност, офицерът от Контрол на човечността на Абанос, тайният политик на Империята... какъвто и да беше този спец, който не е спец. Необвързан от нищо — нито от моралните бариери на спецовете, нито от древния морал на натуралите. И Алекс се улови, че го разбира, че иска да се наприказва. Може би за пръв път от десет години. Да захвърли поредната омръзнала му маска и вече застанал със своето собствено (обаче дали е собствено?) лице пред доскорошните си другари, да каже всичко, което всъщност мисли.

— Мълчите? Може би някой от вас е изненадан? — Агентът ги огледа. — А може би сте вярвали в древните врели-некипели за човешкото равенство? Колко са били — християнството, свободното предприемачество, комунизмът, генетичната революция? И винаги едно и също — равенство на възможностите... което така или иначе го няма изначално. Винаги всичко е било решавано от произхода.

Стартовият капитал, социалният статус, направеният от родителите избор — ето кое определя съдбата. И вашата е определена отдавна-отдавна. Съдбата на роба. И родителите роби са говорили на децата роби: „Всичко наоколо е измет, а ти си господар“. И децата роби са говорили едно на друго: „Ние ще станем господари на живота“. А всичко е решено. Дълго преди вас. И управляват винаги онези, които мълчат. През целия си живот мълчат и стоят в сянка. Но ако се наложи...

Алекс вече от минута наблюдаваше Ким. Девойката беше утихнала... съвземаше се.

И в този момент нанесе удара си. Право от пода, без да става, без да поглежда към агента, ръководейки се само от звука, тя се завъртя, заби и двата си крака в корема му, при което се отблъсна с ръце от земята и като пружина се изстреля във въздуха.

Той сякаш не усети удара, способен да разкъса вътрешностите на нормален човек. В неговото тяло наистина бяха вкарани толкова изменения, че агентът само се олюля — и в следващия миг Ким вече отново беше застинала пред него, с жестоко извити зад гърба ръце и лице, изкривено от болка — или от онези усещания, които заместват болката у боеца-спец.

— Ако се наложи — действаме самостоятелно — завърши фразата си агентът. — Нали ти казах, че не искам да те убивам, Ким Охара. Успокой се. Такива като теб са нужни винаги и навсякъде. Върши си работата и се наслаждавай на дългия си и интересен живот.

Ким се засмя и се изплю, като напразно опитваше да извие главата си дотолкова, че да уцели агента:

— Ти... господарю на живота... ти го живееш под чужди имена и в чужди тела... угодничейки на нас, твоите роби!

Агентът се засмя.

— Ти си като импотентен актьор, способен да прави секс само когато играе ролята на Казанова... С какво се гордееш? — извика Ким.

— А това е добра идея. — Бившият енергетик на „Огледало“ погледна Генералов. — Как ми омръзна този вечно влюбен педераст...

— Нали ти харесваше! — изкрещя Пак. Изглежда, беше засегнат до дъното на душата си. — Та ти нали...

Агентът вече не му обръщаше никакво внимание. Ударите, нанесени на Ким, приличаха по-скоро на леки докосвания, но

девойката омекна и безволево отпусна глава.

— Нищожество... — прошепна Джанет. — Боже... какво нищожество е този.

— Те всички са нищожества.

Джанет го погледна с омраза.

— И тази твоя заповед... силовата бариера... не можа ли да се досетиш, че един боец-спец ще се промъкне през нея?

— Можав — съгласи се Алекс. — Но на нас ни беше необходим този... морален стриптийз. Дори не се и надявах, че всичко ще приключи с истински стриптийз.

Агентът хвърли Ким на пода. Наведе се над нея и ѝ разкъса дрехите.

— Извинявайте, че не ви каня да участвате, колеги — процеди той. — Всички, които имат воайорски наклонности, могат да задоволят любопитството си.

Той тежко се отпусна върху девойката. Колкото и чудовищно да беше случващото се, Алекс рязко беше връхлетян от странното, неприятно усещане за сходството между насилника и жертвата. И силният, едър агент, и слабата, крехка девойка изглеждаха единни, представляваха някаква извратена, но монолитна двойка, сякаш бяха създадени един за друг...

Алекс затвори очи и само с устни прошепна:

— Капитански достъп. Отговор не е необходим.

На три метра от него агентът от контраразузнаването на Абанос подчиняваше Ким Охара. Алекс изчака четири нетърпимо дълги секунди, през всяка от които се готвеше да приключи заповедта си към кораба. Чака четири безкрайни столетия — преди агентът да закреши.

В този вопъл нямаше нищо човешко. Болката и паническият, безкрайно древен, идващ от самите дълбини на подсъзнанието ужас се смесиха във вик.

— Да се свали блокировката на каюткомпанията! — извика вече с пълен глас Алекс и скочи.

Разбира се, Шерлок Холмс реагира по-бързо от него. Когато Алекс скочи към агента, конвулсивно гърчещ се върху полуразсъблечената Ким, „Булдогът“ на следователя вече беше притиснат към слепоочието на насилника. Другата ръка на Холмс се впи като стоманени клещи в шията му.

— Стани! — изрева Холмс.

Агентът сякаш не го чуваше или смяташе и пистолета, и раздробяващата прешлените му ръка за дреболии пред това, което му се случваше в момента.

— Пусни го, Ким — каза Алекс, срещайки погледа й. Концентриран, суров, волеви поглед на агент-спец. — Всичко е наред, Ким. Страхотно се справи!

Тя се поколеба за миг. След това с един рязък тласък отхвърли агента от себе си. Холмс не му даде да падне, а го издърпа пред себе си, както неотдавна самият агент беше държал цигу. Пръстите на следователя продължаваха да лежат върху прешлените на агента, от разкъсаната с нокти кожа се стичаше кръв. Пистолетът сякаш беше залепнал към слепоочието му.

— Джанет! — извика Алекс. — Заеми се със Сей-Со, тя губи кръв!

На Ка-трети не му бяха необходими никакви заповеди, той и без това вече се суетеше над тялото на цигу. Чернокожата жена все пак попита:

— Защо аз?

— Защото си обучена на това? Ти си палач-спец, познаваш анатомията на цигу!

След като се поколеба за миг, Джанет Руело се присъедини към клонинга. Алекс помогна на Ким да се изправи и да вдигне разкъсаните си панталони.

— Извинявай, дете — каза й тихо той. — Не можех да се намеся по-рано.

Ким го погледна сериозно и кимна.

— Знам. Той е прекалено силен... би ни убил всичките, дори и да го нападнем едновременно.

През това време доктор Уотсън закрепваше на ръцете на агента силови белезници. Едва изцракали, те с чудовищна сила се понесоха една към друга, извивайки ръцете му, с които преди това притискаше слабините си. Агентът още тихо скимтеше, извиваше се, опитваше се да погледне окървавените си слабини.

— Какво... какво направи с него? — Лицето на Генералов се беше изменило. Изглеждаше така, сякаш беше видял най-страшното

нещо в живота си. Ким не отговори, а се мръщеше и опипваше собственото си тяло.

— Нуждаеш ли се от помощ? — делово попита Уотсън. — Ким?

Девојката поклати глава и с лека ирония отвърна:

— Май не. Аз съм силна. Имам нужда само от душ...

Тя отново погледна към Алекс и попита:

— Откъде знаеше за тази моя спецификация? Тя не е документирана никъде.

— Един твой виртуален познат ми намекна за нея.

Ким присви очи и след миг кимна.

Алекс я потупа успокоително по рамото. Приблѝжи се към цзигу.

Тя беше жива и в съзнание — и, колкото и да беше цинично, това беше най-важното.

— Госпожо Сей-Со — каза Алекс, леко отстранявайки Ка-трети, който бинтоваше изгорените лакти на пришълката. — Съберете силите си, госпожо Сей-Со. Бъдещето на нашите раси сега зависи от вашата сила на волята.

Помътнелите от болка, разпаднали се на стотици фасети очи на цзигу, го погледнаха. Пришълката кимна.

— Убедихте ли се, че убиецът на вашата спътничка е човек, предрешил се както наш енергетик?

Тя кимна отново.

— Госпожо Сей-Со... всичко е във вашата власт. Ако го оставим жив, възможно е разследването да се добере и до други участници в този заговор. До окопали се в Имперска безопасност агенти на Абанос, до сдушили се с тях продажни политици, до ръководители на корпорации, произвеждащи оръжие... до всеки, който може да е заинтересован от кървавата война.

Цзигу поклати глава.

— Тя е права — каза зад гърба на Алекс Шерлок Холмс. — Няма да можем да накажем онези, които управляват планетарните администрации и влизат в Имперския съвет... Най-много да постигнем поредица нещастни случаи... с нас.

— А какво стана с „дори да загине светът, нека правосъдието възтържествува“? — попита Алекс, без да се обръща.

— Капитане, аз съм само един лишен от страх, състрадание и любов клонинг. Но не съм глупак. И Сей-Со не по-зле от нас осъзнава,

че не е възможно да се изтръгнат всички корени на злото.

— Искате ли да го екзекутирате, Сей-Со? — попита Алекс. — Да го екзекутирате лично? Това необходимо ли е, за да спрете войната?

Цигу кимна.

ГЛАВА 5

На куп планети — каза Питър Ка-четирийсет и четвърти Волк, познат и като най-великия следовател на всички времена и народи Шерлок Холмс — този вид смъртно наказание е забранен като нехуманен.

Приборът в ръката му изобщо не създаваше впечатление за нещо опасно. Овален калъф от яркожълта пластмаса, прозорче на индикатор и три бутона, не сензорни, а примитивно механични, навярно за да се избегне случайно натискане.

— Но като се има предвид цялата тежест на извършеното престъпление, неговите последствия за съдбата на Галактиката, както и неизвестните ни, но несъмнено извършени и други престъпления...

Агентът лежеше на операционната маса. Ръцете му още бяха приковани с белезници, а краката и главата бяха обездвижени със стационарните фиксатори на масата — Алекс можеше само да гадае за какви цели са предназначени. Агентът мълчеше и даже погледът му сега не изразяваше абсолютно нищо.

Професионалистите умеят да умират достойно — дори и да нямат възможност за тренировки.

— В името на Негово Императорско Величество, в името на Имперското правосъдие, в името на Свободна република Зодиак, в името на човечеството, аз, следователят-спец, ви обвинявам...

Сей-Со лежеше в реанимационна камера. В гел-кристала на медицинския отсек се бяха намерили програми за лечение на цзигу. Разбира се, тя не можеше да говори, но долният ѝ чифт ръце беше запазил подвижност и сега лежаха върху пулта на устройството ѝ за комуникация. Тя слушаше внимателно Холмс, който продължаваше да чете присъдата:

— Убийство при особено утежняващи вината обстоятелства. Несанкционирана проява на садизъм. Държавна измяна, тъй като на територията на Империята Зей-Со се смяташе за личен гост на императора. Това е непълният списък на вашите злодеяния! Като се имат предвид особените обстоятелства на престъплението, присъдата

не подлежи на обжалване и ще бъде приведена в изпълнение незабавно.

Шерлок Холмс кимна на Уотсън. Тя се приближи към агента и щракна около главата му плосък-металически обръч.

— Последните ви думи, обвиняеми? — каза студено Качетирийсет и четвърти.

Агентът облиза устни. Той разбираше какво ще стане сега, но може би беше доста по-притеснен от провала на цялата операция.

— Ще отмъстят за мен — каза той. — Не се съмнявайте.

Холмс сви рамене. Погледна към Алекс и той пристъпи напред — сега трябваше да каже нещо...

— Вие нарушихте всички устава на космическия флот — обади се той. — Вие тръгнахте против своя капитан и своя екипаж. Извършихте най-страшното престъпление за един космонавт-спец — навредихте на свой пътник. Вие ще умрете.

Той отстъпи назад. И веднага, без да пита никого, напред излезе Ким Охара и звънко възкликна:

— Вие убихте една моя добра приятелка. Осакатихте друга. Опитайте се да извършите най-гнусното, което е възможно да си представи човек — сексуално насилие над по-слаба жена... Вие ще умрете.

Джанет Руело отмести Ким и се приближи към агента.

— Вие богохулствахте против Разгневения Христос и Неговата Света църква. Вие нарекохте своите сънародници и другари пушечно месо. Вие опозорихте самата идея за превъзходството на човешката раса! Вие ще умрете.

Ханг Морисън застана до Джанет.

— Вие се опитахте да провокирате други хора да извършат изгодно за вас злодеяние. Когато не се получи, го извършихте сам, но се опитахте да обвините невинни. Вие ще умрете.

Ка-трети дори не се приближи. Просто каза:

— Вие ме лишихте от смисъла на съществуването ми. Вие унищожихте мирна и процъфтяваща туристическа компания. Вие възпрепятствахте самия процес на сближаването между расите. Вие ще умрете.

Последен към агента се приближи Пак Генералов. Лицето му сега беше неузнаваемо под плътния слой козметика в траурни черно-

червени тонове. Косата му беше разпусната и в нея беше вплетена малка черна панделка.

— Вие сте обсебен от идеята за интелектуално, физиологично и расово превъзходство — изрече тихо той. — Вие се надсмивате над най-чистите и свети човешки чувства. Вие сте възплъщение на всички пороци на човешката раса. Вие ще умрете.

Цигу слабо се помръдна в своята капсула. Във въздуха се отвори монитор и по него пробягаха букви, подреждащи се в безмилостни думи: „Вие унищожихте генната линия на Зей-Со, като по този начин убихте неизброимо количество майки, търтеи и работни особи. Вие ще умрете“.

Следователят се приближи към капсулата, отпусна ръка в реанимиращата течност и грижливо връчи на Сей-Со пулта.

— Помните ли как се работи с него? — попита той.

Цигу кимна. Менталният деструктор беше създаден въз основа на технология на цигу.

Следователят се обърна отново към престъпника и изрече гръмко и тържествено:

— Вашите злодеяния препълниха чашата на търпението на хората в Галактиката и на императора на Земята. Ако знаете някакви молитви, молете се, защото вашето съзнание ще бъде изкормено и сведено до нула. Вие ще умрете като личност, а тялото ви ще бъде предадено на цигу за колективно поругаване.

Агентът потрепери, когато лежащата в капсулата цигу натисна последователно трите бутона.

От гърлото му се изтръгна страшен вик, щом излъчвателят в обръча на менталния деструктор се задейства и започна да изтрива паметта му. Час след час, ден след ден, месец след месец... За минута се унищожаваха две години от живота му... но най-страшното беше, че краткосрочната памет се изтриваше последна и престъпникът оставаше в съзнание до самия край.

Всички неволно отстъпиха от операционната маса. Уотсън прикри лицето си с ръце и дори Ким Охара се извърна.

— За пръв и последен път проведех ментална деструкция преди шест години — каза почти шепнешком Шерлок Холмс. — Случаят с Разсейващия се облак... осем човешки жертви за по-малко от месец. Но тогава установихме причината за психичния срив и запазихме

съзнанието на маниака на равнището на деветгодишно дете. С него проведеха хубава психотерапевтична работа... сега вече е завършил университета и изкупва вината си с честен труд.

Никой не подкрепи Холмс и той млъкна. Всички гледаха неவிждащите очи на агента и слушаха безумните му проклетия. След десет минути той замълча — менталните деструктори бяха станали известни само преди двацет години и сега осъденият дори не знаеше какво се случва с него.

Когато изминаха двацет минути, агентът започна да плаче. Да ридае, по детски, безпомощно озъртайки се и опитвайки да се изтръгне. Джанет въздъхна тежко — у нея наистина имаше силни майчински инстинкти, а под лъча на менталния деструктор сега умираше едно дете... макар и вече отдавна пораснало като безмилостен убиец. Тя погледна цзигу.

Но Сей-Со беше неумолима.

Тя продължи процеса точно двацет и пет минути, като унищожи паметта на агента напълно, включително несъзнателните спомени на ембриона. Едва тогава изключи пулта.

Убиецът на нейната спътничка пускаше слюнки върху операционната маса. Очните му ябълки се въртяха. Ръцете и краката се мятаха несъгласувано. Явно се бяха отпуснали и сфинктерите.

— Госпожо Сей-Со, удовлетворена ли сте от наказанието, застигнало престъпника? — попита официално Холмс.

Екранът просветна: „Да“.

— Какво ще пожелаете да се направи с тялото?

„Използвайте го за общественополезни цели. Нека всички знаят, че въздадох правосъдие, а не отмъщение“.

— Съгласна ли сте да се свържете с вашата раса и да им съобщите за тържеството на правосъдието?

„Донесете ми трансивер“.

Ка-трети отиде за прибора. Не беше твърде разумно да се намират в близост до портативен, зле екраниран глуонов преподавател, но все пак останаха докрай в медицинския отсек. Гледаха как върху холографския екран се появяват и изчезват редовете от чуждия език — на Сей-Со вече не й беше до невротерминала, — как се мяркат лицата на цзигу, които не са се подложили на антропоморфоза и приличат на хората само отчасти.

И едва когато сеансът за връзка приключи и на екрана на устройството за комуникация се появи надписът: „Флотилиите са отзовани. Спрете вашите кораби“, те излязоха от медицинския отсек. Със Сей-Со останаха Ка-трети и Джанет — пришълката все още беше много зле.

В каюткомпанията вече беше подредено. Само счупената маса напомняше за неотдашната схватка.

Първото, което направи Алекс, беше да си налее пълна чаша деветдесетградусов бърбън и да я пресуши на екс. Влезият след него Морисън кимна в знак на съгласие и също се зае с огнената напитка. Двамата си напълниха чашите отново и мълчаливо седнаха един до друг.

Дори модифицираният метаболизъм на спецове си има своите граници — сега двамата имаха шанс известно време да изпитват съвсем истинско, достъпно само за предците им и натуралите опиянение.

— Той изглеждаше съвсем обикновен човек... хлапе, току-що напуснало училище... — Ханг сви рамене. — Не бих му дал повече от двайсет години...

— Аз също. В началото.

— Какво те накара да се усъмниш, Алекс? — Морисън го погледна настоятелно.

— Не е ли все едно?

— Не. Ти... ти си странен човек, капитан Алекс Романов. Искат ми се да знам как го разкри.

— Аз вече не съм капитан, Ханг. И едва ли случилото се ще украси списъка с препоръките ми. Боя се, че вече няма да ме наемат за нещо по-сериозно от пилот на „Хомяк“.

— Остави тези приказки, Алекс. За мен... за всички нас ти винаги ще си останеш капитан. Кажи как разкри убиеца?

Алекс се поколеба, но не много дълго. Това вече нямаше никакво значение.

— Редица странности в поведението. Например на Нова Украйна Пол остана в бара, а не отиде на екскурзия из планетата. Странно за зелен новак, който още не познава Галактиката, нали? Разбира се,

срещал съм и младежи, които са получавали удоволствие от компанията на космонавти и са могли по цели денонощия да седят в бара и да пийват бира. Но Пол Лурие явно не спадаше към този тип. Например, когато го наех на кораба, веднага си тръгна от ресторанта.

Морисън кимна неуверено и Алекс продължи:

— Странното поведение на Генералов, който прокарваше трасе Живачен Донец — Нова Украйна — Хералдика — Зодиак — Едем, още преди да сме узнали маршрута си. Агентът най-вероятно е знаел маршрута предварително. Логично беше да предположа, че убиецът е Пак. Но... Генералов е натурал. За него да стане навигатор означава да надскочи себе си. И отгоре на това да е убиец, агент професионалист? Немислимо. Значи имаше някакви други причини. Нещо го беше навело на мисълта за такова трасе. Спомни си с кого Генералов общуваше най-много?

— С Пол, разбира се.

— Та в хода на този разговор Генералов, без сам да разбира това, е получил от Пол указание за този маршрут.

— Но защо?

— Спомни си танкера, който се опитваше да се блъсне в нас. Подобна маневра е много сложна за изчисление. Трябвало е нашият кораб да премине през хиперканала по точно определен маршрут. За да не прокара Генералов трасе към Зодиак през Моника-3, да речем. За да мине през Нова Украйна.

— Пак твърдеше, че е избрал маршрута самостоятелно... — рече замислено Морисън.

— Разбира се. А трябва ли преки подсказвания? Било е достатъчно Пол да спомене притесненията си от брауни, опасенията си, че няма да се справи в бойна обстановка... и Генералов е решил да заобиколи района на ритуалните боеве на брауни. Фраза за предци, живели в местността Украйна на Земята — и ето ти я Нова Украйна. Да се поинтересува коя зодия е Генералов — и ето ти го Зодиак.

— Точно по този начин ли е станало?

— Не знам, Ханг. Бихме могли да помолим Пак да си спомни всичко, но защо да го травмираме излишно отново? Всичко е станало горе-долу така, сигурен съм.

Алекс извади цигара и я запали. Ханг замислено отпи от бърбъна.

— И това е всичко? — попита той.

— Не, разбира се. Имаше куп подобни детайли. Ето, например, когато клетата Зей-Со беше вече убита, аз, без да подозирам нищо, помолих фалшивия Пол Лурие да повика цзигу, при това да се обърне именно към Зей-Со като към старша. Кажи, Ханг, ти различаваше ли пчелите?

— Не.

— Знаеше ли в коя каюта е Зей-Со и в коя — Сей-Со?

— Не, разбира се! Защо?

— А агентът, разбира се, знаеше. И допусна една малка грешка — тръгна към пътническите каюти, без да уточни как да намери именно Зей-Со.

— Това вече е по-сериозно — призна Ханг.

— Да... но така или иначе не беше доказателство. Затова бях принуден... да създам тази трудна ситуация.

Върху рамото му легна силна жилеста ръка.

— Браво — каза Шерлок Холмс. — Браво, капитане. Ако някога решите да създадете свои клонинги и да ги специализирате като следователи, ще бъда твърдо „за“. А моята дума значи много в нашия профсъюз, повярвайте!

Алекс се обърна.

В каюткомпанията беше не само Холмс. Тук бяха и доктор Уотсън, която го гледаше възторжено, и Ким, и самият Генералов.

Алекс смутено се усмихна.

— Аз окончателно разбрах кой е убиецът, когато изслушах разказите на всички членове на екипажа — каза Холмс. — Основание бяха и нещата, които изброихте вие... но и още куп странности в поведението на Пол Лурие. Но той наистина беше убиец, близък до идеала. Всички тези малки дребни пропуски... те биха могли да послужат за основа на съдебен процес и задълбочени изследвания, но ние бяхме притиснати твърде силно от времето. Сей-Со не би повярвала на косвени улики, тя прекрасно разбираше, че космонавтите-спецове са способни да координират своите действия и да обвинят някого, дори да вземат от него фалшиво признание. Нужно беше пълно признание. Нужно беше красиво, демонстративно саморазобличаване на престъпника. Следователно... беше нужна провокация.

Следователят извади лулата си и натъпка вече вкарания в нея ароматен тютюн. Поднесе запалката и промърмори, докато разпалваше тютюна:

— Имах... иммах два плана... всеки от които... би трябвало... да донесе успех...

Холмс си дръпна и изпусна струя ароматен дим.

— Но тъй като вашите действия, капитане, преследваха същата цел, реших да ви дам шанс.

— Благодаря, Холмс — каза Алекс.

— Можете да благодарите на доктор Уотсън — каза Холмс с усмивка. — Именно тя настояваше, че имате методичния ум и мисленето на следовател по рождение. Например предположението ви, че убиецът може да е използвал гел-скафандър, беше наистина великолепно. За мой срам, длъжен съм да си призная, че не обърнах внимание на това забележително постижение на научната мисъл.

Алекс благодари с кимване на Уотсън. Тя се усмихна в отговор, а той попита:

— Холмс, нали не водех твърде рискована игра?

— Рискована, да. Номерът със силовото поле ме изплаши, но реших да ви се доверя. Между другото, как отменихте собствената си безусловна заповед?

Морисън тихо се засмя.

— Това успях да го разбера, макар и не веднага. Капитанът има две равнища за издаване на команди — обикновен и капитански достъп... позволяващ абсолютно всичко. Първата заповед наистина се изпълни, но тя беше дадена с обикновения приоритет на важност. И когато Алекс реши да отмени предишната заповед, той просто използва магическата фраза „капитански достъп“. Корабът незабавно сваля силовите колани.

Холмс кимна.

— Любопитно. Аз предположих, че уважаемият ни капитан е дал предварителна заповед на кораба — да се съгласи за пред другите, но да продължава да изпълнява командите му.

— По дяволите... — каза Алекс. — Това щеше да е също толкова ефективно, но дори по-надеждно... защото агентът можеше да забележи, че използвам обикновената форма на команда!

— Всяко разследване е противопоставяне на два вида грешки — каза замислено Уотсън. — Престъпникът извършва своите грешки, следователят — своите. Те са неизбежни, дори ако следователят е спец. Важното е да не позволиш на твоите грешки да станат по-лоши от грешките на противника.

Холмс кимна и попита:

— А с какво беше свързана вашата вяра в способностите на Ким? Та нали девойката — той нежно прегърна Ким през рамото — на практика няма боен опит?!

— Ние с Ким имаме един общ познат — започна много предпазливо Алекс. — Той ми спомена, че девойката е много добре защитена срещу сексуална агресия, че има нестандартни и недокументирани способности на боец-спец. Главният риск се състоеше в това дали ще се реши агентът на изнасилване? Но аз заложих на онези способности на Ким, които лежат по-скоро в диапазона ѝ на хетера. Възбудата от схватката неминуемо доведе до изхвърляне на феромони и агентът не можа да се сдържи. Ролята на тих, примерен студент му омръзна и той... — Алекс се изкикоти. — ... се натъкна на зъба на Ким.

Холмс поклати глава.

— Чудовищна фантазия на генетиците! Спомням си, че в древните митове често се срещат коварни жени с подобно устройство в организма, но да се пресъздаде тази страшна приказка е било...

Ким изсумтя.

— Не виждам нищо ужасно. Аз контролирам прекрасно организма си... и единствено насилниците трябва да се боят. Малко зъбче, отделящо крайно болезнен токсин... мисля, че нито една жена не би се отказала от тази способност.

Генералов я погледна мрачно, но не каза нищо.

— Е, какво пък — рече Холмс, сякаш обобщавайки. — Радвам се, че повечето от вас не се оказаха замесени в престъпления. Нещо повече — успяха да превъзмогнат своите комплекси, обиди и амбиции и да станат прекрасни помощници за мен. Мисля, че този трагичен случай ще влезе в анализите като „Случаят с деветимата заподозрени“.

— Девет? — попита Алекс. — А дали не бъркате нещо, Холмс?

— Не съм премахвал от сметките нито Ка-трети, нито Сей-Со, нито самата жертва. Едва след като огледах местопрестъплението, се

уверих, че трябва да изоставя версията за изтънчено самоубийство.

— Да се изкормиш и да легнеш да умираш? — уточни Алекс.

— Цзигу са много жизнени. Но вие сте прав, това не е по силите дори на тях.

Холмс въздъхна и лицето му се озари от лека, непривична — защото явно идваше от дъното на душата му — усмивка:

— Ето че разследването е приключено. Уотсън, всичко ли разбрахте?

— Всичко — кимна жената. Холмс явно се обърка — изглежда, в задълженията на Джени винаги влизаше да зададе няколко глуповати въпроса накрая. А неговата вярна спътница, гледайки Алекс, добави: — Възхитена съм от вас, пилот. И малко съжалявам... че сте пилот-спец.

За миг настъпи неловка тишина.

— Какво ще стане с нас? — попита най-накрая Генералов.

— Сега ще напишете подробни отчети за събитията, на които станяхте очевидци. Ако ги сметна за удовлетворителни, ще извършим кацане на Зодиак и всички вие ще бъдете свободни. Вашият кораб, както вече казах, е арестуван, ще се наложи да си търсите друга работа. — Но... — Холмс разпери ръце — тук с нищо не мога да ви помогна. Такава е волята на императора.

— По-точно, на Имперския съвет, в който със сигурност има сподвижници на агента — добави мрачно Морисън.

— Нямам право да участвам в тази дискусия и ви съветвам да се въздържате от двусмислени изказвания по адрес на правителството на Империята! — каза твърдо Холмс.

— Холмс, а какво ще стане с тялото на Пол Лурие? — попита Ким.

— Истинският Пол Лурие вероятно почива в почвата на Живачен Донец — отвърна Холмс. — Или лежи натъпкан с наркотици в някой долнопробен вертеп. Имаш предвид тялото на агента?

— Да.

— То ще бъде продадено на някоя клиника на Зодиак. Възможно е да му намерят приложение... за изпробване на нови лекарства или обучаване на студентите на нови операции.

— А аз мога ли да купя това тяло?

Холмс погледна учудено Ким.

— Имам пари! — побърза да каже девойката. — Нали в договора са предвидени солидни компенсации? Или няма да стигнат за него?

— Едва ли тялото на тясно специализирана бойна особа, напълно лишена от памет, ще струва сериозни пари — каза замислено Холмс. — Но кажи ми, дете, в името на всичко свято, за какво ти е то?

— Може би съм сантиментална — каза Ким. Усмихна се. — Искам да се грижа за безпомощната човешка обвивка, чиято личност беше унищожена с моя помощ. А може би съм гнусна садистка, желаеща да се погаври с бездушен къс месо? Или не, по-скоро нека бъда побъркана нимфоманка, решила да се сдобие с безропотен любовник?

— Боя се, че не назовахте истинската причина — отговори Холмс. — Но във всеки случай не виждам никакви пречки за това.

Алекс улови тържествуващия поглед на Ким и леко кимна. Едуард Гарлицки получи тяло, сложно организирано... Господи... но да...

Той извърна поглед.

Случайно ли беше това злоещо усещане за единство, за общност на тези двама агенти-спецове, мимолетно жегнало го в момента на схватката? Гарлицки беше създал за себе си телохранителка, помощница, любовница... но кой е казал, че отдавна-отдавна не е започнал да отглежда и собствени тела? Когато Абанос още е влизал в Империята, той е бил длъжен да консултира генетиците им. И Едем, готов да внася безкрайни спецификации в човешките тела, е могъл му послужи по най-добрия начин, като най-безотказния полигон!

— А сега, господа — почти весело каза Холмс, — моля всички да се приберете по каютите си и да се заемете със съставяне на отчетите си.

Алекс безмълвно се изправи.

— А вас, Романов — каза твърдо Холмс, — ще ви помоля да останете!

Най-учудена изглеждаше доктор Уотсън. Когато Холмс за втори път я помоли да излезе, тя се предаде, но все пак обидено поклати глава.

Алекс не се изненада от искането да остане. Много по-странно беше това, че следователят предпочиташе да говори с него насаме.

Преди да започне, Холмс извади от джоба си малък черен диск. Докосна управляващите сензори и ги положи на пода. Ушите на Алекс леко заглъхнаха, а наоколо сякаш притъмня.

— Сега сме изолирани от устройствата за вътрешен контрол на вашия кораб — съобщи Холмс. Алекс го гледаше с все по-голямо учудване.

— Бих искал да получа от вас няколко неофициални... засега неофициални — подчерта Холмс — отговора.

— Само идиотите лъжат следователите-спецове — уморено каза Алекс.

— Да, разбира се. Умният премълчава. Алекс Романов, какво се случи с вас и вашия екипаж?

— Какво имате предвид, Холмс?

— За странното поведение на спецовете, от които поискахте да се жертват за човечеството. Вие, струва ми се, сам заявихте, че нормалният спец е длъжен с готовност да загине за благо на Империята?

— Може би стрес? — предположи Алекс. — Ние се оказахме в толкова сложна и нееднозначна ситуация... при това общата ни гибел така или иначе не устройваше Сей-Со...

— Тази версия ще изложа в официалния си доклад — каза Холмс. — Възможно е да я изложа. А сега бих искал да чуя истината.

Под изпитателния поглед на следователя Алекс бръкна в джоба си и извади малка епруветка.

— Преди известно време — каза той, слагайки епруветката до диска — в ръцете ми попадна един рядък препарат.

— Така? — окуражи го Холмс.

— Неговото действие върху организма на спеца... всеки спец... води до блокиране на всичките му емоционални изменения.

— Само емоционалните?

— Да. Препаратът не засяга паметта, професионалните качества и модификациите на тялото.

Холмс внимателно взе епруветката и я разтърси. После каза замислено:

— И вие нахранихте екипажа си с този препарат...

— Да. Вие видяхте резултата.

— Аз съм в затруднение — призна Холмс. — По честен път ли получихте този препарат?

— Разбира се. Създателят му ми каза формулата. Както разбирам, той е работил върху средството дълги години. Синтезът се осъществи в обикновена автоматична лаборатория, а си платих честно... нищо криминално.

— С изключение на това, че спецове започнаха да се държат като натурали.

— Това средство не натрапва никакви странични емоции, Холмс. То не е наркотик. Пресилено е да се каже дори, че е психотропен препарат... То само временно блокира изкривените от спецификацията емоции.

— Говорите така, Алекс, сякаш спецификацията е нещо лошо.

— Не, разбира се. Но... нима законите забраняват на спецове да отстраняват измененията в своя морал?

— Защо да се забранява нещо, което е невъзможно? — отговори с въпрос Холмс. — Все още не съществува прецедент.

— Може би ще им послужи това, че законите на Империята разрешават на спеца при желание да премахне физиологическите последици от спецификацията си?

Холмс кимна. Облегна се назад в креслото, все още държеше в ръка епруветката.

— Вие можете да проверите този препарат, Холмс — предложи Алекс. — Достатъчни са няколко капки. Предозирането не е страшно. Действа... хм. Няколко денонощия.

— Това случайно да не е предложение за подкуп? — живо се заинтересува Холмс.

— Не, това е съгласие за следствен експеримент. Можете да оцените последиците от въздействието на препарата и ако ги сметнете за опасни, да ме подложите на каквото прецените наказание.

— Вие обичате да рискувате, Алекс Романов... — Холмс се намръщи. — Толкова ли сте уверен в решението ми?

— Не съм — честно призна Алекс. — Но се надявам, че ще се съгласите с моето мнение.

— Алекс, скъпи мой приятелю — усмихна се Холмс, — кажете ми какво ще струва следовател-спец, който е способен да се влюби?

Който се обърква при насочен към него лъчemet? Който проявява сантименталност?

— Не знам какво ще струвате вие, Холмс. — Алекс леко се наведе към него. — Честна дума, не знам. Но ако само спецификацията ви удържа от това да взимате подаръци от бандити и да се криете от убийци — не струвате пукната пара. И вие, и вашата матрица Питър Волк!

— Само не подлагайте на натиск любопитството ми, Алекс! — рязко отговори Холмс. — Не бива! Това е единственото човешко нещо, което ми е останало!

— Не, Ка-четирийсет и четвърти! Не е единственото! Има го стремежа към истината. А истината не е това, което ви набиват там в мозъка пептидните вериги! Съвсем не е това! Истината е това, което сте в действителност!

За някакъв миг на Алекс му се струваше, че Холмс ей сега ще извади белезниците и ще произнесе стандартната формула за арест.

Но Холмс сведе поглед.

Поседя няколко секунди така, забил очи в пода и въртейки епруветката в пръстите си. После с рязко движение я скри в джоба си.

— Ще взема всички предпазни мерки, Алекс Романов — тихо каза той. — Имайте го предвид. И ако сте излъгали... дори и да не е преднамерено... Ако този препарат ми натрапи чуждо поведение...

Той не довърши заплахата си. Просто стана и излезе от каюткомпанията.

Писането на отчети е обичайно занимание за всеки пилот. Алекс понякога даже се учудваше, че не е включено в спецификацията. А може и да е включено, но се смята за толкова дребно, че не си струва да се съобщава за него?

Той реши да не използва невротерминал. Да се пише текст „с мисъл“ изискваше твърде голям контрол над съзнанието. Алекс разгъна виртуалната клавиатура и почти един час барабани с пръсти по въздуха, подреждайки думите в най-правилната, красива... и безопасна последователност.

Дори му се удаде да не спомене за машинацията, чрез която Ким Охара беше попаднала на кораба. При това никой не би могъл да каже,

че е излъгал в нещо.

Разбира се, нямаше никакви споменавания на гел-кристала на Едуард Гарлицки и блокатора на емоции.

Пръстите танцуваха във въздуха по холограмните букви. При всяко леко докосване на невидимите клавиши изскачаха сини искри. Илюзорният хартиен лист бавно пълзеше нагоре, навивайки се на тръба и вметвайки в себе си цялата история на първия и последен туристически полет на кораба „Огледало“ и странния му екипаж.

После Алекс прочете написаното. Помисли, сви рамене.

Трудно беше да се каже какъв ще е резултатът. Не беше изключено все пак профсъюзът да го сметне за виновен за случилото се и да го застигне най-страшната беда за пилотите — забраната за полети.

Впрочем, кой знае защо, сега не го беше страх дори от това.

Той даде на компютъра нареждане за създаване на твърдо копие на отчета, стана от мястото си и отвори панела на процесора. Внимателно измъкна гел-кристала, съхраняващ разума на Едуард Гарлицки и целия му странен свят.

Колко странно. Колко нелепо. Гениален учен, човек, разкрил докрай всички тайни на генетичния код, вече много години обитава буца кристализирана течност. Ядосва се, скучае, тъгува... отново и отново преподава чуждите гени... строи виртуални светове и води виртуални войни... И през цялото това време — гради, гради, гради безкрайни планове за освобождение.

Дори и ако при това потъпква, потъпква, потъпква чуждата свобода.

Алекс погледна към люка на малката, вградена в стената каютка на микровълновата печка. Илюзия за пълноценно жилище. Да си стоплиш сандвичи, да изпечеш на инфрачервената скара парче месо.

Или да изгориш цял един свят с единствения му обитател...

Алекс извади невропреходника, вкара кристала в слота и сложи лентата на главата си.

Нямаше нито реки и гори, нито замъци и дракони.

Нямаше стражи с мечове и прелъстителни девици с прозрачни одеяния.

Имаше сиво песъчливо поле и ниско сиво небе.

До затънала в пясъка обикновена дървена маса седеше човек на средна възраст, облечен в старомоден костюм, със завързана на врата вратовръзка — тази стара ритуална гарота, ако се вярва на филмите за древния живот.

Алекс се приближи към генетика Едуард Гарлицки, спря и се вгледа в лицето му.

Странно.

Той не беше копие на спеца, маскирал се като Пол Лурие. Но сходството изглеждаше несъмнено. Не в чертите на лицето, не в мимиките и не във възрастта... Неуловимо сходство — сякаш съдираш всичко външно, незначително, и се оформя общата същност.

— Обезвредихте ли агента? — попита мъжът.

Алекс кимна.

— Ким? — уточни Гарлицки.

— Да. Как ви хрумна да направите такова нещо?

Генетикът не разбра тона.

— Излишък от свободно време, Алекс. Четеш митове и неволно изпробваш възможностите на приказните персонажи в реалния живот. Какво може да се осъществи и какво — не. Какво ще свърши работа и какво е безполезно...

Гарлицки се сепна.

— Нека Бог да ви съди. — Алекс седна до него, право върху пясъка. Едуард не се беше погрижил да създаде втори стол. — Значи вие знаехте всичко за заговора?

— Невъзможно е да се знае всичко, млади човече. Само в приказките героят придобива всесилие и всезнание. — Генетикът се усмихна. — А и в това няма нищо хубаво. В многото знание има много печал.

— Аз искам да бъда печален.

Гарлицки въздъхна.

— Алекс Романов, повярвайте, не съм участвал в тази сложно замислена провокация. Но имах известна информация за нея. Незначителна...

— Ким случайно ли се срещна с мен?

— Разбира се.

— Вие знаехте ли предварително, че на кораба има агент?

— Имах такова предположение. А след убийството вече нямах никакви съмнения.

Алекс поклати глава.

— Все пак ми се струва, че лъжете.

— И защо? — попита с жив интерес генетикът.

— Реагирахте твърде спокойно на случилото се. Вие... сякаш знаехте всичко предварително. Всяка наша крачка.

— Млади човече, проживейте поне десетина години като безплътна мислеща сянка — каза с ирония Гарлицки. — Ще видите как се променя представата ви за опасността и реакцията ви на нея. Свикнал съм с мисълта, че мога да умра във всеки един момент — и не мога да направя нищо. През последните седмици бях най-спокоен за съществуването си.

— Толкова ли вярвате в способностите на Ким? — зададе Алекс въпроса на Шерлок Холмс.

— Разбира се — разпери ръце Едгар. — Вярва ли архитектът в построената от него къща? Вярва ли хирургът-спец в прецизността на разреза? Вярва ли боецът-спец в точността на прицела?

— Ким не е тухла в стената, а вие не сте спец. Вие сте творец на спецове.

— И какво от това? — Гарлицки го погледна с неразбиране. — Винаги, във всички времена, е имало хора, които са ставали спецове. Пречупвайки тялото си, пречупвайки душата си. Добавяйки едно, премахвайки друго. Жалост? Премахване. Интелект? Добавяне. Добавяме семейство — премахваме семейство, добавяме приятели — премахваме приятели, добавяме родина — премахваме родина. Целият човешки живот е борба за тези добавяния и премахвания. Хората са пропилявали десетки години от краткия си живот, лутали са се, тровели са живота на околните — само за да намерят своята комбинация от добавяния и премахвания. Аз елиминирах тези мъки. Спецове са щастливи от раждането до смъртта си.

— Затова пък сте им забранили умножаването и делението.

Едуард се разсмя.

— Алекс... Алекс. Вие получихте от мен възможността да решавате всичко отново. И какво? Станахте ли щастлив?

Алекс мълчеше.

— Вие се лишихте от любовта, тази удивителна любов към своя кораб, която е дадена на спецове. Какво получихте в замяна?

Той не отговори.

— Та няма мислите, че гнусно скривам от човечеството средството, възвръщащо емоциите към старозаветните норми? Оставете това! Всичко, от което има потребност, човечеството си го създава. Ако се налагаше, би създадо и блокатор на изменените емоции. Само че единствено в наложените нравствени фактори ли е цялата работа? Ето вие... използвахте препарата. Вашата изкуствено създадена доброта и отговорност си заминаха. Какво ви попречи преди няколко минути да изхвърлите гел-кристала във вакуума или да го изпечете в микровълновата печка?

Алекс го погледна в очите.

— Не съм наблюдавал случващото се във вътрешността на кораба — уточни Едуард. — Вие ме лишихте от тази възможност. Но аз умея да разбирам хората. Вие искахте да ме унищожите, нали?

— Да. Заради това, което сте направили с Ким. Заради това, че сте участвали... сигурен съм... така ли иначе сте участвали в заговора.

Гарлицки кимна.

— Разбира се, разбира се. Кое то съм направил с Ким. Ай, ай, ай! Подарих ѝ съдбата на велика разузнавачка, диверсанта, дама на здрача... по която ще си губят ума и мъже, и жени, която ще работи за десетки разузнавания, за която ще пишат книги и ще снимат филми! Най-могъщите хора на света ще започнат да поръчват за децата си тази толкова интересна специализация. Малките момиченца ще си играят на Ким Охара. Алекс, та вие дори не можете да си представите колко увлекателна съдба очаква тази девойка! Сега тя ще ми помогне да се сдобия с тяло, после аз ще помогна на нея. Нас двамата ни очаква най-интересният живот в този голям ѝ интересен свят! Макар че... — Той разпери ръце. — Вие лесно можете да промените всичко това. Лесно. Съветвам ви да се възползвате от вакуума, изпеченият гел-кристал страшно ще воня, нали все пак е органика. Миризмата ще прилича твърде много на изпечена човешка плът. А относно моето участие в заговора... също грешите.

Той стана и се протегна, изпъвайки несъществуващото си тяло. После промърмори:

— Така ми се иска да чуя хрущене в ставите... да си ударя лакътя и да усетя болка... да се одраскам... Е, какво, Алекс? Как ще постъпите с мен? Забраните ви да убивате са премахнати. Вече изцяло владеете психиката си. Това е тя, свободата!

Алекс се изправи от пясъка. Усмихна се с горчивина и кимна на Гарлицки, преди да излезе от гел-кристала.

Завинаги.

Ким седеше в креслото и прелистваше забравена на масата книга. Когато Алекс свали невропреходника, тя му се усмихна и каза:

— Вратата не беше заключена, извинявай. Разказа ли на Едгар, че всичко при нас вече е наред?

— Оставих това на теб.

— Дай тогава...

Той безмълвно ѝ подаде кристала и невропреходника. Ким му намигна, преди да пхне ръка под блузката си и да скрие света на Едуард Гарлицки в собственото си тяло.

— Аз вече предадох отчета си — рече тя. — Холмс каза, че след два часа, когато Джанет приключи първия си реанимационен курс със Сей-Со, ще заходим за кацане. А Ханг питаше ще може ли да пилотира кораба.

— Всичко може — отвърна Алекс.

— Ето, чуй... — Ким мимолетно погледна страницата и остави книгата. Тя наистина имаше абсолютна памет.

— Недей стихове — каза Алекс.

— Защо?

— Не и стихове. Дори и добри.

— Сърдиш ли ми се за нещо? — попита Ким след кратко мълчание.

— Не, малката. Всичко е наред.

— Наистина ли?

— Кажй, още ли ме обичаш?

Тя се замисли.

— Не се бой, че ще ме обидиш — каза Алекс. — Нали вече знаеш, че пилотите-спецове не умеят да обичат.

— Алекс... — Ким все пак скочи от креслото, приседна до него и го прегърна през раменете. — Алекс, мили. Толкова те...

Тя млъкна, усмихна се виновно и довърши:

— Толкова съм ти благодарна. Ти ми помогна, когато ми беше много зле и много трудно. Когато бях сама срещу целия свят. Навярно нашата среща е съдба.

Алекс я прегърна. Целуна я по ухаещите на нещо топло, лятно и цветно коси. Нежно, без никаква страст, на която вече нямаше право.

— Искане ми са вярвам, че това е именно съдба — съгласи се той.

— Така ми се искаше да ме обикнеш. Такава, каквато съм. Неопитна, глупава... Положих големи усилия...

— Прости ми.

Ким прекара длан по лицето му. Със спокойното, уверено движение на поумняла с опита жена.

— Всичко е наред. Вече разбирам всичко. Но ни беше весело, нали?

Алекс се усмихна.

— И още как. „Драскащото коте“ беше прекрасно!

Ким го млясна по бузата.

— Аха. Алекс, аз ще тръгвам. Трябва да поговоря... да обсъдя всички подробности.

— Върви, малката.

Той даже я отведе до вратата на коридора. Седем крачки, но все пак — знак за уважение. И я плесна по задничето, карайки я радостно да възкликне.

— Да го... — каза Алекс, когато вратата се затвори. Но не довърши фразата. Нави ръкава на тениската си и погледна Бес.

Дяволчето седеше, забило глава в коленете си. Муцунката му не се виждаше.

Алекс сега не се нуждаеше от емоционален скенер, но все пак му беше приятно да вижда Бес. Стария, верен приятел.

— Ще се оправим, Бес — каза той. — Малко ли хубавки момичета има в Галактиката?

Дяволчето не помръдна.

Алекс се приближи до терминала.

— Връзка. Каютата на Джанет Руело.

— Блокирано... — отвърна със съжаление обслужващата програма.

— Капитански достъп — каза Алекс след кратко колебание. — Едностранно наблюдение.

Появи се екран.

Джанет Руело и Пак Генералов седяха на леглото. Джанет беше гола, Пак — полуразсъблечен.

— Все така неприятно ли е? — попита Джанет. Тя държеше ръката му върху едната си гърда.

— Не знам... странно е... — Пак дълбоко въздъхна. — Но защо е такава голяма?

— Така е редно — каза нежно Джанет. — Отпусни се.

— Разбери, че за мен това е извращение! — каза жално Генералов. — А и Ким... това, което тя направи... та това...

— Моят организъм е устроен по-тривиално — каза Джанет, галеше го успокояващо по косата. — Повярвай ми. Нали искаше да разшириш жизнения си опит? Ако спешно не премахнеш негативните впечатления, всичко пропада. Мисля да започнем с нещо по-привично за теб...

Алекс изключи екрана. Постоя секунда, после се закикоти. След това каза, дали на Бес, или на самия себе си:

— Значи се блокират генетично нарушените емоции? Оригинално...

Той легна в леглото и се прозина. Много му се искаше отново да погледне към дяволчето — може би и то щеше да оцени иронията на случващото се? А може би продължаваше да седи и да крие разплаканото си лице?

Но в края на краищата това нищо не променяше.

КОДОН^[1]

Това също беше небе.

От хоризонт до хоризонт се простираха зелено-бели овални листа, дрейфувачи във въздуха на три километра височина.

Облаците, кълбящи се като лека мъгла под гигантските лилии, приличаха на ситен прахоляк, сипещ се от опаката страна на листата. Тайнствен полумрак обгръщаше града, прикрит от смъртоносното светило чрез жив щит. Във височините лудуваше флаер, като старателно избягваше да се приближава до скъпоценното зелено покривало. Острите игли на небостъргачите сякаш се бяха привели, от страх да не надраскат меката плът на растенията. Бавният дрейф на лилиите беше почти недоловим за очите.

Алекс гледаше в небето, и небето беше неправилно.

Небивало.

— Не мисля, че това е наистина красиво — каза той. — Изглежда така, сякаш над планетата е увиснал огромен дракон с обрасли с мъх люспи.

Само търговският автомат до вратата на болницата чуваше думите му. Ярката рекламна муцунка на холографския екран замислено се навъси. Дори и да се продаваха някакъв вид люспи и мъхове, електронният продавач благоразумно се въздържа да ги предложи.

Тихото фоайе на болницата беше също толкова умиротворяващо и уютно, както и всяка човешка болница. Стените бяха боядисани в меки цветове, подът бе покрит с дебел килим, светлината — приглушена. Японските или издържаните в японски стил гравюри изобразяваха сцени от живота на първите заселници.

Пилотът се приближи към информационния терминал, набра данните си и целта на посещението.

— Алекс Романов, разрешено ви е кратко посещение — учтиво съобщи терминалът. — Очаквайте придружител...

— Джени! — възкликна той, без да доизслуша робота. Жената с жълто-зелена престилка, която минаваше през фоайето, спря и го погледна учудено.

На лицето ѝ грейна изумена усмивка.

— Йоко, ще обсъдим това по-късно — каза тя на своята спътница, съвсем млада девойка с признаците на хирург-спец.

Без да скрива любопитството си, девойката огледа пилота, изхъмка и продължи по пътя си.

— Алекс? Какво... — Джени замълча и кимна с разбиране. — Тя е наред. С нея работиха най-добрите ни лекари.

— А може да съм искал да навестя теб?

— Много смешно.

Тя поклати глава и се приближи.

— Истина е.

— Стига да знаеше, че съм се върнала в болницата. А се обзалагам, че не си знаел. — Уотсън разпери ръце. — А дори да знаеше...

Във въздуха увисна някакво неловко мълчание. Фонтанът насред фоайето искреше с разноцветните си струи, водата тихо шуртеше, преминаха две строги, спретнати, тихи като привидения медицински сестри спецове с меки пантофи. От приемното отделение безшумно се понесе носилка с простенващ болен; млад санитар, седнал върху прикрепен към носилката сгъваем стол, му говореше нещо успокоително.

Ако на света изобщо съществуваше по-неподходящо място за закачки, то едва ли можеше да се намери лесно.

— Разбира се, че не знаех. Извинявай за неудачната шега. — Алекс виновно разпери ръце. — Нима ти омръзна да работиш като помощник-следовател?

Жената докосна дланта му и внимателно го поведе след себе си.

Антисептичната обработка мина по пълната програма, въпреки че човешките болести не бяха опасни за пациентката. Пуснаха ги в болничната стая след петминутна грижлива стерилизация. Пациентката беше такава, че планетарното правителство предпочиташе да се презастрахова.

Голото тяло, лежащо в реанимационната камера, продължаваше да прилича на човешко, макар и средният чифт крайници да изглеждаше като някаква постановка, камуфлаж на неизвестен шегаджия. Ранените ръце и крака вече изглеждаха нормално, но със сигурност регенерирането на изгорените от плазмата стави тепърва предстоеше.

Цигу отвори очи и погледна посетителите си.

На лицето ѝ се появи едва забележимо подобие на човешка усмивка. Навярно наистина ѝ беше приятно да ги види. Или бившата спътничка на принцесата продължаваше да имитира човешките емоции?

— Трети ден се опитвам да се добера. Излязох от следствения изолатор и веднага дойдох в болницата. — Алекс виновно разпери ръце.

— Благофаря — изфъфли представителката на чуждата раса, навярно единствената, която сега се намираше на човешка територия. Езикът ѝ вече беше подложен на възстановителни процедури, но все пак ѝ беше трудно да говори. — Пришълката е благофарна на шлугите...

Усмивката превърна последната дума в горчива ирония.

— Винаги сме готови да услужим, Сей.

Такава форма на името си ѝ бе съдено да носи сега, след като беше загубила старшата си спътничка. Явно завинаги. Можеше да забрави и за завръщането си в лоното на родната цивилизация. Младите особи на „пчелите“ избираха своя път и своята спътница веднъж завинаги. Вероятно в това беше силата, а може би и слабостта на тяхната цивилизация.

Бившата помощничка на следователя-спец отстрани пилота и безмълвно се приближи към болната. Провери някакъв датчик и кимна доволно.

— Да разкажа ли за останалите от кораба? — Алекс кой знае защо се надяваше, че това ще бъде правилна тема. — Интересно ли ти е? Навигаторът, онзи човек-мъж, с плитката и нашареното лице, вече го наеха на друг кораб... и не сам, а заедно с нашата жена-лекар.

Алекс с удоволствие забеляза сянка на емоции върху измореното, измъчено лице.

— Дива шена...

Тя все пак успя да изрази чувството си, въпреки че едва движеше увредения си език.

— Ако оставим настрана, че ти спаси живота — да.

— Прав си, шовеко — леко кимна Сей. — Не изпитвам лоши чувства. За нея пришълците бяха ишконен враг, но тя надшкочи шебеши... Тофа не го може фшеки...

— Охара отпътува в неизвестна посока, след като купи тялото на престъпника.

Пришълката не се интересува от този факт, който значеше толкова много за него. И девойката боец-спец, и парчето месо, в което се беше превърнал убиецът, вече бяха отминал етап от нейния живот.

Винаги става така. Алекс си помисли, че в общуването между две личности, дори и да принадлежат към една и съща раса и култура, думите и имената, ключови за единия, не означават нищо за събеседника му, и обратното. Речта е толкова странно нещо — та нали, ако искаш, можеш да изразиш с нея всичко, както устно, така и на хартия... Само дето има голяма вероятност да те разберат неправилно.

Само тънката нишка на думите свързва разумните същества в едно цяло, позволява им да се разберат взаимно. И колко е обидно, когато отново и отново се опитваш да кажеш нещо наистина важно, и не срещаш разбиране. Винаги всеки си има своя истина, и глупавата шега ще предизвика внимание и заинтересованост, а твоята болка и печал ще останат без отговор. Разбира се, има изключения, но чудовищно рядко.

— Тя штана твоята първа штрашт, но твърде къшно... — рече неочаквано Сей, затваряйки очи. — Чешто штава така и при наш...

— Не знам как си успяла да разбереш това, но ти благодаря — каза пилотът. Все още не беше виждал такъв странен поглед като този, с който го възнагради бившата помощница на следователя. — Единственият, за когото не знам нищо...

— Морисън е отпътувал към морето, аз го изясних. — Уотсън още не отместваше от него своите удивени и заинтересовани очи. — Звучи странно, но пилотът-спец е решил да се занимава с акванавтика. Там търсят пастири за делфини, водачи на батискафи и лесничей, които да се грижат за лилиите. Поредната странна постъпка за пилот... даже го съобщиха по новините.

— Сигурна ли си?

— Сто процента. Ако, разбира се, се казва Ханг. Да вървим, да не изморяваме нашата гостенка, тя вече дреме...

Двамата излязоха тихичко в коридора. Разминаха се с одевешната носилка, караща своя пациент.

— Ъъъ... — стенеше болният, а санитарят прошепна в комуникационното устройство:

— Йоко, елате в операционна номер седемнайсет, незабавно, пациентът е в тежко състояние...

— Сигурно отговорността тук е не по-малка, отколкото в космоса — каза Алекс, обръщайки се след пациента. — Необходими са железни нерви. Сигурно и за лекарите-специалисти е трудно, а ти как се справяш?

— Да не мислиш да ставаш лекар? — усмихна се спътницата му.

— Много е възможно... а теб няма ли да те повикат на помощ? — поинтересува се пилотът.

— Йоко ще се справи, тя е добро момиче, при това спец... В нашата болница има стотици лекари. И моят работен ден вече приключи.

— Свободна ли си тази вечер?

— Охо! Преди десетина години щях да съм поласкана от такъв въпрос на стар космически вълк. Стига да бях забравила съвета на мама никога да не се влюбвам в пилоти, които не могат да отговорят на чувствата ми. — Джени се усмихна.

Алекс невъзмутимо отговори:

— Там е работата, че аз мога.

— Шегуваш ли се?

— И да, и не. Йоко, впрочем, също е мила девойка... обаче... — Пилотът спря рязко и я прегърна. — Тя не е мой тип. Аз харесвам теб и много се боя, че започвам да се влюбвам.

Гледаше я сериозно, без усмивка. Недоверието в очите ѝ започна да се топи.

— Какво се е случило с теб, пилоте? Такива като теб трябва да ги показват в цирка! Ще се редят на опашки да гледат спец, пилот-спец, който умее да обича!

— Така си е. Разбира се, не се получи веднага. — Алекс се усмихна, с цялата си душа се наслаждаваше на объркването ѝ. — Някои смятаха, че възникналото умение ще угасне от само себе си. Ако

беше станало така, щеше даже да ми е по-леко. Но уви — аз продължавам да умея да обичам.

Джени объркано промърмори:

— Алекс, ти говориш твърде странни и сериозни неща...

На жените им е трудно да спорят, когато ги целува мъж, когото харесват. Ако се съди по реакцията на Джени — точно така си беше.

— Любовта е странно нещо, усещаш го веднага — каза пилотът, откъсвайки се за миг от устните й.

— Усещам го. Но това е невъзможно!

— Ако се съмняваш, дай ми изпитателен срок.

Болницата, както си беше редно, бе разположена в покрайнините на града. Те тръгнаха пеша от портата, около която имаше коли под наем. Най-забавното беше, че изобщо не се бяха уговаряли — и на двамата им се искаше да се разходят.

Алекс гледаше в небето.

Може би щеше да му се наложи да види още стотици планети, а и тези, които беше видял до момента, не бяха малко. Защо всяко небе е толкова странно и удивително? Горящите облаци на Омелия, летящите лилии на Зодиак, прашните смерчове на Нангияла...

Алекс каза замислено:

— Струва ми се, че все пак ще си остана пилот. А на теб ще ти се наложи да овладееш работата на космическия лекар.

Уотсън се засмя.

— Жалко, че не може да те чуе бившият ми шеф. Разбира се, той веднага би започнал да си изяснява причините за странното ти поведение.

Алекс поклати глава.

— Знаеш ли, имам предчувствие, че той ще си смени работата. Може би ще стане музикант. Ако вече не е станал.

— Защо реши така?

— Имам такова предчувствие.

Интригата е старо и безотказно оръжие. Едва сега пилотът осъзна какво е да ухажваш сериозно една жена, да я увличаш, да я подмамваш, да печелиш любовта й... а не да се отдаваш на бърз и безгрижен секс. Ако това беше част от любовта — харесваше му.

— Изглежда, се нуждаеш от помощ не по моята специалност. Приятелката ми Олга е великолепен психотерапевт-спец и няма да ти вземе скъпо. Да ти изпиша ли направление? Към края на годината ще бъдеш като нов. — Уотсън се усмихваше, но говореше сериозно.

— Тя няма да се справи с тази болест.

Уотсън дълго го гледа в очите, преди да осъзнае, че той говори истината.

Колко далеч е това небе, ако лежиш върху тревата...

Голо женско тяло, нейният аромат, нейните ръце, нейните объркани целувки...

Небето ги засланияше с хиляди плаващи лилии, жив и нежен покров.

Ако го издърпаш, там ще бъде не само изгарящата светлина на бялото слънце, там ще бъдат и звездите.

Цяло небе със звезди.

Москва, януари-юни 1999 г.

[1] Тринуклеидна единица, с помощта на която генната последователност се записва в ДНК и РНК. Всеки кодон кодира една аминокиселина. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.